NORA ROBERTS

VIEȚI LA LIMITĂ

Nora Roberts

VIEŢI LA LIMITĂ

Editura Litera
2011

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel. 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe www.litera.ro

Vieţi la limită
Nora Roberts

Copyright © 2011 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactori: Mona Apa, Monica Nechiti
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

ISBN ePub: 978-606-600-713-9
ISBN PDF: 978-606-600-661-3
ISBN print: 978-606-600-621-7

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Lui Bruce,
pentru că mă înţelege
şi mă iubeşte oricum.

ATACUL INIŢIAL

„De sârg înflăcărați, de sârg cenuşă“
William Shakespeare, *Henric al IV-lea*

Capitolul 1

Prins la răscrucea vânturilor ce suflau peste Bitterroots, avionul cu paraşutişti se chinuia să rămână pe direcţie. Focul ce clocotea peste pământ îşi arunca pumnii în sus prin coloane de fum, ca şi cum ar fi încercat să le dea lovitura de graţie.

De pe scaunul ei, Rowan Tripp se aplecă să privească spectacolul grandios al Mamei Natură, care părea pusă pe fapte mari. Peste câteva minute avea să se afle în interiorul lui, închisă în lumea nebună a căldurii dogoritoare, a flăcărilor înalte, a fumului sufocant. Avea să lupte împotriva lui cu lopata şi fierăstrăul, cu hotărâre şi viclenie. Era o luptă pe care nu intenţiona s-o piardă.

Stomacul îi sălta în acelaşi ritm cu mişcările avionului, senzaţie pe care învăţase s-o ignore. Zburase toată viaţa şi se luptase cu incendiile de vegetaţie încă de când împlinise optsprezece ani. Îşi petrecuse jumătate din acei ultimi opt ani războindu-se cu incendiile de pădure.

Învăţase, se antrenase, sângerase şi se arsese – depăşise prin voinţă durerea şi extenuarea pentru a deveni o Zulie. O membră a brigăzii de pompieri paraşutişti din Missoula.

Îşi întinse picioarele lungi cât de bine putea, timp de o clipă, şi îşi roti umeri sub rucsac pentru a-i menţine relaxaţi.

Lângă ea, partenerul ei de sărituri o urmări, bătând darabana cu degetele într-un ritm rapid pe coapse.

– Pare afurisit.

– Noi suntem şi mai afurisiţi.

El îi aruncă un rânjet rapid, dezvelindu-şi dinţii.

– Ba bine că nu.

Emoţii. Aproape că îi simţea emoţiile înfiorându-i pielea.

Era aproape la sfârşitul primului sezon, îşi spuse Rowan, iar Jim Brayner încă mai avea nevoie să-şi facă singur curaj înainte de o săritură. Unii aveau nevoie întotdeauna de asta, decise ea, în vreme ce alţii aţipeau puţin, făcându-şi rezerve de somn cu gândul la lipsa acută ce avea să urmeze.

Ea avea să sară prima de data aceasta, iar Jim, imediat după ea. Dacă îi trebuia puţin curaj, avea să i-l ofere ea.

– Mai degrabă o să-i dăm o lecţie. E primul foc cu adevărat nenorocit la care sărim după o săptămână. Îl împunse uşor cu cotul. Nu tu erai ăla care tot spunea că sezonul s-a încheiat?

El continuă să bată darabana cu degete agitate peste coapse, ascultând un ritm interior.

– Nu, ăla era Matt, insistă, încă rânjind larg şi aruncând afirmaţia pe umerii fratelui său.

– Cu asta te-alegi de la doi băieţaşi de la o fermă din Nebraska. Nu ai vreo întâlnire fierbinte mâine-seară?

– Întâlnirile mele sunt întotdeauna fierbinţi.

Nu putea să-l contrazică, fiindcă îl văzuse pe Jim agăţând femei precum un peşte prădător plevuşca, ori de câte ori reuşea să obţină o noapte liberă să iasă în oraş. Se dăduse şi la ea, îşi aminti, preţ de vreo două secunde scurte după ce sosise la bază. Însă acceptase senin respingerea ei. Rowan adoptase o politică strictă de refuz al relaţiilor în cadrul unităţii.

Altfel poate că ar fi fost tentată. Jim avea un chip deschis şi inocent, compensat de un rânjet şmecher, şi avea acea strălucire în ochi. Ar fi fost potrivit pentru distracţie, îşi spuse, o supapă fără complicaţii pentru presiunea dorinţei. Pentru ceva serios – chiar dacă ar fi fost interesată de ceva serios – Jim nu s-ar fi potrivit niciodată. Deşi aveau aceeaşi vârstă, el era pur şi simplu prea tânăr, prea proaspăt sosit de la fermă – şi poate că puţin prea dulce sub stratul subţire de puritate pe care nu şi-l consumase încă.

– Care dintre fete se va duce la culcare singură şi tristă dacă tu încă te vei lupta cu dragonul? îl întrebă.

– Lucille.

– Asta e cea micuţă – cea care chicoteşte.

Degetele lui băteau în continuare ritmul pe genunchi, neîncetat.

– Nu doar chicoteşte.

– Eşti un câine, Romeo.

El îşi dădu capul pe spate, lătră ascuţit de câteva ori, făcând-o să râdă.

– Ai grijă ca Dolly să nu afle că latri şi în altă curte, comentă ea.

Ştia – toată lumea ştia – că se tăvălea ca nebunul cu una dintre bucătăresele de la bază, încă de la începutul sezonului.

– Mă pot descurca eu cu Dolly. Bătaia degetelor îşi înteţi ritmul. O să mă descurc eu cu Dolly.

OK, îşi spuse Rowan, era ceva în neregulă aici, acesta fiind şi motivul pentru care oamenii deştepţi nu se tăvăleau cu cei alături de care lucrau.

Îl împunse uşor fiindcă o îngrijorau acele degete agitate.

– E totul în regulă, băiete?

Ochii lui de un albastru palid îi întâlniră privirea timp de o clipă, apoi se uită în altă parte, şi genunchii îi tresăriră sub degetele ce băteau ritmul.

– Eu n-am probleme. Va fi o cursă lină, ca de obicei. Trebuie doar să ajung acolo.

Rowan îşi puse o mână peste a lui pentru a o linişti.

– Trebuie să te concentrezi la munca ta, Jim.

– E acolo. Chiar acolo. Uită-te la animalul ăsta, cum biciuieşte din coadă. După ce ajungem noi acolo, trupa de Zulie, n-o să mai fie atât de obraznic. O

să-i venim de hac, iar mâine-seară o să-mi petrec timpul alături de Lucille.

Puţin probabil, îşi spuse Rowan. Perspectiva din aer asupra incendiului îi permitea să estimeze că avea să fie nevoie de două zile întregi de eforturi uriaşe, susţinute.

Şi asta dacă lucrurile se desfăşurau aşa cum îşi doreau ei.

Rowan se întinse după cască şi făcu un semn din cap spre observatorul lor.

– Ne pregătim. Păstrează-ţi sângele rece, băieţaş.

– E de gheaţă.

Cards – poreclit astfel pentru că îşi lua peste tot un pachet de cărţi – îşi croi drum printre cei zece paraşutişti şi echipamentul lor până spre coada avionului şi îşi prinse chinga din spate a hamului de coarda de siguranţă.

Chiar în clipa în care Cards le striga paraşutiştilor să-şi ţină bine echipamentele, Rowan îşi petrecu braţul peste al ei. Cards, un veteran cu o constituţie solidă, trase de uşă şi o deschise, lăsând să intre un val de aer mirosind a fum şi combustibil. Când acesta se întinse după primul set de steguleţe pentru indicarea direcţiei vântului, Rowan îşi puse casca peste părul blond tuns scurt, îi închise cureluşa şi îşi aranjă masca pe faţă.

Urmări dansul colorat al steguleţelor pe cerul pătat de fum. Fâşiile lor lungi se zvârcoleau în curenţii de aer, se învârteau în spirală spre sud-vest, părând să se rostogolească, să se ridice, apoi prinseră un nou curent ascendent înainte de a fi duse de vânt printre copaci.

Cards strigă în cască:

– Dreapta!, iar pilotul întoarse avionul.

Fu lansat cel de-al doilea set de steguleţe, care începu să se învârtească precum o jucărie cu cheiţă. Fâşiile se strânseră laolaltă, se despărţiră, apoi se prăbuşiră spre peticul de pământ flancat de copaci, ce reprezenta punctul de aterizare.

– Direcţia vântului e peste pârâul acela, coborând până la copaci şi peste punctul de aterizare, îi spuse Rowan lui Jim.

Deasupra ei, observatorul şi pilotul făcură noi ajustări, şi un alt set de steguleţe se lansă brusc în suflul elicei.

– Vântul e aprig.

– Da. Am văzut. Jim îşi trecu dosul palmei peste gură înainte de a-şi pune casca şi masca.

– Du-l la o mie de metri, strigă Cards.

Altitudinea pentru săritură. Fiind prima în rând, prima la sărit, Rowan se ridică pentru a se aşeza în poziţie.

– Circa două sute şaptezeci de metri abatere, îi strigă lui Jim, repetând ceea ce-l auzise pe Cards spunându-i pilotului. Dar vântul e aprig. Nu te lăsa prins pe direcţia lui.

– Nu-i prima dată când fac asta.

Rowan îi văzu rânjetul în spatele măştii – era încrezător, chiar nerăbdător. Dar era ceva în ochii lui, îşi spuse. Doar pentru o fracţiune de secundă. Dădu să

mai spună ceva, dar Cards, aflat deja pe poziţie în dreapta uşii, strigă:

– Sunteţi gata?

– Suntem gata, îi răspunse.

– Prindeţi-vă.

Rowan prinse cablul automat la locul său.

– Treceţi la uşă!

Se aşeză, cu picioarele fluturându-i în suflul intens al elicei, cu trupul înclinat în spate. Totul vuia. Sub picioarele ei întinse, focul gonea în nuanţe vibrante de roşu şi auriu.

Nu mai exista nimic în afară de acel moment, nimic în afară de vânt şi de foc şi de fiorul de entuziasm şi teamă care o surprindea întotdeauna, fără excepţie.

– Ai văzut steguleţele?

– Da.

– Ai văzut punctul de aterizare?

Rowan încuviinţă din cap, evocându-le în gând pe amândouă, urmărind fâşiile colorate în direcţia ţintei.

Cards repetă ceea ce-i spusese ea lui Jim, aproape cuvânt cu cuvânt. Ea se mulţumi să dea din nou din cap, cu privirea aţintită spre orizont, respirând uşor, vizualizându-se în zbor, căzând, traversând aerul în jos spre centrul punctului de aterizare.

Îşi repetă în gând cele patru puncte de verificat, în vreme ce avionul încheia cercul şi se stabiliza în aer.

Cards îşi trase capul înapoi.

– Pregăteşte-te.

„Gata cu lopata“, rosti tatăl său în mintea ei. Prinse marginea uşii din ambele părţi, inspiră adânc.

Iar când mâna observatorului o lovi pe umăr, se lansă în văzduh.

Nici una dintre experienţele prin care trecuse nu se putea compara cu acea clipă unică de nebunie când se arunca în gol. Numără în gând, operaţie la fel de automată ca respiratul, şi se rostogoli în aerul încărcat de tensiune, privind avionul ce zbura peste ea. Îl observă pe Jim, sărind după ea.

Îşi răsuci din nou corpul, luptându-se cu rezistenţa opusă de vânt până când picioarele îi ajunseră jos. Voalura i se deschise brusc, cu o smucitură. Din nou îl căută pe Jim din priviri şi simţi o tresărire măruntă de uşurare când îi văzu paraşuta deschizându-se pe cerul gol. În acel interval de tăcere stranie, dincolo de huruitul avionului, fără a fi ajuns încă la glasul focului, Rowan prinse mânerele de ghidaj.

Vântul încerca s-o tragă spre nord şi era destul de insistent. Rowan era la fel de insistentă în a păstra cursul pe care şi-l trasase în minte. Privi pământul, ghidând din nou paraşuta împotriva curentului vioi ce-şi înfigea colţii în voalura paraşutei în direcţie contrară, străduindu-se din răsputeri s-o atragă în cercuri în curentul de aer principal.

Turbulenţa care prinsese steguleţele o lovi în rafale vântoase, în vreme ce

căldura se ridica în valuri dinspre pământul cuprins de flăcări. Dacă s-ar fi lăsat în voia vântului ar fi trecut peste locul de aterizare, ar fi zburat spre lizieră, unde ar fi riscat să rămână agăţată. Sau, şi mai rău, ar fi putut s-o împingă spre vest, aruncând-o în flăcări.

Trase cu putere de mânerul de ghidaj şi aruncă o privire tocmai la timp pentru a-l observa pe Jim cum este prins de curent şi începe să se rotească.

– Trage dreapta! Trage dreapta!

– Mă descurc! Mă descurc.

Dar, spre groaza ei, el trase stânga.

– Dreapta, la naiba!

Fu nevoită să se întoarcă pentru a se pregăti de aterizare, iar plăcerea unei alunecări aproape desăvârşite pe coridorul de aterizare i se înecă într-un val de panică pură. Jim se ridică spre vest, neputincios în faţa voalurii orizontale care îl târa.

Rowan atinse punctul de aterizare şi se rostogoli. Se ridică în picioare şi se eliberă de paraşută. Şi acolo, stând în mijlocul incendiului, îl auzi.

Auzi ţipătul partenerului său de sărituri.

Ţipătul o urmări şi când se ridică brusc în capul oaselor, în pat, răsunând în mintea ei în vreme ce stătea ghemuită în întuneric.

„Stop, stop, stop!“ îşi impuse. Îşi lăsă capul să cadă pe genunchii ridicaţi până îşi recăpătă suflul.

„Nu are nici un rost“, îşi spuse. Nu avea nici un rost să retrăiască momentul, să revadă toate detaliile, toate momentele, sau să se întrebe, din nou, dacă exista măcar un lucru pe care să-l fi putut face altfel.

Să se întrebe de ce Jim nu urmase cursul săriturii ei spre punctul de aterizare. De ce trăsese de mânerul greşit. Fiindcă, fir-ar să fie, chiar trăsese de mânerul greşit.

Şi zburase direct spre trunchiurile înalte şi ramurile ucigaşe ale acelor copaci în flăcări.

Se întâmplase cu luni în urmă, îşi aminti. Avusese la dispoziţie o iarnă lungă ca să treacă peste asta. Şi credea că trecuse.

Reîntoarcerea la bază declanşase totul, recunoscu ea, şi-şi frecă faţa cu mâinile, trecându-le prin părul pe care şi-l tunsese scurt, cu doar câteva zile înainte, pentru a fi uşor de îngrijit.

Sezonul incendiilor se apropia cu paşi repezi. Antrenamentele de revenire în formă aveau să înceapă peste doar câteva ore. Amintirile, regretele, durerea – în mod cert urmau să revină. Dar avea nevoie de somn, mai era o oră până trebuia să se trezească şi să se pregătească pentru înfiorătoarea alergare de cinci kilometri.

Se pricepea al naibii de bine să-şi impună să doarmă, oriunde şi oricând, strecurându-se neobservată într-o zonă sigură în timpul unui incendiu sau într-un avion care se zgâlţâia. Ştia să mănânce şi să doarmă atunci când apăreau nevoia şi ocazia.

Dar când închise ochii din nou, se văzu înapoi în avion, întorcându-se

spre rânjetul lui Jim.

Ştiind că trebuia să scape de gânduri, se ridică din pat. Avea să facă un duş, să consume ceva cafeină, să bage câţiva carbohidraţi, apoi să facă puţină gimnastică uşoară ca să se încălzească pentru testul de antrenament fizic.

Colegii ei paraşutişti nu reuşeau în continuare să înţeleagă că ea nu bea niciodată cafea decât dacă nu avea încotro. Îi plăceau băuturile reci şi dulci. După ce se îmbrăcă, Rowan se îndreptă spre stocul ei de Cola, apoi luă un baton energizant. Ieşi cu amândouă sub cerul încă neatins de prima geană de lumină, în aerul încă rece al începutului de primăvară din partea de vest a statului Montana.

Pe cerul înalt, stelele sclipeau palid, ca mici lumânări stinse. Inspiră întunericul şi liniştea din jurul ei, găsind o oarecare alinare în ele. Peste aproximativ o oră, baza urma să se trezească, iar aerul avea să fie inundat de testosteron.

Deoarece în general prefera compania bărbaţilor pentru discuţii şi pentru a-şi ţine reciproc de urât, nu o deranja faptul că ei erau mai numeroşi. Dar preţuia timpul de care se putea bucura în linişte, acele scurte frânturi de singurătate, care deveneau rare şi preţioase în timpul sezonului. Erau aproape la fel de bune ca somnul înainte de o zi plină de presiune şi stres, îşi spuse.

Putea să-şi repete că nu trebuie să-şi facă probleme în privinţa cursei, să-şi aducă aminte că fusese conştiincioasă la capitolul pregătire fizică pe tot parcursul iernii, că era în cea mai bună formă dintotdeauna – dar nu conta absolut deloc.

Se putea întâmpla orice. Să-şi scrântească o gleznă, să aibă o scurtă cădere psihică, să sufere brusc o crampă care s-o scoată din joc. Sau pur şi simplu să alerge prost. Li se întâmplase şi altora. Uneori îşi reveneau după asta, altădată nu.

Iar o atitudine negativă nu avea s-o ajute. Mâncă batonul energizant şi-şi luă porţia de cafeină lichidă, urmărind lumina zilei ce începea să strălucească peste piscurile zimţate, înzăpezite, dinspre vest.

Când intră în sala de sport câteva minute mai târziu, observă că momentul de solitudine se încheiase.

– Bună, Trigger. Făcu un semn din cap spre bărbatul ce făcea abdomene pe o saltea. Ce ştii?

– Ştiu că suntem toţi nebuni. Ce naiba caut aici, Ro? La dracu, am patruzeci şi trei de ani.

Ea desfăcu o saltea şi începu să se întindă.

– Şi dacă n-ai fi nebun şi n-ai fi aici tot ai avea patruzeci şi trei de ani.

La un metru nouăzeci şi cinci, îndeplinind la limită restricţiile de înălţime, Trigger Gulch era un bărbat zvelt şi bine făcut, care vorbea pe nas cu accent din vestul Texasului şi era pasionat de cizmele de cowboy.

Execută gâfâind o serie rapidă de abdomene scurte.

– Aş putea sta la soare pe o plajă în Waikiki.

– Ai putea fi agent imobiliar în Amarillo.

– Aş putea. Îşi şterse faţa, arătând spre ea. Să-mi petrec următorii cincisprezece ani lucrând de la nouă la cinci, apoi să mă retrag, la pensie, pe plaja aia din Waikiki.

– Waikiki e aglomerat, din câte ştiu.

– Da, asta e nenorocita de problemă.

Se ridică, un bărbat chipeş, cu fire cărunte presărate din abundenţă prin părul castaniu şi cu o cicatrice şerpuindu-i pe genunchiul stâng, în urma unei operaţii de reparare a meniscului. Îi zâmbi lui Rowan, care era întinsă pe spate, trăgându-şi piciorul drept în sus, apoi spre nas.

– Arăţi bine, Ro. Cum ai trecut de sezonul grăsimilor?

– Am fost ocupată. Repetă mişcarea de întindere cu piciorul stâng. De-abia am aşteptat să mă întorc, să mă odihnesc puţin.

El râse la replica ei:

– Ce mai face tatăl tău?

– Îi merge de minune. Rowan se ridică în şezut, apoi îşi îndoi de la mijloc corpul lung, cu forme frumoase. I se face puţin dor în perioada asta a anului. Îşi închise ochii de un albastru îngheţat şi-şi trase picioarele flexate către creştetul capului. Îi e dor de primele zile de activitate, când se întoarce toată lumea, dar afacerea nu-i lasă timp să se cufunde în gânduri triste.

– Există şi alţi oameni în afară de noi cărora le place să sară.

– Şi plătesc bani frumoşi pentru asta. Am făcut o afacere bună săptămâna trecută. Îşi întinse picioarele într-un V larg, îşi prinse degetele de la picioare şi se aplecă din nou în faţă. Un cuplu şi-a sărbătorit aniversarea a cincizeci de ani cu o săritură. Mi-au oferit o sticlă de şampanie franţuzească drept bacşiş.

Trigger se ridică de unde stătea, privind-o pe Rowan cum se ridică în picioare pentru a începe primele mişcări de yoga.

– Mai predai cursul acela aiurit?

Rowan trecu, cu o mişcare fluidă, din postura câine-lui – varianta cu faţa la cer – la postura câinelui – varianta cu faţa la sol şi întoarse capul pentru a-i arunca lui Trigger o privire plină de compătimire.

– E vorba de yoga, bătrâne, şi da, încă mai lucrez în extrasezon ca antrenor personal. Mă ajută să nu pun slănină pe fund. Dar tu?

– Eu fac rezerve de slănină. Aşa am mai multă din care să ard când începe adevărata muncă.

– Dacă sezonul ăsta e la fel de liniştit ca ultimul, o să ne-alegem toţi cu slănină pe fund. L-ai văzut pe Cards? Se pare că iarna asta n-a refuzat nici o porţie suplimentară de mâncare.

– Are o prietenă nouă.

– Ca să vezi.

Mai relaxată, Rowan intensifică ritmul şi adăugă fandări.

– A cunoscut-o în raionul de alimente congelate din supermarket în octombrie şi s-a mutat cu ea de Revelion. Ea are câţiva copii. E profesoară la o şcoală.

– Profesoară, cu copii? Şi Cards? Rowan clătină din cap. Trebuie să fie

dragoste la mijloc.

– Trebuie să fie ceva. A spus că femeia şi copiii ei vor veni aici poate spre sfârşitul lui iulie şi s-ar putea să petreacă aici tot restul verii.

– Pare ceva serios. Trecu la o mişcare de răsucire, aruncându-i o privire lui Trigger din postura în care se oprise. Trebuie să fie impresionantă. Însă Cards trebuie să vadă cum face faţă unui sezon. Una e să te cuplezi cu un pompier paraşutist în timpul iernii şi cu totul alta să rezişti lângă el pe tot parcursul verii. Apar fisuri în familie ca într-o coajă de ou, adăugă, apoi îşi dori să nu fi spus nimic când Matt Brayner intră în încăpere.

Nu-l mai văzuse de la înmormântarea lui Jim şi, deşi vorbise cu mama lui de câteva ori, nu fusese sigură că avea să se întoarcă.

Arăta mai bătrân, îşi spuse, cu semne accentuate de oboseală în jurul ochilor şi a gurii. Şi semăna sfâşietor de mult cu fratele său, cu smocul de păr blond decolorat ciufulit şi ochii de un albastru palid. Privirea îi lunecă dinspre Trigger spre ea. Rowan se întrebă cât de greu îi era să zâmbească.

– Cum merge?

– Destul de bine. Se îndreptă, îşi şterse palmele pe coapsele pantalonilor de trening. Fac mişcare cât să-mi treacă emoţiile înainte de testul de pregătire fizică.

– Asta intenţionam să fac şi eu. Sau să-l dau naibii şi să merg în oraş să-mi comand o porţie dublă de clătite.

– O să facem asta după alergare. Trigger se îndreptă spre el, îi întinse mâna. Mă bucur să te văd, mocofane.

– Şi eu.

– Mă duc la cafea. O să ne strângă imediat.

Când Trigger ieşi, Matt traversă încăperea şi luă o ganteră de nouă kilograme. O puse jos apoi.

– Cred că va fi ciudat, cel puţin pentru o vreme. Când apar, toată lumea pare să… cadă pe gânduri.

– Nimeni n-o să uite. Mă bucur că te-ai întors.

– Nu ştiu dacă m-am întors, dar mi se părea că n-aş putea face nimic altceva. Oricum, voiam să-ţi mulţumesc că ai ţinut legătura cu maică-mea aşa cum ai făcut-o. Înseamnă mult pentru ea.

– Mi-aş dori… Ei bine, dacă dorinţele ar fi ca nişte cai, aş avea o întreagă herghelie. Mă bucur că te-ai întors. Ne vedem la maşină.

Înţelegea ce simţea Matt, nu credea c-ar fi putut face nimic altceva. Acestea erau, în esenţă, sentimentele bărbaţilor şi ale celor patru femei, printre care şi ea, care se îngrămădeau în maşină pentru drumul până la linia de start a cursei pentru locurile lor de muncă. Se instală în maşină, ignorând înţepăturile verbale şi lăudăroşeniile aruncate în jurul ei.

Multe dintre insulte erau legate de kilogramele puse peste iarnă şi de popularele remarci despre fundul plin de slănină. Rowan închise ochii, încercând să se piardă în gânduri, în vreme ce glumele lipsite de răutate ce făceau înconjurul maşinii încercau să ajungă la ea şi să o atragă în joc.

Janis Petrie, una dintre cele patru femei din cadrul brigăzii, se lăsă în scaun lângă ea. Silueta ei măruntă şi compactă îi atrăsese porecla de Elf, şi arăta ca o şefă de majorete arogantă.

În acea dimineaţă, avea unghiile lăcuite cu o ojă roz aprins, iar părul castaniu strălucitor sălta într-o coadă prinsă cu o cordeluţă cu fluturaşi.

– Eşti gata de petrecere, Suedezo?

– Cât se poate. De ce te-ai machiat înainte de nenorocitul ăsta de test?

Janis îşi flutură genele lungi şi dese.

– Pentru ca aceşti bieţi băieţi să aibă ceva drăguţ sub ochi când se vor poticni peste linia de sosire. Având în vedere că eu o voi trece prima.

– Eşti chiar al naibii de rapidă.

– Mică, dar puternică. Ai aruncat o privire la boboci?

– Încă nu.

– Sunt şase de-ale noastre printre ei. Poate o să adăugăm suficiente femei cât să fondăm un cerc de brodat drăguţ. Sau un club de lectură.

Rowan râse:

– Şi după aceea vom umbla să vindem prăjituri făcute de noi.

– Brioşe. Astea sunt slăbiciunea mea. E o regiune atât de frumoasă. Janis se aplecă puţin în faţă pentru a vedea mai bine pe fereastră. Întotdeauna mi-e dor de ea când sunt plecată, întotdeauna mă întreb de ce stau în oraş făcând terapie fizică cu indivizi din cluburi exclusiviste suferinzi de epicondilită. Oftă zgomotos. Apoi, până prin iulie, o să ajung să mă întreb ce caut aici, extenuată de lipsa somnului, cu dureri peste tot, când aş putea să-mi petrec pauza de prânz lângă o piscină.

– E distanţă mare între Missoula şi San Diego.

– Ba bine că nu. Tu nu ai astfel de frământări în două direcţii. Tu locuieşti aici. Pentru cei mai mulţi dintre noi să vină aici înseamnă să se întoarcă acasă. Până se încheie sezonul şi mergem acasă, apoi locul respectiv înseamnă acasă. Asta poate să te zăpăcească de tot.

Îşi dădu peste cap ochii căprui calzi, îndreptându-şi privirea spre Rowan când se opri maşina.

– Hai să începem.

Rowan coborî şi trase aer în piept. Primăvara, cea care avea să aducă verdeaţă şi flori de câmp şi brize parfumate, era deja aproape. Aerul mirosea plăcut, era proaspăt şi curat. Aruncă o privire spre steguleţele ce marcau traseul, în vreme ce şeful bazei, Michael Little Bear, le explica cerinţele.

Părul lui lung şi negru, împletit, se revărsa peste jacheta de un roşu intens. Rowan ştia că avea cu siguranţă un tub de dropsuri Life Savers în buzunar, înlocuitor al ţigărilor Marlboro de care se lăsase peste iarnă.

L.B. şi familia sa locuiau la o aruncătură de băţ de bază, iar soţia lui era angajată a tatălui lui Rowan.

Toată lumea cunoştea regulile. Străbaţi în fugă traseul şi termini în mai puţin de 22 de minute jumătate sau renunţi. Încerci din nou o săptămână mai târziu. Nu reuşeşti nici atunci? Găseşte-ţi o altă slujbă pentru vară.

Rowan îşi făcu încălzirea – tendoanele de la genunchi, cvadricepşii, pulpele.

– Detest rahatul ăsta.

– Ai să reuşeşti. Îl împunse cu cotul în burtă. Gândeşte-te că o pizza cu multă carne te aşteaptă de cealaltă parte a liniei de sosire.

– Pupa-m-ai în fund.

– La cât e de mare acum? Mi-ar lua ceva timp.

El râse scurt în vreme ce se aliniară.

Rowan îşi impuse să se calmeze. Se concentră pe gândurile ei, pe corpul ei, în vreme ce L.B. se îndreptă spre maşină. Când porni maşina, porni şi şirul de alergători. Rowan apăsă butonul cronometrului de la ceasul de mână şi se integră în grup. Îi cunoştea pe toţi personal – lucrase alături de ei, asudase alături de ei, îşi riscase viaţa alături de ei. Şi le dorea fiecăruia – absolut fiecăruia – să aibă noroc şi să reuşească o cursă bună.

Dar în următoarele douăzeci şi două de minute şi treizeci de secunde fiecare – bărbat sau femeie – era pe cont propriu.

Se lansă, acceleră ritmul şi alergă ca pentru propria viaţă, ceea ce era, în mare măsură, adevărat. Îşi croi drum prin grupul de alergători şi, la fel ca alţii, strigă încurajări sau comentarii usturătoare, orice ar fi fost mai eficient pentru a-l face pe fiecare să funcţioneze la capacitatea maximă. Ştia că unii sufereau de dureri la genunchi, inimile bubuiau în piepturi, stomacurile chiorăiau. Antrenamentul de primăvară îi tonifiase pe unii, dar agravase suferinţele altora.

Nu putea să se gândească la asta. Se concentră pe primul kilometru jumătate, şi după ce trecu de indicatorul îşi notă timpul la 4:12.

Urma al doilea segment de un kilometru jumătate, îşi spuse, alergând în continuare fără poticneli, într-un ritm constant – chiar şi atunci când Janis o depăşi cu un zâmbet ursuz. Oboseala din muşchi urca dinspre degetele de la picioare spre glezne, revărsându-se peste pulpe. Transpiraţia i se scurgea fierbinte pe spate, peste piept, peste inima ce-i bătea frenetic.

Îşi permitea să încetinească – înregistrase un timp bun –, dar stresul unei potenţiale căderi, entorse, unei dureri fulgerătoare, o forţa să menţină ritmul.

Nu încetini.

După ce încheie kilometrul trei trecuse de febră, de transpiraţie, ajungând să nu se mai gândească. Încă un kilometru jumătate. Depăşi câţiva alergători, fu depăşită de alţii, în vreme ce pulsul îi bubuia în urechi. Ca înainte de o săritură, îşi menţinu privirea asupra liniei orizontului – pământ şi cer. Dragostea ei pentru ambele îi dădu energie pentru ultimul segment al cursei.

Trecu ca vântul pe lângă ultimul indicator, îl auzi pe L.B. anunţându-i numele şi timpul. „Tripp, cincisprezece-douăzeci.“ Şi alergă încă vreo douăzeci de metri până să reuşească să-şi convingă picioarele că se puteau opri.

Îndoită de la mijloc îşi trase răsuflarea, închise strâns ochii. Ca de fiecare dată după testul de pregătire fizică îi venea să plângă. Nu din cauza efortului. Şi ea – şi toţi ceilalţi – se confruntaseră cu teste mai rele, mai grele, mai aspre. Dar stresul ce se agăţa de mintea ei dădu în sfârşit înapoi.

Putea să fie în continuare ceea ce îşi dorea să fie.

Se îndepărtă de pistă, îndreptându-şi acum atenţia spre celelalte nume şi timpi anunţaţi. Îl salută cu palma desfăcută în aer pe Trigger când acesta trecu de indicatorul final.

Toţi cei care trecuseră testul rămaseră lângă linia de sosire. Formau o unitate din nou, dorindu-şi ca şi restul să reuşească, să se încadreze în timp. Rowan se uită la ceas, văzu că timpul aproape expirase, şi mai erau patru care încă nu trecuseră linia de sosire.

Cards, Matt, Yangtree, care îşi sărbătorise – sau deplânsese – împlinirea a cincizeci şi patru de ani cu o lună în urmă, şi Gibbons, al cărui genunchi cu probleme îl făcu să străbată ultimii câţiva metri aproape şchiopătând.

Cards trecu ca gândul pe lângă ei, cu doar trei secunde înainte de expirarea timpului, urmat imediat de Yangtree. Pe chipul lui Gibbons, scăldat în sudoare, se citeau durerea şi efortul, dar Matt? Rowan avea impresia că se forţa prea puţin.

Privirea lui o întâlni pe a ei. Rowan ridică pumnul în semn de încurajare, se imagină trăgându-i pe Matt şi pe Gibbons peste ultimii câţiva zeci de centimetri, în vreme ce secundele se scurgeau. Ar fi putut jura că văzuse lumina izbucnind, că-l văzuse pe Matt făcând un efort, apelând la toate resursele.

Trecu linia de sosire la 22:28, cu Gibbons împleticindu-se în spatele lui la doar o jumătate de secundă distanţă.

Atunci răsună strigătul de bucurie, triumful unui alt sezon.

– Cred c-ai vrut să adaugi puţin suspans. L.B. lăsă jos clipboardul. Bine aţi venit înapoi. Acordaţi-vă o clipă să savuraţi momentul, apoi ne strângem.

– Hei, Ro!

Îşi îndreptă privirea spre Cards când îl auzi strigând, şi îl văzu întorcându-se, aplecându-se şi dându-şi jos pantalonii.

– Pregăteşte-te de pupat!

„Şi uite aşa ne-am întors cu toţii“, îşi spuse ea.

Capitolul 2

Gulliver Curry ieşi rostogolindu-se din sacul de dormit şi încercă să evalueze situaţia. Îl dureau toate. Dar per ansamblu era un echilibru funcţional. Simţi miros de zăpadă şi, aruncând o privire afară din cort, văzu că, într-adevăr, câţiva centimetri de zăpadă proaspătă căzuseră peste noapte. Respiraţia îi ieşi în aburi în vreme ce-şi trase pantalonii pe el. Băşicile formate peste alte băşici făceau din procesul de îmbrăcare o… adevărată experienţă.

Pe de altă parte, el aprecia experienţele.

Cu o zi înainte, el şi alţi douăzeci şi cinci de recruţi săpaseră şanţuri împotriva focului timp de paisprezece ore, apoi puseseră capac la acea mică sarcină cu o excursie de cinci kilometri, purtând câte un rucsac de patruzeci de kilograme.

Tăiaseră copaci cu drujbe, umblaseră pe jos, săpaseră şanţuri, ascuţiseră unelte, săpaseră, umblaseră, escaladaseră pinii înalţi, apoi săpaseră din nou.

Tabără de vară pentru masochişti, îşi spuse. Cunoscută şi sub numele de pregătire pentru bobocii viitori pompieri paraşutişti. Patru dintre recruţi dăduseră deja bir cu fugiţii – doi dintre ei nu trecuseră testul iniţial de pregătire fizică. Gull, care avea cinci ani de experienţă ca pompier, dintre care ultimii patru petrecuţi într-o brigadă de pompieri forestieri, avea un oarecare avantaj.

Dar asta nu însemna că se simţea proaspăt ca un trandafir.

Îşi trecu o mână peste faţă, zgâriindu-şi palma cu ţepii bărbii nerase de aproape o săptămână. Doamne, cât de mult îşi dorea un duş fierbinte, un bărbierit şi o bere rece ca gheaţa. În această seară, după un drum plin de peripeţii prin Bitterroots, de data aceasta cărând un rucsac de cincizeci şi cinci de kilograme, urma să îşi îndeplinească toate trei dorinţele.

Iar a doua zi avea să înceapă faza următoare. A doua zi urma să înceapă să înveţe să zboare.

Pompierii forestieri se antrenau ca nebunii şi lucrau pe brânci, în special împotriva incendiilor de vegetaţie extrem de periculoase. Dar nu săreau din avioane. Acest lucru, îşi spuse, adăuga o experienţă cu totul nouă. Îşi trecu o mână prin claia bogată de păr închis la culoare, apoi ieşi târâş din cort în peisajul îngheţat al orelor de dinaintea zorilor.

Ochii lui, de un verde felin, priviră în sus, măsurând cerul, şi rămase nemişcat timp de o clipă, înalt şi zdravăn în pantalonii săi maro şi cămaşa galben aprins. Avea aici ceea ce-şi dorea – sau părţi din ceea ce-şi dorea:

confirmarea faptului că putea să facă ceea ce venise să facă.

Măsură din priviri înălţimea pinului galben din stânga lui. Douăzeci şi şapte de metri, plus sau minus. Se căţărase pe nenorocitul acela cu o zi înainte, înfigându-şi crampoanele în scoarţă. Şi de la înălţimea aceea, agăţat cu crampoane şi ham, aruncase o privire peste pădure.

O adevărată experienţă.

Prin mirosul de zăpadă şi pin porni spre cortul bucătarului, în vreme ce restul taberei începea să se trezească. Şi, în ciuda durerilor, a băşicilor – poate tocmai datorită lor – de-abia aştepta să vadă ce avea de oferit acea zi.

La scurt timp după prânz, Gull privi pinul căzând. Îşi împinse pe spate casca, suficient cât să-şi şteargă sudoarea de pe frunte, şi făcu un semn din cap spre partenerul său de la celălalt capăt al fierăstrăului.

– Încă unul la pământ.

Dobie Karstain se afla la limita standardelor de înălţime, cu cei un metru şaptezeci ai săi. Barba şi coama de păr castaniu murdar îl făceau să semene cu un montaniard în miniatură, în vreme ce ochelarii de protecţie păreau să-i scoată în evidenţă ochii mari şi sălbatici.

Dobie ridică un fierăstrău cu lanţ.

– Hai să-l facem bucăţele.

Lucrară ritmic. Gull crezuse că Dobie era sortit eşecului, dar bărbatul originar din Kentucky era mai puternic şi mai solid decât părea. Îi plăcea destul de mult Dobie – în pofida vizibilei sale lipse de rafinament – şi se străduia să ajungă la un anumit nivel de încredere.

Dacă Dobie trecea de antrenament, era posibil să ajungă din nou împreună la tăiat de copaci şi săpat de şanţuri. Nu într-o după-amiază luminoasă şi senină de primăvară, ci în mijlocul unui incendiu, unde încrederea şi munca în echipă erau la fel de esenţiale ca o secure bine ascuţită, acea unealtă cu două capete, de secure şi de sapă.

– Nu m-aş da în lături de la o tură cu aia, înainte să clacheze.

Gull îşi îndreptă privirea spre una dintre femeile recruţi.

– Ce te face să crezi c-o să clacheze?

– Femeile nu-s făcute pentru genul ăsta de muncă, fiule.

Gull trase lama fierăstrăului prin pin.

– Bune doar la făcut copii, nu-i aşa?

Dobie rânji în barbă.

– Nu eu le-am făcut aşa. Mie-mi place doar să le călăresc.

– Eşti un ticălos, Dobie.

– Aşa umblă vorba, recunoscu Dobie pe acelaşi ton binedispus.

Gull studie din nou femeia. O blondă cochetă, poate doar puţin mai scundă decât Dobie. Şi, din punctul lui de vedere, rezistase la fel de bine ca oricare dintre ei. Instructoare de schi din Colordao, îşi aminti. Libby. O văzuse schimbându-şi bandajele peste băşici în acea dimineaţă.

– Eu pun pariu pe douăzeci că rezistă până la capăt.

Dobie chicoti, rostogolind un butuc.

– O să-ţi iau bănuţii, fiule.

Când îşi terminară treaba, Gull îşi schimbă bandajele pe unele dintre băşicile sale. Apoi, fiindcă instructorii erau ocupaţi, le bandajă şi pe cele proaspete ale lui Dobie.

Traversară tabăra îndreptându-se spre rucsacurile care îi aşteptau. Încă cinci kilometri, îşi spuse Gull, apoi avea să încheie acea zi excelentă cu un ras, un duş şi o bere rece.

Se aşeză, luă rucsacul în spate, apoi scoase un pachet de gumă. Îi oferi o lamă lui Dobie.

– Să ştii c-o să-mi iau.

Se rostogoliră apoi pe palme şi genunchi, după care se împinseră de la pământ, ridicându-se.

– Imaginează-ţi pur şi simplu că duci în spate o femeiuşcă drăguţă, îl sfătui Dobie, arătând din sprâncene în direcţia lui Libby.

– O tipă de-un sfert e cam slăbănoagă pentru gustul meu.

– O să ţi se pară mai zdravănă până terminăm.

Nu încăpea îndoială, îşi spuse Gull, iar instructorul impuse un ritm de mers nu tocmai relaxat pe cărarea pietroasă, care le aprinse muşchii picioarelor.

Se stimulau reciproc, aşa funcţiona. Se înţepau, se încurajau, se insultau, ca să determine grupul să mai înainteze un pas, să mai străbată un metru. Adevărata motivaţie era că, peste câteva săptămâni, avea să fie real. Iar în faţa focului viaţa fiecăruia depindea de celălalt.

– Cu ce te ocupi în Kentucky? îl întrebă Gull pe Dobie în vreme ce un vultur ţipă deasupra lor, iar mirosul de transpiraţie al grupului începea să domine parfumul pinilor.

– Câte puţin din toate. În ultimele trei sezoane m-am luptat cu incendii în pădurea naţională. Într-o noapte, după ce-am stins un incendiu, m-am îmbătat puţin şi-am făcut pariu că voi ajunge pompier paraşutist. Aşa că m-am înscris, şi aşa am ajuns aici.

– Faci asta din cauza unui pariu? Ideea îi trezi simţul ridicolului.

– Sunt o sută de dolari în joc, fiule. Şi mândria mea, care valorează mult mai mult. Ai sărit vreodată dintr-un avion?

– Da.

– Trebuie să fii nebun.

– Aşa umblă vorba, îi servi Gull înapoi lui Dobie propria replică.

– Cum e? Atunci când cazi?

– Ca sexul fierbinte şi sălbatic cu o femeie frumoasă.

– Aşa speram şi eu. Dobie îşi mută rucsacul, se schimonosi. Fiindcă-ar fi bine să merite nenorocitul ăsta de antrenament.

– Libby rezistă.

– Cine?

Gull ridică bărbia.

– Cel mai recent pariu al tău.

Dobie strânse din dinţi când începură să urce din nou o pantă.

– Încă nu s-a încheiat ziua.

Până să se încheie, Gull ajunse să se bucure de duş şi de ras, şi apucă să bea o bere înainte de-a se prăbuşi cu faţa în jos pe patul său de metal.

Michael Little Bear o prinse pe Rowan în drum spre sala de sport:

– Vreau să te ocupi tu de antrenamentul bobocilor în dimineaţa asta. Cards trebuia să se ocupe de asta, dar îşi varsă maţele la baie.

– E mahmur?

– Nu. Enterocolită sau ceva de genul ăsta. Vreau să-i duci tu la terenul de joacă. În regulă?

– Sigur. Lucrez deja cu Yangtree pe simulator. Pot să-mi petrec o zi mâncând boboci. Câţi avem?

– Au mai rămas douăzeci şi cinci şi arată al naibii de bine. Unul dintre ei a bătut recordul bazei la cursa de doi kilometri şi jumătate. A terminat-o în şase minute treizeci şi nouă.

– Are picioare rapide. O să vedem cum se descurcă în rest azi.

Tăie treizeci de minute din sesiunea de nouăzeci de minute la sală pe care şi-o plănuise. Conducerea recruţilor în cursa cu obstacole avea să compenseze pentru asta şi însemna că tocmai scăpase de o tură de cusut genţi pentru echipamentele personale în sala de producţie.

O afacere al naibii de bună, îşi spuse Rowan încălţându-şi bocancii.

Luă hârtiile, un clipboard şi o sticlă de apă şi, punându-şi o bască albastră pe cap, ieşi.

Peste noapte se adunaseră norii, reţinând plăcut căldura. În bază, activitatea era în toi – alergători pe pistă sau pe drum, camioanele descărcau provizii, oameni se îndreptau de la o clădire la alta. Un avion porni de la sol, ducând un grup pentru sărituri de antrenament înainte de sezon.

Cu mult înainte să răsune prima sirenă de incendiu, munca le capta atenţia. Echipamentele trebuiau cusute, umplute, demontate, erau antrenamente de făcut, paraşute de pliat.

Rowan porni spre terenul de antrenament, oprindu-se când drumul ei se intersectă cu cel al lui Matt.

– Cu ce te ocupi? o întrebă el.

– Pregătire boboci. Cards e bolnav, are ceva la stomac. Tu?

– Mie îmi vine rândul după-amiaza asta. Aruncă o privire spre cer când avionul se ridică în aer. În dimineaţa asta voi fi în sala de încărcare. Zâmbi. Vrei să facem schimb?

– Hmmm, să stau înăuntru încărcând provizii sau să stau afară torturând boboci? Nu facem schimb.

– Mă gândeam eu.

Rowan îşi continuă drumul, observând că recruţii începeau să se strângă pe teren. Se întorseseră după o săptămână petrecută în corturi şi antrenându-se ca pentru un incendiu, şi, dacă îi ducea cât de cât capul, se concentraseră probabil să doarmă bine.

Cei care făcuseră asta se simţeau probabil destul de proaspeţi în acea

dimineaţă.

Curând avea să se ocupe ea de asta.

Câţiva dintre ei rătăceau pe pista cu obstacole, încercând să-şi facă o idee despre ele. Deşteaptă mişcare, îşi spuse. Cunoaşte-ţi duşmanul. În aer pluteau voci şi râsete. Se pregăteau sufleteşte – şi asta era o chestie deşteaptă.

Cursa cu obstacole era cât se poate de dificilă, şi nu era decât începutul unei zile lungi şi dure. Îşi privi ceasul, înaintând printre platformele de lemn, apoi îşi ocupă locul pe teren.

Luă o gură din sticla de apă, apoi o puse deoparte şi scoase un fluierat lung, ascuţit.

– Alinierea, strigă. Eu sunt Rowan Tripp, instructorul vostru pentru plimbarea din această dimineaţă. Fiecare dintre voi va trebui să străbată această cursă înainte de a trece la următorul exerciţiu. S-a terminat cu cântecelele în jurul focului de tabără şi cu bezelele pe băţ. E timpul să trecem la treburi serioase.

Auzi în replică vreo câteva gemete, câteva chicote, câteva priviri neliniştite, în vreme ce evalua din priviri grupul. Douăzeci şi unu de bărbaţi, patru femei, de diverse înălţimi, forme, culori, vârste. Sarcina ei era să le inspire un ţel.

Să-i înveţe să treacă peste durere.

Îşi consultă fişele, făcu prezenţa, bifă numele celor care ajunseseră până la acea etapă.

– Am auzit că unul dintre voi a bătut recordul bazei la cursa de doi kilometri jumătate. Care-i fulgerul?

– Bravo, Gull! strigă cineva, şi Rowan îl văzu pe tipul scund dându-i un ghiont bărbatului de lângă el.

Circa un metru optzeci şi cinci, estimă ea, cu părul întunecat curat şi lăţos, zâmbet încrezător, postură relaxată.

– Gull Curry, spuse. Îmi place să alerg.

– Bravo. Viteza n-o să te-ajute să treci de terenul de joacă. Întindeţi-vă, recruţi. Nu vreau să se plângă careva de crampe musculare.

Formaseră deja o unitate, hotărî ea, cu legăturile mai mici din interiorul ei. Prietenii, rivalităţi – ambele puteau fi utile.

– Cincizeci de flotări, comandă, notându-i pe fiecare pe măsură ce terminau. Am să vă conduc în cursă, începând de aici.

Făcu un semn spre platforma joasă cu pătrate orizontale, trecu la zidurile de oţel abrupte pe care aveau să fie nevoiţi să se caţere, la frânghiile pe care aveau să urce, mână peste mână, la trambuline, la rampe.

– Fiecare dintre aceste obstacole simulează ceva ce veţi înfrunta în timpul unui incendiu. Terminaţi cu unul, treceţi la următorul. Renunţaţi la cursă? Sunteţi eliminaţi. Dacă terminaţi cursa, probabil sunteţi pregătiţi să săriţi în foc.

– Nu-i chiar sfârşitul lumii.

– Ce? întrebă Dobie, în replică la bombănitul lui Gull.

Acesta se mulţumi să ridice din umeri şi îşi dădu seama, din privirea

piezişă pe care i-o aruncă blonda cea sexy, că auzise comentariul lui.

– Tu, Picioare-Iuţi, porneşti primul. Voi restul îl urmaţi. Un singur rând. Dacă vă împiedicaţi şi căderi, daţi-vă la o parte din drum, treceţi la coadă şi mai încercaţi o dată. Scoase un cronometru din buzunar. Sunteţi gata?

Grupul îi răspunse în cor, iar Rowan porni cronometrul.

– Start!

OK, îşi spuse Rowan, picioare iuţi şi picioare sprintene.

– Ridicaţi genunchii! strigă. Vreau să văd energie. Pentru numele lui Dumnezeu, arătaţi ca nişte fete plimbându-se în parc.

– Eu sunt fată! îi strigă o blondă cu ochii de oţel, făcând-o pe Rowan să rânjească.

– Atunci ridică genunchii ăia. Prefă-te că-l loveşti în ouă pe unul dintre nenorociţii ăştia.

Alergă în ritm cu Gull, întorcându-se când acesta porni în goană spre prima rampă, îşi luă avânt şi o escaladă.

Apoi tipul cel scund o surprinse, când se lansă spre rampă ca o ghiulea de tun.

Urcară, se căţărară, se târâră, se agăţară cu unghiile. L.B. avea dreptate, decise ea. Chiar erau un grup al naibii de bun.

Îl urmări pe Gull executând săriturile şi răsucirile necesare pe trambulină şi-l auzi pe tipul cel scund – trebuie să-i caute numele – chiuind bucuros când făcu acelaşi lucru.

Picioare-Iuţi, îşi spuse din nou, încă se afla în frunte, şi a naibii să fie dacă nu se urca pe frânghie ca o maimuţă pe o liană.

Blonda avansase, dar când ajunse la frânghie nu doar încetini, ci începu să şi alunece.

– Să nu aluneci! îi strigă Rowan, pe un ton aspru. Să nu aluneci, Barbie, pe toţi dracii, şi să mă faci de râs. Vrei să începi de la capăt nenorocita asta de cursă?

– Nu. Doamne, nu.

– Vrei să sari în foc sau vrei să te duci acasă să mergi la cumpărături de pantofi?

– Ambele!

– Urcă. Rowan văzu sângele pe frânghie. Un fir îi sfâşie pielea de pe palme, iar durerea era sigur ucigătoare. Urcă!

Blonda urcă, doisprezece metri de chin.

– Coboară, mergi mai departe. Fugi! Fugi!

Coborî, şi când se căţără pe următorul zid, lăsă o pată de sânge pe rampă.

Dar reuşi să termine. Toţi reuşiră, meditä Rowan, şi le acordă o clipă ca să-şi tragă sufletul, să geamă şi să-şi frecţioneze muşchii dureroşi.

– Nu-i rău. Data viitoare când va trebui să urcaţi pe o frânghie sau să escaladaţi un zid s-ar putea să fie din cauză că s-a schimbat direcţia vântului, iar zona de siguranţă tocmai a fost cuprinsă de flăcări. Va trebui să vă descurcaţi mai bine decât „nu-i rău“. Cum te cheamă – păpuşa Barbie?

– Libby. Blonda îşi sprijinea mâinile însângerate pe genunchi, cu palmele în sus. Libby Rydor.

– Oricine se poate urca pe o frânghie cu mâinile însângerate se descurcă mai bine decât „nu-i rău“. Rowan deschise trusa de prim ajutor. Hai să-ţi facem bine mâinile. Dacă mai are careva răni, ocupaţi-vă de ele, apoi mergeţi înăuntru, luaţi-vă echipamentul. Echipamentul complet, adăugă, pentru a exersa aterizările. Aveţi treizeci de minute la dispoziţie.

Gull o urmări aplicând alifie pe palmele lui Libby, bandajându-le competent. Spuse ceva ce o făcu pe Libby să râdă – iar palmele alea o dureau cu siguranţă.

Insuflase curaj grupului pe tot parcursul probei, folosind o combinaţie perfectă de insulte aspre şi cicăleli. Şi-i observase pe cei câţiva care avuseseră probleme, găsind replica potrivită la momentul potrivit.

Asta era o abilitate impresionantă, pe care o admira.

Putea s-o adauge la restul lucrurilor pe care le admira la ea.

Blonda era bine lucrată pe toată înălţimea ei de aproximativ un metru şaptezeci şi cinci. Unchiul său ar fi numit-o sculpturală, îşi spuse Gull. Dar el? El trebuia pur şi simplu să admită că avea un corp criminal. Dacă adăugai ochii albaştri mari, cu pleoape grele, şi un chip ce atrăgea şi reţinea privirile bărbaţilor, făcându-i poate să insiste, obţineai un pachet impresionant.

Un pachet cu atitudine. Şi, Doamne, îi era foarte greu să reziste atitudinii. Aşa că rămase în zonă până când ea traversă câmpul, apoi se apropie de ea.

– Cum sunt mâinile lui Libby?

– O să fie bine. Toată lumea pierde puţină piele pe terenul de joacă.

– Şi tu?

– Dacă nu sângerezi, cum îţi dai seama că ai trecut prin asta? Îşi înclină capul, îl studie cu ochi ce îi aminteau de uluitoarea gheaţă arctică. De unde-ai apărut, Shakespeare? Am citit *Henric al V-lea*.

– Monterey, în cea mai mare parte.

– Există o unitate excelentă de pompieri paraşutişti în California de Nord.

– Aşa e. Îi cunosc pe majoritatea. Am făcut parte din Brigada de Pompieri Forestieri Redding, cinci ani.

– M-am gândit eu că aşa e. Deci eşti dat în urmărire în California aşa că ai tăiat-o spre Missoula?

– Acuzaţiile au fost retrase, spuse el, făcând-o să zâmbească. Motivul pentru care mă aflu în Missoula este „Omul-de-Fier“ Tripp. Se opri deodată cu ea. Mă gândesc că probabil e tatăl tău.

– Aşa e. Îl cunoşti?

– Bineînţeles. Lucas „Omul-de-Fier“ Tripp e o legendă. Aţi avut un incendiu urât aici în 2000.

– Mda.

– Eram la facultate. A vuit toată presa, şi am prins un interviu cu „Omul-de-Fier“, chiar aici la bază, după ce se întorsese cu unitatea sa după patru zile petrecute în ghearele focului. Gull se întoarse cu gândul în trecut, evocând

momentul. Faţa îi e acoperită cu funingine, părul nins cu cenuşă, ochii îi sunt roşii. Arată de parcă ar fi fost la război, şi descrierea e corectă. Reporterul pune întrebările idioate obişnuite. „Cum v-aţi simţit acolo? V-a fost teamă?“ Iar el e răbdător. Se vede că e extenuat, dar răspunde. Şi, într-un sfârşit, îi spune tipului: „Băiete, cel mai simplu mod de a-l descrie e că nenorocitul a încercat să ne înghită, dar noi i-am tras-o“. Apoi se îndepărtează.

Îşi amintea şi ea la fel de clar ca el – şi-şi amintea mult mai multe.

– Şi de-asta ai venit în Missoula să sari în foc?

– Consideră asta o prezentare introductivă. Ți-aş putea spune restul poveştii la o bere.

– O să fii prea ocupat pentru bere şi poveşti de viaţă. Ar fi bine să te echipezi. Încă mai ai mult de mers.

– Oferta de bere rămâne valabilă şi pe viitor. Povestea de viaţă e opţională.

Ea îi aruncă din nou acea privire, înclinându-şi uşor capul, purtând pe buze acel rânjet mic pe care el îl găsea sexy fiindcă îi scotea în evidenţă partea de jos a feţei.

– Nu-i cazul să te dai la mine, şmechere. Nu mă cuplez cu boboci, cu pompieri sau cu alţi paraşutişti. Când am timp şi dispoziţie pentru… distracţie, îmi caut un civil. Unul cu care pot să-mi fac de cap când am chef în nopţile lungi de iarnă şi pe care să-l pot da uitării în timpul sezonului.

O, da, chiar îi plăcea atitudinea.

– S-ar putea să te-aştepte o schimbare.

– Îţi pierzi vremea, boboc.

Când Rowan se îndepărtă cu clipboardul, Gull îşi permise să rânjească. Îşi spuse că era timpul lui şi putea să-l piardă dacă voia. Şi era convins că Rowan avea să fie o experienţă cu adevărat unică.

Gull supravieţui experienţei de a fi ridicat în aer cu un cablu, apoi aruncat la pământ. Simulatorul poreclit nu tocmai drăgăstos „trântilă“ simula al naibii de bine impactul unei aterizări cu paraşuta, ce făcea corpul să vibreze şi genunchii să cedeze.

Căzu, se ghemui, se lăsă la pământ şi se rostogoli, şi-şi luă porţia de lovituri, cucuie şi vânătăi. Învăţă cum să-şi protejeze capul, cum să-şi folosească trupul pentru a-l păstra întreg. Şi cum să *gândească* atunci când pământul se năpustea spre el cu o viteză fulgerătoare.

Se întoarse cu faţa spre turn, urcând cei cincisprezece metri de trepte roşu aprins, alături de cea care îi era parteneră la exerciţiu.

– Cum eşti? o întrebă pe Libby.

– Mă simt de parcă aş fi căzut de pe un munte, deci nu prea rău. Tu?

– Nu sunt sigur dacă am căzut de pe un munte sau pe el. Când ajunse la platformă rânji spre Rowan. E chiar aşa distractiv pe cât pare?

– O, chiar mai distractiv. Sarcasmul i se strecură în glas în vreme ce-l prinse de scripete. Acolo trebuie să sari. Făcu un semn spre o movilă de rumeguş aflată în celălalt capăt al terenului de antrenament. Balansul va avea

ceva viteză, aşa că o să simţi când ajungi. Ghemuieşte-te, protejează-ţi capul, rostogoleşte-te.

Gull studie movila. Părea al naibii de mică de unde stătea el, privită prin barele măştii de pe faţă.

– Am priceput.

– Sunteţi gata? îi întrebă pe amândoi.

Libby trase adânc aer în piept:

– Suntem gata.

– Treceţi la uşă.

„Da, are ceva viteză“, îşi spuse Gull zburând peste terenul de antrenament. De-abia apucă să rememoreze paşii pentru aterizare când movila de rumeguş îi apăru sub ochi. Se lovi de ea, înjură în gând, se ghemui şi se rostogoli cu mâinile de-o parte şi de alta a căştii.

Forţându-se să-şi recapete răsuflarea, îi aruncă o privire lui Libby.

– Eşti bine?

– Clar am aterizat pe munte de data asta. Dar ştii ceva? *Chiar* a fost distractiv. Trebuie să încerc din nou.

– Ziua e încă tânără.

Se împinse pe picioare şi întinse o mână pentru a o ridica şi pe ea.

După turnul de sărituri urmă sala de clasă. Anii petrecuţi în brigada de pompieri forestieri făcură ca majoritatea cărţilor, diagramelor şi cursurilor să fie o recapitulare a ceea ce ştia. Dar întotdeauna exista loc de mai bine.

După ore sosi, în sfârşit, vremea să-şi îngrijească vânătăile şi cucuiele, să găsească o masă caldă, să stea puţin în compania celorlalţi recruţi. Rămăseseră doar douăzeci şi doi, remarcă Gull. Pierduseră trei între simulator şi turn.

Mai mult de jumătate dintre cei hotărâţi să continue antrenamentul se retraseră pentru a se culca, iar Gull se gândi să le urmeze exemplul. Partida de pocher în desfăşurare îl tenta, aşa că făcu o înţelegere cu el însuşi. Avea să iasă puţin la aer, apoi, dacă încă-l mai mânca palma, avea să stea la câteva ture.

– Ia-ţi un scaun, fiule, îl invită Dobie, când Gull trecu pe lângă masă. Vreau să-mi măresc contul de pensii.

– Dacă mai aterizezi în cap de câteva ori o să te pensionezi anticipat.

Gull îşi continuă drumul. Afară, ploaia care stătuse suspendată toată ziua cădea acum rece şi monotonă. Îndesându-şi mâinile în buzunare, ieşi în ploaie. Se întoarse spre hangarul îndepărtat. Poate avea să facă o plimbare până acolo, să arunce o privire la avionul din care avea să sară în scurt timp.

Sărise de trei ori înainte să se înscrie în acest program, ca să se asigure că-l ţineau nervii. Acum era agitat, nerăbdător să retrăiască acea senzaţie, să-şi sfideze propriile instincte şi să se arunce din cerul înalt.

Studiase avioanele – Twin Otter, DC-9 – cel mai frecvent folosite pentru săriturile la incendii. Îl bătea gândul să ia ore de pilotaj în afara sezonului, eventual să încerce să obţină licenţă de pilot. Nu strica niciodată să ştii că puteai lua frâiele în propriile mâini dacă situaţia o impunea.

Apoi o văzu venind spre el prin ploaie. Întunericul şi obscuritatea nu

ştirbeau formele acelui trup. Încetini. Poate că n-avea nevoie să joace pocher ca să aibă o noapte norocoasă.

– Frumoasă noapte, spuse Gull.

– Pentru vidre. Ploaia se scurgea de pe borul caschetei lui Rowan în vreme ce-l studia din priviri. Îţi iei tălpăşiţa?

– Fac doar o plimbare. Dar am maşină dacă vrei să mergi undeva anume.

– Am maşină proprie, mulţumesc, dar nu merg nicăieri. Te-ai descurcat bine azi.

– Mulţumesc.

– Mare păcat de Dogget. A aterizat prost, iar o fractură la baza craniului îl scoate din program. Mă gândesc că se va întoarce anul viitor.

– Aşa vrea, confirmă Gull.

– E nevoie de mai mult decât voinţă, dar trebuie să vrei ca să ajungi aici.

– Exact la asta mă gândeam şi eu.

Râzând pe jumătate, Rowan clătină din cap.

– Se întâmplă vreodată să fii refuzat de femei?

– Din păcate, da. Pe de altă parte, un bărbat care renunţă pur şi simplu nu câştigă niciodată premiul.

– Crede-mă, eu nu sunt un premiu.

– Ai un păr ca al unui centurion roman, trupul unei zeiţe şi chipul unei regine nordice. E o combinaţie al naibii de impresionantă.

– Nu combinaţia asta e premiul.

– Nu, nu e. Dar cu siguranţă mă face să vreau s-o descos şi să descopăr ce se află dincolo de ea.

– Un temperament aprig, rezistenţă scăzută la rahaturi şi pasiunea de a prinde focul. Fă-ţi singur un serviciu, şmecherule, şi du-te să tragi pe altcineva de codiţe.

– Eu am o problemă, am tendinţa să… mi se pună pata. Din clipa în care mi se pune pata pe ceva nu reuşesc să mă las până nu-i dau de capăt în întregime.

Rowan ridică din umeri, nepăsătoare, dar îl urmări, după cum observă Gull, cu atenţie.

– N-ai la ce să-i dai de capăt.

– O, nu ştiu, spuse el, când ea dădu să intre în clădirea în care îşi avea apartamentul. Te-am făcut să ieşi la plimbare în ploaie cu mine.

Cu o mână pe uşă, Rowan se întoarse şi-i aruncă o privire plină de compătimire.

– Să nu-mi spui că eşti un romantic în adâncul sufletului.

– S-ar putea.

– Ar fi bine să ai grijă, atunci. S-ar putea să mă folosesc de tine doar pentru că mi-e comod, apoi să-ţi zdrobesc inimioara aia romantică.

– La mine sau la tine în cameră?

Ea râse – un râs fierbinte, neruşinat, ce-i ajunse direct în suflet – apoi îi închise uşa, cel puţin metaforic, în faţă.

Al naibii să fie dacă nu-i stârnise un oarecare fior, recunoscu Rowan. Îi plăceau bărbaţii încrezători – bărbaţii tari în gură, care aveau minte şi talent pe care să se sprijine. Asta şi privirea de prădător pe care i-o aruncase – combinând dorinţă şi o răbdare nesfârşită – produseseră o vagă vibraţie sexuală.

Iar să dea curs acelei vibraţii ar fi fost o greşeală, îşi aminti, după care bătu uşor la uşa lui Cards. Luă mormăitul lui drept permisiune de a băga capul în cameră.

Părea, în ochii ei, puţin palid, foarte plictisit şi destul de morocănos.

– Cum te simţi?

– La naiba, sunt bine. Am avut ceva virus în stomac azi-dimineaţă. L-am vomitat, odată cu vreo câteva organe interne. Stătea pe pat, cu setul de cărţi de joc întins în faţa lui. Am reuşit să stau puţin la producţie, n-am dat afară cina. O iau uşor până mâine. Apreciez că mi-ai ţinut locul.

– N-ai de ce. Am rămas doar cu douăzeci şi doi. Unul dintre ei a ieşit din joc din cauza unei accidentări. Cred c-o să se întoarcă. Ne vedem dimineaţă, atunci.

– Hei, vrei să vezi un truc de cărţi? E bun, spuse înainte ca Rowan să apuce să se retragă.

Se săturase să stea singur, decise ea, şi acceptă din prietenie, aşezându-se pe celălalt capăt al patului.

În plus, să urmărească o serie de trucuri penibile de cărţi era un preludiu mai bun pentru somn decât să se gândească la plimbarea prin ploaie cu Gulliver Curry.

Capitolul 3

Gull se alinie în faţa sălii de îmbarcare alături de ceilalţi recruţi. Dincolo de pistă, avionul care avea să-i ridice în aer pentru prima lor săritură îşi tura motorul, în vreme ce nervii recruţilor zbârnâiau.

Instructorii avansau de-a lungul şirului, verificând echipamentele recruţilor. Gull îşi spuse că-l lovise norocul când Rowan se apropie de el.

– Ai fost verificat?

– Nu.

Rowan îngenunche, astfel că Gull studie felul în care părul ca floarea-soarelui îi înconjura capul. Ea îi verifică bocancii, legăturile, avansă în sus – buzunarele pantalonilor, chingile pantalonilor – verifică data de expirare a paraşutei de rezervă şi bridele.

– Miroşi a piersici. Privirea lui Rowan se ridică o clipă spre a lui. E plăcut.

– Cureaua din stânga a paraşutei de rezervă e prinsă, continuă Rowan verificarea, fără a comenta. Cureaua din dreapta a paraşutei de rezervă e prinsă. Concentrează-te, Picioare-Iuţi, adăugă, apoi trecu la următorul element de pe listă. Dacă vreunuia dintre noi îi scapă un detaliu, ai putea ajunge o pată mânjită pe pământ. Cască, mănuşi. Ai frânghia de coborâre?

– Am verificat.

– Eşti gata de lansare.

– Dar tu?

– Eu am fost verificată, mulţumesc. Poţi urca la bord.

Rowan trecu la următorul recrut.

Gull urcă în avion şi se aşeză pe un scaun de pe podea, lângă Dobie.

– Vrei să te hârjoneşti cu blonda aia? întrebă Dobie. Cea căreia i se spune Suedeza?

– Un bărbat are nevoie de vise. În curând o să-mi datorezi douăzeci de dolari, adăugă Gull, când Libby se strecură pe uşă.

– La naiba. Încă n-a sărit. Pun pariu pe zece că dă bir cu fugiţii.

– Mi-ar prinde bine zece dolari.

– Bun venit în avion, anunţă Rowan. Vă rog să vă ridicaţi complet scaunele. Timpul petrecut azi în aer va depinde de câţi dintre voi o să plângă ca nişte bebeluşi când vine clipa să sară. Gibbons va fi observatorul vostru. Fiţi atenţi. Concentraţi-vă. Sunteţi gata să săriţi?

Răspunsul fu un strigăt răsunător de bucurie.

– Să-i dăm bătaie.

Avionul porni pe sol, acceleră, ridică botul. Gull simţi o uşoară senzaţie de gol în stomac când se desprinseră de sol. O privi pe Rowan, extraordinar de sexy, în mintea lui, în costumul de paraşutist, ridicând vocea pentru a se face auzită peste zgomotul motoarelor şi trecând în revistă – încă o dată – fiecare pas al săriturii pe care urmau s-o execute.

Gibbons îi dădu o foaie din carlingă.

– Ăla e locul în care veţi sări, le spuse, şi fiecare dintre recruţi se aplecă spre o fereastră.

Gull studie întinderea poieniţei – frumoasă ca într-o fotografie – linia înaltă a pinilor Pseudotsuga şi a pinilor de coastă, strălucirea unui pârâu. Sarcina lui – după ce sărea – era să ajungă în poieniţă, evitând copacii şi apa. Avea să fie ca o săgeată, îşi spuse, şi voia să ajungă drept la ţintă.

Când apăru Gibbons, Rowan strigă spre toată lumea să-şi păzească echipamentele. Gibbons prinse mânerele uşii, trase cu forţă, iar aerul rece, cu parfum de primăvară, năvăli înăuntru.

– Pe toţi dracii, fluieră Dobie printre dinţi. Chiar facem asta. Pe bune. Fără abureli.

Gibbons scoase capul în valul de aer, se consultă cu pilotul prin cască. Avionul se înclină spre dreapta, se zgâlţâi, apoi se stabiliză.

– Urmăriţi steguleţele, anunţă Rowan. Ele vă marchează locul.

Steguleţele se zbătură şi se răsuciră, învârtindu-se larg pe kilometri întregi de cer de un albastru blând. Apoi dispărură printre şirul dens de copaci.

Gull revăzu în minte săritura, trăgând în gând de mânerele de ghidaj, analizând curentul de aer principal. Revizui din nou săritura, în vreme ce urmărea căderea unui al doilea set de steguleţe.

– Du-l sus! strigă Gibbons.

Dobie îşi îndesă o lamă de gumă în gură înainte de a-şi pune casca, îi oferi una şi lui Gull. În spatele măştii, ochii lui Dobie erau mari ca nişte planete.

– Mi-e puţin rău.

– Aşteaptă să ajungi jos înainte să vomiţi, îl sfătui Gull.

– Libby, tu eşti a doua la sărit. Rowan îşi puse casca. Urmează-mă până jos, atât. Ai înţeles?

– Am înţeles.

La semnalul lui Gibbons, Rowan se aşeză în pragul uşii, pregătindu-se. În întregul avion izbucniră urale cu numele lui Libby, mâinile înmănuşate aplaudând pentru a o încuraja când se aşeză în spatele lui Rowan.

Apoi palma lui Gibbons o lovi pe Rowan peste umăr, iar ea sări.

Gull îi urmări zborul; nu putea să-şi dezlipească privirea de pe ea. Voalura albastru cu alb se desfăcu şi se deschise. O adevărată frumuseţe pe cerul de un albastru moale, peste nuanţele de verde şi maro şi peste scânteierea apei.

Strigătele de veselie îl treziră din reverie. Ratase săritura lui Libby, dar îi văzu paraşuta deschizându-se şi se foi încercând să urmărească ambele paraşute, în vreme ce avionul trecu în zbor de ele.

– Se pare că îmi datorezi zece dolari.

Un zâmbet se aprinse scurt în privirea lui Dobie.

– Mai adaugă şi un bax de bere pariu că sar mai bine decât ea. Mai bine decât tine.

După ce avionul se întoarse, Gibbons îşi îndreptă privirea spre Gull, ţintuindu-l timp de o clipă:

– Sunteţi gata?

– Suntem gata.

– Prindeţi-vă.

Gull înaintă, îşi prinse coarda.

– Treceţi la uşă.

Gull îşi calmă respiraţia şi se apropie de uşă.

Ascultă instrucţiunile observatorului, curentul de aer principal, vântul, în vreme ce aerul îi lovea picioarele. Îşi făcu verificarea în timp ce avionul se întorcea pentru alinierea finală, păstrându-şi privirea asupra orizontului.

– Pregăteşte-te, îi spuse Gibbons.

O, era pregătit. Fiecare cucui, vânătaie şi băşică din ultimele câteva săptămâni fuseseră o pregătire pentru acest moment. Când simţi lovitura pe umărul drept, se aruncă în gol.

Vânt şi cer, şi emoţia dură, ce-i tăia răsuflarea, a curajului de a le sfida pe amândouă. Viteza ca un drog gonindu-i prin vene. Nu-i venea în minte decât un singur gând, Doamne, da, se născuse pentru a face asta, chiar şi în timp ce număra, rostogolindu-şi corpul până văzu pământul printre picioare.

Paraşuta se deschise larg, trăgându-l brusc în sus. Privi în dreapta, apoi în stânga şi-l găsi pe Dobie, auzi hohotul sălbatic, nebunesc al partenerului său de sărituri.

– Asta zic şi eu distracţie!

Gull rânji, scană peisajul. Câţi oameni vedeau aşa ceva, se întreba, acea uluitoare întindere de pădure şi munţi, văzduhul nesfârşit, deschis? Privirea îi alunecă spre peticele de zăpadă de pe culmile mai înalte, spre verdele ce abia începea să mijească în văi. Îşi spuse – deşi ştia că era puţin probabil – că simţea parfumul amândurora, al iernii şi al primăverii, şi că plutea în jos printre ele.

Manevră mânerele de ghidaj folosindu-se de instinct, de pregătire, de capriciile vântului. O vedea pe Rowan acum, felul în care soarele se reflecta de pe părul ei strălucitor, chiar şi felul în care stătea – cu picioarele desfăcute şi bine înfipte în pământ, cu mâinile în şolduri. Privindu-l în vreme ce-o privea.

Veni lângă ea, estimând alinierea şi simţind-o în clipa în care reuşi să se plaseze corect. Pompierii paraşutişti îi spuneau coborâre pe sârmă, aşa că se lăsă să alunece pe ea, controlându-şi în continuare respiraţia şi pregătindu-se pentru impact.

Aruncă din nou o privire spre Dobie, observă că partenerul său avea să

treacă pe lângă ţintă. Apoi lovi pământul, se ghemui, se rostogoli. Dădu drumul echipamentului, începu să-şi strângă paraşuta.

O auzi pe Rowan strigând, o văzu alergând spre copaci. Totul înlemni, apoi reveni la viaţă când auzi potopul de înjurături strigat de Dobie.

Pe cer avionul îşi înclină aripile şi începu să se întoarcă pentru a lansa următorii paraşutişti. Îşi ridică echipamentul, rânjind în vreme ce se îndreptă spre locul din care Dobie îşi târa şi el echipamentul ieşind dintre copaci.

– Reuşisem, apoi nenorocitul de vânt m-a târât în copaci. A naibii săritură, oricum. Fiorul de plăcere şi triumful îi luminară chipul. O săritură dată naibii. Atâta că mi-am înghiţit guma.

– Sunteţi pe pământ, le spuse Rowan. Nu v-aţi rupt nimic. Deci nu-i rău. Deschise propria geantă de echipamente şi scoase câteva ciocolate. Felicitări.

– Nimic nu se compară cu asta. Chipul lui Libby strălucea, cu privirea îndreptată spre cer. Nimic nu se compară câtuşi de puţin.

– Încă nu aţi sărit la un incendiu. Rowan se aşeză, apoi se întinse în iarba din luminiş. Aia e o cu totul altă lume. Privi cerul, aşteptând întoarcerea avionului, apoi aruncă o privire spre Gull când acesta se aşeză lângă ea. Ai aterizat lin.

– M-am concentrat pe tine. Pe soarele strălucind în părul tău, adăugă când ea se încruntă spre el.

– Doamne, Gull, *chiar* eşti un romantic. Vai de capul tău.

O făcuse să se piardă cu firea, înţelese Gull, şi-şi acordă un punct pe tabela de marcaj personală. Fiindcă el nu-şi înghiţise guma, puse ciocolata deoparte pentru mai târziu.

– Cu ce te ocupi când nu faci asta?

– Ce lucrez? Dedic ceva timp afacerii tatălui meu, sar cu turişti amatori de senzaţii tari, instruiesc oameni care cred că vor sau decid că vor să facă paraşutism ca hobby. Lucrez puţin ca instructor personal de fitness. Îşi flexă bicepşii.

– Pun pariu că eşti bună la asta.

– Dacă îmi ocup timpul lucrând ca instructor personal sunt plătită să rămân în formă peste iarnă. Dar tu?

– Eu îmi câştig existenţa din jocuri. Fun World. E ca o sală mare de jocuri – jocuri video, bowling, maşinuţe tamponate, skee-ball.

– Lucrezi la o sală de jocuri?

Gull îşi încrucişă braţele la ceafă.

– Nu se consideră muncă dacă îţi face plăcere.

– Nu-mi pari a fi genul de tip care să se ocupe de copii şi de maşinării toată ziua.

– Îmi plac copiii. De multe ori sunt neînfricaţi şi deschişi spre noi posibilităţi. Adulţii au tendinţa de a pierde ambele trăsături. Ridică din umeri. Tu îţi petreci ziua încercând să pui în mişcare nişte oameni sedentari şi leneşi.

– Nu toţi clienţii mei sunt sedentari şi leneşi. Şi nici unul nu mai e pe când termin eu cu ei. Se ridică împingându-se din braţe. Uite că soseşte

următorul grup.

După ce se încheie prima tură de sărituri de antrenament, îşi strânseră echipamentele şi le duseră înapoi la bază. După încă o tură de antrenamente fizice şi cursuri urcară din nou în avion pentru cel de-al doilea salt al zilei.

Exersară coborârea pe frânghie în echipament complet, prezentară strategii de stingere a incendiilor, studiară hărţi, executară nenumărate abdomene, tracţiuni, flotări, alergară kilometri întregi şi se aruncară din avioane. La capătul a patru săptămâni dure, numărul lor se redusese la şaisprezece. Cei rămaşi se aliniară în faţa biroului de Operaţiuni răspunzând la ultimul apel în calitate de recruţi.

Când Libby răspunse la apel, Dobie îndesă douăzeci de dolari în mâna lui Gull.

– Barbie-pompierul paraşutist. Trebuie să-i recunoşti meritele. O femeie slăbuţă ca ea rezistă la toate greutăţile, iar o bestie zdravănă ca McGinty renunţă.

– Noi n-am renunţat.

– Ai naibii să fim dacă am renunţat.

Chiar în clipa în care bătură palma, un val de apă rece ca gheaţa se revărsă peste ei.

– Voiam doar să spăl putoarea de boboc, strigă cineva. Şi, cu strigăte şi huiduieli, bărbaţii şi femeile de pe acoperiş mai aruncară un val de apă din găleţi.

– Acum faceţi parte din trupă, strigă L.B. din poziţia sa, în care apa nu-l putea ajunge, peste râsete şi înjurături. Cea mai bună trupă. Spălaţi-vă, apoi urcaţi-vă în microbuze. Mergem în oraş, băieţi şi fete. Aveţi la dispoziţie o noapte în care să sărbătoriţi şi să beţi până uitaţi de voi. De mâine sunteţi Zulie – pompieri paraşutişti.

Când Gull dădu să stoarcă, cu gesturi teatrale, bancnota de douăzeci de dolari, Dobie râse atât de tare încât fu nevoit să se aşeze pe jos.

– Fac eu cinste cu prima tură. Şi tu eşti inclusă, Libby.

– Mersi.

Gull zâmbi şi îndesă bancnota udă în buzunarul ud.

– Îţi sunt dator pentru tot.

Înăuntru, Gull se dezbrăcă de hainele din care picura apa. Îşi trecu în revistă vânătăile – nu era prea rău – şi pentru prima dată în decurs de-o săptămână îşi oferi răgazul să se bărbierească. După ce găsi o cămaşă curată şi o pereche de pantaloni, îşi rezervă câteva minute pentru a trimite un e-mail acasă, familiei, ca să-i anunţe că fusese acceptat în brigadă.

Se aştepta ca această veste să genereze reacţii amestecate, deşi toţi aveau să se prefacă la fel de fericiţi ca el. Strecură un trabuc sărbătoresc în buzunarul de la piept, apoi ieşi.

E-mailul îi răpise ceva timp, aşa că se urcă într-unul dintre ultimele microbuze şi-şi găsi un loc printre mulţimea de boboci şi veterani.

– Eşti pregătit de petrecere, bobocule? îl întrebă Trigger.

– M-am tot pregătit.

– Ține minte doar atât, nimeni n-o să stea să-ți păzească fundul. Microbuzele pleacă, şi dacă nu te afli într-unul dintre ele va trebui să-ți găseşti o altă modalitate de a te întoarce la bază. Dacă sfârşeşti seara cu o femeie, ar fi deştept din partea ta să fie o femeie cu maşină.

– O să ţin cont de asta.

– Dansezi?

– Mă inviţi?

Trigger izbucni într-un râs zgomotos.

– Aproape că eşti suficient de drăguţ pentru mine. Localul unde mergem are ring de dans. Dacă te descurci, să dansezi cu o femeie e ca un preludiu.

– Aşa ştii tu, din experienţă?

– Aşa e, tinere Jedi. În mod cert aşa e.

– Interesant. Deci… lui Rowan îi place să danseze?

Trigger ridică din sprâncene.

– Asta înseamnă s-o iei pe o cale greşită.

– E singura cale care mi-a atras atenţia şi mi-a trezit interesul.

– Atunci te-aşteaptă o vară lungă şi uscată. Îl bătu pe Gull pe umăr. Şi să-ți mai împărtăşesc ceva din vasta mea experienţă. Când ai bătături peste bătături şi băşici peste toate astea, lucrul manual nu e chiar atât de plăcut pe cât ar trebui să fie.

– Am petrecut cinci ani într-o brigadă de pompieri forestieri, îi aminti Gull. Dacă vara se dovedeşte lungă şi uscată, mâinile mele o să reziste.

– Poate că da. Dar cu o femeie e mai bine.

– Chiar aşa e, maestre Jedi. Chiar aşa e.

– Ai una acasă?

– Nu. Tu?

– Am avut una. De două ori. M-am căsătorit cu una dintre ele. Pur şi simplu, n-a ţinut. Matt are una. Tu ai o femeie acasă în Nebraska, nu-i aşa, Matt?

Matt se foi şi se întoarse să-i privească peste umăr.

– Annie e acasă, în Nebraska.

– Iubiţi din liceu, îl informă Trigger. Apoi ea a plecat la facultate, dar au redevenit cuplu când s-a întors ea. Două minţi, o singură inimă. Aşa că Matt nu dansează, dacă înţelegi unde bat.

– Am înţeles. E plăcut, continuă Gull, să ai pe cineva.

– Toată nenorocita asta de lume n-are rost dacă n-ai pe cineva. Matt ridică din umeri. N-are rost să facem ceea ce facem dacă nu ne aşteaptă nimeni după ce-am terminat.

– Aşa e mai dulce izbânda, confirmă Trigger. Dar unii dintre noi trebuie să se mulţumească doar cu un dans din când în când. Îşi frecă mâinile când microbuzul opri într-o parcare plină ochi de camionete şi maşini. Iar mie deja îmi ard tălpile.

Coborând din microbuz, Gull studie clădirea lungă şi joasă, contemplând

o clipă neoanele pâlpâitoare ale firmei.

– Get a Rope[1], citi Gull. Serios?

– Intră-ţi în pielea de cowboy, băiete. Trigger îl bătu pe umăr, apoi intră ţanţoş cu ghetele sale din piele de şarpe.

„O experienţă“, îşi aminti Gull. Întotdeauna mai exista loc pentru una.

Intră în mijlocul zgomotelor stridente, exagerat amplificate, ale unor melodii country cântate cât se poate de prost de un cvartet de indivizi neîngrijiţi, adăpostiţi nesigur în spatele unui gard din plasă de sârmă. În acel moment nu erau asaltaţi decât de insulte, dar noaptea era încă la început.

Cu toate acestea, oamenii se înghesuiau pe ringul de dans, ridicând în aer tocurile ghetelor şi scuturând din fese. Alţii stăteau aliniaţi de-a lungul unui bar lung sau se înghesuiau pe scaune şubrede la mese minuscule la care puteau să se îndoape cu nachos înmuiate în sos sau să ronţăie aripioare picante învelite într-o substanţă dubioasă, ce le dădea o culoare portocalie ca de pufuleţi. Majoritatea alegeau să spele respectiva combinaţie alimentară cu bere servită în pahare de plastic transparente.

Din fericire, luminile erau scăzute şi, în pofida interdicţiei de a fuma, nori albăstrui pluteau ca o ceaţă prin aerul ce mirosea a scrumieră stropită cu sudoare, prăjeală şi mucuri ce dădeau pe dinafară.

Singurul lucru rezonabil pe care îl putea face, decise Gull, era să se apuce de băut.

Se duse la bar, îşi făcu loc dând din coate şi-şi comandă o bere Bitter Root – la sticlă. Dobie se strecură lângă el şi îl lovi în braţ.

– Ce-ţi veni să bei rahatul acela străin?

– Produs în Montana.

Îi dădu sticla lui Dobie şi mai comandă una.

– O bere destul de bună, decise Dobie după o duşcă. Dar nu-i tocmai Budweiser.

– Asta aşa-i. Amuzat, Gull ciocni sticla cu cea a lui Dobie şi bău. Berea – răspunsul la atât de multe întrebări.

– Îmi torn asta pe gât, apoi o să-mi aleg una dintre femeile astea din turmă şi-o s-o mân pe ringul de dans.

Gull sorbi din nou din băutură şi îl studie pe chitaristul principal, un individ gras.

– Cum să dansezi pe asemenea rahat?

Dobie îngustă ochii şi împunse cu un deget pieptul lui Gull.

– Te deranjează ceva la muzica country?

– Cred că ţi-ai spart un timpan la ultimul salt dacă asta numeşti tu muzică. Îmi place muzica în stil folcloric, adăugă el, când e cântată cum trebuie.

– Nu mă lua cu rahaturi, filfizonule. N-ai fi în stare să deosebeşti muzica country de folk.

Gull mai luă o duşcă de bere.

– „Sunt un bărbat mereu năpăstuit“, cântă pe o voce puternică, uniformă, de tenor. „Şi-am suferit întreaga viaţă.“

Acum Dobie îl lovi în piept, dar cu drag.

– Mă surprinzi în permanenţă, Gulliver. Ai şi voce, pe deasupra. Ar trebui să treci acolo şi să le-arăţi acelor nenorociţi de rahat cum se face.

– Cred c-o să mă mulţumesc să-mi beau berea.

– Bine. Dobie înclină sticla, o goli, apoi lăsă să-i scape un râgâit nepăsător. Eu mă duc să-mi găsesc o femeie.

– Mult noroc.

– Nu-i treabă de noroc. E vorba de stil.

Gull îl urmări pe Dobie îndreptându-se spre o masă cu patru femei şi decise că tipul chiar avea un stil propriu.

Savurând momentul, Gull se lăsă pe spate, sprijinindu-se cu un cot pe bar şi-şi încrucişă gleznele. Trigger, fidel promisiunii sale, avea deja o parteneră pe ringul de dans, iar Matt – fidel lui Annie – stătea lângă Little Bear, un boboc pe nume Stovic, şi unul dintre piloţi, poreclit Stetson, după pălăria sa iubită mâncată de vreme.

Şi mai era Rowan, mestecând chipsurile nacho învelite în sos portocaliu, la o masă, alături de Janis Petrie, Gibbons şi Yangtree. Îmbrăcase un tricou albastru – mulat, cu decolteu rotund – ce îi urmărea contururile sânilor şi ale bustului. Pentru prima dată de când o cunoscuse purta cercei, ceva strălucitor, care se clătina când scutura din cap şi râdea.

Îşi făcuse ceva cu ochii şi buzele, remarcă Gull, le făcuse mai provocatoare. Iar când acceptă invitaţia la dans a lui Cards şi se ridică în picioare, Gull observă că şi blugii îi erau la fel de mulaţi ca tricoul.

Rowan îi surprinse privirea când Cards o învârti într-o piruetă, apoi inima i se opri când ea îi aruncă un zâmbet larg, obraznic. Gull decise că dacă tot avea să-l ucidă putea s-o lase să facă asta de la mică distanţă. Îşi comandă încă o bere şi o duse la masa ei.

– Hei, prospături. Janis întinse spre sticlă un nacho înmuiat în sos. Vrei să dansezi, bobocule?

– N-am băut suficient cât să dansez pe imitaţia asta de muzică.

– Sunt atât de proşti încât sunt buni. Janis lovi uşor scaunul gol al lui Rowan. După încă vreo câteva beri o să ţi se pară suficient de buni cât să fie proşti.

– După logica ta îmi dau seama că ai mai trecut prin asta.

– Nu eşti un adevărat Zulie până nu ai supravieţuit o noapte în birtul Get a Rope. Aruncă o privire spre uşă când trei tipi îi trecură pragul clătinându-se. Cu farmecul său deplin.

– Băieţi din zonă?

– Nu cred. Toţi poartă bocanci noi. Scumpi. Îşi reumplu paharul de bere din carafa de pe masă. Aş zice că sunt tipi de la oraş, cazaţi la o fermă şi veniţi să guste din savoarea locală.

Aceştia se îndreptară spre bar, iar cel aflat în frunte îşi croi drum îmbrâncindu-se pentru a ajunge în faţa rândului. Trânti o bancnotă pe bar.

– Whisky şi o femeie.

Ridicase intenţionat vocea, îşi spuse Gull, pentru a se face auzit peste gălăgie. Strigătele şi râsetele prietenilor săi îi indicară lui Gull că nu se aflau la prima băutură din seara respectivă.

Câteva persoane de la bar se dădură la o parte pentru a le face loc celor trei, în vreme ce barmanul le turnă băuturile. Liderul grupului dădu paharul pe gât, îl trânti pe bar, arătă spre el.

– Avem nevoie de nişte *muieri*.

Grupul râse şi mai cu poftă. Aveau chef de scandal, îşi spuse Gull şi, fiindcă el n-avea, se întoarse s-o privească pe Rowan pe ringul de dans.

Janis se aplecă spre el când formaţia se lansă într-o interpretare chinuită a piesei *When the Sun Goes Down*.

– Ro zice că lucrezi la o sală de jocuri.

– A vorbit cu tine despre mine?

– Sigur. Facem schimb de bileţele în sala de lectură în fiecare zi. Ai joc de pinball? Sunt criminală la pinball.

– Da, şi nou, şi clasic.

– Clasic? Îi aruncă o privire atentă cu ochii ei căprui mari. Nu cumva ai şi High Speed?

– Nu degeaba e un favorit.

– Îmi place la nebunie versiunea aia! Lovi masa cu mâna. Când eram mică, era o sală de jocuri unde aveau o maşină de pinball veche şi uzată. Am ajuns atât de bună la jocul ăla încât jucam toată ziua cu prima fisă. Am făcut schimb cu un tip pentru cinci jocuri gratuite şi aşa m-am ales cu primul meu sărut franţuzesc. Oftă şi se lăsă pe spate. Bune vremuri.

Urmărindu-i privirea când aceasta alunecă spre bar, Gull se întoarse tocmai la timp să-l observe pe băutorul de whisky trăgându-i o palmă obraznică peste fund unei chelneriţe care trecea cu o tavă plină. Când femeia privi în jur, el ridică ambele mâini, rânjind.

– Ce jegos. Nu poţi merge nicăieri, spuse Janis, fără să dai peste jegoşi.

– Există cu miile. Se roti puţin mai mult când Rowan ieşi de pe ringul de dans.

– Ăla e locul meu.

– Ți-l ţin ocupat. Se lovi cu palma peste genunchi.

Ea îl surprinse, lăsându-se să cadă în braţele lui, luându-i berea şi luând o înghiţitură zdravănă.

– Arunci cu banii de cumperi bere locală la sticlă. Tu nu dansezi, bogătanule?

– Aş dansa, poate, dacă s-ar cânta ceva care să nu-mi nenorocească urechile.

– Încă îi mai auzi? Rezolv eu asta. E timpul pentru tării.

– Pe mine să nu contaţi, spuse Gibbons imediat. Ultima dată când m-ai convins să fac aşa ceva nu mi-am simţit degetele timp de-o săptămână.

– Nu face asta, Gull, îl avertiză Yangtree. Suedeza are un stomac de fier. L-a moştenit de la taică-su.

Rowan îşi întoarse faţa aproape de obrazul lui Gull şi rânji.

– Oho, ai stomăcelul sensibil, şmechere?

Gull se imagină muşcându-i buza de jos, cărnoasă, o singură muşcătură rapidă şi tare.

– Ce fel de tării?

– Există o singură tărie ce merită băută dintr-o înghiţitură. Te-qui-la, scandă ea, lovind cu palma peste masă la fiecare silabă. Dacă te ţin ouăle la aşa ceva.

– Eşti aşezată peste ouăle mele, deci ar cam trebui să ştii.

Ea îşi dădu capul pe spate, râzând cu acel hohot sexy neruşinat.

– Ţine-te de ele puţin. Rezolv eu cu băutura.

Se ridică brusc, se învârti de câteva ori când Dobie o prinse de mână răsucind-o într-o piruetă. „Titania şi Puck“, îşi spuse Gull.

Apoi Rowan îşi îndesă degetele mari în buzunarele din faţă ale blugilor şi i se alătură la un soi de dans cu bocănit de bocanci care-i făcu pe câţiva dintre ceilalţi dansatori să fluiere şi să aplaude.

Împunse aerul cu degetul în direcţia lui Gull – şi, la naiba, inima i se opri din nou – apoi se îndreptă dansând spre bar.

– Hei, Big Nate. Rowan se aplecă peste bar, salutându-l pe barman. Am nevoie de o duzină de shot-uri de tequila, câteva solniţe şi câteva felii de lămâie pe care să le sugem.

Ridică ochii şi-i aruncă o privire plictisită băutorului de whisky care acum se ţinea de boaşe, apoi îşi abătu din nou privirea.

– Le pot duce eu, dacă Molly e ocupată.

Individul trânti o bancnotă de o sută de dolari pe bar în faţa ei.

– Îţi plătesc eu tequila şi zece minute afară.

Rowan clătină uşor din cap spre barman înainte ca acesta să apuce să spună ceva.

Se întoarse şi îl privi în ochi pe nenorocitul de beţiv care o insultase.

– Presupun că, din moment ce ţie îţi lipseşte farmecul şi singurul mod în care poţi să ai o femeie e s-o plăteşti, îţi închipui că toate suntem curve.

– Ţi-ai fâţâit curul şi ţâţele pe-aici încă de când am intrat. Eu doar mă ofer să plătesc pentru ce-ai plimbat pe-aici. Îţi fac cinste c-o băutură mai întâi.

La masă, Gull îşi spuse „rahat“ şi dădu să se ridice. Gibbons îşi puse o mână pe braţul lui.

– Nu-i cazul să te bagi în calea lui Rowan. Crede-mă.

– Nu-mi plac beţivii care hărţuiesc femei.

Gull se ridică, observă că nivelul de zgomot scăzuse semnificativ, şi astfel o auzi clar pe Rowan spunând pe un ton dulce ca mierea:

– O, dacă îmi faci cinste mai întâi. Aia e carafa ta?

O ridică şi, de la înălţimea ei, nu avu nici o problemă s-o răstoarne în capul bărbatului.

– Suge asta, rahatule.

Bărbatul se mişcă destul de repede pentru un beţiv ameţit. O împinse pe

Rowan cu spatele spre bar, o prinse de sâni şi strânse.

Iar ea se mişcă şi mai repede. Înainte ca Gull să străbată jumătatea distanţei, îşi trânti bocancul peste glezna bărbatului, îşi înfipse genunchiul în boaşele de care fusese atât de mândru, apoi îl răsturnă în fund cu un upercut excelent – după părerea lui Gull – când beţivul se îndoi de la mijloc.

Îi aplică o lovitură cu dosul pumnului unuia dintre amicii beţivului care avusese proasta inspiraţie să încerce s-o smucească. Îl prinse de braţ şi îl trase în faţă, făcându-l să treacă pe lângă ea. Bocancul pe care i-l înfipse în fund îl trimise împleticindu-se în prietenul lui, care tocmai încerca să se ridice în picioare.

Se răsuci fulgerător spre cel de-al treilea bărbat.

– Vrei să-ţi încerci norocul cu mine?

– Nu. Acesta ridică mâinile mimând un gest de predare. Nu, doamnă, nu vreau.

– Poate că ai o jumătate de creier. Foloseşte-l ca să-ţi iei de-aici prietenii până nu mă enervez. Fiindcă dacă mă enervez *fac urât.*

– Cred că n-a avut nevoie de ajutor, remarcă Dobie.

– Atât mi-a fost. Gull îşi duse o mână la piept, şi se bătu uşor. Sunt îndrăgostit.

– Nu cred c-aş vrea să mă îndrăgostesc de o femeie care ar putea să şteargă pe jos cu mine.

– Dacă nu rişti n-are farmec.

Se lăsă pe spate când o jumătate de duzină de Zulie se apropiară să-i escorteze pe cei trei bărbaţi la uşă şi să-i scoată afară.

Rowan trase de tricou, aranjându-l.

– Cum rămâne cu paharele alea de tequila, Big Nate?

– Vin acum. Din partea casei.

Gull se aşeză din nou, aşteptând să se întoarcă Rowan cu tava.

– Eşti gata? îl întrebă.

– Aliniază-le, scumpo. Vrei nişte gheaţă pentru încheietura pumnului?

Rowan îşi flutură degetele.

– Sunt bine. A fost ca şi cum aş fi pocnit mascota gogoşăriei Pillsbury.

– Aud că şi ea bea de stinge.

Rowan râse, apoi se lăsă să cadă în scaunul pe care i-l trase Gibbons.

– Să vedem cum bei tu.

1 Ia o frânghie, în lb. engleză, în original

Capitolul 4

Gull o privi pe Rowan în ochi când dădură pe gât primul pahar şi tequila îi ajunse pe limbă, pe gât, apoi alunecă rapid, fierbinte, spre stomac.

Acolo, înţelese Gull, se afla ceea ce-l atrăsese în primul rând la ea. Ochii aceia limpezi, de un albastru rece, aveau atât de multă *viaţă* în ei. Străluceau acum în faţa provocării, şi era ceva în felul în care se fixau în privirea lui care făcea momentul atât de intim – semănând în mare măsură cu alunecarea fierbinte a tequilei prin trup.

Potrivindu-şi ritmul după al ei, Gull luă în mână următorul pahar de tequila.

Mai era şi gura ei, aproape prea mare, cu buza de jos mai plină – şi felul în care forma atât de firesc, din obişnuinţă, un zâmbet superior.

Nici nu era de mirare că tânjea să guste pe îndelete din ea.

– Cum te descurci, şmechere?

– Sunt bine. Dar tu, Suedezo?

Drept răspuns, ea îşi ciocni cel de-al treilea pahar de al lui înainte de a-l da fiecare pe gât, deodată. Duse la gură felia de lămâie verde.

– Ştii ce-mi place atât de mult la tequila?

– Ce-ţi place atât de mult la tequila?

– Totul. Râse sălbatic şi bău şi cel de-al patrulea pahar cu aceeaşi plăcere relaxată ca primele trei. Puseră jos paharele goale deodată.

– Ce altceva îţi mai place mult? o întrebă Gull.

– Hmmm. Se gândi cât dădu pe gât cel de-al cincilea pahar. Să sar cu paraşuta la incendii şi pe cei care împărtăşesc această nebunie. Ridică paharul în cinstea lor, printre aplauze şi comentarii grosolane, apoi se opri o clipă cu paharul plin. Focul şi să mă lupt cu el, tatăl meu, ca muzica rock-n-roll să-mi spargă timpanele într-o noapte fierbinte de vară şi căţeluşii mici de tot. Dar ţie?

Urmându-i exemplul, Gull se opri înainte de ultimul pahar.

– Aş putea subscrie la majoritatea preferinţelor tale, atâta doar că nu-l cunosc pe tatăl tău.

– Şi nici nu te-ai paraşutat la un incendiu încă.

– E adevărat, dar am un presentiment că o să-mi placă. Îmi plac muzica rock ascultată tare şi căţeluşii mici de tot, dar le-aş schimba pe sex sălbatic într-o noapte fierbinte de vară şi câini mari şi leneşi.

– Interesant. Dădură pe gât ultimul pahar, deodată, aplaudaţi şi mai cu

foc. Aş fi crezut că eşti un tip care preferă pisicile.

– N-am nimic împotriva pisicilor, dar un câine mare şi leneş va avea întotdeauna nevoie de stăpânul său.

Cerceii i se legănară când Rowan îşi înclină capul într-o parte.

– Îţi place să aibă cineva nevoie de tine, nu-i aşa?

– Cred că da.

Rowan îşi îndreptă degetul spre el într-un gest de „te-am prins“.

– Aici se face din nou simţită predispoziţia ta romantică.

– Mare şi adâncă. Vrei să mergem să facem sex sălbatic drept pregătire pentru o noapte fierbinte de vară?

Ea îşi dădu capul pe spate şi râse.

– E o ofertă generoasă – dar nu. Lovi cu palma peste masă. Dar mai beau încă şase cu tine.

„O, Doamne!“

– Mă bag. Se lovi peste buzunar. Cred c-o să iau o scurtă pauză de trabuc până vine a doua rundă.

– Zece minute pauză, anunţă Rowan. Hei, Big Nate, ce zici de nişte salsa şi chipsuri să mai absoarbă din atâta tequila? Şi nu de genul pentru plângăcioşi.

Era femeia visurilor sale, decise Gull hotărând să iasă prin spate să fumeze. O femeie uluitoare care mânca salsa, bea tequila, sărea în foc, era inteligentă şi avea o lovitură de pumn mortală.

Acum nu mai avea altceva de făcut decât s-o convingă să se culce cu el.

Îşi aprinse trabucul în întunericul rece şi suflă fumul spre cerul împânzit de stele. Noaptea i se părea aproape perfectă. Muzică oribilă într-un local în stil western, tequila ieftină, compania unora la fel cu el şi o femeie irezistibilă care îi captiva mintea şi-i excita corpul.

Se gândi la casa lui şi la iernile ce-i captivau şi-i consumau cea mai mare parte din timp. Nu-l deranjau, ba chiar îi plăceau. Dar dacă învăţase ceva în ultimii câţiva ani, era faptul că avea nevoie de fierbinţeala şi de nebunia verilor, de muncă şi, da, de riscul goanei după flăcări.

Poate că tocmai asta era, combinaţia de mândrie şi plăcere faţă de ceea ce realizase acasă, emoţia şi satisfacţia a ceea ce ştia că putea realiza aici, aceste lucruri îi permiteau să stea într-o noapte rece de primăvară aproape în pustietate şi să recunoască perfecţiunea.

Se plimbă în jurul clădirii, savurându-şi trabucul, gândindu-se la confruntarea cu Rowan cu încă şase pahare de tequila. Data viitoare – dacă avea să mai existe o dată viitoare – avea să se asigure al naibii de bine că aveau o sticlă de Patrón Silver. Cel puţin aşa ar fi fost mai liniştit în privinţa sănătăţii stomacului său.

Amuzat, se apropie de partea laterală a clădirii. Auzi mai întâi icnetele, apoi sunetul urât al pumnului lovindu-se de carne. Înaintă, apropiindu-se de zgomote, cercetând din priviri colţurile întunecate ale parcării.

Doi dintre bărbaţii pe care-i aranjase Rowan în bar îl ţineau pe Dobie, în vreme ce un al treilea – cel masiv – îi îndesa lovituri.

– Rahat, murmură Gull şi, aruncându-şi trabucul, porni în goană înainte.

Peste zumzăitul de furie din urechi Gull îl auzi pe unul dintre bărbaţi strigând. Bărbatul cel masiv se întoarse, cu chipul plin de răutate. Gull îşi trase înapoi pumnul, apoi îl lansă.

Nu se gândi la nimic, nu avea nevoie. Se lăsă mânat de instinct când ceilalţi doi bărbaţi îl aruncară pe Dobie grămadă şi săriră asupra lui. Se avântă în nebunia luptei, împărţind lovituri cu pumnul, cu piciorul, cu cotul, simţind miros de sânge şi gustul propriului sânge.

Simţi ceva zdrobindu-i-se sub pumn, auzi şuieratul aerului expirat când piciorul lui se înfipse într-o burtă grasă. Cineva căzu în genunchi, înecându-se, după ce cotul lui se înfipse într-un gât expus. Cu colţul ochiului, Gull observă că Dobie reuşise să se ridice în picioare şi, şchiopătând până la bărbatul care horcăia, îi îndesă o lovitură zdravănă cu piciorul în coaste.

Unul din ceilalţi încercă să fugă. Gull îl prinse, îl aruncă în aer, iar acesta alunecă şi căzu cu faţa în jos pe pietriş.

Nu-şi amintea clar când îl doborâse la pământ pe tipul cel masiv şi se urcase peste el, dar fu nevoie de trei dintre colegii săi pompieri ca să-l îndepărteze.

– I-a ajuns. E dus. Vocea lui Little Bear penetră vuietul furiei. Relaxează-te, Gull.

– Bine. Sunt în regulă. Gull ridică o mână pentru a arăta că terminase. Când mâinile ce-l strângeau se relaxară îşi îndreptă privirea spre Dobie.

Prietenul lui era aşezat pe pământ, înconjurat de alţi pompieri şi de câteva femei din zonă. Faţa şi pieptul cămăşii erau rupte şi însângerate, iar ochii, atât de umflaţi încât nu putea să-i ţină deschişi.

– Te-au aranjat, amice, comentă Gull. Apoi văzu pata întunecată de pe cracul drept al pantalonilor lui Dobie şi băltoaca ce se scurgea sub el. Iisuse! Te-au înjunghiat?

Înainte ca Gull să ajungă la el, Dobie scoase cu două degete din buzunar o sticlă spartă de sos Tabasco.

– Nu. Am spart-o când am căzut. Am câteva tăieturi, atât, şi-am risipit un sos Tabasco de calitate.

L.B. se ghemui să-l privească mai atent pe Dobie.

– Umbli cu sos Tabasco în buzunar?

– Da’ unde altundeva să-l ţin?

Clătinând din cap, Gull se lăsă pe călcâie.

– Toarnă sosul ăsta pe orice.

– Ba bine ca nu. Drept dovadă, Dobie scutură puţinul sos rămas peste fundul unuia dintre bărbaţii semiconştienţi. Am ieşit să iau puţin aer, iar cei trei au sărit pe mine. Se pregătiseră pentru mine – sau pentru oricare dintre noi, cred. Chiar că ai apărut la momentul potrivit, îi spuse lui Gull. Ştii kung fu sau ceva treburi dintr-astea?

– Ceva de genul. Ar fi bine să mergi să te bandajezi.

– O, sunt în regulă.

Rowan trecu printre ei şi se lăsă pe vine în faţa lui Dobie.

– Nu te-ar fi atacat dacă n-ar fi fost furioşi pe mine. Fă-mi o favoare, bine? Du-te să te bandajezi ca să nu fiu nevoită să mă simt vinovată. Apoi se aplecă, îl sărută pe obrajii însângeraţi şi plini de vânătăi. O să-ţi rămân datoare.

– Păi… dacă asta o să te facă să te simţi mai bine…

– Vrei să chem poliţia? îl întrebă Big Nate.

Dobie îi studie pe cei trei bărbaţi, apoi ridică din umeri.

– Mie mi se pare că au nevoie mai degrabă de o ambulanţă. Ridică din nou din umeri. Nu mă interesează dacă ajung la puşcărie, în iadul cel negru sau se întorc de unde au venit.

– Bine atunci. Big Nate înaintă, îl lovi cu vârful piciorului pe bărbatul care-şi ferea faţa în mâini. Eşti în stare să conduci?

Când bărbatul reuşi să dea din cap, Big Nate îl lovi din nou, puţin mai tare.

– O să te urci în camionetă cu jegurile cu care ai venit. Porneşti maşina şi te tot duci. Dacă te mai prind prin zona localului sau în orice alt loc în care se întâmplă să fiu şi eu, o să-ţi doreşti din suflet să fi chemat poliţia. Acum dispari de pe proprietatea mea.

Pentru a rezolva mai rapid lucrurile, câţiva dintre bărbaţi îi cărară pe tipul cel masiv de-abia conştient şi pe însoţitorii săi, care gemeau, până în camionetă, apoi rămaseră formând un zid până când maşina se îndepărtă.

Gull primi câteva palme amicale peste umeri şi spate şi nenumărate oferte de a i se face cinste. Le acceptă cu înţelepciune pe toate pentru a evita o ceartă, urmărindu-i pe Libby, Cards şi Gibbons ajutându-l pe Dobie să urce într-unul dintre microbuze.

– Vrei să te consulte un doctor?

– Nu. M-am rănit mai tare căzând din pat.

Little Bear urmări din priviri microbuzul împreună cu Gull.

– Va fi bine. E nevoie de mai mult decât de trei nenorociţi ca să pună la pământ un pompier paraşutist.

Îl lovi uşor pe Gull peste umăr, pentru ultima dată, apoi se întoarse spre bar când microbuzul ieşi din parcare.

Gull rămase pe loc, încercând să-şi recapete calmul. Ştia că era acolo, pe undeva, dar în acel moment nu reuşea să-l găsească.

– Ăsta e al tău?

Se întoarse şi-o văzu pe Rowan ţinând în mână trabucul lui.

– Da. Cred că l-am scăpat.

– Mâini de cârpă. Trase uşor de câteva ori din trabuc, până când vârful se aprinse din nou, apoi trase un fum lung, adânc. Şi e un trabuc de calitate, pe deasupra, adăugă ea, oferindu-i-l înapoi. Păcat să-l laşi să se piardă.

Gull luă trabucul şi îl studie.

– Până aici, decise. Îl aruncă din nou şi, prinzând-o pe Rowan, o trase în braţele lui. Până aici, repetă, înainte ca gura lui să se repeadă peste a ei.

Bărbaţii aveau o limită până la care puteau fi incitaţi fără a elibera din

tensiune.

Ea îşi propti ambele mâini pe pieptul lui şi îl împinse.

– Hei.

Timp de o clipă, Gull crezu că avea să simtă pe propria piele upercutul ei excelent. Apoi ea repetă gestul lui iniţial şi-l trase înapoi.

Gura ei era aşa cum şi-o imaginase. Fierbinte şi moale şi lacomă. O întâlni pe-a lui cu aceeaşi pasiune, ca şi cum ar fi fost amândoi acţionaţi de un comutator trecut de la închis la deschis. Îşi apăsă corpul uluitor de al lui fără să ezite, fără reţinere, un dar şi o provocare, până când aerul rece de sub puzderia de stele păru că începe să scoată aburi.

Gustă aroma înţepătoare de tequila de pe limba ei, un contrast fascinant cu parfumul de piersici coapte emanat de piele, simţi galopul intens şi uniform al inimii ei ce bătea în acelaşi ritm cu a lui.

Apoi ea se dădu înapoi, îl privi în ochi, îi susţinu privirea timp de o clipă înainte de a şi-o feri.

– Eşti talentat, spuse.

– La fel şi tu.

Rowan expiră – adânc.

– Mă ispiteşti, Gull, nu pot nega asta. Ar fi o prostie s-o neg, iar eu nu sunt proastă.

– Nici pe departe.

Rowan îşi frecă buzele între ele, ca pentru a simţi din nou gustul.

– Treaba e că, după ce adaugi şi sexul în ecuaţie, chiar şi oamenii deştepţi pot deveni proşti. Aşa că… mai bine nu.

– „Nu“ e alegerea ta. Eu aleg să încerc în continuare.

– Nu pot să-ţi port pică pentru asta. Îi zâmbi acum, nu cu obişnuitul ei zâmbet superior, ci mai cald. Te baţi ca un maniac.

– Tind să mă las dus de val, aşa că încerc să evit bătăile pe cât posibil.

– E o politică bună. Ce-ai zice să lăsăm pe mai târziu tequila şi să punem nişte gheaţă pe obrazul tău?

– În regulă.

Pornind înapoi, Rowan îi aruncă o privire.

– Ce tehnică era aia pe care ai folosit-o împotriva acelor nenorociţi?

– O formă antică numită snopit în bătaie.

Ea râse şi îl îmbrânci prieteneşte cu şoldul.

– Impresionant.

El îi întoarse gestul.

– Culcă-te cu mine şi-o să-ţi dau lecţii.

Rowan râse din nou.

– Poţi să te străduieşti mai mult de-atât.

– De-abia încep să mă încălzesc, îi spuse, apoi deschise uşa spre barul încins şi muzica proastă.

Rowan îşi trase fermoarul de la hanoracul gros când ieşi afară. Petrecuse ceva vreme în sala de sport, apoi verificase lista de sărituri afişată în biroul de

Operaţiuni. Ea intra în prima tură, a patra în ordinea săriturilor. Acum voia să facă o tură prelungită de alergări pe pistă, eventual să mănânce ceva. Deja îşi verificase şi reverificase echipamentul. Dacă suna alarma, era pregătită.

Dacă nu…

Dacă nu, îşi spuse făcându-i rapid cu mâna unuia dintre mecanici, mai rămâneau munca şi antrenamentul. Dar adevărul era că se simţea pregătită, mai mult decât pregătită, să sară la primul ei incendiu din sezon. Ridică privirea spre cer, îndreptându-se spre pista de alergare. Era senin, nesfârşit şi de un albastru primăvăratic cât se poate de frumos.

Sub el, baza se punea încet în mişcare, în ritmul dimineţilor de început de sezon. Pompierii şi personalul auxiliar rămâneau ocupaţi, spălând maşinile sau aducându-le îmbunătăţiri – ori lucrându-şi propriul corp cu exerciţii uşoare pe terenul de antrenament. După cheful de peste noapte, mulţi se trezeau greu, dar ea îşi dorea aer şi efort.

Şi, îndreptându-şi privirea spre pistă, văzu că nu era singura.

Îl recunoscu pe Gull nu doar după corp, ci şi după viteză. Picioare iuţi, îşi spuse din nou. Era evident că paharele de tequila şi bătaia din bar nu-l încetiniseră.

Era nevoită să admire asta.

Alergând mai aproape de el, observă că, în pofida aerului rece, transpirase zdravăn, având o pată întunecată în V pe tricoul gri spălăcit pe care îl purta.

Era nevoită să admire şi asta. Îi plăcea un bărbat care se forţa, care îşi testa limitele chiar şi atunci când se afla în propria sa lume.

Deşi îşi relaxase deja încheieturile, se opri să facă vreo câteva exerciţii de întindere înainte de a-şi da jos hanoracul. Îşi sincroniză intrarea pe pistă astfel încât să alerge lângă el.

– Ce faci?

Gull ridică două degete, economisindu-şi suflarea.

– Vrei să faci trei? Când el confirmă din cap ea se întrebă dacă avea să reziste în acel ritm ucigător încă un kilometru şi jumătate. Şi eu. Dă-i bătaie, Fulger, nu pot ţine pasul cu tine.

Rămase în urma lui, găsindu-şi propriul ritm.

Îi plăcea să alerge, savura asta cu o inimă liniştită, dar îşi închipuia că, dacă ar fi avut viteza lui Gull, ar fi adorat activitatea. Apoi uită de el, se concentră asupra propriului corp, asupra aerului şi asupra lipăitului uniform al pantofilor de sport pe pistă. Îşi lăsă mintea să se golească, pentru a se putea umple din nou cu gânduri răzleţe.

Lista personală de cumpărături, cum să-şi facă timp să coasă câteva rucsacuri pentru echipamente personale, gura lui Gull, Dobie. Ar fi trebuit să-i dea un telefon tatălui ei fiindcă era de serviciu şi nu putea să meargă să-l vadă. De ce îşi lăcuia Janis unghiile de la picioare dacă oricum nu le vedea nimeni? Dinţii lui Gull muşcându-i uşor buza de jos. Ticăloşi care atacau în grup un tip micuţ.

Gull snopindu-le fundurile într-o parcare întunecată.

Fundul lui Gull. Foarte frumos.

Probabil ar fi fost mai bine să se gândească la altceva, îşi spuse după ce încheie primul kilometru şi jumătate. Dar, la naiba, nimic altceva nu o atrăgea la fel de mult. În plus, a te gândi nu însemna a face.

Ceea ce îi trebuia ei – ceea ce le trebuia tuturor – era să audă sirena urlând. Atunci avea să fie prea ocupată ca să poată nutri fantezii, cu atât mai puţin să se gândească serios la o legătură cu un bărbat alături de care muncea.

Păcat că nu dăduse peste el în iarnă, deşi ar fi fost o problemă să îl întâlnească, în condiţiile în care el locuia în California. Dar dacă, de exemplu, şi-ar fi luat o vacanţă şi s-ar fi oprit la sala lui de jocuri. Ar fi simţit aceeaşi vibraţie dacă l-ar fi întâlnit de cealaltă parte a unei piste de bowling sau aplecat asupra unei partide încinse de Mortal Kombat?

Greu de spus.

Ar fi arătat la fel de bine, îşi aminti. Dar i-ar fi provocat acelaşi şoc dacă ar fi privit în ochii lui verzi când el i-ar fi vândut câteva fise?

Oare nu cumva o parte din atracţie se datora muncii pe care o făceau amândoi acolo, antrenamentelor, transpiraţiei, emoţiei anticipării, satisfacţiei intense de a şti că doar câţiva oameni aleşi pe sprânceană îndeplineau condiţiile şi ajungeau să fie ceea ce erau ei?

Şi, până la urmă, nu acesta era motivul pentru care nu se implica sexual sau romantic cu ceilalţi pompieri paraşutişti? Cum puteai să ai încredere în ceea ce simţeai dacă sentimentele erau trecute prin filtrul valului de adrenalină? Şi ce se alegea de sentimentele respective când şi dacă – cel mai probabil când – lucrurile o luau pe arătură? Erai nevoit să lucrezi în continuare şi să-ţi pui viaţa în mâinile unei persoane care îţi fusese amant şi nu-ţi mai era. Şi, în mod cert, asta ar fi fost destul de enervant pentru unul dintre ei sau pentru amândoi.

Era cu mult mai bine să cunoşti pe cineva, chiar dacă era cineva care îţi vindea fise într-o sală de jocuri, şi să ai o relaţie plăcută, necomplicată, de scurtă durată. Apoi să te întorci la munca ta.

Acceleră pentru a încheia ultima tură de un kilometru şi jumătate, apoi încetini până la un ritm de odihnă. Ridică din sprâncene când Gull îşi potrivi pasul cu al ei.

– Eşti încă aici?

– Am făcut cinci ture. A fost plăcut.

– N-ai fost mahmur azi-dimineaţă după tequila?

– Eu nu sufăr de mahmureli.

– Niciodată? Cum reuşeşti? Când el se mulţumi să zâmbească, ea clătină din cap. Da, da, dacă mă culc cu tine o să-mi spui. Cum ţi-s obrajii şi restul?

– Sunt bine. Durerea pulsa ca o tobă după cele cinci ture de pistă, dar ştia că avea să treacă.

– Am auzit că Dobie a refuzat să rămână peste noapte pentru a fi ţinut sub observaţie. L.B. l-a scos de pe lista de sărituri până îşi reintră în formă.

Gull dădu din cap. Verificase şi el lista.

– N-o să-i ia mult. E un nemernic mic şi rezistent.

Rowan încetini până la pas de mers, apoi se opri să facă întinderi.

– Ce ascultai? îl întrebă, arătând spre MP3 playerul prins de braţ.

– Rock de spart timpanele, spuse Gull cu un zâmbet. Pot să ţi-l împrumut data viitoare când alergi.

– Nu-mi place să ascult muzică atunci când alerg. Îmi place să mă gândesc.

– Cea mai bună parte la alergare e că *nu* te gândeşti.

Când el se întinse, ea examină trupul la care se gândise.

– Da, probabil ai dreptate.

Porniră înapoi împreună.

– Nu am venit aici fiindcă te-am văzut pe pistă.

– Ei, la naiba. Acum mi-ai stricat ziua.

– Dar ţi-am admirat fundul când ai trecut în goană pe lângă mine.

– Asta îmi oferă un minim de satisfacţie, medită el, dar consider că nu-mi mângâie pe deplin orgoliul.

– Eşti un tip ciudat, Gull. Ai tendinţa să foloseşti cuvinte mari şi să citeşti cărţi mari – din câte aud. Eşti periculos ca un şarpe veninos la bătăi, rapid ca un ghepard, şi-ţi petreci iernile cu jocuri de foosball.

Gull se aplecă să-i ridice hanoracul de pe jos.

– Îmi place o partidă bună de foosball.

Legându-şi mânecile hanoracului în jurul taliei, Rowan îi examină îndelung chipul.

– Eşti greu de înţeles.

– Doar dacă încerci să găseşti o explicaţie universal valabilă.

– Poate, dar… Se întrerupse când observă camioneta ce opri în faţa biroului de Operaţiuni. Hei! strigă, fluturând din braţe, apoi fugi.

Gull îl urmări pe bărbatul care coborî din camionetă, înalt şi solid într-o jachetă de piele mâncată de vreme şi bocanci zdreliţi. Părul argintiu ce flutura în vânt înconjura un chip bronzat, cu maxilar puternic. Se întoarse, apoi desfăcu braţele ca Rowan să poată sări să-l îmbrăţişeze. Gull ar fi putut simţi o înţepătură de gelozie dacă nu l-ar fi recunoscut pe Lucas „Omul-de-Fier“ Tripp.

Şi era plăcut, după părerea lui, să vadă un bărbat învârtind-o rapid în braţe pe fiica sa devenită adult.

– Tocmai mă gândeam la tine, îi spuse Rowan tatălui ei. Intenţionam să te sun mai târziu. Sunt trecută pe a doua listă de sărituri, aşa că nu puteam să vin să te văd.

– Mi-a fost dor de tine. M-am gândit să trec pe-aici, să stau un minut să văd cum merg treburile. Îşi dădu jos ochelarii de soare şi îi agăţă în buzunar. Deci, aveţi o recoltă bună de boboci anul ăsta.

– Da. De fapt… Rowan aruncă o privire în jur, apoi îi făcu semn lui Gull, astfel că acesta schimbă direcţia şi li se alătură. El e cel care a bătut recordul de viteză al bazei la cursa de doi kilometri şi jumătate. Din brigada de pompieri forestieri din California. Îşi păstră braţul petrecut pe după mijlocul tatălui ei câtă vreme Gull se îndreptă spre ei. Gulliver Curry, Lucas Tripp.

– E cu adevărat o plăcere, domnule Tripp, îi spuse Gull întinzându-i o mână.

– Poţi renunţa la apelativul „domnule“. Felicitări pentru record şi pentru că ai ajuns să faci parte din echipă.

– Mulţumesc.

Rowan avea ochii tatălui ei, remarcă Gull în vreme ce continuau cu discuţii mărunte. Şi aceeaşi structură osoasă. Dar şi mai impresionant era limbajul corpului la amândoi. Acesta arăta, simplu şi de necontestat, că formau o unitate imposibil de înfrânt.

– Uite-l şi pe ticălosul ăla. Yangtree lăsă uşa biroului de Operaţiuni să se trântească în urma lui şi înaintă să-l îmbrăţişeze cu un braţ pe Lucas.

– Bătrâne, mă bucur să te văd. Deci te-au lăsat să intri din nou în joc anul ăsta?

– La naiba. Cineva trebuie să-i pună la respect pe ţăcăniţii ăştia.

– După ce te saturi să-i ţii în frâu pe puşti, mi-ar prinde bine încă un instructor.

– Să învăţ băieţi bogaţi să sară din avion.

– Şi fete, adăugă Lucas. Se poate trăi din asta.

– Fără să împachetezi de plecare, fără să împachetezi de întoarcere, fără să petreci douăzeci de ore luptându-te cu focul. Ţi-e dor de asta în fiecare zi, spuse Yangtree, arătând spre el.

– Şi de două ori în zilele de duminică. Tripp îşi coborî mâna pe spatele lui Rowan. Dar genunchilor mei nu le e dor.

– Te înţeleg.

– O să vă aducem două balansoare, sugeră Rowan, şi poate un ceainic cu ceai de muşeţel.

Lucas o trase de ureche.

– Dacă oferi bere, mă bag. Pe de altă parte, am auzit că grupul vostru a servit destule dintr-astea azi-noapte şi s-a lăsat cu un mic scandal.

– Nimic peste puterile noastre, susţinu Yangtree, făcându-i cu ochiul lui Gull. Sau peste puterile tale, nu, Bătăuşule?

– O distracţie de moment.

– Din cauza distracţiei de moment te-ai ales cu vânătaia aia pe falcă? întrebă Lucas.

Gull îşi trecu o mână peste ea.

– Cred c-ar trebui să-i vedeţi pe ceilalţi băieţi, dar e greu să ne dăm seama exact cum arătau fiindcă au tăiat-o cu coada între picioare.

– Fiindcă s-au înfipt în pumnii tăi. Lucas arătă din cap spre încheieturile degetelor, julite şi umflate ale lui Gull. Cum e tipul care i-a încasat?

– Tu chiar ştii totul? întrebă Rowan.

– Stau la pândă, scumpo. Lucas o sărută pe tâmplă. Stau mereu la pândă.

– Dobie e un tip mărunt, dar a reuşit să împartă câteva lovituri. Yangtree întoarse capul, scuipând pe pământ. L-au snopit destul de tare până a intervenit Bătăuşul, aici de faţă. Desigur, înainte de asta fata ta i-a pus la pământ pe doi

dintre ei.

– Da, am auzit şi despre asta.

– Nu eu am început.

– Aşa mi s-a spus. Să începi e stupid, afirmă Lucas. Să termini e necesar.

Rowan îşi miji ochii.

– N-ai venit să vezi cum stau lucrurile, ai venit să vezi cum stau eu.

– Poate. Vrei să ne certăm în privinţa asta?

Rowan îl împunse pe tatăl ei în piept şi rânji.

Apoi se declanşă alarma.

Rowan îl sărută pe tatăl ei pe obraz.

– Ne vedem mai târziu, spuse, şi se îndepărtă în fugă.

Yangtree îl lovi pe Lucas peste umăr şi îi urmă exemplul.

– Mă bucur că v-am cunoscut.

Tripp luă mâna pe care i-o întinse Gull şi-i studie încheieturile degetelor.

– Te-au scos de pe listă din cauza lor.

– Azi.

– N-au intrat zilele în sac.

– Aşa sper şi eu.

Gull se îndreptă spre sala de îmbarcare. Fusese scos de pe lista de sărituri, dar le putea da o mână de ajutor celor incluşi pe ea. Pompierii începuseră deja să se echipeze, scoţându-şi lucrurile din dulapurile înalte, îmbrăcând costume de Kevlar peste lenjeria ignifugă. Până s-o găsească, Rowan se aşezase pe unul dintre scaunele pliante ca să-şi încalţe bocancii.

Îi ajută pe ceilalţi cu echipamentele şi costumele până reuşi să ajungă la ea.

Peste zgomotul motoarelor şi al vocilor ridicate, strigă spre ea:

– Unde e?

– Avem un incendiu în Bitterroots, lângă Bass Creek.

Era un zbor destul de scurt, socoti el, cât să permită o verificare a echipamentului în doi. Începu de la curelele bocancilor, înaintă în sus. Uitase deja în ce hal îi erau încheieturile degetelor şi de faptul că fusese exclus temporar de pe lista de paraşutişti.

Regretele nu îşi aveau rostul.

– Eşti gata. Gull îi strânse umărul cu o mână şi îi prinse privirea. Fă treabă bună.

– Nici nu ştiu altfel.

O urmări plecând şi îşi spuse că până şi mersul legănat impus de costumul şi echipamentul greoi arătau puternice şi sexy la ea.

Ieşind să-i privească pe restul pompierilor urcând în avion, îl văzu pe Dobie apropiindu-se şchiopătând. Iar în depărtare stătea Lucas „Omul-de-Fier“ Tripp, cu mâinile în buzunare.

– Nenorociţii ne-au făcut să ne ratăm şansa. Gâfâind puţin, cu faţa un curcubeu de vânătăi, cu ochiul lovit într-o nuanţă intensă de vânăt şi roşu, Dobie se opri lângă Gull.

– Vor fi şi altele.

– Da. Rahat. Libby participă. N-am crezut niciodată c-o să prindă un incendiu înaintea mea.

Rămaseră împreună în vreme ce avionul porni pe sol, apoi îşi înălţă botul. Gull aruncă o privire spre locul unde stătea Lucas; îl văzu ridicând ochii spre cer şi privindu-şi fiica zburând spre flăcări.

Capitolul 5

Inima incendiului de pădure bătea fierbinte şi intens. Trecând prin ea, Rowan fu scăldată de un val de sudoare ce i se scurgea pe spate în firişoare constante. Fierăstrăul ei cu lanţ urla trecând prin scoarţă şi lemn, scuipând aşchii şi praf ce i se aşezau pe haine, pe mănuşi, pe cască. Vuietul şi ţipetele fierăstraielor, ale lemnului ce se rupea, al copacilor în cădere se străduiau să înăbuşe acea bătaie intensă şi fierbinte.

Se oprea doar cât să ia o duşcă de apă să-şi ude gâtlejul şi să îndepărteze praful şi fumul, şi să-şi şteargă ochelarii de protecţie când sudoarea ce se scurgea de pe ea îi înceţoşa.

Se dădu în spate când pinul galben pe care îl tăiase pentru a salva alţii se prăbuşi şuierând pe pământ.

– Hei, Suedezo. Gibbons, în rolul său de şef al brigăzii, o strigă prin vacarm. Chipul îi era înnegrit de cenuşă, iar ochii – înroşiţi de fumul prin care umblase. Vă mut pe tine, Matt şi Yangtree de pe linia de tăiere. Direcţia incendiului s-a schimbat. Înaintează în sus pe creastă spre sud şi capătă tot mai multă forţă. Avem nenorocite de focuri peste tot. Trebuie să-l abatem din drum cât mai putem.

Scoase harta pentru a-i arăta poziţiile.

– Aici lucrează doi pompieri veterani, iar Janis, Trigger şi doi dintre recruţi îl flanchează aici. Mai soseşte un transport de oameni, iar ei vor prelua linia de tăiere şi vor căuta şi stinge focurile locale. Soseşte imediat şi agentul de stingere, o să i se dea drumul de sus cam peste zece minute, aşa că asigură-te că te-ai adăpostit.

– Am recepţionat.

– Du-i sus. Ai grijă de tine.

Rowan îşi luă lucrurile, îşi strânse colegii de echipă şi începu ascensiunea de aproape un kilometru prin fum şi căldură.

Gândurile îi erau ocupate cu rute de salvare, cu distanţa şi direcţia spre zona sigură. Focuri mici, locale, ardeau de-a lungul rutei abrupte, aşa că se luptară cu ele şi le stinseră înainte de a continua urcuşul.

În stânga lor pulsa un zid portocaliu de căldură şi lumină ce absorbea oxigenul din aer pentru a se alimenta, mugind şi strecurându-se printre copaci. Rowan privi coloanele de fum ce se ridicau, înalte şi groase, spre cer.

O bucată din zidul de foc se desprinse cu forţă, făcu un salt şi sări de

cealaltă parte a potecii abrupte din faţa lor, începând să ardă vesel. Rowan se repezi în faţă aruncând pământ peste el, folosindu-se de securea Pulaski pentru a-l înăbuşi, în vreme ce Yangtree îl bătea cu o ramură de pin.

Lovind, săpând şi aruncând pământ aproape la fiecare pas, reuşiră să urce pe creastă.

Prin vacarm, Rowan auzi vag huruitul navei-cisternă şi scoase staţia radio pentru a răspunde la semnal.

– Adăpostiţi-vă! strigă spre echipa ei. Suntem în regulă, Gibbons. Spune-le să dea drumul noroiului. Suntem la adăpost.

Privi prin fum avionul cu agent de stingere balansându-se deasupra crestei, auzi bubuitul făcut de deschiderea trapei când încărcătura fu eliberată şi vuietul produs de ploaia groasă de culoare roz ce se revărsa din cer.

Cei care se luptau cu flăcările mai aproape de capul incendiului urmau să se adăpostească şi ei, dar tot aveau să fie stropiţi cu acel gel care provoca arsuri şi usturimi în contact cu pielea.

– Putem pleca, îşi anunţă echipa, în vreme ce Yangtree rupse cu dinţii capătul unui baton energizant. O să mergem puţin în zigzag spre est, ocolim capul incendiului şi ne întâlnim cu Janis şi cu restul. Gibbons spune că focul înaintează destul de repede. Trebuie să facem şi noi acelaşi lucru şi să rămânem cu un pas înaintea lui. Mişcarea! Căscaţi ochii după focuri mici.

Se concentră în gând pe hartă, iar în instinct pe capriciile focului. Stinseră în continuare focuri mici, unele doar cât o farfurie, altele cât o piscină gonflabilă.

În tot acest timp, îşi continuară deplasarea pe creastă.

Auzi vuietul provocat de capul incendiului înainte de a-l vedea. Mugea şi tuna ca o furtună, apoi zgomotul era urmat de un şuierat viclean, pulsatil. Şi simţi focul înainte de a-l vedea, valul brusc de căldură ce-i trecu peste faţă, intrându-i cu forţă în plămâni.

Apoi totul se umplu de flăcări, un univers de culori intense, portocaliu, auriu, roşu sălbatic, din care izbucneau nori înecăcioşi de fum. Printre nori şi prin strălucirea sinistră văzu trei siluete, observă pentru o clipă bluzele şi căştile galbene ale pompierilor paraşutişti, angajaţi în luptă.

Ajustându-şi rucsacul, urcă în continuare, în forţă, pe creastă, spre flăcările feroce.

– Vorbeşte cu Gibbons, îi strigă lui Matt. Spune-i că am ajuns. Hei, Elfule! îi strigă Rowan lui Janis drept salut, înaintând în grabă, fluturând din braţe. Au sosit întăririle.

– Avem nevoie de ele. Am delimitat cu şanţuri cele mai fierbinţi părţi ale capului. Noroiul a mai înăbuşit din flăcări şi am început să marcăm terenul în jos, spre coadă. Trebuie să lăţim şanţurile şi să doborâm cioturile. Dumnezeule!

Se opri o clipă pentru a bea apă şi îşi şterse sudoarea ce i se scurgea în ochi. Nămolul roz al agentului de stingere i se întindea pe cască şi pe bluză.

– Primul incendiu al sezonului şi nenorocitul e agresiv. Gibbons tocmai mi-a spus că se trimite încă un transport de pompieri paraşutişti, şi a fost

alertată brigada din Idaho. Trebuie să-i tăiem capul, Suedezo.

– Putem începe să extindem şanţurile şi să doborâm cioturile. Am dat peste o grămadă de focuri mici cât am urcat. Tot încearcă să treacă de cealaltă parte.

– Mie-mi spui? Să ne-apucăm! I-am dus pe recruţi acolo, Libby şi Stovic. Ţine-i în frâu.

– Mă ocup eu.

Rowan săpă, tăie, lovi, ciopârţi şi asudă. Orele trecură pe nesimţite. Puse la pământ cioturile, copacii morţi încă rămaşi în picioare din care s-ar fi alimentat focul. Când simţi că energia începe să o părăsească, se opri cât să-şi umple gura cu biscuiţii cu unt de arahide din rucsacul cu efecte personale şi să-şi clătească gura cu nepreţuita sticlă de Cola, unica – acum aproape fierbinte – pe care şi-o adusese cu ea.

Hainele îi erau pătate cu nămol roz după cea de-a doua revărsare de agent de stingere, iar sub haine, spatele, picioarele şi umerii o dureau din cauza căldurii şi a orelor prelungi de efort neîntrerupt.

Dar simţi clipa în care şansa începu să se întoarcă la ei.

Norul masiv de fum se subţie – o idee – şi prin el văzu o sigură licărire plină de speranţă, lumina Stelei Polare.

Ziua se consumase în noapte câtă vreme luptaseră cu flăcările.

Se îndreptă, îşi arcui spatele pentru a-l odihni, şi aruncă o privire în urmă, în întuneric – bucata de pădure arsă pe care o consumase focul, buturugile carbonizate, cioturile, vârfurile fantomatice, bălţile moarte de cenuşă.

Nu mai avea din ce să se alimenteze aici, îşi spuse, şi îl lăsaseră fără combustibil şi la cap.

Energia îi reveni. Incendiul nu fusese încă stins, dar reuşiseră să-l învingă. Dragonul începea să se liniştească.

Doborî un pin mort, apoi folosi una dintre ramuri pentru a înăbuşi cu lovituri un foc mic, ascuns. Strigătul de şoc şi durere o făcu să se răsucească pe călcâie exact la timp pentru a-l vedea pe Stovic căzând la pământ. Fierăstrăul îi sări din mâini, se rostogoli, iar sângele de pe dinţii lui se scurse în picături pe pământul frământat.

Rowan îşi aruncă imediat fierăstrăul şi porni cu paşi mari spre Stovic. Când ajunse la el, acesta se chinuia să se ridice, ţinându-se de coapsă.

– Stai aşa! Stai aşa! Îi dădu mâinile la o parte şi îi sfâşie pantalonii pentru a lărgi crăpătura zimţuită.

– Nu ştiu ce s-a întâmplat. M-am tăiat! În spatele stratului de funingine şi cenuşă, faţa îi lucea cu o paloare cadaverică.

Ea ştia. Oboseala îl făcuse neatent, îl făcuse să nu mai stăpânească fierăstrăul sau să-l folosească neatent, doar pentru o clipă, atâta cât să apuce să intre în recul.

– Cât e de grav? întrebă Stovic, în vreme ce ea scoase un cuţit din rucsac, pentru a tăia materialul şi a-l da la o parte. E grav?

– E doar o zgârietură. Fii bărbat, bobocule. Nu ştia dacă era sau nu grav,

nu încă. Adu trusa de prim ajutor, îi ceru Rowan lui Libby, când aceasta se lăsă pe vine lângă ea. O să curăţ puţin rana, Stovic, să văd mai bine.

Era puţin şocat, hotărî ea, studiindu-i ochii, dar rezista.

Iar potopul amar de înjurături – dintre care o parte în rusă, rostite cu accentul lui de Brooklyn – o făcură optimistă câtă vreme îi curăţă rana.

– Ai o tăietură frumoasă. O spuse pe un ton vesel şi gândi: „Doamne, Dumnezeule, puţin mai adânc, puţin mai la stânga şi adio Stovic“. Lama ţi-a tăiat mai mult pantalonii.

Îl privi din nou în ochi. L-ar fi minţit dacă ar fi fost necesar, iar inima îi tresări de uşurare că nu era nevoită să mintă.

– O să ai nevoie de vreo duzină de copci, dar asta n-o să te încetinească pentru prea mult timp. O să-ţi fac un pansament provizoriu care să te ţină până te întorci la bază.

El reuşi să zâmbească nesigur, dar Rowan îl auzi când înghiţi în sec.

– Nu mi-am tăiat nimic esenţial, nu?

– Echipamentul tău privat e intact, Fierăstrău.

– Doare ca naiba.

– Te cred.

Stovic îşi recăpătă stăpânirea de sine şi respiră lent de câteva ori. Rowan simţi un nou val de uşurare văzând că în obraji i se strecura puţină culoare.

– E prima dată când sar în foc şi uite ce fac. N-o să mă scoată din activitate pe mult timp, nu-i aşa?

– Nu. Îi pansă rana rapid, cu abilitate. Şi o să ai o cicatrice sexy care o să impresioneze femeile. Se lăsă pe spate, sprijinită pe pulpe, şi îi zâmbi. Femeile nu-i pot rezista unui războinic rănit, nu-i aşa Lib?

– Evident că nu. De fapt, abia mă pot abţine să nu sar pe tine chiar acum, Stovic.

El îi aruncă un rânjet strâmb.

– L-am învins, nu-i aşa, Suedezo?

– Da, aşa e.

Îl bătu uşor pe genunchi, apoi se ridică în picioare. Lăsând-o pe Libby să aibă grijă de el, Rowan se îndepărtă să-l contacteze pe Gibbons pentru a lua măsuri ca Stovic să fie dus cu o targă.

La optsprezece ore după ce sărise în foc, Rowan urcă înapoi în avion pentru scurtul zbor înapoi la bază.

Folosindu-şi rucsacul drept pernă, se întinse pe podea şi închise ochii.

– Friptură, spuse, nu foarte prăjită. Un cartof cât o minge de fotbal înotând în unt, un munte de morcovi caramelizaţi, urmaţi de o felie de tort de ciocolată cât statul Utah, înmuiată în doi litri de îngheţată.

– Chiftele. Yangtree se întinse lângă ea, în vreme ce un alt tip – sau mai mulţi alţi tipi, dată fiind stereofonia – sforăiau ca nişte fierăstraie circulare. O chiftea întreagă, iar muntele meu vreau să fie din piure de cartofi cu o troacă de sos. Plăcintă cu mere, şi să fie patru, nu doi litri de îngheţată.

Rowan deschise puţin ochii şi-l văzu pe Matt privind-o cu un zâmbet

somnoros.

– Tu ce-ţi alegi, Matt?

– Puiul cu găluşte făcut de mama. Cel mai bun din lume. Dar toarnă-l într-o găleată de douăzeci de litri ca să-mi pot băga capul în ea şi să mănânc aşa. Plăcintă cu sirop de cireşe şi frişcă de casă.

– Toată lumea ştie că frişca se vinde la tub.

– Nu şi acasă la mama. Dar la cât mi-e de foame aş mânca o pizza veche de cinci zile şi cutia în care a fost livrată.

– Pizza, gemu Libby, apoi încercă să se ghemuiască într-o poziţie mai confortabilă pe scaun. N-am crezut vreodată c-aş putea fi atât de goală şi să supravieţuiesc.

– După optsprezece ore de luptă cu flăcările o să ajungi şi la asta. Rowan căscă, se întoarse pe cealaltă parte şi lăsă vocile, sforăitul şi zgomotul motorului s-o împingă spre somn.

– Mergem la bucătărie după ce ne întoarcem, Ro? o întrebă Matt.

– Mmm. Trebuie să mâncăm. Trebuie să ne spălăm de putoare mai întâi.

Se trezi când aterizară. Coborî din avion clătinându-se printr-o ceaţă de extenuare. După ce-şi lăsă echipamentul, se împletici până în camera ei unde rupse ambalajul unei ciocolate. Apoi o devoră în vreme ce-şi dezbrăca hainele murdare. Doar pe jumătate trează se îndreptă spre duş, scâncind uşor când apa călduţă se revărsă peste ea. Privi cu ochi tulburi cum se scurgea în sifon apă de un gri murdar.

Se săpuni, pe păr, pe corp, pe faţă, inhalând parfumul de piersici ce părea să-i declanşeze emoţii lui Gull. Clăteşte şi repetă, îşi porunci. Clăteşte şi repetă. Apoi, când, în sfârşit, apa se scurse curată de pe ea, încercă fără mare zel să se şteargă.

După care se prăbuşi pe pat înfăşurată în prosopul umed.

Visul se strecură spre sfârşitul somnului profund, când mintea ei începu să revină la suprafaţă din prăpastia adâncă a extenuării.

Bubuitul motoarelor, vâjâitul biciuitor al vântului, săritura îmbătătoare în aer. Încântarea transformându-se în panică – bătaia înnebunită a inimii între coaste, boc, boc, boc, când îl privi neputincioasă pe Jim prăbuşindu-se spre pământul în flăcări.

– Hei! Hei! Trebuie să te trezeşti.

Vocea ce reuşi să acopere ţipătul din capul ei şi zgâlţâitul puternic pe umăr o făcură să sară în capul oaselor pe pat.

– Ce e? Sirena? Ce e? Se holbă la chipul lui Gull, care îşi freca propria faţă.

Inspiră, expiră, îşi îngustă puţin ochii. Era dimineaţă – sau poate mai târziu –, asta îşi dădea seama. Iar Gulliver Curry se afla în camera ei fără permisiunea sa.

– Ce naiba cauţi aici?

– Poate-ar fi cazul să-ţi aranjezi prosopul puţin? Nu că m-ar deranja peisajul. Şi, de fapt, mi-aş putea petrece tot restul zilei admirându-l.

Rowan coborî privirea, văzu că era goală până la brâu, iar bucata de prosop care nu alunecase nu acoperea prea mult nici în rest. Dezgolindu-şi dinţii, trase de prosop în sus şi se înfăşură în el.

– Răspunde-mi la întrebare înainte să te snopesc în bătaie.

– Ai ratat micul dejun şi urma să ratezi şi prânzul.

– Ne-am luptat cu flăcările timp de optsprezece ore. Nu m-am culcat decât pe la trei dimineaţa.

– Aşa am auzit, că aţi făcut o treabă bună. Dar cineva mi-a spus că n-ai apucat să mănânci şi că-ţi plac foarte mult sendvişurile cu şuncă şi ou, plus caşcaval Monterey. Aşa că… Îşi îndreptă degetul spre masa de lângă patul ei. Ţi-am adus unul. Aveam de gând să ţi-l las pe noptieră, dar aveai un coşmar. Te-am trezit, tu te-ai dezgolit – şi, în paranteză fie spus, ai cele mai grozave gemene din câte am avut privilegiul să văd – şi aşa am ajuns la momentul de faţă.

Rowan studie sendvişul şi sticla de suc de lângă el. De data asta, când inspiră mirosul, aproape îi veni să plângă de fericire.

– Mi-ai adus un sendviş cu şuncă şi ou?

– Plus caşcaval Monterey.

– Aş zice că ţi-ai câştigat dreptul de a mă vedea dezgolită.

– Pot să merg să-ţi mai aduc unul dacă doar de-atât e nevoie.

Ea râse, căscă, apoi îşi strânse prosopul pe ea înainte de a lua farfuria. Prima muşcătură o făcu să închidă ochii de extaz. Învăluită de plăcere, nu-i ceru să se ridice de pe pat când simţi salteaua lăsându-se sub greutatea lui.

– Mulţumesc, spuse, cu gura plină de cea de-a doua muşcătură. Sincer.

– Dă-mi voie să răspund, sincer. A meritat din plin.

– Am într-adevăr sâni excepţionali. Se întinse după băutură, răsuci capacul. Focul îşi schimba în permanenţă direcţia, scuipa mici focuri ici-colo. Reuşeam să stingem un front, iar el spunea: „A, deci aşa vreţi să ne jucăm? Luaţi de-aici.“ Dar, într-un final, nu a reuşit să-i înfrângă pe Zulie. Ai aflat ceva azi-dimineaţă despre Stovic?

– Poreclit recent Fierăstrău. El şi cele douăzeci şi şapte de copci ale sale sunt bine.

– Ar fi trebuit să-l supraveghez mai atent.

– A trecut probele de admitere, Rowan. Se mai întâmplă şi accidente. Fac parte din munca noastră.

– Asta aşa e, dar făcea parte din echipa mea, şi eu eram membrul cu cel mai înalt rang în sectorul respectiv. Ridică din umeri. El e bine, deci totul e bine. Îşi mută privirea. Mâinile tale arată mai bine.

– Destul de bine. Le flexă. Am fost inclus din nou pe lista de sărituri.

– Dobie?

– Îşi revine, dar o să mai dureze câteva zile, oricum. Little Bear a descoperit că Dobie ştie să coasă ca o cusătoreasă de profesie, aşa că-l ţine pe Dobie legat cu lanţuri de o maşină. Eu am câştigat cincizeci şi şase de dolari plus mărunţiş la pocher aseară, iar Bicardi – unul dintre mecanici – s-a îmbătat

aproape muci şi a cântat muzică italiană de operă. Astea, cred, sunt toate noutăţile.

– Mulţumesc pentru informare şi pentru sendviş. Acum pleacă să mă pot îmbrăca.

– Te-am văzut deja goală.

– Va fi nevoie de mai mult decât un sendviş la micul dejun ca să mă vezi goală din nou.

– Ce zici de-o cină?

Doamne, o făcea să râdă.

– Ieşi, şmecherule. Trebuie să merg la sală, să-mi iau porţia şi să scap de nişte cârcei.

– Ca să-ţi arăt ce tip galant sunt, am să mă abţin de la comentariile facile care s-ar putea face pe marginea acestei afirmaţii. Se ridică, luă farfuria goală. Eşti o femeie al naibii de superbă, Rowan, îi spuse ieşind. Asta mă ţine treaz noaptea.

– Eşti un bărbat al naibii de sexy, Gulliver, murmură Rowan după ce el ieşi. Asta îmi tulbură gândurile.

Petrecu nouăzeci de minute la sală, dar se mulţumi cu exerciţii uşoare şi lente pentru a nu-şi suprasolicita organismul, apoi porni spre popotă.

Simţind că redevenise om, îi trimise un mesaj simplu tatălui ei.

„Am stins focul. Sunt OK. Te iubesc, Ro.“

Se îndreptă spre atelier ca să verifice paraşuta pe care o atârnase acolo cu o seară înainte. Începu să caute eventuale găuri, fire trase, defecte.

Ridică privirea când intrară Matt şi Libby.

– Măi, măi, arătaţi cam dezumflaţi şi obosiţi.

– Aminteşte-mi să nu mai mănânc niciodată ca un porc înainte de a mă băga în pat. Libby îşi apăsă o mână pe burtă. Nu am reuşit să mă liniştesc decât după cinci, apoi am stat în pat ca o balenă eşuată.

– Tu n-ai mai ajuns pe la popotă, comentă Matt când îşi aduse paraşuta.

– Până m-am spălat de toată putoarea de-abia am ajuns de la duş la pat. Am dormit tun, adăugă, zâmbindu-i lui Libby. Am comandat masa în cameră, mi-am făcut cele nouăzeci de minute de sală şi iată-mă pregătită s-o iau de la capăt.

– Drăguţ. Libby îşi întinse paraşuta. Masa în cameră?

– Gull mi-a adus un sendviş la micul dejun.

– Aşa i se spune în Missoula?

Rowan îşi îndreptă un deget spre ea.

– Doar sendvişul, dar şi-a câştigat câteva puncte. L-aţi văzut careva pe Fierăstrău?

– Da, am trecut rapid pe-acolo înainte să mă întâlnesc cu Matt. Mi-a arătat copcile lui.

– Aşa i se spune în California?

– Asta mi-am căutat-o cu lumânarea.

– E norocos, spuse Matt. A dat doar peste carne. Câţiva centimetri mai la

dreapta sau la stânga, ar fi fost altceva.

– Totul se reduce la câţiva centimetri, nu-i aşa? Libby îşi trecu degetele peste paraşută. Sau secunde. Sau o minusculă pierdere a concentrării. Diferenţa dintre a avea o cicatrice interesantă sau… Se întrerupse, pălind uşor. Îmi pare rău, Matt. Nu mi-am dat seama.

– Nu e nici o problemă. Nici măcar nu l-ai cunoscut. Îşi continuă inspecţia, îşi drese vocea. Sincer să fiu, nu eram sigur dacă voi fi în stare s-o fac din nou, n-am ştiut până ieri. Stând în uşă, privind focul dedesubt şi aşteptând mâna observatorului să mă lovească pe umăr. Nu ştiam dacă voi putea sări în foc din nou.

– Dar ai făcut-o, murmură Rowan.

– Da. Mi-am spus că o fac pentru Jim, dar până am făcut gestul efectiv… Fiindcă ai dreptate, Libby. E o chestiune de centimetri şi de secunde. E o chestiune de soartă. De-asta nu ne putem pierde concentrarea. În fine. Expiră prelung. Ştiai că s-a întors Dolly? o întrebă pe Rowan.

– Nu. Surprinsă, Rowan se opri din ceea ce făcea. Când anume? Nu am văzut-o la bază.

– S-a întors ieri, în vreme ce eram la incendiu. A trecut prin camera mea azi-dimineaţă după micul dejun. Îşi păstră privirea fixată pe paraşută. Pare să fie în regulă. Voia să-şi ceară scuze pentru comportamentul ei de după moartea lui Jim.

– Asta e bine. Dar Rowan simţi un zvâcnet în stomac în vreme ce continuă să-şi inspecteze paraşuta.

– I-am spus că ar trebui să facă acelaşi lucru şi faţă de tine.

– Nu contează.

– Ba da.

– Pot să întreb cine e Dolly? interveni Libby. Sau e mai bine să-mi văd de ale mele?

– A fost una dintre bucătărese, îi spuse Rowan. S-a încurcat cu Jim. De fapt, avea tendinţa să se încurce cu diverşi, dar s-a mulţumit doar cu Jim în cea mai mare parte a sezonului trecut. A reacţionat urât când a murit Jim. De înţeles.

– Te-a atacat cu un cuţit de bucătărie, îi aminti Matt. Nu e nimic de înţeles în asta.

– Doamne sfinte!

– Aproape m-a atacat, îl corectă Rowan când Libby rămase cu gura căscată la ea.

– De ce?

– Eu am fost partenera de sărituri a lui Jim în ziua respectivă. Avea nevoie să dea vina pe cineva. A luat-o puţin razna, m-a ameninţat cu cuţitul. Dar, în principiu, ne considera pe toţi vinovaţi, spunea că noi l-am ucis.

Rowan aşteptă o clipă să vadă dacă Matt avea ceva de spus, dar acesta păstră tăcerea.

– A plecat imediat după. Nu cred că se aştepta cineva să se întoarcă sau

să fie angajată aici din nou, dacă-i vorba de asta.

Matt îşi mută greutatea de pe un picior pe altul şi o privi din nou.

– Nu te deranjează?

– Nu ştiu. Rowan îşi masă ceafa. Cred că atâta timp cât nu mă ameninţă cu unelte ascuţite şi nu încearcă să mă otrăvească, nu mă deranjează.

– Are un copil.

Fu rândul lui Rowan să rămână cu gura căscată.

– Poftim?

– Mi-a spus că a născut o fetiţă, în aprilie. În ochi îi apărură lacrimi, aşa că îşi abătu privirea. Dolly i-a pus numele Shiloh. Mama ei are grijă de copil cât lucrează Dolly. Ea spune că e a lui Jim.

– Ei bine, Doamne, nu ai ştiut până acum? Familia ta nu ştie?

Matt clătină din cap.

– Pentru asta şi-a cerut scuze. M-a rugat să-i spun mamei mele, familiei, şi mi-a dat câteva fotografii. Mi-a spus că pot să merg să-l văd – bebeluşul – dacă vreau.

– Jim ştia?

Obrajii i se colorară, apoi păliră.

– Ea mi-a spus că-l anunţase în dimineaţa respectivă, înainte de a sări. Mi-a spus că Jim era foarte bucuros, că alesese numele. Băiat sau fată, i-ar fi spus, voia să-l cheme Shiloh. Urmau să se căsătorească, mi-a mai zis, în toamna aceea. Scoase din buzunar o fotografie de mărimea unui portofel. Uite-o. Ea e Shiloh.

Libby luă fotografia.

– E foarte frumoasă, Matt.

Ochii lui se limpeziră auzind asta, iar zâmbetul i se lăţi pe chip.

– E cheală ca un pepene. Aşa am fost şi eu, şi Jim, şi sora mea. Trebuie s-o sun pe maică-mea, continuă, când Libby îi întinse fotografia lui Rowan. Nu ştiu cum să-i spun.

Rowan studie bebeluşul cu obraji dolofani şi ochi strălucitori înainte de a-i da înapoi fotografia.

– Du-te şi fă o plimbare, lămureşte-ţi lucrurile în minte. Apoi sun-o pe mama ta. O să se bucure. Poate va fi puţin furioasă că n-a aflat mai devreme, dar per ansamblu va fi fericită. Du-te. Mă ocup eu de paraşuta ta.

– Nu-mi pot scoate asta din minte, deci cred că ai dreptate. Pot termina cu paraşuta mai târziu.

– Mă ocup eu de ea.

– Mulţumesc. Mulţumesc, repetă, şi se îndepărtă, mişcându-se ca un om adormit.

– Are multe pe cap, comentă Libby.

– Da, foarte multe.

Lăsă gândurile să se coacă în fundul minţii câtă vreme lucră. Intrară şi alţii şi, fiindcă se răspândise vestea întoarcerii lui Dolly Brakeman, subiectul domină discuţiile zilei.

– Încă nu te-ai întâlnit cu ea?

Rowan clătină din cap spre Trigger. După ce terminase de verificat propria paraşută se concentrase pe cea a lui Matt.

– Se zvoneşte că şi-a făcut apariţia ieri după-amiază cu mama ei şi cu predicatorul acesteia.

– *Ce* anume?

– Da. Trigger îşi dădu ochii peste cap. Un anume reverend Latterly. Se zvoneşte că e predicatorul mamei sale şi că Dolly merge cu regularitate la biserică acum. Aşa că au stat în discuţii private cu L.B. timp de o oră. Azi-dimineaţă era la bucătărie cu Lynn şi Marg, prăjind şunca.

– Ştie să gătească.

– Da, asta n-a fost niciodată o problemă pentru ea.

Întâlni privirea lui Trigger şi clătină din nou din cap, scurt.

– Are un copil acum, rosti Rowan încet. Nu are rost acum să tulburăm apele din trecut.

– Crezi că e copilul lui Jim, aşa cum spune?

– Şi-o trăgeau ca iepurii, aşa că de ce nu? Dar nici unul nu pomeni că avea obiceiul de-a şi-o trage cu o mulţime de bărbaţi. Oricum, asta nu ne priveşte pe noi.

– Jim a fost unul dintre noi, deci ştii că asta face să ne privească şi pe noi.

Rowan nu putea nega acest lucru, dar refuză să se gândească la bârfe şi speculaţii până nu termina de pliat paraşutele. Apoi îl căută pe Little Bear.

Acesta îşi îndreptă spatele aplecat peste masa de birou, făcându-i semn să închidă uşa.

– Mă gândeam c-o să treci pe-aici.

– Vreau doar să ştiu dacă trebuie să-mi păzesc spatele. Aş prefera să nu sfârşesc înjunghiată între umeri cu un cuţit pentru pâine.

Little Bear îşi frecă un punct între sprâncene.

– Crezi că i-aş fi permis accesul în bază dacă aş fi crezut că ţi-ar face probleme?

– Nu. Dar nu m-ar deranja să aud asta cu voce tare.

– A lucrat aici timp de trei ani înainte de Jim. Singura problemă pe care am avut-o vreodată era graba cu care îşi ridica fustele. Dar nimeni nu s-a plâns nici de asta prea mult.

– Nu mă interesează dacă a prestat câte un oral în sala de îmbarcare pentru fiecare boboc, recrut, pompier şi mecanic. Rowan îşi îndesă mâinile în buzunare, se învârti puţin prin încăpere. E o bucătăreasă bună.

– Aşa e. Şi, din câte am auzit, o grămadă de bărbaţi au dus dorul acelor partide de oral după ce s-a cuplat cu Jim. Şi are un copil acum. Judecând după momentul naşterii şi din ceea ce spune ea, copilul e al lui. L.B. lăsă să-i scape un oftat ce-i umflă obrajii. Şi-a adus predicatorul cu ea. Mama ei a convins-o să meargă la biserică. Are nevoie să muncească, vrea să repare greşelile din trecut. Îşi trecu o mână prin păr. N-am să neg că mi-a fost milă de ea, dar aş fi refuzat-o dacă n-aş fi crezut că îşi doreşte un nou început pentru ea şi pentru copil. Ştie

că dacă va face probleme, ţie sau altcuiva, va fi dată afară.

– Nu vreau să am asta pe conştiinţă, L.B.

Acesta îi aruncă lui Rowan o privire prelungă, cu o expresie solemnă în ochii căprui.

– Atunci consideră că e pe conştiinţa mea. Dacă te deranjează povestea asta, mă ocup eu de ea.

– La naiba.

– Cântă în corul bisericii duminica.

– Mai lasă-mă. Îşi înfipse mâinile în buzunar din nou, când L.B. îi rânji. Bine, bine. Dar se lăsă să cadă pe un scaun.

– Nu e bine?

– Ţi-a spus că ea şi Jim urmau să se căsătorească şi că el era foarte fericit în privinţa copilului?

– Da.

– Chestia e, L.B., eu ştiu că el se vedea cu altcineva. Anul trecut am prins incendiul ăla din St. Joe şi am petrecut acolo trei zile. Jim s-a cuplat cu una dintre femeile de la bucătărie: se pare că avea o preferinţă pentru bucătărese. Şi ştiu că se întâlneau ocazional la un motel, când el nu era inclus pe lista de sărituri. Şi nu era singura.

– Ştiu asta. A trebuit să vorbesc cu el despre faptul că se aştepta să-l acopăr în faţa lui Dolly.

– Iar în ziua accidentului, ţi-am spus, era neliniştit pe avion. Nu entuziasmat, ci agitat, ca pe ace. Dacă Dolly l-a anunţat despre sarcină înainte să fie chemat la apel, probabil că ăsta era motivul. Sau o parte din el.

L.B. lovi cu un creion în masă.

– Nu văd nici un motiv pentru care Dolly ar trebui să cunoască vreun astfel de detaliu. Eşti de-acord?

– Nu. Spun doar că poate l-a găsit pe Dumnezeu sau poate găseşte o oarecare alinare în a cânta pentru Iisus, dar în privinţa lui Jim ori minte, ori îşi face iluzii. Deci n-am nimic împotrivă că s-a întors atâta timp cât ştim asta.

– I-am cerut lui Marg să o urmărească atent, să mă anunţe cum se descurcă.

Satisfăcută, Rowan se ridică din nou în picioare.

– Pentru mine e suficient.

– Se înregistrează fulgere la nord, îi spuse L.B. când Rowan dădu să plece.

– A, da? Poate avem noroc şi intervenim la un incendiu, apoi toată lumea va putea înceta să mai discute despre întoarcerea lui Dolly. Inclusiv eu.

La o adică, putea să lămurească lucrurile pe deplin, decise Rowan, şi se îndreptă apoi spre popotă.

Când ajunse, tocmai se pregătea prânzul, după cum se aşteptase.

Marg, regina popotei, unde domnise o duzină de ani, stătea lângă tejghea tăind în sferturi cartofi roşii. Purta şorţul de bucătărie obişnuit peste un tricou şi o pereche de blugi, iar smocul de păr castaniu îi era prins sub o bandană roz

aprins.

Aburii pufăiau din oalele de pe sobă, în vreme ce Lady Gaga răcnea piesa *Speechless* din lista încărcată de Marg pe MP3 playerul de pe tejghea.

Marg era singura care alegea muzica din bucătărie.

Cânta şi ea pe o voce înaltă, puternică, răguşită, folosindu-se de cuţit pentru a marca ritmul.

Sângele ei de amerindian – moştenit de la bunica mamei sale – se vedea în pomeţii ei, dar pielea de un alb lăptos presărată cu pistrui şi ochii vioi de culoarea alunei îi trădau descendenţa irlandeză.

Privirea ei o surprinse acum pe cea a lui Rowan şi alunecă spre femeia care spăla frunze de salată în chiuvetă.

Rowan îşi ridică umerii, îi lăsă apoi să cadă.

– Miroase bine aici, rosti, asigurându-se că vocea ei fusese auzită peste muzică.

La chiuvetă, Dolly înlemni, apoi închise încet apa şi se întoarse.

Faţa îi era ceva mai plină, remarcă Rowan, la fel şi sânii. Părul blond îi era prins sus într-o coadă de cal elegantă şi ar fi avut nevoie să-şi vopsească rădăcinile.

Dar asta era probabil o răutate, îşi spuse Rowan. O tânără mamă avea alte priorităţi. Culoarea din obrajii ei se datora emoţiei mai degrabă decât fardului când îşi lăsă privirea în pământ şi îşi şterse mâinile pe o cârpă.

– Avem friptură de porc la cuptor, cu garnitură de cartofi cu rozmarin, fasole neagră şi morcovi. Vegetarienii primesc ravioli cu trei tipuri de brânză. O să fac o salată mediteraneeană uriaşă. Cozonac şi prăjitură cu afine la desert.

– Eu, una, mă înscriu la aşa ceva.

Rowan deschise frigiderul şi scoase un suc când Marg se întoarse la cartofii ei.

– Ce mai faci, Dolly?

– Sunt bine, tu? Vorbi pe un ton afectat, ridicând mult bărbia.

– Destul de bine. Poate îţi iei o pauză scurtă, să ieşi puţin la aer cu mine?

– Suntem ocupate. Lynn…

– Ar face bine să-şi mişte încoace fundul ăla slăbănog, o întrerupse Marg. Tu ieşi, şi dacă o vezi trimite-o aici.

– Trebuie să usc frunzele alea de salată, începu Dolly, dar cedă – aşa cum făceau toate – sub privirea de oţel a lui Marg. În regulă, bine.

Îşi aruncă deoparte cârpa şi se îndreptă spre uşă.

Rowan şi Marg schimbară o privire, apoi Rowan ieşi şi ea.

– Am văzut o fotografie cu fetiţa ta, începu Rowan. E frumoasă.

– Copilul lui Jim.

– E frumoasă, repetă Rowan.

– E un dar de la Dumnezeu. Dolly îşi încrucişă braţele din mers. Am nevoie de locul ăsta de muncă pentru a-i asigura ceea ce-i trebuie. Sper că ai atâta simţ creştinesc cât să nu faci nimic ca să fiu dată afară.

– Nu-i vorba că aş avea simţ creştinesc sau altceva, Dolly. E vorba să fii

om. Nu am avut niciodată o problemă cu tine şi nu mă interesează să am nici de-acum încolo.

– Am să gătesc pentru tine la fel cum gătesc pentru restul. Sper că-mi vei arăta atâta respect cât să stai departe de mine, iar eu voi face la fel. Reverendul Latterly spune că trebuie să te iert ca să fiu dreaptă în ochii Domnului, dar nu o fac.

– Pentru ce să mă ierţi?

– Tu eşti motivul pentru care copilul meu va creşte fără tatăl său.

Rowan nu spuse nimic timp de o clipă.

– Poate că tu ai nevoie să crezi asta ca să mergi mai departe, şi constat că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie orice-ai crede.

– Aşa mă şi aşteptam din partea ta.

– Atunci mă bucur că nu te-am dezamăgit. Poţi să susţii că l-ai descoperit pe Dumnezeu sau că ai renăscut, nici asta nu mă interesează. Dar ai un copil şi ai nevoie de un loc de muncă. Eşti bună în munca ta. Ceea ce trebuie să pricepi, Dolly, e că dacă vrei să-ţi păstrezi locul de muncă trebuie să îmi poţi face faţă. Când am chef să intru în bucătărie o s-o fac, indiferent dacă eşti sau nu prin zonă. N-am de gând să-mi organizez viaţa după pretenţiile tale sau după ranchiuna ta prost orientată.

Ridică o mână înainte ca Dolly să apuce să vorbească.

– Încă ceva. Ai scăpat basma curată după ce m-ai atacat o dată. A doua oară n-ai să scapi. Cu bebeluş sau fără, am să te pun la pământ. În afară de asta, nu vom avea o problemă.

– Eşti o târfă fără suflet şi într-o bună zi ai să plăteşti pentru ceea ce-ai făcut. Tu ar fi trebuit să te afli în locul lui Jim în ziua aia. Ar fi trebuit să fi tu cea care se prăbuşeşte ţipând.

Alergă înapoi în bucătărie.

– Ei bine, murmură Rowan, m-am descurcat grozav.

Capitolul 6

Rowan dormi prost şi nu se sfii s-o învinovăţească pe Dolly pentru acest lucru. Verificase radarul, jurnalele şi hărţile înainte de a se retrage la culcare. Se aprinseseră focuri lângă Denali în Alaska şi în Marble Mountains, în California de Nord. Se aşteptă – speră aproape – să fie chemată la apel şi să-şi petreacă o parte din noapte într-un avion de transport. Dar nu sună nici o sirenă, nu bătu nimeni la uşa ei.

În schimb, îl visă pe Jim pentru a doua noapte la rând. Se trezi iritată şi pusă pe harţă, furioasă pe propriul subconştient fiindcă se lăsa atât de uşor manipulat.

„Am terminat-o cu asta“, îşi promise, şi hotărî să-şi înceapă ziua cu o cursă zdravănă, sănătoasă, pentru a alunga proasta dispoziţie.

Când muşchii ei încă se încălzeau spre sfârşitul primei jumătăţi de kilometru, Gull veni şi-şi potrivi pasul cu al ei.

Ea îi aruncă o privire rapidă.

– O să devină un obicei?

– Eu am ieşit primul la alergare, ieri, îi aminti el. Îmi place să alerg câţiva kilometri la prima oră a dimineţii. Mă înviorează.

Îi aruncase şi el o privire şi hotărâse că părea cam nervoasă şi arăta încercănată.

– Te interesează viteza sau rezistenţa?

– Mă interesează doar să alerg.

– Să zicem că e rezistenţă, atunci. Îmi place să dau un scop activităţilor mele.

– Am remarcat. Cred că vreo cinci.

El pufni:

– Poţi mai mult de-atât. Opt.

– Şase şi jumătate, spuse Rowan, doar pentru a nu lăsa ca el. Şi nu vorbi cu mine. Îmi place să-mi ascult gândurile când alerg.

Supunându-se, Gull îşi porni MP3 playerul prins de braţ şi alergă ascultând muzică.

Păstrară un ritm constant pe parcursul primului kilometru şi jumătate. Rowan îi simţea prezenţa lângă ea, sunetul paşilor lor lovind pista la unison. Şi constată că nu o deranja. Putea să încerce să ghicească ce fel de muzică asculta şi ce „scopuri“ îşi propusese pentru restul zilei. Şi cum scopurile respective

urmau să fie date uitării dacă apărea un incendiu.

Amândoi erau incluşi pe prima listă de sărituri.

Când trecură de cel de-al treilea kilometru, auzi sunetul unui motor deasupra capului şi văzu unul dintre avioanele tatălui său traversând lin întinderea nesfârşită de cer albastru. Cursuri de pilotaj, constată Rowan – afacerea mergea bine. Se întrebă dacă tatăl ei era instructorul, sau unul dintre cei trei piloţi ai lui, apoi văzu aripa dreaptă înclinându-se în jos de două ori, urmată de o singură înclinare pe stânga.

Era tatăl ei.

Cu faţa în sus ridică braţul în aer, întinzând mult degetele pentru a-i răspunde la salut.

Acel simplu contact reuşi să alunge şi ultimele rămăşiţe de enervare pe care nu le îndepărtase complet compania lui Gull.

Apoi colegul ei de alergare accelera. Accelera şi ea pentru a ţine pasul, ştiind că o forţa, o testa. Pe de altă parte, viaţa fără competiţie nu prea era viaţă, din punctul ei de vedere. Febra musculară tot mai intensă din cvadricepşii şi tendoanele de la genunchi reuşi să ardă chiar şi acele ultime fărâme.

Lungi pasul când se apropie de cinci kilometri. Braţele băteau ritmic aerul, plămânii munceau din greu. Soarele îndrăzneţ, despre care meteorologii promiseseră că avea să urce temperaturile până spre douăzeci şi şase de grade, o învelea într-un strat subţire de sudoare.

Se simţea vie, provocată, fericită.

Apoi Gull îi aruncă o privire şi îi făcu cu ochiul. După care dispăru ca vântul înaintea ei.

Avea un fel de echipament suplimentar, îşi spuse Rowan după ce Gull porni în trombă. Asta era explicaţia. Şi când se folosea de el, dispărea pur şi simplu.

Căută resurse şi în ea, constatând că mai avea ceva energie. Nu suficientă cât să-l ajungă din urmă – decât dacă se lega de o rachetă –, dar suficientă cât să nu se facă de râs.

Efortul făcut pe ultimul kilometru o ameţi puţin, tăindu-i răsuflarea, şi se rostogoli în iarba de lângă pistă.

– O să te-apuce crampele. Haide, Ro, ştii că nu se face aşa ceva.

Era epuizat – nu gâfâia după aer, aşa ca ea, dar era epuizat, şi Rowan găsi o oarecare satisfacţie în acest lucru.

– Un minut, reuşi să spună, dar el o prinse de mâini şi o ridică în picioare.

– Plimbă-te ca să-ţi revii, Ro.

Merseră încet până îşi recăpătă un ritm cardiac rezonabil şi îşi stoarse în gură un firicel de apă din sticla pe care şi-o adusese cu ea.

Îl privi cum se sprijină într-un picior, în vreme ce-şi întindea cvadricepşii, ridicând celălalt picior în spate. Transpirase de la alergare şi arăta al naibii de bine aşa.

– Parcă ai avea un motor în adidaşii ăia.

– Şi tu eşti destul de bine motorizată. Iar acum nu mai eşti prost dispusă

sau deprimată. Ăla care a zburat pe deasupra noastră era tatăl tău?

– Da. De ce crezi că eram prost dispusă şi deprimată?

– Se vedea pe faţa ta. Ţi-am tot studiat faţa şi aşa m-am prins de dispoziţia ta.

– Mă duc la sală.

– Ar fi bine să-ţi întinzi tendoanele de la genunchi mai întâi.

Iritarea i se strecură pe şira spinării ca un gândac.

– Da' ce eşti tu, antrenor de atletism?

– N-are nici un rost să te enervezi pe mine fiindcă am observat că erai nervoasă.

– Poate că nu, dar eşti la îndemână. Cu toate acestea, se aşează să-şi întindă tendoanele.

– Din câte am auzit ai şi motive să fii.

Rowan ridică spre el privirea de un albastru îngheţat.

– Să-ţi fac un rezumat. Gull îşi deschise geanta de echipament pe care o aruncase pe marginea pistei şi scoase nişte apă. Fratele lui Matt şi bucătăreasa cea blondă au petrecut o bună parte din sezonul trecut tăvălindu-se prin aşternuturi. În trecut, respectiva bucătăreasă se tăvălise şi cu mulţi alţii prin aşternuturi, cu talent şi entuziasm.

– Entuziasm.

– E o manieră politicoasă de a spune că şi-o trăgea des, bine şi fără să aleagă prea mult.

– Şi asta a fost o exprimare politicoasă.

– Am fost bine crescut. În plus, şi Jim avea tendinţa de a-şi împărţi cu generozitate atenţiile.

– Înţeleg.

– Însă, continuă Gull, în cursul tăvălelilor, bucătăreasa a decis că era îndrăgostită de Jim – partea asta o ştiu de la Lynn, care o ştie de la blondă –, iar blonda a frânt inimile multor bărbaţi când a hotărât să-şi concentreze talentele exclusiv asupra lui Jim, refuzând cu încăpăţânare să accepte că Jim nu prea îi împărtăşea sentimentele.

– Ai putea să scrii o carte.

– M-am gândit la asta. Spre sfârşitul acelei veri lungi şi fierbinţi, bucătăreasa rămâne însărcinată ceea ce, se zvoneşte, s-ar putea să nu fi fost un accident, având în vedere că până atunci reuşise să se ferească de asta.

– Probabil.

Era unul dintre lucrurile la care se gândise deja şi unul dintre motivele depresiei ei.

– E trist, spuse Gull, şi nu mai adăugă nimic. Bucătăreasa pretinde că i-a spus lui Jim, care a primit vestea cu bucurie şi entuziasm. Deşi nu l-am cunoscut, asta mi se pare dubios. Au demarat imediat planuri de căsătorie, ceea ce mi se pare şi mai dubios. Şi mai trist e că Jim îşi pierde viaţa în timpul unei sărituri, iar ancheta ulterioară arată că a fost greşeala lui – însă bucătăreasa a dat vina pe partenera lui de sărituri, adică pe tine, şi a încercat să te înjunghie

cu un cuţit de bucătărie.

– Nu chiar a încercat să mă înjunghie. Partea cea mai idioată, îşi spuse Rowan, era faptul că nu-şi dădea seama de ce continua să-i ia apărarea nebunei de Dolly în această privinţă. Sau nu a apucat fiindcă Marg i-a smuls cuţitul din mână imediat după ce l-a luat.

– Bravo lui Marg. Îi urmări expresia în timp ce vorbea, cu ochi de felină atenţi şi răbdători. Durerea ia multe forme şi multe dintre ele sunt ciudate şi urâte. Dar să dea vina pe tine, sau pe oricine altcineva din avion, pentru accidentul lui Jim e pur şi simplu stupid. Încăpăţânarea ei de a face asta e o răutate şi o prostie şi îi face rău.

Rowan nu voia să vorbească despre asta. De ce o făcea? Părea că nu se poate abţine, înţelese, când el o privea atât de concentrat şi vorbea atât de calm.

– De unde ştii că încă mă consideră vinovată?

Soarele lumina cu auriu părul lui castaniu; Gull mai luă o gură de apă.

– În final, bucătăreasa îşi ia tălpăşiţa şi are o revelaţie religioasă – sau cel puţin aşa pretinde, ori poate chiar crede. Nu are suficientă milă sau credinţă cât să anunţe familia îndurerată a tatălui despre copil decât după ce se întoarce la bază în căutarea unui loc de muncă. Aşa că eu, unul, nu înghit gogoaşa cu Dumnezeu.

– Bine.

Poate că nu se putea abţine fiindcă prezenta lucrurile atât de direct şi exact în aceeaşi lumină ca a ei.

– Uau.

– N-am terminat încă. Tu o cauţi pe bucătăreasă, o iei deoparte pentru o discuţie între patru ochi. Deşi, desigur, intimitatea e cam rară pe-aici. În cursul conversaţiei purtate nu foarte în intimitate, bucătăresei îi sar capacele, se lansează într-o mulţime de atacuri şi acuzaţii, apoi dispare valvârtej. Ceea ce mă duce la concluzia că atunci când a descoperit religia nu a descoperit şi iertarea, mila sau bunul-simţ.

– De unde ştii toate astea? Şi mă refer chiar la toate.

– Sunt un bun ascultător. Dacă te interesează, consensul general la bază e că a născut copilul lui Jim – şi nepoata lui Matt –, aşa că ar trebui să fie ajutată într-o oarecare măsură. De fapt, Cards strânge donaţii pentru un fond de colegiu în numele lui Jim.

– Da, răspunse Rowan. Lui i-ar trece prin cap aşa ceva. Pur şi simplu, aşa gândeşte el.

– Consensul se referă şi la faptul că, dacă îţi face probleme sau vorbeşte rahaturi despre tine, se alege cu o avertizare. A doua oară ne ducem la L.B., prezentăm problema şi e dată afară. Tu n-ai nici un cuvânt de spus în privinţa asta.

– Eu…

– Nimic. Vorbi pe un ton calm şi cât se poate de definitiv. Cam toată lumea vrea ca ea să-şi păstreze locul de muncă. Şi nimeni n-o să-i permită asta dacă provoacă probleme. Deci dacă nu eşti de acord cu asta, eşti în minoritate.

Mai bine renunţi la furie şi la deprimare fiindcă nu te ajută cu nimic.

– Cred că nu sunt de acord fiindcă e vorba de mine. Dacă ar fi vorba de altcineva, aş fi de partea voastră.

– Înţeleg asta.

– Lăsând deoparte o grămadă de lucruri despre care nu vreau să vorbesc, mama mea a murit când aveam doisprezece ani.

– A fost o lovitură grea.

– Nu erau împreună şi… asta e grămada de lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Tatăl meu m-a crescut, iar părinţii lui au preluat o mare parte din povară în timpul sezonului, când el încă mai făcea parte din brigada de paraşutişti. Ceea ce vreau să spun e că ştiu că nu-i uşor să fii părinte singur, chiar dacă eşti ajutat şi susţinut. Sunt dispusă să fiu mai tolerantă cu ea.

– Lumea e deja tolerantă cu ea, Rowan. Lucrează la bucătărie. De ea depinde dacă şi rămâne acolo.

Se plimbaseră înapoi cât timp discutaseră. Acum Gull arătă spre sala de sport.

– Ai chef de haltere?

– Da. Pot să folosesc ăsta? Bătu uşor pe MP3 playerul lui. Vreau să văd ce muzică ai.

– Să fac sport fără muzică e un sacrificiu. Îl desfăcu şi i-l întinse. Să iei şi asta în calcul când faci lista cu motivele ca să te culci cu mine.

– O să pun asta în capul listei.

– Drăguţ. Deci… ce era înainte în capul listei?

Ea râse şi intră înaintea lui.

După ce-şi termină antrenamentul zilnic şi se spălă porni spre popotă să-şi facă plinul de carbohidraţi.

În sala de mese, Stovic înfuleca ochiuri cu şuncă şi fursecuri, în vreme ce Cards îl tachina c-ar fi doar un bolnav închipuit, între două înghiţituri zdravene de clătite. Gull ajunsese acolo înaintea ei şi îşi construia deja un vraf de clătite de la bufetul pentru micul dejun.

Rowan îşi luă o farfurie. Aruncă o clătită pe ea, aşeză două felii de şuncă deasupra, mai puse o clătită şi încă două felii de şuncă. Acoperi totul cu o a treia clătită peste care turnă o lingură mare de fructe.

– Cum se numeşte aşa ceva? o întrebă Gull.

– Mâncarea mea. Îşi duse farfuria la masă, se lăsă într-un scaun. Care-i cuvântul zilei, Cards?

– Plumbago.

– Asta e bună. Îmi sună a afecţiune geriatrică, dar e floare, aşa-i?

– Arbust. Jumătate de punct pentru tine.

– Floarea arbustului sau planta se numeşte tot plumbago, sublinie Gull.

Cards se gândi puţin.

– Cred că aşa e. Punct întreg.

– Iupii! Rowan îşi turnă sirop peste clătitele cu şuncă. Ce-ţi mai face piciorul, Fierăstrău?

– Copcile mă mănâncă. Îşi îndreptă privirea spre uşă când intră Dobie, rânjind. Dar cel puţin nu sunt pe faţă.

– Cel puţin, eu nu mi le-am provocat singur, îi aruncă Dobie în replică, studiind opţiunile. Dacă n-aş fi pierdut pariul ăla şi tot aş fi venit la voi măcar pentru mâncarea de la micul dejun.

Pentru a-şi demonstra spusele luă câte puţin din toate.

– Ochii tăi arată mai bine, îi spuse Rowan.

Dobie putea acum să-şi deschidă ambii ochi şi Rowan recunoştea curcubeul de culori al vânătăilor ca semn de vindecare.

– Ce-ţi fac coastele?

– Le simt, dar nu prea mă dor. L.B. mă pune să muncesc o grămadă stând jos. Îşi scoase o sticlă de sos Tabasco, o stoarse deasupra ouălor. L-am întrebat dacă îmi dă ceva liber azi. Mă gândeam să fac o plimbare, să fac o vizită la firma tatălui tău. Să mă uit cum aterizează unii dintre tipii ăia care plătesc pentru a sări.

– Ar trebui să faci asta. Mulţi merg şi stau la un picnic acolo. Marg ţi-ar putea pune ceva mâncare la pachet.

– Poate vin cu tine.

Dobie îl ameninţă pe Stovic cu furculiţa în care ţinea un cârnat.

– Tu ai un picior schilod.

– Plimbarea o să-mi mai abată atenţia de la mâncărime.

Probabil că aşa avea să fie, îşi spuse Rowan, dar era bine să fie precauţi.

– O să-ţi dau numărul de la biroul central. Dacă nu reuşiţi să vă întoarceţi vor trimite pe cineva să vă aducă.

Marg îşi făcu intrarea, cercetă masa în timp ce se apropia şi aşeză un pahar mare de suc în faţa lui Rowan.

– Aveţi de gând să pierdeţi vremea pe-aici toată dimineaţa, trăgând de timp la masa mea jumătate din zi? Ceea ce vă trebuie e un incendiu.

– Nu te pot contrazice. Rowan ridică paharul, gustă. Morcovi, fiindcă morcovi sunt întotdeauna, ţelină, cred, nişte portocale – şi sunt destul de sigură că şi mango.

– Bravo. Acum bea-l tot.

– Marg, arăţi mai frumoasă ca niciodată în dimineaţa asta.

Marg îşi îndreptă ochii migdalaţi spre Dobie.

– Ce vrei, bobocule?

– Se zvoneşte că ai putea pregăti un prânz la pachet dacă eu şi colegul meu de suferinţă pornim agale spre casa tatălui lui Rowan, să urmărim spectacolul.

– S-ar putea să pot. Să-i spui lui Lucas, dacă îl vezi, că mi-e de mult dator cu o vizită.

– Sigur c-am să-i spun.

Având o scurtă fereastră înainte de o săritură în tandem, Lucas ţinu să le iasă în întâmpinare, când auzi că doi dintre recruţii de la bază se aflau în zonă.

Numeroşi turişti şi localnici veneau pe-aici să urmărească avioanele şi

paraşutiştii şi mulţi dintre ei combinau această excursie cu un tur al bazei brigăzii de pompieri paraşutişti. Se gândea că era favorabil afacerii.

Începuse cu un avion, un pilot şi un instructor angajat cu jumătate de normă, în vreme ce mama lui se ocupase de preluarea apelurilor telefonice. Atunci când existau. Tatăl său făcea diverse comisioane şi îl ajuta cu registrele contabile. Desigur, pe vremea aceea nu îşi permitea să acorde atenţie afacerii de-abia încropite decât în afara sezonului sau atunci când nu era inclus pe listele de sărituri.

Dar trebuia să construiască ceva pentru fiica sa, ceva solid.

Şi aşa şi făcuse. Era mândru de acest lucru, de flota sa de avioane, de cei douăzeci şi cinci de angajaţi cu normă întreagă. Avea satisfacţia de a şti că într-o zi, când era pregătită, Rowan se putea sprijini pe ceea ce construise el şi să aibă acea bază solidă.

Însă mai erau zile în care privea un avion ridicându-se în aer de la bază, ştia că bărbaţii şi femeile din avion se îndreptau spre un incendiu, şi ducea dorul activităţii la fel de acut de parcă şi-ar fi pierdut un membru al corpului.

Ştia acum ce însemna să fii la sol şi să ştii că o persoană pe care o iubeai mai presus de orice pe lume era pe punctul de a-şi risca viaţa. Se întreba cum reuşiseră părinţii săi, fiica lui, chiar şi soţia pe care o avusese pentru atât de scurt timp să supravieţuiască acelui amestec constant de teamă şi resemnare.

Dar azi, până în acel moment, sirenele păstraseră tăcerea.

Se opri timp de o clipă pentru a-l privi pe unul dintre elevii lui – un bancher de şaizeci şi trei de ani din oraş – aruncându-se în aer din avion. Spectatorii izbucniră în aplauze când i se deschise paraşuta.

Zeke fusese bancherul lui Lucas timp de aproape patruzeci de ani, aşa că Lucas îl mai urmări preţ de un minut, aprobă din cap tehnica, după care se îndreptă spre pătura pe care erau întinşi cei doi bărbaţi de la bază, alături de ceva ce recunoştea ca fiind una dintre faimoasele cutii de merinde ale lui Marg.

– Cum merge? îi întrebă, lăsându-se pe vine lângă ei. Eu sunt Lucas Tripp, iar tu trebuie să fii Dobie. Am auzit că ai fost implicat într-o bătaie la Get a Rope noaptea trecută.

– Da. De regulă sunt mai frumuşel. Mă bucur să vă cunosc, adăugă Dobie întinzând o mână. Ăsta e Fierăstrău, numit aşa fiindcă îi place să-l folosească pentru a se rade pe picioare.

– Şi despre asta am auzit. Dacă tot e s-o încasaţi, e mai bine s-o faceţi la începutul sezonului, înainte să se încingă lucrurile.

– Faceţi o treabă foarte bună aici, domnule Tripp, comentă Stovic.

Adresarea politicoasă îl făcu pe Lucas să se simtă bătrân ca un munte.

– Poţi să păstrezi „domnule“ pentru tatăl meu. Ne merge destul de bine aici. Uitaţi-vă la ăla. Arătă spre locul unde Zeke ateriză şi se rostogoli. N-o să se mai simtă de şaizeci de ani niciodată. Manager de bancă din Missoula. Bunic a opt copii, cu încă doi pe drum. Îl cunosc de dinainte să se fi născut vreunul din voi şi, până acum câteva luni, nu mi-a pomenit niciodată că ar fi vrut să sară. *Ultimele dorinţe*, le spuse Lucas rânjind. De când s-a lansat filmul ăla, ne

vin o grămadă de clienţi şi elevi mai înaintaţi în vârstă. Urmează să execut o săritură în tandem. Clienta trebuie să ajungă în vreun sfert de oră. O femeie de cincizeci şi şapte de ani. Directoare de liceu. Nu ştii niciodată cine tânjeşte în secret să zboare.

– Ți-e dor de asta? îl întrebă Dobie. Să sari în foc?

– În fiecare zi. Lucas ridică din umeri, privindu-şi bancherul cum le face cu mâna celor trei nepoţi. Dar caii bătrâni ca mine trebuie să le lase locul armăsarilor tineri.

– Probabil că ştii multe poveşti de altădată.

„Şi încă şi mai vechi“, îşi spuse Lucas, dar îi rânji lui Stovic.

– Toarnă-mi câteva beri pe gât şi ţi le spun pe toate, indiferent dacă vrei sau nu să le auzi.

– Oricând, spuse Dobie. Oriunde.

– S-ar putea chiar s-o fac. Ar fi bine să-i dau bătaie, să-i ofer directoarei cea mai tare senzaţie din viaţa ei. Lucas se ridică în picioare. Savuraţi-vă ziua liberă. Nu veţi avea prea multe dintr-astea.

– Nu înţeleg cum a ajuns să renunţe, comentă Dobie. Eu nu cred că aş putea.

– Încă nu ai sărit în foc, îi atrase atenţia Stovic.

– Am făcut-o deja în minte. Dobie muşcă dintr-un copan prăjit de Marg cât să fie crocant. Şi eu n-am încercat să mă castrez singur cu un fierăstrău.

Stovic îi trase fără răutate un pumn în braţ.

– A făcut-o pe Suedeză să-şi pună mâna pe coapsa mea. A meritat fiecare copcă.

– Dacă încerci vreo mişcare cu ea, Gull o să te facă să te alegi cu mai mult de câteva copci. E cu ochii fixaţi în permanenţă în direcţia aia.

– Nu-s orb. Dar e clar că are mână fină. Stovic se înfipse în salata de cartofi în vreme ce priviră următorul paraşutist.

Lucas îşi verifică registrele, avionul, purtă o scurtă conversaţie cu mecanicul său şi cu pilotul pentru săritura în tandem. Chiar dacă clienta ajungea la timp, Marcie – agenta sa de servicii – avea s-o treacă printr-o instruire teoretică generală şi s-o pună să completeze formularele necesare. Fiindcă îşi comandase pachetul cu DVD, Lucas trecu să se asigure că şi cameramanul era pregătit.

Intrând în clădirea de birouri, le observă pe Marcie şi pe clienta lor la una dintre mese, ocupându-se de hârtii. Primul lui gând fu un clişeu, dar unul valabil oricum.

Nu existaseră astfel de directoare pe vremea când era el în liceu.

Avea un păr roşcat şi bogat, care îi încadra faţa, şi ochi ca umbrele din pădure: adânci şi verzi. Când zâmbi la ceva ce spusese Marcie, în obraji îi apărură gropiţe superficiale, iar buzele i se curbară într-un arc frumos.

Lucas nu era timid în preajma femeilor – decât atunci când era atras de una. Simţi un val de căldură jenată cuprinzându-i ceafa când se apropie de masă.

– Iată-l şi pe maestrul de sărituri, anunţă Marcie, şi proprietarul firmei Zulie Skydiving. Lucas, tocmai îi spuneam doamnei Frazier că e pe punctul de a trăi cea mai tare senzaţie din viaţa ei şi are parte de cel mai bun ghid în incursiunea ei.

– Ei bine, reuşi Lucas să spună, în vreme ce fierbinţeala i se întinse spre creştetul capului.

– Dacă tot e să trăiesc senzaţii tari, îmi place să ştiu că am parte de cel mai tare ghid.

Îi întinse mâna – îngustă, cu degete subţiri. Lucas o prinse uşor şi îi dădu drumul rapid, temându-se c-ar putea s-o zdrobească.

– Fiul doamnei Frazier i-a cumpărat pachetul drept cadou de Crăciun, adăugă Marcie.

– Poţi să-mi spui Ella dacă tot vom sări împreună dintr-un avion. M-a auzit spunând că vreau să încerc să sar cu paraşuta într-o zi şi m-a luat în serios, deşi cred că băusem câteva pahare de vin la momentul respectiv. Buzele i se curbară din nou, făcând să-i apară gropiţe. E şi el prin preajmă cu familia lui, la fel şi fiica mea cu a ei. Toţi se bucură să mă privească.

– Asta e bine. E frumos.

– Deci… Ella făcu o scurtă pauză. Când începem?

– O să vă pregătim. Deşi era toată numai un zâmbet, Marcie strecură o privire nedumerită spre Lucas. Între timp o să urmăriţi un scurt filmuleţ cu instrucţiuni. Apoi şeful o să vă facă un instructaj rapid şi vă va răspunde la eventualele întrebări. Asta va dura circa treizeci de minute, cât să vă familiarizaţi cu echipamentul, să vă simţiţi în largul dumneavoastră şi să învăţaţi cum să aterizaţi.

– Aterizarea ar fi esenţială. Nu vreau să-mi traumatizez nepoţii.

O spuse cu o licărire în priviri.

Căsătorită. Creierul lui Lucas începu să-şi pună rotiţele în mişcare. Şi avea copii. Şi nepoţi. Faptul de a şti că era căsătorită îi mai risipi din timiditate. Acum putea să admire doar cât era de frumoasă, având în vedere că era inaccesibilă.

– Nici o grijă în privinţa asta, reuşi să-i răspundă cu un rânjet. Îşi vor aminti ziua de azi drept cea în care au privit-o pe bunica lor zburând. Dacă ai finalizat documentele îţi vom aduce costumul de zbor.

Se schimbă şi el în costum câtă vreme Marcie o echipă pe clientă. De regulă, îi plăceau săriturile în tandem cu persoane aflate la prima experienţă, calmându-le emoţiile dacă era cazul, răspunzând la întrebări, oferindu-le cea mai bună experienţă posibilă şi o amintire ce avea să le rămână pentru tot restul vieţii. Se aşteptă ca şi de data aceasta să fie la fel.

Clienta părea să fie în formă, ceea ce era un avantaj. Aruncă o privire pe exemplarul lui din formular şi observă că îi ghicise corect dimensiunile. Un metru şaizeci şi cinci, cincizeci şi cinci de kilograme. Fără probleme fizice.

Ieşi afară să o aştepte.

– Mă simt oficială, râse ea, făcând o mică piruetă în costumul de zbor şi

bocancii de sărituri.

– Arăţi bine. Ştiu că Marcie ţi-a explicat procedura, dar pot să ţi-o explic din nou, să-ţi răspund la eventualele întrebări.

– Marcie mi-a explicat totul, iar filmuleţul a fost grozav. Sunt prinsă de tine cu un ham, de la început până la sfârşit, ceea ce e foarte important din punctul meu de vedere.

– E o modalitate bună de a executa prima săritură. Grad redus de stres.

Ea izbucni în râs:

– Ție ţi-e uşor să vorbeşti. Cred că eşti obişnuit cu oameni care ţipă.

– Nu-ţi face probleme în privinţa asta. Pun pariu că vei fi prea fericită şi uluită de peisaj ca să mai ţipi. O conduse la un mic teren de antrenament. Vom urca până la aproximativ patru mii trei sute de metri. Când eşti gata, am să te duc într-o călătorie prin cerul cel mare. Căderea liberă e o emoţie foarte intensă, copleşitoare. Va dura circa un minut, până se deschide paraşuta. După aceea vei pluti şi vei asculta genul de linişte pe care doar paraşutiştii îl cunosc.

– Îţi place asta la nebunie.

– Fără îndoială.

– Fac asta din mai multe motive. În primul rând, pentru fiul meu. Pur şi simplu nu aş putea să-l dezamăgesc. Şi în al doilea rând, după cum mi-am dat seama pe drum încoace, ca să-mi amintesc că în trecut eram neînfricată. Spuneţi-mi, domnule Tripp…

– Lucas.

– Lucas, câţi oameni dau bir cu fugiţii după ce ajung acolo sus?

– O, există câţiva, desigur. De regulă, reuşesc să-i identific înainte să ne desprindem de la sol. Îi zâmbi relaxat. Nu vei fi una dintre ei.

– De ce?

– Ai fost neînfricată în trecut. Nu uiţi ceea ce eşti. Uneori doar laşi asta deoparte pentru o vreme.

Gropiţele îi apărură scurt în obraji.

– Ai dreptate. Am învăţat lecţia asta pe parcursul ultimilor câţiva ani.

Lucas îi arătă cum să aterizeze, cum să se folosească de el şi de propriul ei corp pentru o aterizare lină. Strânse hamul ca ea să se familiarizeze cu senzaţia şi cu apropierea dintre trupurile lor.

Uşoara tresărire din stomac îl făcu să se simtă uşurat când îşi aminti că era căsătorită.

– Ai vreo întrebare? Motiv de nelinişte?

– Cred că am înţeles. Treaba mea e să mă relaxez şi să mă bucur de experienţă – şi sper că nu voi ţipa întruna până jos, ca să apar pe DVD cu gura larg deschisă şi ochii strâns închişi.

– Hei, mamă!

Îşi îndreptară privirea spre grupul ce stătea la marginea terenului.

– Familia. Ai timp să faci cunoştinţă cu ei înainte de săritură?

– Sigur.

O însoţi până acolo, povesti puţin cu fiul ei – părea palid şi speriat acum

că sosise clipa –, cu fiica ei, cu cei trei copii, inclusiv cel care-l privea ca o bufniţă de lângă şoldul tatălui său.

– Eşti sigură că vrei să faci asta? Fiindcă dacă…

– Tyler. Ella se înălţă pe vârfurile bocancilor de sărituri şi îl sărută pe fiul ei pe obraz. Sunt gata şi pusă pe fapte mari. Cel mai frumos cadou de Crăciun primit vreodată.

– Buni o să facă aşa. Un băiat de vreo cinci ani aruncă în aer paraşutistul de jucărie luat de la magazinul lor de suvenire, care pluti până la pământ cu o paraşută roşu aprins.

– Ba bine că nu. Priveşte-mă.

După îmbrăţişări şi sărutări se îndepărtă cu Lucas spre avionul Twin Otter ce îi aştepta.

– Nu am emoţii. Nu o să am emoţii. Nu o să ţip. Nu o să vomit.

– Uită-te ce cer avem. Nici că se poate mai frumos. Decât atunci când pluteşti pe el. Acesta e Chuck. El va filma întreaga ta experienţă.

– Chuck. Îi strânse mâinile. Ai să mă filmezi din cel mai bun unghi pentru mine, nu?

– Garantat. Nimeni nu execută o săritură în tandem ca „Omul-de-Fier“, doamnă. Fin ca mătasea.

– În regulă. Expiră zgomotos. S-o facem, „Omule-de-Fier“.

Se întoarse, îşi salută cu mâna familia, apoi urcă la bord.

Dădu mâna cu pilotul, iar din câte văzu Lucas rămase liniştită şi atentă pe toată durata zborului. Se aştepta la mai multe întrebări – despre avion, echipament, experienţă –, dar ea îşi juca rolul în faţa camerei, hotărâtă evident să creeze o amintire plăcută pentru familia ei.

Se strâmbă, se prefăcu că leşină şi îl surprinse pe Lucas strecurându-se în braţele lui şi spunându-le copiilor că intenţiona să zboare în Fiji cu maestrul ei de sărituri.

– Trebuie să ne întoarcem să luăm un avion mai mare, îi spuse el, făcând-o să râdă.

Când ajunseră la altitudinea potrivită pentru salt, el îi făcu cu ochiul.

– Eşti gata să fi prinsă în ham?

Buzele ei se curbară într-o uşoară expresie de nelinişte.

– Să-i dăm drumul.

Lucas îi explică din nou procedura, pe un ton liniştitor, relaxat, în timp ce o prinse de el.

– O să simţi un val puternic de aer, o să auzi mai tare zgomotul motoarelor când voi deschide uşa. Avem microfoane, aşa că Chuck va înregistra ceea ce spui pentru DVD-ul tău.

În timp ce vorbea, văzu că respiraţia ei se accelerează. Când se deschise uşa avionului, îi simţi tresărirea, o simţi tremurând.

– Nu sărim până nu spui tu.

– Am înotat goală în Golful Mexic. Pot să fac asta. Să mergem.

– Mergem. Făcu un semn din cap spre Chuck, care sări primul. Priveşte

cerul, Ella, îi murmură, şi sări cu ea.

Ea nu ţipă, dar după un oftat strangulat de surpriză o auzi strigând clar „Pe Dumnezeu şi toţi dracii!“ şi se întrebă dacă aveau să opteze să şteargă asta din înregistrare, de dragul nepoţilor.

Apoi ea râse, deschizând braţele în aer ca nişte aripi.

– O, Doamne, o, Doamne, o, *Doamne!* Am reuşit. Lucas!

Vibră lipită de el şi, detectându-i emoţiile, simţi fericire în loc de teamă.

Paraşuta se deschise, cu un fâlfâit de aripi, iar căderea biciuitoare se transformă într-o plutire lină.

– A fost prea repede, s-a terminat prea repede. Dar o, ai avut dreptate. E frumos. E… divin.

– Pune-ţi mâinile pe mânere. Poţi pilota tu o vreme.

– Bine, oau. Uită-te la Buni, Owen! Sunt paraşutistă. Mulţumesc, Tyler! Bună, Melly, bună Addy, bună, Sam! Îşi dădu capul pe spate. Sunt pe cer şi e de un albastru ca mătasea. Tăcu, apoi oftă. Ai avut dreptate în privinţa liniştii. Ai avut dreptate în privinţa a tot. N-o să uit asta niciodată. O, uite-i! Ne fac cu mâna. Ar fi bine să preiei tu controlul ca să le pot face şi eu cu mâna.

– Ai o familie frumoasă.

– Chiar aşa e. Vai mie, o, oau, ne apropiem de pământ.

– Ai încredere în mine. Ai încredere în tine. Rămâi relaxată.

Ateriză cu ea lin.

Cu strigăte pline de entuziasm şi aplauze frenetice, familia ei ţopăia şi îi făcea cu mâna. Când Lucas desfăcu hamul, Ella îi făcu o reverenţă exagerată, trimiţându-i sărutări.

Apoi se întoarse, cu chipul radiind, şi-l ului aruncându-şi braţele în jurul lui şi sărutându-l ferm pe gură.

– Aş fi făcut asta în aer dacă aş fi putut fiindcă, Dumnezeule mare, a fost ca un orgasm. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

– Cred că tocmai ai făcut-o.

Ea râse, îl făcu şi pe el să râdă executând rapid un dans al victoriei.

– Am sărit dintr-un afurisit de avion. Fostul meu soţ spunea c-aş fi nebună s-o fac, ticălosul. Dar *mă simt* nebună fiindcă am s-o fac din nou.

Râzând în continuare, alergă cu braţele deschise spre familia ei.

– Fostul soţ, reuşi Lucas să rostească. Şi valul de căldură îi urcă din nou pe ceafă.

Capitolul 7

Cum sirena rămânea mută, Rowan îşi petrecu cea mai mare parte a timpului în atelier verificând, aprobând sau reparând paraşute. Îşi adusese la zi hârtiile, îşi reîmpachetase echipamentul personal, verificase şi reverificase propria paraşută, îşi pregătise echipamentul pentru sărituri.

Tot ea avea să sară prima, în următoarea tură.

– Înnebunesc din lipsă de activitate, îi spuse Cards când se ridică de la maşina de cusut.

– Valabil pentru toţi. Iar cuvântul zilei este…

– Perfecţiune. N-am făcut absolut nimic altceva decât să facem curat şi să organizăm. Sala de îmbarcare e atât de al naibii de perfectă încât ar îndeplini şi standardele de neatins ale mamei mele.

– Nu mai poate dura mult.

– Sper din tot sufletul să nu mai dureze. A trebuit să mă înjur singur fiindcă am trişat la Solitaire ieri, şi încep să mă gândesc să mă apuc de ceva lucru manual. O să ne trezim că tricotăm.

– Mi-ar plăcea un fular frumos care să se asorteze cu ochii mei.

– S-ar putea să capeţi, spuse el sumbru. Măcar am făcut sex prin telefon cu Vicki azi-noapte. Scoase pachetul de cărţi din buzunarul cămăşii, amestecându-le în vreme ce umbla de colo-colo. E plăcut atâta timp cât durează, dar nu prea mă rezolvă.

– S-au dus zilele în care ţi-ai căuta o parteneră pentru sex adevărat?

– De mult. Ea chiar merită. Ți-am spus că vin luna viitoare, ea şi copiii, nu?

– Ai pomenit de asta. „Cam de o mie sau de două mii de ori“, îşi spuse Rowan.

– Trebuie să fac ore mai multe acum, ca să-mi pot lua câteva zile libere luna viitoare. Am nevoie să muncesc, am nevoie de bani, am nevoie…

– Să rezişti tentaţiei de a da o raită prin magazinul de artizanat, încheie Rowan.

– Nu voi fi singurul care dă o raită pe-acolo dacă mai durează mult perioada asta de inactivitate. Nu ai ceva de citit? Gibbons nu are decât cărţi care îmi dau dureri de cap. Am citit unul dintre romanele de dragoste ale lui Janis, dar nu mă ajută să-mi abat gândurile de la sex.

– Nimic profund, nimic sexy. Verificat. Semnă şi trecu data pe eticheta

paraşutei reparate. Ce te interesează?

– Vreau ceva sângeros, în care oamenii au parte de morţi dureroase, fiind uciși de un psihopat.

– Te-aş putea rezolva. Haide. O să căutăm prin biblioteca mea.

– Dobie e la bucătărie cu Marg, îi spuse Cards, trecându-şi o mână peste capul lui Rowan, apoi dând la iveală un as de pică. Are ceva reţetă de la maică-sa şi e acolo, pregătind un soi de plăcintă.

Gătit, tricotat – ar fi putut urma un târg de prăjituri. Apoi, un gând îi trecu brusc prin minte şi Rowan se opri.

– Oare Dobe se dă la Marg?

Cards se mulţumi să clatine din cap.

– Are cu douăzeci de ani mai mult decât el.

– Bărbaţii se dau frecvent la femei cu douăzeci de ani mai tinere.

– Sunt plictisit, Ro, dar nu atât cât să mă cert cu tine pe tema asta.

– Laşule. Dar când ieşiră, ea se opri din nou. Uite, fii atent la norii ăştia.

– Avem vestitori. Chipul i se lumină când studie norii de deasupra munţilor. Un ditamai şirul de vestitori.

– Ar putea însemna fum pentru azi. Cu puţin noroc, vom face iar dezordine în sala de îmbarcare înainte să vină după-amiaza. Mai vrei oricum cartea?

– Aş putea s-o iau. O să mă aşez undeva confortabil cu o carte bună, mâncare bună. E ca şi cum ţi-aş garanta că vom zbura astăzi.

– E cel mai lent început de sezon din câte îmi amintesc. Pe de altă parte, tatăl meu mi-a spus odată că atunci când începe rece se încheie fierbinte. Poate n-ar trebui să fim aşa nerăbdători să intrăm în foc.

– Dacă nu intrăm în foc atunci pentru ce mai suntem aici?

– Nu pot să te contrazic. Deci… Încercă să-şi imprime un ton degajat în vreme ce se îndreptară spre capătul cazarmei, unde se afla camera ei. L-ai văzut azi pe Picioare-Iuţi?

– În sala hărţilor. Studia. Cel puţin, asta făcea cam acum o oră.

– Studia. Ha.

Nu era interesată să se aşeze undeva confortabil cu o carte, dar să se joace puţin cu Gull s-ar fi putut dovedi exact soluţia de care avea nevoie pentru plictiseală.

Intrând, îl conduse spre camerele ei:

– Crime sângeroase, începu. Vrei doar ceva cu violenţă sau sex şi violenţă? Adică nu romantic sexy.

– Întotdeauna vreau sex.

– Din nou, e greu să… Se întrerupse când deschise uşa. Putoarea de abator o lovi ca un pumn în gât.

Pe patul ei se întindea o baltă de sânge. Şuvoaie întunecate de sânge se scurgeau peste hainele aruncate în vrafuri pe jos. Pe zid, cu litere ude şi lucioase, se scurgea încet mesajul: ARZI ÎN IAD!

În mijlocul dezastrului, Dolly se răsuci pe călcâie, întorcându-se spre uşă.

O parte din sângele din bidonul pe care îl ţinea în mână i se împrăştie pe cămaşă.

– Curvă *jegoasă!*

Ridicând pumnii, cu gândurile la fel de roşii şi violente ca sângele, Rowan atacă. O dungă de războinic din sânge de porc îi împroşcă faţa, când Dolly ţipă şi se lăsă la pământ – cu doar câteva secunde înainte ca bărbatul de lângă Rowan să-i prindă braţele.

– Stai puţin, stai puţin.

– Du-te dracului!

Rowan se împinse pe picioare, provocând şi mai multă vărsare de sânge când capul ei se lovi tare, cu spatele, de nasul lui Cards, făcând să ţâşnească sângele.

Acesta icni, şi doar prin forţă pură reuşi s-o mai ţină încă o secundă sau două.

– Eşti moartă! îi strigă Rowan lui Dolly şi, oarbă la orice alt gând în afară de răzbunare, îşi înfipse cotul în coastele lui Cards şi se eliberă.

Ţipând, târându-se în spate în patru labe, Dolly aruncă bidonul. Sângele zbură în stropi mari ajungând pe perete, tavan, mobilă când Rowan pară lovitura.

– Îţi place sângele? Să vedem dacă-ţi place să pictezi cu al tău, *târfă* nebună!

Rowan o prinse strâns de glezne pe Dolly când aceasta încercă să se târască sub pat. Chiar în clipa în care o trase pe Dolly pe podeaua mânjită de sânge, bărbaţii care veniseră în fugă auzind scandalul săriră s-o ţină pe Rowan.

Rowan nu-şi irosi energia. Lovi cu pumnul, cu piciorul, cu coatele şi genunchii, fără a-i păsa unde aterizau loviturile, până sfârşi cu faţa la podea, ţintuită.

– Rămâi jos, îi spuse Gull în ureche.

– Dă-te jos de pe mine. La naiba, dă-te jos de pe mine. Ai văzut ce-a făcut?

– Toată lumea vede. Iisuse, s-o scoată careva de-aici pe idioata aia care ţipă înainte s-o pocnesc *eu*.

– O să-i învineţesc fiecare centimetru din fundul ăla de curvă. Lasă-mă să *mă ridic!* Ai auzit, nebuno? La prima ocazie o să mă asigur că nu eşti mânjită cu sânge de porc, ci de-al tău. Lasă-mă naibii să *mă ridic!*

– Stai jos până te calmezi.

– Bine. Sunt calmă.

– Nici pe departe.

– E mânjită cu sângele lui Jim, se smiorcăi Dolly în vreme ce Yangtree şi Matt o scoaseră din încăpere. Toţi sunteţi mânjiţi cu sângele lui. Sper să muriţi toţi. Sper să ardeţi de vii. Toţi.

– Cred că şi-a pierdut religia, comentă Gull. Ascultă-mă. Rowan, ascultă-mă bine. A plecat, şi dacă încerci s-o urmăreşti şi s-o ataci acum o să te punem iar la pământ. I-ai spart deja nasul lui Cards şi sunt destul de sigur că Janis va

avea un ochi vânăt.

– N-ar fi trebuit să-mi stea în cale.

– Dacă ei şi noi, restul, nu ţi-am fi stat în cale ai fi lovit o nebună demnă de milă şi ai fi fost scoasă de pe lista de sărituri până se lămureau lucrurile.

Acest lucru, remarcă el, o făcu să inspire pentru prima dată în încercarea de a se calma. Le făcu semn lui Libby şi Trigger să-i dea drumul la picioare şi, când Rowan nu încercă să lovească, arătă spre uşă.

Libby o închise în linişte în urma lor.

– Îţi dau drumul să te ridici.

Îşi relaxă strânsoarea pe braţele ei, pregătindu-se să le prindă din nou dacă era nevoie. Apoi, cu atenţie, se dădu jos de pe ea şi se aşeză pe podea.

Erau acoperiţi amândoi de sânge, dar Rowan era destul de sigură că în cazul ei era mai rău. I se întindea pe faţă, îi picura din păr, îi acoperise braţele, cămaşa. Arăta de parcă ar fi fost ciopârţită cu un topor. Şi îi făcea greaţă.

– Ştii, e o nenorocită de cocină aici.

– Nu-i amuzant.

– Nu, nu e, dar e cea mai bună replică a mea. O privi rece când Rowan se ridică în şezut, îi privi mâna dreaptă strângându-se în pumn. Pot încasa eu un pumn dacă simţi nevoia să aplici unul.

– Ieşi doar.

– Nu. Doar o să stăm aici o vreme.

Rowan se şterse pe faţă cu umărul, dar se mânji şi mai mult cu sânge.

– M-a mânjit toată cu rahatul ăsta. Pe tot patul, pe podea, pe pereţi.

– E bolnavă şi e proastă. Şi merită să-i învineţeşti fiecare centimetru din fundul ăla de curvă. Va fi dată afară şi toată lumea de la bază şi de pe o rază de o sută de kilometri va şti de ce. S-ar putea ca asta să fie mai rău.

– Nu-mi oferă aceeaşi satisfacţie.

Îşi abătu privirea pentru o clipă, simţind că lacrimile încercau să ţâşnească, luând locul furiei ce începea să se domolească.

– Miroase ca într-un abator aici.

– Poţi să dormi în camera mea la noapte. Scoase o bandană din buzunar, folosind-o pentru a o şterge de sânge pe faţă. Dar toţi cei care dorm în camera mea trebuie să fie goi.

Rowan pufni obosită.

– O să dorm cu Janis până se curăţă aici. Şi ea are regula cu dormitul fără haine.

– Asta a fost o răutate gratuită.

Îl privi atunci, se mulţumi să stea şi să-l privească în vreme ce el îşi distrugea bandana într-o încercare sortită eşecului de a o curăţa. Îi făcea bine să vadă că nu era atât de calm pe cât păruse, să citească furia şi dezgustul de pe chipul lui.

În mod bizar, să vadă acele lucruri o mai calmă.

– De la mine te-ai ales cu buza însângerată?

– Da. Un dos de pumn. Nu-i rău.

– Probabil că o să-mi pară rău la un moment dat, dar n-o pot face chiar acum.

– A fost nevoie de cinci dintre noi ca să te punem la pământ.

– Asta e ceva. Trebuie să merg să mă spăl.

Dădu să se ridice, când L.B. bătu scurt la uşă şi intră:

– Lasă-ne o clipă, bine, Gull?

– Sigur. Înainte de a se ridica în picioare, Gull se aplecă şi-şi sprijini o mână pe genunchiul lui Rowan. Oamenii ca ea n-o să înţeleagă niciodată oamenii ca tine. E pierderea lor.

Se ridică în picioare şi închise uşa în urma lui.

L.B. aruncă o privire prin cameră, apoi îşi trecu o mână peste faţă.

– Iisuse, Ro. Iisuse. Îmi pare rău. Nici nu-ţi pot spune cât de tare.

– Nu tu ai făcut-o.

– N-ar fi trebuit s-o reangajez. N-ar fi trebuit s-o primesc înapoi. E vina mea.

– E a ei.

– A avut ocazia să te atace în felul ăsta fiindcă i-am oferit eu o şansă. Se aplecă până când faţa îi ajunse la acelaşi nivel cu a ei. Am dus-o la mine în birou şi câţiva băieţi o păzesc. Va fi dată afară, i se va interzice să mai calce pe-aici. Am de gând să anunţ poliţia. Vrei să faci plângere?

– Vreau, fiindcă şi-a meritat-o. Lacrimile dăduseră înapoi, slavă Domnului. Acum îi era doar greaţă şi era complet epuizată. Dar bebeluşul nu merită asta. Vreau doar să dispară.

– A dispărut, promise el. Haide, trebuie să pleci de-aici.O să aducem câţiva oameni din echipa de curăţenie să se ocupe de asta.

– Trebuie să iau puţin aer. Să-mi cer scuze de la câţiva oameni. Trebuie să fac un duş, să-mi spăl chestia asta de pe mine. Oftă din nou zgomotos când se privi. Probabil o să am nevoie de un adevărat duş de decontaminare.

– Stai oricât ai nevoie. Şi nu-i cazul să-ţi ceri scuze de la nimeni.

– Simt eu nevoia. Dar rahatul ăsta s-a împrăştiat peste toate lucrurile mele. Trebuie să curăţ eu o parte din el.

Se ridică, deschise uşa şi privi în urma ei.

– Chiar atât de mult îl iubea? Asta înseamnă dragostea?

L.B. privi cuvintele însângerate de pe perete.

– Asta n-are nici o legătură cu dragostea.

Sirena sună exact în clipa în care ieşi de la duş.

– Perfect, bombăni. Îşi trase pe ea lenjeria fără a se mai obosi să se şteargă, îşi puse un tricou, pantalonii, apoi îşi trase fermoarul din mers.

Ceilalţi nouă paraşutişti de pe listă ajunseră înaintea ei în sala de îmbarcare. Ascultă raportul de informare în timp ce se echipă. Fulgere pe Morrel Mountain. Ea şi Cards apreciaseră corect norii de dimineaţă. Avionul de recunoaştere observase fum în jurul orei unsprezece, aproximativ momentul la care o surprinsese pe Dolly şi nenorocitul ei de sânge de porc.

În ora care urmase, ofiţerul de gestionare a incendiilor fusese nevoit să

hotărască dacă să-l lase să ardă şi să-şi facă treaba, distrugând câteva tufişuri şi copaci prăbuşiţi, sau să apeleze la pompierii paraşutişti.

O nouă serie de trăsnete şi condiţiile de aridităte prea ridicată pentru acea perioadă a anului făceau prea riscantă opţiunea de a permite focului să ardă necontrolat.

– Eşti gata să trăieşti pe viu experienţa, Picioare-Iuţi?

Îşi puse în buzunar frânghia de coborâre în vreme ce Gull lua echipamente de pe raftul cu acces rapid.

– Să sar în foc sau să facem nebunii noi doi?

– Ar fi bine să nu-ţi zboare mintea la vise imposibile. Asta nu e o săritură de antrenament.

– Arăţi bine. Dobie îl lovi pe Gull peste spate. Mi-aş fi dorit să vin şi eu cu voi.

– Vei fi scos de pe lista de indisponibili în curând. Păstrează-ne nişte plăcintă, îi strigă Rowan, îndreptându-se greoi spre avionul care îi aştepta. Îşi îndesă apoi casca sub braţ. În regulă, băieţi şi fete, eu voi fi şefa de brigadă azi. Unii dintre voi sunteţi la prima săritură în foc. Faceţi totul ca la carte, n-o daţi în bară, şi veţi fi bine. Nu uitaţi, dacă nu puteţi evita copacii…

– Îndreptaţi-vă spre cei mai mici, răspunse echipajul.

După ce decolară, Rowan se aşeză lângă Cards.

– Cel puţin, nasul ăla nu te-a obligat să rămâi la sol.

Cards îl ciupi uşor, mişcându-l dintr-o parte în alta.

– Deci nu trebuie să fiu furios pe tine. După cum îţi spuneam, Suedezo, fata e dusă rău cu pluta.

– Da. Şi s-a terminat. Luă hârtiuţa ce-i fusese transmisă din carlingă. Va trebui să aşteptăm până aruncă o doză de nămol. Zona aia a trecut printr-o iarnă grea şi sunt mulţi copaci doborâţi la pământ din care se alimentează focul. Înaintează mai repede decât se aşteptaseră.

– Aproape întotdeauna aşa se întâmplă.

Rowan scoase harta şi studie zona. Dar după câteva clipe, îi fu suficient să arunce o privire pe fereastră pentru a vedea cu ce aveau de-a face.

Un turn de fum urca spre cer, alunecând de-a lungul crestei muntelui. Copacii, şi cei rămaşi în picioare şi cei căzuţi la pământ, alimentau zidul de foc. Căută din priviri şi găsi pârâul pe care îl observase pe hartă, calculă câte furtunuri aveau la bord şi estimă că aveau să poată folosi acea sursă de apă.

Avionul se zgâlţâi şi tremură din cauza turbulenţelor, în vreme ce paraşutiştii se apropiară de ferestre pentru a studia pământul în flăcări. Şi tot zgâlţâindu-se, se învârtiră în aer aşteptând să fie aruncat nămolul peste coroana incendiului care, din câte estima ea, scuipa flăcări până la o înălţime de circa nouă metri.

Se îndreptă clătinându-se spre L.B., care venise pe post de observator.

– Vezi poieniţa aia? îi strigă acesta. Acolo sărim. E puţin mai aproape de flancul drept decât mi-ar plăcea, dar e cea mai bună opţiune pe relieful ăsta.

– Ne scuteşte de un drum.

– Vântul înteţeşte focul. Trebuie să vă feriţi de zona aia cu resturi din imediata vecinătate estică a locului de aterizare.

– Bineînţeles.

Priviră împreună avionul-cisternă dând drumul încărcăturii peste coroana incendiului. Norii înroşiţi formaţi de nămol îi amintiră de sângele ce-i mânjea camera.

Nu avea timp de gânduri negre, îşi aminti.

– Asta o să-l mai calmeze puţin. După ce avionul-cisternă se îndepărtă, L.B. îi făcu un semn din cap. Eşti gata?

– Sunt gata.

O strânse uşor de braţ, o recunoaştere tacită.

– Păziţi-vă echipamentele, strigă, şi se îndreptă spre uşă.

Din scaunul lui, Gull o privi pe Rowan când vântul şi zgomotul năvăliră înăuntru. Cu circa o oră mai devreme fusese scoasă din minţi de furie, cu faţa mânjită de sânge şi pumnii arzând a răzbunare. Acum, consultându-se cu observatorul în vreme ce priveau primul şir de steguleţe, calmul rece se înstăpânise din nou în acei ochi superbi, de gheaţă. Ea avea să sară prima, ducând acea gheaţă asupra focului.

Nu-şi închipuia cum ar fi putut focul să reziste.

Privi pe geam pentru a studia inamicul de la sol. Pe vremea când făcea parte din brigada de pompieri forestieri ar fi intervenit la incendiu, unul dintre cei douăzeci de indivizi din echipaj, transportaţi în Cutie – maşina de intervenţii care le servea drept casă atunci când plecau de acasă în fiecare sezon.

Acum avea să ajungă acolo sărind dintr-un avion.

Metode diferite, acelaşi obiectiv. Suprimă şi ţine sub control.

După ce ajungea la sol, ştia ce avea de făcut şi ştia să îndeplinească ordinele. Îşi mută din nou privirea asupra lui Rowan. Nu încăpea îndoială că şi ea ştia să dea ordine.

Dar în acel moment, tot ce conta era să ajungă acolo. Privi următorul set de steguleţe, încercă să aprecieze singur curentul. Cu avionul zgâlţâindu-se şi clătinându-se sub ei, înţelese că vântul nu avea să fie de partea lor.

La comanda lui L.B., avionul urcă cu hopuri până la altitudinea de săritură, iar când Rowan îşi puse casca şi masca de faţă şi când Cards – partenerul ei de sărituri – îşi ocupă poziţia în spatele ei, Gull îşi simţi respiraţia accelerându-se, în acelaşi ritm cu ascensiunea avionului.

Dar îşi păstră chipul impasibil şi făcu un efort să se controleze, imaginându-şi cum avea să iasă în forţă pe uşă, trecând prin suflul elicei apoi dincolo de el, coborând în zbor să îşi facă treaba.

Rowan îi aruncă o privire rapidă şi Gull surprinse pentru o clipă albastrul ochilor de dincolo de mască. Apoi se lăsă în poziţie. Câteva secunde mai târziu, dispăruse. Gull se întoarse la geam, o privi zburând, apoi pe Cards după ea. Când avionul descrise un cerc în aer, modificându-şi unghiul, Gull îi văzu paraşuta deschizându-se.

Rowan alunecă prin fum.

Când următorii paraşutişti îşi ocupară poziţiile, îşi puse casca şi masca, îşi calmă şi limpezi mintea. Avea toate cele necesare, echipament, pregătire, îndemânare. Iar la câteva sute de metri dedesubt se afla ceea ce îşi dorea. Femeia şi focul.

Înaintă, simţi biciuirea vântului.

– Vezi punctul de aterizare?

– Da, îl văd.

– Vântul o să vă tot împingă până jos şi o să încerce să vă ducă spre est. Încercaţi să staţi departe de zona aia cu resturi. Vezi fulgerul ăla?

Gull îl privi sfâşiind cerul, lovind ca un glonţ electric.

– Cam greu să nu-l văd.

– Nu i te băga în cale.

– Am priceput.

– Sunteţi gata?

– Suntem gata.

– Treceţi la uşă.

Cu privirea fixată asupra orizontului, Gull se aşeză şi îşi împinse picioarele în suflul puternic al elicei. Căldura incendiului îi radia pe chip; mirosul de fum făcea înţepător aerul pe care îl trase în plămâni.

Din nou L.B. scoase capul pe uşă, scanând, studiind dealurile, elevaţia copacilor, zidurile violente de flăcări.

– Pregătiţi-vă!

Când simţi lovitura pe umăr, Gull se împinse pe uşă. Lumea se înclină şi se răsturnă, pământ, cer, foc, fum, în vreme ce el se prăbuşi cu o sută cincizeci de kilometri pe oră. Petele de verde, albastru, roşu, negru se rostogoliră în jurul lui într-o ceaţă subţire, în vreme ce număra în gând. Sunetele – un muget furios – îl uluiră. Vântul îl lovi din părţi, se agăţă de el, făcându-l să se răsucească, în timp ce el se folosi de forţă, voinţă şi pregătire pentru a se întoarce până ajunse cu capul în sus şi picioarele în jos, stabilizat de ancora plutitoare.

Cu inima bubuindu-i – de adrenalină, uluire, încântare, teamă – îl observă pe Trigger, partenerul lui de sărituri, în aer.

„Aşteaptă“, îşi impuse. „Aşteaptă.“

Un fulger se aprinse scurt, o suliţă cu margini albastre, iar aerul deveni puţin mai înţepător din cauza ozonului.

Urmă înclinarea şi tragerea în sus. Îşi dădu capul pe spate, urmărind paraşuta ridicându-se şi deschizându-se ca o floare în aerul sfâşiat. Lăsă să-i scape un strigăt de triumf, nu se putu abţine, şi îl auzi pe Trigger răspunzând cu un râs când Gull prinse strâns mânerele de ghidaj.

Trebuia să se chinuie să se întoarcă pentru a fi cu faţa spre vânt, dar îi plăcea. Chiar şi înecându-se cu fumul pe care vântul i-l sufla obraznic în faţă şi auzind explozia tunătoare a trăsnetului ce urmă unui nou fulger, rânji. Şi, cu paraşuta legănându-i-se, cu ochii urmărind zona urâtă de resturi fumegânde, zidurile furioase de flăcări – ajunse acum destul de aproape cât să-l lovească în

faţă cu fierbinţeala lor – se concentră asupra punctului de aterizare.

Pentru o clipă crezu că vântul avea să-l înfrângă totuşi, îşi imagină disconfortul, ruşinea şi neplăcerea afurisită de a ateriza peste acei copaci tăiaţi. Şi încă de la prima lui săritură.

Trase în jos, cu forţă, de mâner, şi strigă:

– Nici să nu te gândeşti, drace!

Auzi hohotul de râs al lui Trigger şi, cu câteva secunde înainte de impact, Gull trase spre vest. Picioarele îi veniră în contact cu solul, la marginea de est a zonei de aterizare. Avântul aproape îl făcu să se rostogolească până în zona cu resturi, dar se aruncă în spate cu o tumbă improvizată, ajungând în poieniţă.

Se opri o clipă – poate doar o jumătate de clipă – să-şi tragă răsuflarea şi să se felicite că ajunsese la sol întreg, apoi se ridică să-şi strângă paraşuta.

– Nu-i rău, bobocule. Cards îi trimise un semn de încurajare. Cursa s-a terminat şi începe distracţia. Suedeza alcătuieşte o echipă care să sape un front în faţa focului de-a lungul flancului de-acolo. Arătă spre zidul violent, ce mugea. Şi tu eşti selectat. O altă echipă se va pregăti să atace coroana, o vor stinge cu furtunuri. Nămolul a mai potolit puţin focul, dar vântul îi cântă în strună şi fulgerul loveşte de unde apucă. Tu lucrezi cu Trigger, Elf, Gibbons, Sudistul şi cu mine pe front. Şi, la naiba, uite-l pe unul că aterizează în zona de resturi, iar celălalt în copaci. Să-i aducem şi să ne apucăm de treabă.

Gull porni tropăind să-l ajute pe Sudist, dar se opri când colegul său boboc reuşi să se ridice dintre copacii zimţaţi, doborâţi la pământ.

– Eşti rănit? îi strigă Gull.

– Nu. La naiba! M-a trântit puţin şi mi-a sfâşiat paraşuta.

– Ar fi putut fi mai rău. Aş fi putut fi eu în locul tău. Facem parte din echipa de pe front.

Îşi croi drum printre resturile de copaci pentru a-l ajuta pe Sudist să-şi strângă paraşuta făcută ferfeniţă. După ce-şi puse deoparte costumul de sărituri, Gull porni în direcţia lui Cards, care îl tachina pe Gibbons.

– Acum, că Tarzan aici de faţă a terminat cu legănatul prin copaci, să ne apucăm de ceea ce suntem plătiţi să facem.

Alături de echipa sa, Gull parcurse aproape un kilometru în formaţie completă până la frontul pe care Cards trebuia să-l sape conform ordinelor lui Rowan.

Se răspândiră şi, cu focul întinzându-şi limbile tot mai aproape, aerul saturat de fum se umplu de sunetul târnăcoapelor care loveau pământul, al fierăstraielor şi al lamelor tăind copaci. Gull se gândi la frontul împotriva focului ca la un zid invizibil sau, dacă aveau noroc, un fel de câmp de forţă care împiedica flăcările să treacă de cealaltă parte.

Era o muncă grea, eroică, îşi spuse, cu sudoarea curgându-i şiroaie prin funinginea de pe faţă. Atât termenul, cât şi munca îl satisfăceau.

Incendiul încercă de două ori să sară peste frontul lor, aruncând mici focuri de probă, ca nişte pietre plate peste un râu. Aerul se umplu de scântei ce roiau ca mici licurici ucigaşi. Dar ei rezistară. Din când în când, prin cenuşa şi

fumul purtate de vânt, Gull observa câte o scurtă rază de soare.

Mici insule de speranţă ce străluceau purpurii, apoi dispăreau.

Sosi vestea, transmisă din om în om, că echipajul cu furtunuri fusese nevoit să dea înapoi, iar acum, că flancul era sub control, aveau să sară în ajutorul lor.

După mai bine de şase ore de pregătire a frontului, urcară spre vârful muntelui, trecând prin zona înnegrită prin care focul îşi făcuse deja de cap.

Dacă frontul era ca un zid invizibil, zona înnegrită era, în mintea lui, regatul decimat unde bătălia fusese purtată şi pierdută. Războiul continua, dar aici duşmanul trecuse totul prin foc şi transformase o zonă din verde şi auriu într-o ruină fumegândă, fantomatică.

Razele subţiri de soare ce reuşeau cu greu să se strecoare prin ceaţa de fum nu făceau decât să scoată în evidenţă distrugerea.

Şchiopătând uşor, Sudistul îşi potrivi pasul cu al lui.

– Cum rezişti? îl întrebă Gull.

– Mi-ar fi mai bine dacă n-aş fi aterizat în nenorocita aia de zonă cu resturi, răspunse acesta cu accentul tărăgănat fluid de Georgia căruia îi datora porecla. Credeam că ştiu cu ce se mănâncă. Am petrecut două sezoane luptându-mă cu incendiile de vegetaţie şi asta a fost înainte de antrenamentul pentru recruţi care a stors untul din noi. Dar e al dracului de greu, aşa e. Aproape c-am făcut pe mine când am văzut că aveam să ratez zona de aterizare.

Gull scoase din rucsac un baton Snickers înmuiat de căldură şi îl rupse în două.

– Snickers chiar te satisface, spuse Gull pe tonul voios al unei reclame TV.

Sudistul rânji, luând o muşcătură.

– Sigur că mă satisface destul.

Ajunseră la pârâu şi virară spre nord-vest, spre sunetul motoarelor şi fierăstraielor.

Rowan ieşi dintr-un nor de fum, ca o zeiţă a vikingilor prin duhoarea războiului.

– Fulgerele uscate ne-o trag de nu ne vedem. Se opri doar cât să bea puţină apă. Am reuşit să stingem coroana, aproape câştigasem, când ne-am trezit cu un fulger triplu. Coroanele copacilor s-au aprins de-a lungul crestei, îndreptându-se spre nord, iar capul incendiului creşte din nou în intensitate la vest de linia respectivă. Trebuie să tăiem prin mijloc, să împiedicăm cele două focare să se întâlnească. Staţi aici până primim permisiunea. Se trimite încă un transport de nămol şi va sosi încă o serie de pompieri de la bază, care vor prelua flancurile din spate şi coada, ca să le ţină sub control. Buldozerul a reuşit să treacă şi îndepărtează tufişurile şi copacii doborâţi. Dar avem nevoie de front.

Examină chipurile oamenilor.

– Aveţi circa cinci minute până se aruncă nămolul. Profitaţi la maximum

de ele fiindcă n-o să mai prindeţi alte cinci minute libere azi.

Se retrase alături de Cards să se sfătuiască. Gull aşteptă până terminară, apoi se duse la ea. Înainte să apuce să vorbească, ea clătină din cap.

– Vântul şi-a schimbat direcţia cât ai clipi şi focul s-a năpustit asupra noastră. A apucat să topească cincisprezece metri de furtun înainte să ne retragem. Apoi bum! bum! bum! Focuri de artificii. Copacii s-au aprins ca nişte torţe, iar vântul a dus flăcările direct peste coroane.

– A fost cineva rănit?

– Nu. Să nu te aştepţi la aşternuturi curate şi o pernă în seara asta. Aşezăm tabăra şi reluăm ofensiva mâine. Nu o să se lase stins prea uşor. Privi spre cer. Uite şi cisterna.

– N-o văd.

– Nu încă. Dar se aude.

Gull închise ochii, îşi înclină capul.

– Nu. Probabil ai un auz extrafin. În regulă, acum aud.

Rowan scoase staţia radio, discută cu pilotul de pe avionul-cisternă, apoi cu echipajul aflat pe creastă:

– Dă-i drumul, murmură.

Ploaia de culoare roz se prăvăli din cer, prinzând mici curcubeie răzleţe de soare.

– Suntem gata! strigă Rowan. Să ne mişcăm. Atenţie pe unde călcaţi, dar nu trândăviţi.

Spunând acestea, dispăru în fum.

Ciopârţiră, tăiară, loviră în lupta cu focul până la căderea nopţii. Corpurile pregătite să reziste iadului sub orice formă începură să slăbească. Dar hotărârea, nu. Gull o observă pe Rowan de câteva ori, luptând să menţină frontul, venind şi plecând în vreme ce-şi coordona măsurile cu celelalte echipe şi cu baza.

În jurul orei unu, la mai bine de douăsprezece ore după ce aterizaseră în luminiş, focul începu să se potolească.

Ca să se odihnească, îşi spuse Gull, nu să se dea bătut. Doar să aţipească puţin. Şi, la naiba, i-ar fi prins bine şi lui aşa ceva. Lucrară încă o oră înainte de a fi anunţaţi că aveau să-şi instaleze tabăra la circa un kilometru est de flancul drept al incendiului.

– Cum e prima zi la serviciu, bobocule?

Ridică privirea spre chipul extenuat al lui Cards, înaintând obosiţi pe drum.

– Mă gândesc să cer o mărire de salariu.

– La naiba, eu m-aş mulţumi cu şuncă şi pâine de secară.

– Aş prefera o pizza.

– Irlandez mofturos. Ai fost vreodată acolo? În Irlanda?

– De câteva ori, da.

– E chiar atât de verde pe cât se spune sau cum arată în poze?

– Mai verde.

Cards îşi plimbă privirea în întunericul plin de fum.

– Şi răcoroasă, aşa-i? Răcoroasă şi umedă. Plouă mult.

– De-asta e verde.

– Poate o să merg acolo într-o zi, să-i duc pe Vicki şi pe copii. Răcoros şi umed şi verde mă tentează după o zi ca asta. Am ajuns. Ridică bărbia spre luminile din faţa lor. E timpul să sune clopoţelul pentru cină.

Cei care ajunseseră deja instalaseră corturi sau tocmai le instalau. Unii erau doar aşezaţi pe pământ îndesându-şi în gură mâncarea gata preparată.

Rowan, folosind o piatră de lângă focul de tabără pe post de masă, studia o hartă împreună cu Gibbons, mâncând un măr. Îşi dăduse jos casca. Părul îi strălucea aproape alb în jurul feţei murdare.

El îşi spuse că arăta frumoasă, superbă, într-un mod bizar – şi fu nevoit să admită că Rowan avusese probabil dreptate. Era, în adâncul sufletului, un romantic.

Îşi lăsă jos echipamentul, îşi simţi spatele şi umerii tresărind de uşurare înainte de a fi cuprinşi de crampe ca nişte pumni furioşi.

Nu avea o Cutie în care să se târască de data aceasta, îşi spuse în timp ce-şi înălţă cortul. Apoi, urmând exemplul celorlalţi, se aşeză lângă foc şi începu să înfulece lihnit. Transportul ce le fusese livrat prin aer includea alte mâncăruri la pachet, apă, unelte noi, mai mult furtun şi, Dumnezeu să-l binecuvânteze pe cel care se gândise la asta, o cutie cu mere şi încă una cu batoane de ciocolată.

Îşi înfulecă mâncarea la pachet, două mere, o ciocolată – şi-şi îndesă o alta în rucsacul cu echipament personal. Uşoara greaţă care îl chinuise în drum spre tabără cedă când corpul lui îşi refăcu rezervele de combustibil.

Se ridică, se duse la Rowan şi o bătu uşor pe umăr.

– Pot să vorbesc cu tine o clipă?

Ea se ridică, vizibil ameţită şi distrasă, şi îl urmă îndepărtându-se de focul de tabără, intrând în umbre.

– Ce e? Trebuie să mă bag la somn. Vom…

El se mulţumi s-o smucească lângă el, îi acoperi gura cu a lui şi se înfruptă din ea aşa cum făcuse cu mâncarea. Extenuarea se transformă într-o oboseală mai uşoară în vreme ce se încărca de plăcerea de a o săruta. Furnicăturile din spate, braţe şi picioare fură înlocuite de valuri de dorinţă localizate în partea de jos.

Ea îi răspunse cu aceeaşi aviditate, prinzându-l de şolduri, de păr, apăsându-şi corpul uimitor de al lui, aruncându-se direct în acele sărutări profunde, lacome.

Iar asta, îşi spuse, era ceea ce făcea experienţa atât de al naibii de grozavă.

Când se dădu înapoi, Gull îşi păstră mâna pe umerii ei, îi studie chipul.

– Asta e tot ce ai de spus? îl întrebă Rowan.

– Aş spune mai multe, dar restul conversaţiei necesită mai multă intimitate. Oricum, asta ar trebui să te ţină peste noapte.

Rowan îi aruncă o privire amuzată.

– Să *mă* ţină?

– Şeful de echipă munceşte mai din greu decât restul lumii, după părerea mea. Aşa că voiam să-ţi ofer ceva în plus, ceva mărunt, înainte de a merge la culcare.

– E foarte frumos din partea ta.

– Nici o problemă. Văzu cum privirea îi trecu de la amuzată la nedumerită când se aplecă şi depuse un sărut uşor pe fruntea ei mânjită de funingine. Noapte bună, şefa.

– Eşti o enigmă, Gulliver.

– Poate, dar nu una greu de rezolvat. Ne vedem dimineaţă.

Gull se duse la cortul lui şi se târî înăuntru. De-abia reuşi să se descalţe înainte să se prăbuşească în somn. Dar se prăbuşi cu un zâmbet pe chip.

Capitolul 8

Alarma mentală a lui Rowan o smulse din somn cu puţin înainte de ora cinci dimineaţă. Rămase întinsă, cu ochii închişi, făcând o trecere în revistă. Un potop de dureri, multă febră musculară şi o foame ce-i ajungea până în măruntaie, dar nimic grav sau surprinzător. Ieşi din sacul de dormit şi, în întuneric, îşi întinse muşchii dureroşi. Îşi permise să viseze la un duş fierbinte, o Cola rece ca gheaţa şi o farfurie plină ochi cu una dintre omletele cu de toate ale lui Marg.

Apoi se târî afară din cort pentru a înfrunta realitatea.

Tabăra dormea în continuare – şi putea s-o facă, după cum calculă ea, pentru încă o oră, aproximativ. Spre vest focul colora cerul într-o nuanţă de roşu murdar. O lumină de veghe, îşi spuse. Veghea în aşteptarea bătăliei de azi.

Ei bine, aveau să fie pregătiţi de luptă.

Îşi clăti gura uscată cu apă, o scuipă, apoi se folosi de licărirea focului de tabără pentru a băga ceva în stomac. Mâncă, bând după fiecare porţie o gură de cafea instant, care îi displăcea, dar de care avea nevoie, în vreme ce se uită peste hărţi. Liniştea nu avea să dureze prea mult, aşa că se folosi de ea pentru a-şi gestiona sarcinile, instrucţiunile, pentru a-şi organiza echipele şi uneltele.

Luă legătura cu baza prin staţia radio pentru a obţine un raport de stare, o previziune meteorologică, mâzgălind notiţe, schiţând rapid hărţi operaţionale.

Până la prima rază de lumină reuşise să-şi organizeze uneltele, îşi refăcuse proviziile din rucsacul de echipament personal, înfulecase încă un sendviş şi un măr. Revigorată, plină de energie, pregătită, se retrase în scurtul ei răgaz de timp petrecut în singurătate.

Privi pădurea trezindu-se la viaţă în jurul ei în tabăra ce încă dormea. Precum într-un peisaj desprins dintr-un basm, umbrele unei mici turme de elani se strecurară prin ceaţa dimineţii care învăluia copacii ca nişte fuioare de fum. Sclipirea soarelui ce răsărea crea o aură luminoasă în jurul crestei de la est, întinzându-şi aurul topit. Strălucirea sa se scurgea de-a lungul perdelei de copaci, clipind luminos pe pârâu, mângâind verdeaţa văii de dedesubt.

Păsările îşi cântau trilurile de dimineaţă, în vreme ce deasupra lor, pe cerul care începea să se trezească, se ridică un şoim, pornit deja la vânătoare.

Acesta, îşi spuse, era unul dintre motivele pentru care făcea ceea ce făcea, în pofida riscurilor, a durerii, a foamei. Pentru ea nu exista nimic mai magic sau mai intens real decât zorile în sălbăticie.

Era dispusă să lupte până la epuizare şi chiar mai mult, alături de cei mai buni bărbaţi şi femei pe care îi cunoştea, ca să protejeze acea magie.

Când Cards ieşi din cort, Rowan zâmbi. Arăta ca un urs care îşi petrecuse perioada de hibernare tăvălindu-se în funingine. Cu părul ridicat în ţepi murdari, cu ochii lucioşi de oboseală, mormăi spre ea înainte de a se împletici spre un loc mai retras pentru a-şi uşura vezica.

Tabăra începu să se trezească. Se auziră noi mormăituri şi foşnete, apărură alte priviri ameţite şi ochi sticloşi când pompierii paraşutişti se întinseră după mâncare şi cafea. Gull ieşi din cort cu faţa umbrită de funingine şi barba nerasă. Dar ochii îi erau vioi, remarcă Rowan, şi străluciră în direcţia ei înainte de a se îndepărta printre copaci.

– Vântul se înteţeşte deja.

Gibbons veni lângă ea şi dădu pe gât cafeaua.

– Da.

Îşi îndreptă privirea spre coloanele de fum ce urcau pe cer. Roşul era aprins acum de pete portocalii şi aurii. Precum cerul, magia, tabăra, se trezi şi dragonul.

– Zeii cerului n-o să fie de partea noastră azi. Vântul e variabil, între douăzeci şi cinci şi treizeci de kilometri pe oră, nu se anunţă ploaie, temperaturile vor urca până peste douăzeci şi cinci de grade Celsius. O să se hrănească din asta. Rowan îşi scoase hărţile desenate de mână. I-am blocat flancul de aici, dar am pierdut teren în zona sursei de apă şi când a ajuns la coroane a pornit în forţă exact în direcţia asta. Pompierii l-au atacat acolo, l-au împins până aproximativ aici, dar focul s-a întors asupra lor pe la miezul nopţii, apoi au fost nevoiţi să retragă echipamentul, adăugă, şi să dea înapoi până la frontul de aici.

– A fost cineva rănit?

– Arsuri minore, cucuie şi vânătăi. N-a fost nevoie să evacuăm pe nimeni. Aruncă o privire peste umăr când se apropie Gull. Aici au aşezat tabăra. Despături harta principală pentru a-i arăta lui Gibbons. Mă gândesc că, dacă reuşim să atacăm cu apă capul incendiului, aproximativ de aici, şi să ţinem frontul de-a lungul acestui sector, vom intersecta în vale frontul pompierilor forestieri, apoi vom traversa. Noi o vom lua în sus, în vreme ce ei îl vor săpa de la bază. Am putea să-l încercuim. E un urcuş al naibii de greu, dar am putea să-i stingem coada, să-i blocăm flancul stâng, apoi să ne întâlnim cu echipa dotată cu furtunuri şi să-i tăiem capul.

Gibbons aprobă:

– Vom fi nevoiţi să menţinem frontul aici. Împunse harta cu un deget. Dacă trece prin barajul ăla, s-ar putea strecura în spatele nostru. Atunci echipa de pe front s-ar trezi încercuită.

– Am făcut o recunoaştere prin zonă ieri. Avem câteva locuri în care ne-am putea adăposti. Şi se trimite o nouă echipă de pompieri paraşutişti dimineaţa asta. Vom ajunge la patruzeci. Vreau zece în echipa cu furtunuri, şi tu în fruntea echipei, Gib. Te descurci al naibii de bine cu furtunul. Alege-ţi nouă

oameni după placul inimii.

– În regulă. Aruncă din nou o privire spre foc. Se pare că pauza s-a încheiat.

– Unde vrei să mă bagi? o întrebă Gull după ce Gibbons se îndepărtă pentru a-şi alege echipa.

– Frontul de tăiere, sub comanda lui Yangtree. Să faci bine să menţii frontul, altfel vei avea nevoie de picioarele alea iuţi ale tale. Dacă focul ajunge în spatele vostru, vă croiţi drum în sus pe creastă, în linie dreaptă, la adăpost. Aici. Îl privi în ochi când puse degetul pe hartă. Ai înţeles?

– O să menţinem frontul, apoi poţi să-mi faci cinste cu ceva de băut.

– Ţineţi frontul, croiţi drum până la şi în jurul echipei cu furtunuri, şi poate am s-o fac. Ia-ţi echipamentul. Se îndreptă spre focul de tabără, ridică vocea. În regulă, băieţi şi fete, e timpul să-i dăm bătaie.

Străbătu o parte din drum pe un buldozer, apoi sări jos şi începu un urcuş brutal pentru a vedea cu ochii ei cum se descurca echipa de pompieri forestieri.

– Winsor, aşa-i? Tripp, îi strigă bărbatului zvelt, cu chip posac, peste huruitul fierăstraielor.

Focul îşi urla ameninţarea răguşită, în vreme ce căldura îi pulsa suficient de puternic cât să-i gâdile pielea.

– Am o echipă care îşi croieşte drum în sus, urmează să se intersecteze cu voi. Poate în jur de unu după-amiaza asta.

O privire rapidă spre brigada de pompieri îi confirmă ceea ce suspectase. Exageraseră lipsa de gravitate a rănilor. Făcu un semn spre unul dintre bărbaţi, care mânuia o secure Pulaski. Faţa îi lucea de transpiraţie şi avea o rană deschisă, roşie, în locul unde sprâncenele îi fuseseră pârlite.

– Era s-o păţiţi rău de tot.

– Atât de rău, încât aproape am făcut în pantaloni. Vântul ne-a făcut o faţă urâtă şi şi-a schimbat direcţia într-o nenorocită de secundă, s-a năpustit direct asupra noastră. Focul ne-a râs drept în faţă. Ştii ce vreau să zic.

– Da. Era un sunet menit să-ţi îngheţe sângele în vine. Da, ştiu.

– Am retras echipamentul. Nu vedeam nici la doi paşi din cauza fumului. Jur că ne-a alergat de parcă ar fi vrut să se joace leapşa cu noi. Am simţit mirosul propriului meu păr arzând. Am scăpat ca prin urechile acului.

– Acum îl ţineţi în frâu.

– Băieţii ăştia au să se lupte cu focul până cad grămadă, dar dacă nu reuşim să-i stingem capul, cred că o să se răsucească şi o să încerce să ne mai muşte o dată.

– L-am atacat cu apă acum. Am să discut cu şeful de echipă, să văd dacă mai vrea o încărcătură. Se întoarse cu faţa spre zidul de foc, cu cenuşa învârtindu-se în jurul ei ca fulgii de zăpadă. Au subestimat amploarea incendiului, dar o să rezolvăm noi asta. Aşteaptă-te ca echipa mea să se alăture echipei tale pe la unu.

– Păstrează-ţi sângele rece, strigă el în urma ei.

Se întoarse pe jos, inspirând cu sete când dădu de aer mai curat.

Mişcându-se în permanenţă, se întâlni cu echipele ei, cu baza, cu cel care coordona lupta împotriva incendiului. După ce sări peste un pârâu îngust o luă din nou spre vest. Apoi încremeni când un urs îi apăru în cale.

Îşi înăbuşi impulsul de a fugi, ştiind că nu ar fi fost înţelept. Dar simţea în picioare dorinţa copleşitoare de a se mişca.

– Ei, haide, spuse ea încet. Şi pentru tine mă lupt aici. Vezi-ţi de drum.

Inima îi bubui când ursul o studie, iar ideea de a fugi nu i se mai păru chiar atât de proastă. Apoi ursul îşi întoarse capul într-o parte, de parcă s-ar fi plictisit de ea, şi se îndepărtă greoi.

„Iubesc sălbăticia cu tot ceea ce are ea“, îşi aminti singură când reuşi să producă suficientă salivă cât să înghită.

Străbătu pe jos încă o jumătate de kilometru înainte ca ritmul inimii ei să revină la normal. Cu toate acestea, încă mai aruncă ocazional priviri peste umăr până auzi zumzăitul înăbuşit al fierăstraielor cu lanţ.

Grăbi pasul şi se întâlni cu echipa de tăiere nou formată.

După ce se informă rapid de la Yangtree, se alătură frontului. Avea să-i ajute timp de o oră, înainte de a porni din nou în tur.

– Frumoasă zi, nu? comentă Gull în vreme ce tăiau în buşteni un copac doborât.

Ea ridică privirea şi, prin câteva găuri în perdeaua de fum, văzu cerul de un albastru intens.

– Superbă.

– Bună pentru un picnic.

Rowan călcă în picioare un foc de mărimea unei farfurii ce ardea mocnit lângă ea.

– Picnic cu şampanie. Dintotdeauna mi-am dorit să fac aşa ceva.

– Păcat că n-am adus o sticlă cu mine.

Rowan se mulţumi cu apă, apoi îşi şterse faţa.

– O să reuşim. Încep să simt asta.

– Picnicul?

– Incendiul e ceva mai urgent. Te descurci bine cu fierăstrăul. Ţine-o tot aşa.

Se îndreptă spre Yangtree, sfătuindu-se din nou cu el deasupra hărţilor, apoi, sfâşiind ambalajul unui baton, intră din nou în perdeaua de fum.

Cât înfulecă batonul se gândi la urs – şi îşi spuse că înaintase mult spre est până în acel moment. Se târî până pe creastă şi se uită la ceas când ajunse la frontul format de pompierii forestieri.

Era de-abia amiază. Trecuseră cinci ore din zi şi avansaseră al naibii de bine.

Traversă culmea, cu picioarele cuprinse de febră şi ca de cauciuc, pentru a vedea cum stătea echipa cu furtunurile.

Arce de apă se năpusteau peste flăcări, săgeţi lichide menite să le ucidă. Rowan se simţea epuizată şi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi mâinile pe coapsele ce-o săgetau de durere. N-ar fi putut spune câţi kilometri străbătuse în ziua

respectivă, dar era al naibii de sigură că simţea fiecare centimetru de drum.

Se forţă să se ridice şi se îndreptă spre Gibbons.

– Frontul lui Yangtree avansează bine. Ar trebui să ajungă la echipa de pompieri forestieri într-o oră. Focul a încercat să se înteţească în coadă, dar au reuşit să-l ţină sub control. Cei din Idaho ne stau la dispoziţie dacă ai nevoie de mai mulţi oameni la furtunuri.

– Ne descurcăm. O să atacăm cu apă multă, să străpungem gâtul pe aici. Dacă reuşeşti să dobori liniile alea şi să le tai, îi dăm de capăt.

– Vreau să aprindem un foc controlat aici. Scoase harta. Am putea să-l obligăm să se replieze şi nu ar mai avea cu ce să se alimenteze.

– Îmi place ideea. Dar decizia îţi aparţine.

– Atunci aşa decid. Scoase staţia radio. Yangtree, optăm pentru un foc controlat. Alege-ţi zece oameni şi vino cu ei sus. Eu am să cobor prin ocolire. Ţine-l în continuare sub apă pe ticălos, Gib.

Rowan îşi alimentă corpul cu calorii printr-un alt baton energizant şi bău apă în vreme ce făcu drum întors. Şi se consideră norocoasă că nu se întâlni din nou cu un urs. Nimic nu mişca printre copaci sau în tufişuri. Traversă o cărare pe care copacii încă se înălţau semeţi – copaci pe care se luptau să-i salveze –, iar florile sălbatice îşi ridicau timide capetele spre cerul înecat de fum. Păsările îşi luaseră zborul, aşa că nu se mai auzea nici un tril, nici un ciripit care să străpungă liniştea.

Dar focul mormăia şi răgea, aruncându-şi flăcările în aer ca pe nişte pumni furioşi şi picioare violente.

Îi urmări flancul, se gândi la florile sălbatice, ducând cu ea speranţa de a trăi a acelor flori, în vreme ce urcă spre focul artificial pe care îl comandase.

La ordinele lui Yangtree, Gull se desprinse din frontul de tăiere pentru a stinge focurile răzleţe apărute dincolo de el, scuipate peste graniţă de focul principal. Majoritatea celor din echipa lui erau prea extenuaţi pentru a face conversaţie, iar cum viteza conta, nu prea mai rămânea suflu şi pentru a vorbi.

Apa consumată se evapora sub formă de transpiraţie, iar mâncarea înghiţită în grabă era arsă de efort, lăsând în urmă o foame constantă, sâcâitoare.

Secretul reuşitei, după cum ştia din perioada în care fusese pompier forestier, era să nu se gândească la acest lucru, să nu se gândească la nimic în afară de incendiu şi de pasul următor necesar pentru a-l stinge.

– Pregătiţi-vă chibriturile. Gibbons transmise informaţia pe o voce aspră de strigat şi de fum. O să-i dăm foc la coadă şi o să forţăm incendiul să se întoarcă asupra lui însuşi, până se consumă singur.

Gull întoarse capul în direcţia cozii. Frontul lor rezista; în colaborare cu pompierii forestieri reuşiseră să-i blocheze flancul – deocamdată. Încă se mai aprindeau mici focuri răzleţe dincolo de linia frontului, dar incendiul îşi pierduse intensitatea feroce aici.

Îşi spuse că strategia focului controlat şi momentul ales pentru a o aplica fuseseră perfecte. În pofida extenuării, fu încântat când Yangtree îl scoase din

front şi îl trimise cu o echipă să controleze focul artificial.

Alături de ceilalţi, îşi ridică sculele şi se retrase din front.

Văzu florile sălbatice aşa cum le văzuse şi Rowan, şi găurile pe care le făcuseră ciocănitorile în trunchiul unui Douglas verde, excrementele unui urs – unul mare –, ceea ce îl făcu să cerceteze cu privirea pădurea înceţoşată. Pentru orice eventualitate.

În fruntea echipei care menţinea frontul, Cards şchiopăta puţin, în vreme ce ţinea legătura cu Rowan şi cu ceilalţi şefi de echipă prin staţia radio. Gull se întrebă unde anume se rănise şi cum, dar continuară să înainteze în pas rapid.

Auzi mormăitul unui buldozer. Înainta prin ceaţă, ridicând pe lamă tufişuri şi copaci mici. Rowan sări de pe el când acesta avansă spre un nou front.

– Vom veni pe linia deschisă de buldozer. Avem furtunuri. Arătă spre încărcătura ce fusese paraşutată la cererea ei. Avem o sursă de apă în pârâul ăla. Vreau să închidem focul artificial din partea asta, ca atunci când incendiul începe să se replieze să fie nevoit să se consume singur. Fiţi atenţi la focurile răzleţe ivite dincolo de front. Au apărut peste tot.

Privirea i se mută asupra lui Gull.

– Ştii să mânuieşti un furtun la fel de bine ca un fierăstrău?

– Aşa se zvoneşte.

– Tu, Matt, Cards. Să ne apucăm de pompat. Voi, restul, treceţi la tăiat cioturile.

Îi plăcea o femeie care avea un plan, îşi spuse Gull apucându-se de muncă.

– Îl aprindem la semnalul meu. Rowan îi întinse lui Cards unul dintre biscuiţii cu unt de arahide din rucsacul ei de efecte personale. Eşti rănit?

– Nu-i nimic. M-am împiedicat în propriile picioare.

– Într-ale mele, îl corectă Matt. I-am stat în drum.

– Picioarele mele s-au împiedicat de picioarele lui. O vreme a fost o nebunie destul de mare pe front.

– Iar acum totul e atât de calm… Să-l udăm bine, le spuse. Tot ceea ce va dărâma buldozerul trebuie udat bine.

Mânuirea unui furtun cu pompă presupunea muşchi, stabilitate şi sudoare. După zece minute – şi după câteva ore petrecute doborând copaci şi tăindu-i în bucăţi – braţele lui Gull încetară să-l mai doară şi amorţiră pur şi simplu. Făcu un efort şi îşi trimise arcele de apă ca o ploaie peste copaci, lăsând-o să se absoarbă în pământ. Peste tumultul pompei, al fierăstraielor şi al motorului, o auzi pe Rowan dând semnalul pentru aprinderea focului controlat.

– Îi dăm drumul!

Privi chibriturile aprinzându-se şi explodând.

Efecte speciale – nimic nu se compara cu ele, îşi spuse Gull când flăcările se ridicară şi aprinseră pădurea. Focul răcnea fioros, din toţi rărunchii şi, dacă totul mergea bine, avea să cheme dragonul.

– Ţineţi-l aici! Nu-l mai lăsăm să înainteze nici un metru.

Auzi în vocea lui Rowan ceva ce îl copleşi – uluire şi hotărâre, şi o energie proaspătă care îi năvăli în sânge ca un drog.

Alţii strigară şi ei, contaminaţi de acelaşi drog. Aburul se ridică din pământ, amestecându-se cu fumul, în vreme ce forţară focul să înainteze. Bucăţi de lemn în flăcări ţâşniră în aer, dar se stinseră sfârâind când ajunseră pe pământul ud.

Asta însemna că începeau să câştige. Nu doar trecuseră un hop, nu doar reuşeau să reziste, ci începeau să câştige. Se scurse o oră în fum şi abur şi fierbinţeală aprigă – apoi încă una – înainte ca incendiul să înceapă să se potolească, de data asta înfrânt.

Rowan alergă până la echipa cu furtunuri.

– A dat înapoi. I-am tăiat capul şi am reuşit să-l aducem sub control. Flancurile se retrag. Stingeţi-l. E gata.

Retragerea focului fu capricioasă şi lentă. Spre seară abia dacă mai pâlpâia. Pulsul pompei fu redus la tăcere, iar Gull îşi lăsă să cadă braţele ce îi urlau de durere. Scotoci prin rucsac şi găsi un sendviş pe care îl îndesase acolo în zori. Nu-i simţi gustul, dar fiindcă îi stârni foamea uriaşă din stomac, îşi dori să-şi fi luat mai multe astfel de sendvişuri, indiferent ce naiba ar fi conţinut.

Se duse la pârâu, îşi scoase casca şi o umplu cu apă. Când o lăsă să i se scurgă răcoroasă peste cap îşi spuse că senzaţia era aproape la fel de plăcută ca a face sex.

– Bine lucrat.

Ridică scurt privirea spre Rowan, apoi îşi umplu din nou casca. Ridicându-se, mimă o plecăciune. Ea râse, îşi scoase casca, ridică faţa şi închise ochii.

– O, da, oftă ea, când Gull aruncă apa pe ea. Clipi şi deschise ochii de un albastru rece, de cristal. Te descurci destul de bine pentru un fost pompier forestier, bobocule.

– Iar tu te descurci destul de bine pentru o fată.

Ea râse din nou.

– În regulă, suntem chit.

Apoi ridică mâna.

Gull ridică o sprânceană, cu rânjetul întinzându-i-se pe faţă, dar Rowan clătină din cap.

– Eşti prea murdar pentru un sărut, iar eu sunt încă şefă pe frontul ăsta. Să batem palma e tot ceea ce primeşti.

– Accept. Îşi lovi palma de a ei. Îl ţineam în frâu, reuşeam chiar să-l împingem puţin înapoi, dar l-am înfrânt în clipa în care ai hotărât să apelăm la un foc controlat.

– Mă întreb acum dacă n-ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Apoi ridică din umeri. N-are rost să mă gândesc ce-ar fi fost dacă. Am stins incendiul. Îşi puse casca înapoi pe cap şi ridică vocea. În regulă copii, să facem curat.

Săpară rădăcini, călcară în picioare jarul, doborâră cioturile ce încă mai fumegau. Când se încheie şi ultima etapă a luptei, îşi strânseră lucrurile,

aproape dormind în picioare, ridicând pe umeri sculele şi echipamentele. Nimeni nu vorbi pe durata scurtului zbor până la bază; majoritatea erau ocupaţi să sforăie. La circa treizeci şi opt de ore după ce sunase alarma, Gull se târî până la cazarmă şi îşi lăsă echipamentul. În drum spre camera lui, dădu peste Rowan.

– Ce-ai zice de ceva înainte de culcare?

Rowan pufni în râs. Lui Gull i se păru că Rowan se sprijinise cu mâna de perete pentru a reuşi să rămână în picioare.

– Deşi s-ar putea să-mi pice bine o bere rece, cred că ăsta e codul tău deştept pentru sex. Chiar dacă aş avea creierul suficient de prăjit cât să accept, nu cred c-ai putea s-o scoli în noaptea asta… în dimineaţa asta.

– Nu sunt deloc de acord, şi aş fi dispus să-mi susţin afirmaţia cu o demonstraţie.

– Drăguţ. Îl plesni uşor peste faţa murdară. Mă lipsesc. Noapte bună.

Se strecură în camera ei, iar el îşi continuă drumul spre camera lui. După ce se dezbrăcă de cămaşa şi de pantalonii împuţiţi şi căzu pe burtă, murdar, peste pat, apucă să-i mulţumească Domnului că Rowan nu acceptase provocarea, înainte de a i se rupe filmul.

În patul pliant din biroul lui, unde rămânea de regulă atunci când Rowan prindea un incendiu peste noapte, Lucas auzi plecarea avionului de transport. Îl auzi întorcându-se. Dar nu se relaxă pe deplin decât atunci când telefonul îl anunţă că primise un mesaj.

A fost urât, dar l-am stins. Sunt OK. Cu drag, Ro.

Puse telefonul deoparte, se întinse şi se cufundă în primul somn liniştit de când sunase sirena.

Lucas sări cu un grup de opt paraşutişti, veniţi dis-de-dimineaţă, poză pentru fotografii, semnă broşuri, apoi îşi rezervă timp să discute despre trecerea la căderea liberă accelerată cu doi dintre membrii grupului.

Când îi conduse la Marcie să îi înscrie, simţi că mintea îi joacă feste. Ella Frazier, cea cu păr roşu şi ochi verzi ca pădurea, se întoarse să-i zâmbească.

Cu gropiţe.

– Bună din nou.

– Ăăă… din nou, reuşi să spună fâstâcit. Ăăă, Marcie vă va explica restul şi vă va programa, le spuse celor doi care îl însoţeau.

– Te-am urmărit sărind cu paraşuta. Ella îşi îndreptă zâmbetul şi spre ceilalţi. Eu tocmai am sărit în tandem, pentru prima dată, acum câteva zile. E fantastic, nu-i aşa?

Lucas rămase în picioare, străduindu-se să nu se foiască, în vreme ce Ella discuta cu ultimii lui elevi.

– Ai un minut pentru mine? îl întrebă ea.

– Sigur. Sigur. Biroul meu…

– Am putea face o plimbare pe-afară? Marcie mi-a spus că mai urmează

două sărituri în tandem. Mi-ar plăcea să le urmăresc.

– Bine.

Îi ţinu uşa deschisă, apoi se întrebă ce-ar fi putut face cu mâinile. Să le bage în buzunare? Să le ţină pe lângă corp? Şi-ar fi dorit să aibă o mapă care să i le ţină ocupate.

– Ştiu că eşti ocupat azi şi probabil ar fi trebuit să sun înainte.

– Nu-i nici o problemă.

– Ce face fiica ta? Am urmărit incendiul la ştiri, adăugă.

– E bine. S-a întors la bază, teafără şi sănătoasă. Eu ţi-am spus despre Rowan?

– Nu chiar. Îşi dădu părul după ureche, aplecându-şi faţa spre a lui. Te-am căutat pe Google înainte de a mă înscrie. Îmi iubesc fiul, dar nu aveam de gând să sar dintr-un avion fără să ştiu câte ceva despre bărbatul de care eram agăţată.

– Nu pot spune că nu te înţeleg. „Vezi, îşi spuse el, e rezonabilă. Orice bărbat ar fi trebuit să fie în stare să se relaxeze în preajma unei femei rezonabile. Bunică, îşi aminti el. *Profesoară*.“

Reuşi să-şi relaxeze umerii.

– Experienţa şi reputaţia ta au fost cele care m-au convins. Deci, Lucas, mă întrebam dacă aş putea să te invit să bem ceva.

Din nou umerii lui se încordară ca nişte arcuri forţate, în vreme ce creierul i se transformă într-o pastă moale.

– Poftim?

– Să-ţi mulţumesc pentru experienţă şi fiindcă mi-ai dat şansa de a face pe grozava în faţa nepoţilor mei.

– O, păi… Simţi din nou un val de fierbinţeală urcându-i pe ceafă. Nu trebuie… Vreau să spun că…

– Te-am luat pe nepregătite şi probabil am lăsat impresia că sunt ca jumătate dintre femeile care trec pe-aici şi-ţi fac avansuri.

– Nu, ele…. tu…

– Nu o făceam. Adică avansuri, adăugă ea cu un zâmbet larg şi luminos. Dar acum trebuie să recunosc că există un scop secundar. Am un proiect despre care mi-ar plăcea foarte mult să discut cu tine, şi dacă ţi-aş putea oferi ceva de băut, să te înmoi puţin, sper să te pot convinge. Dacă ai pe cineva, poţi liniştit să o aduci şi pe doamna ta.

– Nu, nu am. Adică nu există nici o doamnă. Anume.

– Ai fi liber diseară? Ne-am putea întâlni în jur de şapte, la barul de la Open Range. Aş putea să-ţi mulţumesc, să te înmoi, apoi mi-ai putea da detalii despre pregătirea pentru căderea liberă accelerată.

Afaceri, îşi aminti singur. Afaceri prieteneşti. Discuta afaceri prieteneşti în faţa unui pahar tot timpul, al naibii dacă nu. Nu avea nici un motiv să nu o facă şi cu ea.

– Nu am nici un plan.

– Atunci ne-am înţeles? Mulţumesc mult. Îi întinse o mână şi i-o strânse scurt. Ne vedem la şapte.

O privi îndepărtându-se, atât de drăguţă şi de degajată – şi îşi aminti că erau doar afaceri prieteneşti.

Capitolul 9

După cum făcuse şi în cort, Rowan rămase întinsă, cu ochii închişi, şi făcu o trecere în revistă de dimineaţă. Se simţea ca o femeie de o sută de ani, care fusese ţinută înfometată. Dar reuşise să ducă totul la bun sfârşit – ca şef de brigadă – fără accidentări, cu echipa întreagă şi incendiul stins.

La asta se adăuga, îşi spuse deschizând ochii şi plimbându-şi privirea prin întreaga cameră, faptul că în cele două zile cât lipsise spiriduşii sângelui de porc nu se mulţumiseră doar să cureţe totul lună, ci aplicaseră şi un strat nou de zugrăveală pe pereţi.

Îi era datoare cuiva, şi dacă reuşea să se târască din pat avea să afle cui anume.

Când o făcu, simţi junghiuri în pulpe, iar muşchii din partea din faţă a coapselor protestară. Bicepşii şi tricepşii, remarcă, plângeau amarnic. Duşul fierbinte pe care îl făcuse aproape dormind o ajutase puţin, dar cele opt ore petrecute în pat după două zile de foc trebuiau suplimentate.

Carburant şi mişcare, îşi porunci. Şi unde era Gull cu sendvişul lui pentru micul dejun tocmai când avea nevoie de el? Se mulţumi cu un baton de ciocolată cât se îmbrăcă, apoi porni greoi spre sala de sport.

Nu era singura care se mişca greoi.

Mormăi ceva spre Gibbons, care mormăi un răspuns, îl privi pe Trigger tresărind de durere în timp ce făcea întinderi pe podea. Îl studie pe Dobie – tipul scund şi vânos – întins pe bancă şi ridicând haltere cât întreaga greutate a trupului lui, din câte îşi dădea ea seama.

– Reintru pe lista de sărituri de mâine, îi spuse el, împingându-şi braţele în sus şi expirând exploziv. Sunt pregătit. Al naibii de mai bine pregătit decât voi, din câte văd.

Rowan îi arătă degetul, apoi se aplecă în faţă, gemând. Rămase aplecată, se mulţumi să rămână aplecată şi să respire cât de mult rezistă, apoi, cu palmele pe podea, îşi arcui spatele şi ridică privirea.

Vânătăile galbene de pe chipul roşu de efort al lui Dobie îl făceau să arate ca un suferind de icter care fusese victima unor arsuri. Şi îşi răsese tentativa dezordonată de barbă – ceea ce era un pas înainte, din punctul ei de vedere, fiindcă semăna mai puţin cu un spiriduş de pădure.

– Cineva mi-a curăţat şi zugrăvit camera.

– Da. Expirând din nou zgomotos, ridică din nou halterele, apoi le aşeză

pe suport. Eu şi Stovic am avut timp liber.

Rowan reveni în poziţie verticală.

– Voi doi aţi făcut toate alea?

– În cea mai mare parte. Marg şi Lynn au făcut ce au putut cu hainele tale. Sarea e cea care scoate sângele; asta foloseşte maică-mea.

– Chiar aşa?

– Nu prea funcţionează pe pereţi, aşa că i-am zugrăvit. Ne-a scutit să înnebunim din lipsă de activitate cât voi, restul, vă distraţi. A fost o mizerie a naibii acolo, şi mirosea ca într-un abator de porci. Mi-a stârnit dorul de casă, adăugă cu un rânjet. Oricum, târfa aia e, probabil, nebună de legat.

Rowan se apropie de el, se aplecă şi îl sărută pe gură.

– Mulţumesc.

El ridică jucăuş din sprâncene.

– A fost o mizerie mare şi *al naibii* de împuţită.

De data aceasta, Rowan îşi înfipse degetul în burta lui. După ce se întoarse la salteaua ei îşi întinse muşchii şi îşi linişti mintea cu yoga. Începuse deja să lucreze pe podea când intră Gull. Proaspăt, îşi spuse ea. Părea proaspăt şi curat, cu pasul relaxat şi lejer când veni spre ea.

– Am auzit că ţi-ai făcut apariţia. Se ghemui lângă ea. Pari destul de agilă pentru dimineaţa de după.

– Am nevoie doar de nişte mici reglaje.

– Şi de un picnic.

Rowan ridică nasul de pe genunchi.

– Am nevoie de un picnic?

– Cu un coş uriaş încărcat cu bunătăţi făcute de Marg şi o sticlă bună de băutură pentru adulţi, savurată în compania unui însoţitor fermecător.

– Janis vine cu mine la picnic?

– Eu sunt cel care are coşul uriaş.

– Întotdeauna există o poantă ascunsă. „E periculos“, se avertiză singură. „Bărbatul acela era o ispită ambulantă.“ E o idee drăguţă, dar…

– Nu suntem incluşi pe lista de sărituri, iar L.B. ne-a dat liber azi. Acum, că am trecut prin foc împreună, cred că putem lua o scurtă pauză, să savurăm câte ceva de mâncare şi puţină conversaţie. Doar dacă nu ţi-e teamă că un mic picnic ţi-ar putea stârni o dorinţă incontrolabilă ce te-ar face să mă siluieşti şi să profiţi de oferta mea prietenească.

Ispită şi provocare – ambele la fel de tentante.

– Sunt destul de sigură că pot să mă controlez.

– În regulă atunci. Putem pleca oricând eşti gata.

Ce naiba, decise ea. Trăia în permanenţă în pericol. Cu siguranţă îi putea face faţă la un picnic unui tip ispititor de încrezător.

– Lasă-mi douăzeci de minute. Şi ar fi bine să alegi un loc în apropiere, fiindcă sunt ruptă de foame.

– Ne întâlnim în faţă.

Îl căută pe Stovic mai întâi, îl sărută şi pe el pe buze, aşa cum făcuse cu

Dobie. Îşi plătea datoriile. Avea de scris şi de predat un raport despre incendiu, dar asta mai putea aştepta câteva ore. Să-şi verifice şi să-şi reorganizeze echipamentul, se gândi în vreme ce îşi trase pe ea o pereche de pantaloni kaki trei sferturi. Să se ocupe de paraşută, să-şi reîmpacheteze rucsacul cu efecte personale. Îşi încheie nasturii unei cămăşi largi şi drepte, aplică puţin machiaj şi cremă de protecţie solară şi consideră că era suficient de bine pentru un picnic amical cu un co-leg paraşutist.

Îşi împinse ochelarii de soare pe nas când ieşi, apoi strânse ochii în spatele lor. Gull stătea sprijinit de capota unei decapotabile argintii spectaculoase, povestindu-i despre ea lui Cards.

Rowan se apropie în pas vioi.

– Ce-ţi face piciorul? îl întrebă pe Cards.

– Destul de bine. Genunchiul e încă puţin umflat. Am să-i pun gheaţă din nou. Bătu cu palma capota maşinii, lângă şoldul lui Gull. Asta da maşină, Picioare-Iuţi. O maşină super. Cuvântul zilei trebuie să fie viril, fiindcă asta e o maşină cu boaşe. Distracţie plăcută, copii.

Îi făcu din ochi lui Rowan apoi, încă şchiopătând, se întoarse înăuntru.

Cu mâinile pe şolduri, Rowan făcu un tur în jurul maşinii spectaculoase.

– Asta e maşina lui Iron Man2.

– Cum mă îndoiesc că sugerezi că aş fi furat-o de la tatăl tău, concluzionez că eşti o femeie care îşi cunoaşte eroii şi maşinile.

Rowan se opri în faţa lui.

– Unde ţi-e costumul special?

– Într-un loc secret. Răul există peste tot.

– Cât se poate de adevărat. Îşi plecă fruntea, trecând uşor un deget peste aripa strălucitoare a maşinii în vreme ce îl studie pe Gull. Iron Man e un supererou bogat. De-asta îşi permite maşina.

– Tony Stark are multe maşini.

– Şi asta e adevărat. Mă gândesc că munca de pompier paraşutist se plăteşte bine în timpul sezonului. Dar nu-mi închipui cum vânzarea de fise şi supravegherea aparatelor într-o sală de jocuri i-ar permite cuiva să-şi cumpere o maşină ca asta.

– Dar e distractiv şi primesc pizza pe gratis. E maşina mea, adăugă el când Rowan continuă să se zgâiască la el. Vrei să vezi certificatul de înmatriculare? Portofoliul de acţiuni?

– Asta înseamnă că *ai* un portofoliu, şi a naibii să fiu dacă îţi poţi face unul lucrând la o sală de jocuri. Strânse din buze, gândindu-se. Poate dacă ai deţine o parte din ea.

– Ai o intuiţie deductivă remarcabilă. Ai putea fi Pepper Potts.

Veni lângă maşină şi îi deschise portiera. Rowan se strecură înăuntru şi ridică privirea.

– Cât de mare e partea?

– Am să-ţi spun povestea vieţii mele cât mâncăm, da-că vrei.

Rowan analiză propunerea în vreme ce Gull ocoli maşina şi trecu în

spatele volanului. Şi decise că voia asta.

Gull conducea rapid şi mânuia lin şi abil schimbătorul de viteze – ambele calităţi pe care ea le aprecia.

Şi, Doamne, cât de mult îi plăcea o maşină de fiţe.

– Trebuie să mă culc cu tine înainte să mă laşi să conduc maşina asta?

El îi aruncă o singură privire scurtă şi blândă.

– Bineînţeles.

– Mi se pare corect. Savurând momentul, ridică faţa spre vânt şi spre cer, apoi ridică şi mâinile în aer. Să călătoresc în ea e un compromis destul de bun. Cum ai reuşit să organizezi toate astea?

– Am abilităţi organizatorice uluitoare. Plus că m-am gândit să profit de cele câteva ore libere dacă tot le am. Mâncarea a fost partea simplă. N-am avut altceva de făcut decât să-i spun lui Marg că te duc la un picnic şi s-a ocupat ea mai departe de tot ceea ce ţinea de mâncare. E îndrăgostită de tine.

– E reciproc. Dar mie mi-ar fi fost greu să plănuiesc orice când am reuşit să mă târăsc din pat.

– Am şi o capacitate de recuperare uluitoare, pe lângă abilităţile organizatorice.

Ea îşi împinse ochelarii de soare de pe nas pentru a-l privi pe deasupra lor.

– Îmi dau seama când cineva se laudă cu performanţele sexuale.

– Atunci probabil că n-ar trebui să adaug că m-am trezit simţindu-mă de parcă aş fi fost lovit de un camion cu şaisprezece roţi după ce târâsem un sac de cărămizi de cincizeci de kilograme pe o distanţă de optzeci de kilometri. Prin noroi.

– Da. Şi e de-abia iunie.

Când el coti pe Bass Creek Road, Rowan aprobă din cap.

– Bună alegere.

– Nu-i rău pentru o plimbare şi ar trebui să fie frumos.

– Aşa şi e. Am trăit aici toată viaţa – adăugă ea când Gull intră în parcarea de la capătul drumului. Excursii pe trasee, cu asta mă ocupam. Mă păstrau în formă, mă ajutau să înţeleg clar zonele în care aveam să sar într-o bună zi – şi mă învăţau să apreciez motivul pentru care voiam să fac asta.

– Ieri am reuşit să îl învingem. Apăsă butonul pentru a ridica acoperişul maşinii. A fost dur şi greu. Dar ştii că îşi va reveni.

Coborâră din maşină, iar Gull deschise capota, cu micul loc destinat depozitării.

– Iisuse, Gull, n-ai glumit când ai vorbit despre un coş uriaş.

– A fost un adevărat exerciţiu de geometrie să-l facă să încapă.

Îl ridică cu greu.

– Suntem doar noi doi. Cât cântăreşte coşul ăla?

– Mult mai puţin decât echipamentul meu. Cred că reuşesc să-l duc un kilometru jumătate pe cărare.

– Putem face cu schimbul.

El o privi în vreme ce se îndreptară spre capătul cărării.

– Personal, susţin plata egală pentru muncă egală. Cred cu fermitate că abilităţile, hotărârea şi inteligenţa nu au nici o legătură cu sexul unei persoane. Sunt chiar deschis într-o oarecare măsură faţă de prezenţa jucătorilor femei în liga profesională de baseball. Deschis într-o oarecare măsură, repet. Dar există anumite limite.

– Purtarea unui coş de picnic e o limită?

– Da.

Rowan îşi strecură mâinile în buzunare, fredonând încet, în vreme ce mergea cu un rânjet pe faţă.

– E o limită stupidă.

– Poate. Dar asta nu înseamnă că nu rămâne, totuşi, o limită.

Străbătură canionul împădurit. Rowan auzi ceea ce îi lipsise în timpul incendiului. Cântecul păsărilor, foşnetele – viaţa. Soarele strălucea printre frunze, lovindu-se de apele învolburate şi înspumate ale pârâului, în vreme ce ei urmară curba apei.

– De-asta studiai hărţile? îl întrebă ea. Căutai un loc pentru picnic?

– Ăla a fost un rezultat secundar fericit. Nu am trăit aici toată viaţa şi vreau să ştiu unde sunt. Scană canionul şi revărsările de apă, în vreme ce urcară pe cărarea tot mai abruptă. Îmi place unde sunt.

– Ai trăit toată viaţa în California de Nord? Avem vreun motiv să aşteptăm până mâncăm pentru a-ţi începe povestea vieţii tale?

– Cred că nu. Nu, la început am fost în L.A. Părinţii mei lucrau în domeniul showbizului. El era regizor de imagine, iar ea se ocupa de conceperea costumelor. S-au întâlnit pe un platou şi s-au plăcut imediat.

Pârâul rămase în urmă când îşi continuară urcuşul pe coasta dealului.

– Prin urmare, continuă el, s-au căsătorit şi m-au avut pe mine, câţiva ani mai târziu. Aveam patru ani când au murit într-un accident de avion. Un mic avion cu două motoare cu care zburau spre locaţia unui film.

Rowan simţi un mic fior de tristeţe în suflet.

– Gull, îmi pare atât de rău.

– Şi mie. Nu m-au luat şi pe mine, şi de obicei mă luau atunci când lucrau la acelaşi proiect. Dar eu aveam o infecţie la ureche, aşa că m-au lăsat acasă, în grija dădacei, până mă făceam bine.

– E greu să-ţi pierzi părinţii.

– Teribil de greu. Uite şi barajul cel lung, anunţă el. Exact aşa cum ni s-a promis.

Rowan renunţă la subiect când cărarea se apropie din nou de pârâu. Nu prea putea să-i poarte pică fiindcă nu voia să se întoarcă la acea suferinţă din copilărie.

– Până aici merită să vii pe jos şi mai mult de doi kilometri şi jumătate, spuse Gull, în vreme ce lacul din spatele barajului strălucea de parcă ar fi fost presărat cu pietre preţioase.

Dincolo de el valea se deschidea ca un dar şi se întindea până la cercul de

munţi.

– Iar coşul va fi mult mai uşor pe cei doi kilometri şi jumătate de întoarcere.

Lângă lac, sub cerul albastru întins, Gull lăsă jos coşul.

– M-am luptat cu un incendiu aici, la Selway-Bitterroot Wilderness. Se îndreptă de spate şi privi în jur. Când stai aici, într-o zi ca asta, nu ţi-ar veni să crezi că ceva din toate astea ar putea arde.

– Când sari cu paraşuta la un incendiu e altfel.

– Cu siguranţă e o cale mai rapidă de a ajunge la el.

Deschise capacul coşului şi scoase pătura de deasupra. Ea îl ajută să o întindă, apoi se aşeză turceşte pe ea.

– Ce avem în meniu?

Gull scoase o sticlă de şampanie învelită într-un manşon de păstrare la rece. Surprinsă şi impresionată, Rowan râse:

– E un început al naibii de bun – şi nu-ţi scapă nimic.

– Ai spus picnic cu şampanie. La aperitiv avem tradiţionalul pui prăjit à la Marg.

– Cel mai bun care există.

– Mi s-a spus că preferi pulpele superioare. Eu unul sunt un fan al pieptului.

– N-am cunoscut nici un bărbat care să nu fie. Începu să scoată din coş. O, da, salata ei de cartofi roşii şi fasole păstăi şi uită-te la caşul ăsta şi la pâine. Avem fructe de pădure şi ouă umplute. Tort de ciocolată! La naiba, Marg ne-a dat aproape jumătate dintr-unul dintre torturile ei de ciocolată. Ridică privirea. Poate *de tine* e îndrăgostită.

– Aşa sper. Scoase dopul sticlei. Ţine-ţi paharul.

Ea se întinse după pahar, apoi observă eticheta de pe sticlă.

– Dom Pérignon. Maşina lui Iron Man şi şampania lui James Bond.

– Am gusturi pe măsura eroilor. Ţine-ţi paharul, Rowan. Îl umplu, apoi îşi turnă şi lui până sus. Pentru picnicuri în sălbăticie.

– În regulă. Ciocni şi sorbi din băutură. Doamne, asta nu-i ca tequila ieftină de la Get a Rope. Înţeleg de ce-i place agentului 007. De unde-ai făcut rost de aşa ceva?

– Se găseşte în oraş.

– Ai fost azi în oraş? La ce oră te-ai trezit?

– Pe la opt. N-am reuşit să mai ajung la duş azi-noapte şi miroseam suficient de urât cât să mă trezesc singur azi-dimineaţă.

Deschise unul dintre recipiente şi, după ce rupse o bucată dintr-o baghetă, o unse cu brânză moale şi untoasă. I-o întinse lui Rowan.

– Nu sunt deosebit de bogat, nu cred.

Ea îl studie, în vreme ce aromele îi desfătau limba. Prins de o briză uşoară, părul îi dansa în jurul feţei într-o încâlceală atrăgătoare de castaniu şi auriu bătut de soare.

– Vreau să ştiu. Dar nu vreau ca amintirile neplăcute să-ţi strice picnicul.

– Am cam terminat cu cele neplăcute. Nu sunt sigur dacă mi i-aş aminti, sau poate doar mai vag, dacă nu ar fi intervenit unchiul şi mătuşa mea. Sora mamei mele, îi explică. Părinţii mei i-au numit tutorii mei legali în testamentele lor. Au venit şi m-au luat, m-au dus în nord, m-au crescut.

Scoase farfurii şi tacâmuri în timp ce vorbea, iar ea îl lăsă să-şi depene povestea.

– Mi-au vorbit tot timpul despre părinţii mei, mi-au arătat fotografii. Erau foarte apropiaţi ei patru, iar unchiul şi mătuşa mea îşi doreau ca eu să păstrez amintirile frumoase. Şi le-am păstrat.

– Ai avut noroc. După ceva oribil, ai avut noroc.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Foarte mare noroc. Nu s-au mulţumit să mă ia în casa lor. Am fost considerat copilul lor şi am simţit întotdeauna asta.

– Diferenţa dintre a fi considerat o obligaţie, chiar dacă una bine îndeplinită, şi a face parte din familie.

– N-am fost nevoit niciodată să aflu cât de mare e acea diferenţă. Verii mei – unul e cu un an mai mare, celălalt cu un an mai mic – nu m-au făcut niciodată să mă simt ca un străin.

Acest lucru contribuise la echilibrul lui, decise ea, la atitudinea lui relaxată şi încrezătoare.

– Par a fi oameni minunaţi.

– Chiar sunt. Când am terminat facultatea, aveam un fond rezervat mie, o sumă destul de mare. Banii din proprietăţile părinţilor mei, asigurarea, toate alea. Ei nu folosiseră niciodată vreun cent din fondul respectiv, ci îl investiseră pentru mine.

– Iar tu ţi-ai cumpărat o sală de jocuri.

El ridică paharul cu şampanie.

– Îmi plac sălile de jocuri. Cele mai bune aduc familiile laolaltă. Oricum, vărul meu mai mic e cel care o administrează în cea mai mare parte, iar Jared – cel mai mare – e avocat şi se ocupă de aspectele legale ale afacerii. Mătuşa mea supraveghează şi ajută la organizarea de evenimente, iar în ultimii câţiva ani unchiul meu s-a ocupat de relaţiile cu publicul.

– O afacere de familie dedicată familiilor. E un lucru bun.

– Funcţionează pentru noi.

– Ce părere au ei despre cum îţi petreci verile?

– Nu-i deranjează. Cred că-şi fac griji, dar nu mă încarcă pe mine cu grijile lor. Tu ai crescut lângă un pompier paraşutist. Adăugară pui şi salată pe farfurii. Cum te-ai descurcat?

– Crezând că e invincibil. Dacă tot vorbim de supereroi. Mmm, adăugă când muşcă prin pieliţa crocantă şi ajunse la carnea moale. Domnul s-o binecuvânteze pe Marg. Chiar îl consideram nemuritor, adăugă Rowan. Nu mi-am făcut niciodată griji pentru el. Nu mi-a fost niciodată teamă pentru el, sau pentru mine. El era… „Omul-de-Fier“.

Gull mai turnă în pahare.

– Cu siguranţă vreau să ciocnesc în cinstea „Omului-de-Fier“ Tripp. El e motivul pentru care ne aflăm amândoi aici.

– Bizar, dar adevărat. Mâncă, se relaxă savurând momentul şi se simţi mai în largul ei alături de el, îşi dădu seama, decât se aşteptase. Nu ştiu cât de mult ai auzit din poveste. Despre părinţii mei.

– O parte.

– O mare parte din ceea ce ai auzit a fost înfrumuseţat. Tatăl meu – probabil ai văzut fotografii – era, este încă, destul de impresionant.

– E o trăsătură pe care ţi-a transmis-o şi ţie.

– Oarecum ca unei valkirii.

– Nu eşti genul care hotărăşte să moară în bătălie.

– Te pricepi la mitologie norvegiană.

– Am multe bucăţele de informaţii ciudate şi inexplicabile.

– Am remarcat. În orice caz, un bărbat care arată ca el şi se ocupă cu ceea ce se ocupă el… femeile dau năvală.

– Am aceeaşi problemă. E o adevărată năpastă.

Rowan pufni dispreţuitor şi mâncă puţină salată de cartofi.

– Dar nu era genul care să se întoarcă de la un incendiu sau să se retragă la sfârşitul sezonului şi să-şi caute o tăvăleală de ocazie.

Îşi arcui o sprânceană când Gull se mulţumi să rânjească.

– Nu-i stă în fire. Ca mine, a trăit aici toată viaţa. Dacă ar fi avut acel gen de reputaţie, nu s-ar fi putut descotorosi de ea. A cunoscut-o pe mama când ea a venit în Missoula şi s-a angajat drept chelneriţă. Ea îşi dorea aventură. Era foarte frumoasă, puţin sălbatică. În orice caz, s-au cuplat şi, vai, ea a rămas gravidă. S-au căsătorit. Se cunoscuseră la începutul lui iulie, iar până la mijlocul lui septembrie erau deja căsătoriţi. Stupid, din punct de vedere raţional, dar eu trebuie să fiu recunoscătoare având în vedere că astfel am ajuns azi aici să spun povestea.

Gull ştiuse că fusese dorit, toată viaţa lui. Cât de mult se schimba perspectiva atunci când credeai, aşa cum credea ea, că erai un accident nedorit?

– Vom fi recunoscători amândoi.

– Cred că a fost interesant pentru ea, probabil. Rowan îşi aruncă o mură grasă în gură în timp ce vorbi. Apare tipul ăsta care poartă costum de paraşutist ca o vedetă din filme, membru al elitei, unul aflat la apogeu din punct de vedere profesional, şi o alege pe ea. În acelaşi timp, ea se răzvrăteşte împotriva unei educaţii destul de stricte şi sufocante. Era cu aproape zece ani mai tânără decât tata şi probabil i-a plăcut ideea de a se juca de-a familia cu el. Peste iarnă el îşi pune bazele propriei afaceri, dar e prin preajmă. Bunicii mei sunt prin preajmă şi ei, iar ea poartă în pântece copilul unicului lor fiu. Ea e centrul universului. Părinţii ei au renegat-o, au tăiat pur şi simplu toate legăturile.

– Cum pot oamenii să facă aşa ceva? Cum justifică aşa ceva, cum pot accepta un astfel de lucru?

– Sunt convinşi că au dreptate. Şi cred că asta a făcut lucrurile şi mai interesante pentru ea. Iar în primăvară am apărut eu, şi brusc are un bebeluş cu

care să se mândrească. Bunici grijulii – un soţ care e îndrăgostit şi încă prin preajmă.

Alese un alt fruct, îl lăsă să-i stea pe limbă o clipă, dulce şi tare.

– O lună mai târziu începe sezonul, iar el nu mai e prin preajmă în fiecare zi. Acum are de schimbat scutece şi de legănat un bebeluş care plânge în toiul nopţii. Acum nu mai aduce chiar atât de mult a aventură, nici nu mai e atât de interesant. Se întinse să mai ia o bucată de pui. El nu a rostit niciodată, dar absolut niciodată, un singur cuvânt împotriva ei în faţa mea. Ceea ce ştiu despre perioada aceea am aflat citind scrisori pe care le ţinuse sub cheie, răsfoind printre hârtii, trăgând cu urechea – sau surprinzând-o ocazional pe bunica mea când era furioasă şi devenea destul de slobodă la gură.

– Voiai să ştii, spuse Gull simplu.

– Da, voiam să ştiu. A plecat când aveam cinci luni. M-a dus pur şi simplu la bunicii mei, i-a rugat să aibă grijă de mine cât face ea nişte drumuri, şi nu s-a mai întors niciodată.

– Crud. Nu reuşea să cuprindă cu mintea o astfel de cruzime, nici câtă suferinţă îi produsese ea copilului lăsat în urmă. Şi nesocotit, adăugă el. Arată că a decis că nu asta a vrut, de fapt, aşa că a fugit pur şi simplu.

– La asta se reduce totul. Tatăl meu a reuşit să-i dea de urmă de câteva ori. A dat telefoane, i-a trimis scrisori. Versiunea ei, fiindcă am văzut scrisorile ei de răspuns, era că vina îi aparţinea în întregime lui. El era cel crud şi egoist, o nenorocise emoţional. Putea măcar atâta să facă, să-i trimită nişte bani, în vreme ce ea încerca să se pună din nou pe picioare. Promitea că avea să se întoarcă după ce reuşea, pretindea că îi e dor de mine şi toate alea.

– Şi s-a întors?

– O dată, când am împlinit zece ani. A intrat peste mine la petrecere, toată zâmbete şi lacrimi, cu braţele pline de cadouri. Brusc, petrecerea nu mai e pentru ziua mea.

– Nu, e marea ei întoarcere, ce face din ea centrul universului din nou.

Rowan îl privi stăruitor preţ de o clipă îndelungată.

– Exact aşa a fost. Am detestat-o în acel moment, cu toată intensitatea unui copil de zece ani. Când a încercat să mă îmbrăţişeze, am împins-o. I-am spus să iasă afară, am trimis-o dracului.

– Se pare că la zece ani recunoşteai foarte clar când cineva încerca să-ţi vândă gogoşi. Cum a reacţionat?

– A vărsat lacrimi mari, de crocodil, s-a simţit jignită – şi l-a asaltat pe tatăl meu cu acuzaţii aprige.

– Că te-a stârnit împotriva ei.

– Ai dreptate din nou. Am ieşit valvârtej pe uşa din spate, şi m-aş fi tot dus dacă nu ar fi ieşit tata după mine. Era furios, cât se poate de furios. Ştiam că nu aveam voie să vorbesc astfel cu nimeni şi trebuia să intru înapoi în casă şi să-mi cer scuze de la mama. I-am spus că nu aveam s-o fac, că nu putea să mă oblige, şi până nu o alunga *pe ea*, eu nu mă întorceam în casă. Eram prea furioasă pentru a-mi fi teamă. Respectul era sfânt în casa noastră. Nu se minţea

şi nu se vorbea obraznic – cele două interdicţii majore.

– El cum a reacţionat?

– M-a ridicat de pe pământ şi ştiu că era suficient de aprins cât să mă ducă pe sus înapoi în casă. L-am lovit cu pumnii, cu picioarele, am ţipat, l-am zgâriat, am muşcat. Nici măcar nu mi-am dat seama că plângeam. Ştiu că şi dacă m-ar fi târât înăuntru, dacă m-ar fi ameninţat sau mi-ar fi poruncit, dacă el, care nu ridicase niciodată mâna asupra mea, m-ar fi lovit atunci, tot nu aş fi spus că îmi pare rău.

– Fiindcă atunci ai fi încălcat cealaltă interdicţie majoră, minţind.

– Apoi îmi amintesc doar că eram aşezaţi pe pământ în curtea din spate, iar eu plângeam pe umărul lui. Iar el mă îmbrăţişa, mă mângâia şi îmi spunea că am dreptate. A zis: „Ai dreptate şi eu îmi cer scuze“. Mi-a spus să rămân acolo, iar el avea să intre în casă şi să-i ceară să plece. Dădu băutura pe gât. Şi aşa a şi făcut.

– Ai avut noroc şi tu.

– Da, eu am avut. Ea, nu.

Rowan făcu o pauză şi privi peste lac.

– Cam la doi ani mai târziu, a intrat într-un magazin ieftin să ia ceva şi a nimerit peste un jaf. Şi a murit, fiindcă s-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Oribil. Nimeni nu merită să moară sângerând pe podeaua unui mic magazin din Houston. Doamne, cum am ajuns să vorbesc despre toate astea când avem tort de ciocolată şi şampanie.

– Termină povestea.

– Nu prea mai e mult de spus. Tata m-a întrebat dacă vreau să merg la înmormântare cu el. A spus că el trebuie să meargă, că dacă eu nu simţeam nevoia sau nu voiam să merg, era în regulă. Am spus că o să mă gândesc, iar mai târziu bunica mea a venit în camera mea şi s-a aşezat pe pat. Mi-a spus că trebuie să merg. Că oricât de greu mi-ar fi acum, mi-ar fi şi mai greu în viitor dacă nu aş face-o. Că dacă făceam acest gest, nimic mai mult, nu aveam să fiu chinuită vreodată de regrete. Aşa că m-am dus, şi ea a avut dreptate. Am făcut ceea ce trebuia să fac, ceea ce avea nevoie şi tata să fac, şi nu am regrete.

– Cum rămâne cu familia ei?

– Părinţii ei au păstrat o atitudine foarte rece faţă de noi. Aşa sunt ei. De fapt, eu nu am vorbit niciodată cu ei. O cunosc pe sora ei, mătuşa mea. A ţinut neapărat să sune şi să-mi scrie de-a lungul anilor, chiar a venit cu familia ei de câteva ori. Sunt oameni de treabă.

– Şi cu asta se încheie schimbul nostru de poveşti de viaţă.

– Presupun că mai există un capitol sau două, pentru altă dată.

Rowan îl privi în vreme ce el îi umplu din nou paharul.

– Ai încetat să mai bei, şi îmi tot umpli paharul. Încerci să mă îmbeţi ca să mă vezi goală?

– Goliciunea e întotdeauna scopul. O spuse pe un ton glumeţ, simţind că Rowan avea nevoie de o schimbare de atmosferă. Dar să te îmbăt? Nu după ce te-am văzut golind fără să clipeşti pahare de tequila. Eu sunt la volan, îi aminti

Gull.

– O atitudine responsabilă. Ciocni cu el. Iar asta înseamnă că rămâne mai mult pentru mine. Ştiai că Dobie şi Stovic mi-au curăţat şi zugrăvit camera?

– Am auzit că Dobie a înscris un prim punct cu tine.

Ea lăsă să-i scape hohotul răsunător şi obraznic ce îi era specific.

– Dacă el consideră că asta înseamnă un prim punct, înseamnă că nu a încercat niciodată să seducă o femeie singură şi încrezătoare. Luă furculiţa şi desprinse o îmbucătură zdravănă de tort direct din vas. Ochii îi râdeau de plăcere când o băgă în gură, apoi i se închiseră cu un geamăt lung şi grav. Ei, asta da prăjitură, şi echivalentul unui întreg meci de baseball. Cu destule incendii şi ciocolată, aş putea supravieţui tot sezonul fără sex.

– Să nu te miri dacă dispar toate rezervele de ciocolată pe o rază de o sută de kilometri.

– Îmi place stilul tău, Gull. Luă o nouă bucată consistentă pe furculiţă. Eşti plăcut ochilor, ai minte, ştii să te baţi şi faci ceea ce trebuie făcut când intervii la incendii. În plus, cu siguranţă ştii cum să seduci o femeie singură şi încrezătoare. Dar sunt câteva probleme.

Înfipse din nou furculiţa în prăjitură, de data aceasta oferindu-i-o lui.

– În primul rând, ştiu că ai buzunare adânci. Dacă m-aş culca acum cu tine, ai putea crede că am făcut-o fiindcă eşti bogat.

– Nu-s chiar atât de bogat. Oricum. Se gândi puţin şi zâmbi. Asta nu m-ar deranja prea tare.

– În al doilea rând. Îi întinse o nouă bucăţică de prăjitură, apoi se răzgândi şi o băgă în gură. Eşti pompier paraşutist în unitatea mea.

– Eşti genul de femeie care încalcă regulile. Coduri, nu. Regulile, da.

– E o distincţie interesantă. Sătulă, se întinse pe pătură şi studie cerul. Nici un nor, murmură ea. Prognoza pe termen lung anunţă vreme caldă şi secetoasă. Nu vor fi prea multe picnicuri cu şampanie sezonul ăsta.

– Atunci ar trebui să-l apreciem pe ăsta.

Se întinse peste pătură şi îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut lung şi lent. Rowan avea gust de şampanie şi de ciocolată, mirosea a piersici şi a zi fierbinte de vară.

Avea cicatrice, pe trup şi în suflet, dar cu toate acestea înfrunta viaţa plină de curaj.

Când mâinile ei se ridicară pe chipul lui, Gull savură toate acele arome, acele parfumuri, contrastele fascinante cuprinse în ea, lăsându-se să alunece doar puţin mai adânc în bogăţia lor.

Apoi ea îi ridică uşor faţa.

– Încerci să înscrii mai multe puncte dintr-odată.

– A funcţionat în cazul Omului Păianjen.

– El era atârnat cu picioarele în sus, în ploaie – iar asta după ce se bătuse cu nişte răufăcători. Ca să nu mai vorbim de faptul că el n-a mai ajuns la etapa următoare.

– Sunt în pericol de a deveni nebun după tine, dacă nu de altceva măcar

fiindcă te pricepi atât de bine la filmele de acţiune cu supereroi.

– Încerc să te scutesc de o astfel de soartă. Bătu pătura lângă ea. De ce nu te întinzi aici pentru etapa următoare a unui picnic tradiţional, ca eu să-ţi explic între timp?

Gull puse coşul deoparte şi se întinse lângă ea, şold lângă şold.

– Dacă ne-am culca împreună, începu Rowan, nu încape îndoială că ar fi furtunos şi tunător.

– S-ar zgâlţâi pământul.

– Şi asta. Dar după aceea s-ar produce tragedia inevitabilă. Te-ai îndrăgosti de mine. Li se întâmplă tuturor.

El detectă umorul din vocea ei şi îşi împleti leneş degetele cu ale ei.

– Ai o asemenea putere?

– Am şi, deşi Domnul mi-e martor că am încercat, nu o pot controla. Iar tu – îţi spun asta fiindcă, după cum ziceam, îmi place stilul tău –, neajutorat şi fără speranţă, ai cădea în slăbiciunea iubirii, aproape fără să mai poţi mânca sau dormi. Ţi-ai cheltui toate profiturile obţinute din fisele băgate în Skee-Ball pentru a-mi cumpăra daruri rafinate, într-o încercare zadarnică de a-mi cuceri inima.

– Ar putea fi destul de rafinate, spuse el. Skee-Ball e uriaş.

– Cu toate acestea, inima mea nu poate fi cumpărată. Aş fi nevoită să o frâng pe a ta, cu răceală şi cruzime, pentru a te scuti de noi umilinţe. Şi fiindcă rugăminţile tale jalnice m-ar irita al naibii de mult.

– Toate astea, spuse el după o clipă, în urma unei singure tăvăleli?

– Mă tem că da. Nici nu mai ştiu câţi pantofi am fost nevoită să arunc doar fiindcă tălpile erau pătate cu inimile însângerate pe care le-am zdrobit pe parcurs.

– E o avertizare corectă. Îmi asum riscul.

Se rostogoli spre ea şi îi cuprinse gura.

Preţ de o clipă, Rowan avu impresia că o explozie i se produsese în creştetul capului. Focuri de artificii, fierbinţeală, erupţii, toate îi cuprinseră trupul ca o minge de foc. I se tăie respiraţia şi îşi pierdu ceea ce ea considera a fi uzul raţiunii, cuprinsă de vârtejul violent al dorinţei.

Se arcui spre el, împingându-şi mâinile sub tricoul lui – dornică să-şi astâmpere dorinţa lipită de el, de pielea lui, cu muşchii lui sub mâinile ei.

Era un fel de sălbăticie între ei. Rowan ştia că exista înăuntrul ei, iar acum simţea că, indiferent care ar fi fost animalul încătuşat în el, se desprinsese şi gonea alături de fiara din ea.

Ea îl înnebunea. Gura aceea bogată şi lacomă, mâinile rapide şi cercetătoare, trupul ce se mişca sub al lui cu atâta forţă, atâta hotărâre, chiar şi în scurta clipă în care i se supusese.

Sânii ei, plini şi fermi, îi umplură palmele, în vreme ce gemetele ei de plăcere îi vibrară pe buzele lipite de ale lui. Era un întreg amalgam de senzaţii şi îl bombarda cu sentimente pe care nu putea nici să le împiedice, nici să le numească.

Se imagină sfâşiind hainele de pe ea şi de pe el, luând ceea ce îşi doreau amândoi chiar acolo, pe o pătură împrumutată, lângă un lac scânteietor.

Apoi mâinile ei intervenirăîntre ei, îl împinseră. Gull îşi mai acordă o clipă, desfătându-se cu acea sărbătoare de senzaţii, înainte de a se da în spate pentru a o privi.

– Asta, spuse el, e etapa următoare a unui picnic tradiţional.

– Da, cred că aşa e. Şi e favorita mea. E bine că mi-am satisfăcut poftele cu tortul ăla de ciocolată, fiindcă e clar că ştii cum să stârneşti o femeie. De fapt… Se smuci până ieşi de sub el, luă bucata de prăjitură rămasă şi muşcă din ea. Mmm, da, asta rezolvă totul.

– Naiba s-o ia pe Marg.

Buzele ei se curbară când linse ciocolata de pe degete.

– A fost grozav – fiecare fază.

– Mai am câteva faze în sac.

– Sunt sigură că aşa e, şi nu mă îndoiesc că ar fi favorite. Tocmai de-asta ar fi bine să plecăm.

Buzele ei se curbaseră, îşi spuse el când începură să-şi strângă lucrurile, dar zâmbetul nu-i ajunsese şi la ochi. Aşteptă până aşezară şi pătura în coşul bine golit.

– Am înscris două puncte.

Ea râse, aşa cum sperase şi Gull, apoi chicoti amuzată în vreme ce porniră pe drumul înapoi.

2 Porecla lui Tony Stark, supereroul din filmul *Iron Man* (n.red.)

Capitolul 10

Lucas băgă capul în bucătăria popotei.

– Se zvoneşte ceva despre o plăcintă cu afine.

Marg aruncă o privire în spate în vreme ce termină de marinat câţiva curcani mari cât nişte maşini.

– S-ar putea să fi pus deoparte o bucată şi eventual aş putea oferi şi o ceaşcă de cafea pe lângă ea. Dacă cineva m-ar ruga frumos.

El se apropie şi o sărută pe obraz.

– Asta s-ar putea să ţină. Stai jos.

Lucas luă loc lângă blatul de bucătărie pe care Lynn pregătea grămezi uriaşe de legume.

– Ce mai faci, Lynn?

– Nu tocmai rău având în vedere că tot pierdem bucătărese. Îi aruncă un zâmbet şi o ocheadă din ochii de un cafeniu intens. Dacă stai prin preajmă suficient de mult, o să-ţi dăm de lucru.

– Sunt dispus să lucrez pentru plăcintă. Am auzit despre problemă. Speram să pot vorbi cu Rowan, dar mi s-a spus că e la un picnic cu un boboc din California.

– Picioare-Iuţi, confirmă Lynn. A îmbrobodit-o pe Marg să-i pregătească un coş cu mâncare.

– Nu mă îmbrobodeşte nimeni dacă nu-mi place ceea ce aud.

Marg puse o bucată încălzită de plăcintă cu afine, cu un glob de îngheţată ce se topea lent peste crusta aurită, în faţa lui Lucas.

– Are totuşi un stil aparte, comentă Lynn.

– Nimeni nu îşi impune stilul asupra lui Rowan dacă ei nu-i place stilul respectiv.

Marg puse o cană groasă de cafea lângă plăcintă.

– Nu-mi fac griji pentru ea, spuse Lucas, ridicând din umeri.

– Mincinosule.

Lucas îi zâmbi lui Marg.

– Tu ce părere ai despre treaba asta cu Dolly?

– În primul rând, fata ştie să gătească, dar nu are creier, nici bun-simţ, nici cât grămada aia de broccoli pe care o pregăteşte Lynn. Marg flutură un suport pentru cratiţe către el. Şi să nu-ţi închipui că nu ştiu că a încercat să flirteze şi cu tine o dată sau de două ori.

– O, vai, spuse Lynn, roşind şi ea, şi Lucas până la rădăcina părului.

– Pentru Dumnezeu, Marg, e de vârsta lui Rowan.

– Asta şi bunul-simţ te-au împiedicat pe tine să acţionezi, dar pe ea n-au împiedicat-o să încerce.

– Nu contează, murmură Lucas, şi se concentră asupra plăcintei.

– Poţi să-mi mulţumeşti că am avertizat-o să stea cuminte înainte să ajungă la urechile lui Rowan şi să o scalpeze. În orice caz, m-aş fi opus lui L.B. când a hotărât s-o primească înapoi, dar aveam nevoie de ajutor. Bucătăreasa pe care o angajasem n-a rezistat perioadei de pregătire.

– Prea mult de lucru, a spus, zise Lynn dându-şi ochii peste cap şi umplând o oală imensă cu muntele de cartofi pe care îi curăţase şi îi tăiase cubuleţe.

– Mă gândeam să văd dacă nu am putea s-o promovăm pe una dintre fetele noastre, care ajută la pregătit uneori, şi la curăţenie, s-o transformăm în bucătăreasă cu normă întreagă. Dar Dolly are experienţă şi ştiu ce poate face. Şi, ei bine, are un copil acum.

– Copilul lui Jim Brayner. Lucas încuviinţă din cap, mâncând din plăcintă. Toată lumea are nevoie de o şansă.

– Da, iar proasta aia a sfârşit prin a vărsa sânge de porc în tot apartamentul lui Ro. O treabă nasoală, după părerea mea.

– Fata aia i-a purtat sâmbetele lui Ro încă din şcoală, dar să facă aşa ceva? Lucas clătină din cap. E pur şi simplu o nebunie.

– Dolly are noroc că la faţa locului s-a aflat şi Cards, care a imobilizat-o pe Ro suficient cât să sosească şi restul băieţilor şi s-o pună la pământ. Altfel n-ar mai fi fost doar sânge de guiţător în cameră.

– Fata mea are o fire aprinsă.

– Şi avea dreptate să se aprindă, zic eu – la fel oricine altcineva de pe-aici. Şi ce face Dolly după ce L.B. o dă afară? Privirea lui Marg era aprinsă când trânti o cârpă de vase pe masa de bucătărie. Vine plângând la mine şi mă întreabă dacă pot pune o vorbă pentru ea. I-am dat eu o vorbă, să mă ţină mine.

Lynn pufni dispreţuitor:

– În mijlocul tuturor, ceva de genul: Ieşi *cuvântul acela* din bucătăria mea.

– Îmi pare rău pentru problemele ei, dar e mai bine că a plecat. Şi că stă departe de fata mea, adăugă Lucas. În ceea ce-l privea, asta era totul pentru el. Ce părere ai despre bobocii din sezonul ăsta?

Marg scoase un teanc de cratiţe.

– Bobocul cu care e fata ta, mâncând pui prăjit, sau toţi bobocii?

– Toţi. Lucas înfulecă şi ultima bucată de plăcintă. Poate unul dintre ei anume.

– Sunt o recoltă bună, inclusiv acel unul anume. Aş spune că majoritatea sunt destul de nebuni cât să reziste.

– Cred că vom vedea. A fost o plăcintă al naibii de bună, Marg.

– Încerci să obţii suplimente?

– Nu pot. Se bătu peste burtă. Zilele în care mâncam ca un pompier paraşutist s-au încheiat. Şi am câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, adăugă când se ridică să-şi ducă farfuria şi cana la chiuvetă. Când te întâlneşti cu Ro, spune-i că am trecut pe-aici.

– Aşa voi face. Eşti destul de aproape cât să ne vizitezi mai des.

– Afacerea merge bine, iar când merge bine sunt ocupat. Dar am să-mi fac timp. Nu te omorî prea mult cu munca, Lynn.

– Vino din nou în octombrie să-mi spui asta şi atunci poate voi fi în stare să te ascult.

Dădu să iasă spre locul unde îşi lăsase camioneta. Ca întotdeauna, simţi un junghi de nostalgie, unul mărunt. Câţiva dintre pompieri alergau pe pistă. Alţii, din câte vedea el, stăteau cu gura căscată lângă o parte dintre mecanici.

Îl observă pe Yangtree, având un aer oficial în uniformă şi cască, conducând un grup de vizitatori care tocmai ieşeau din biroul de Operaţiuni. Erau o mulţime de copii, remarcă el, plimbaţi pe-acolo, entuziasmaţi de vederea paraşutelor, a costumelor de paraşutişti şi a reţelei de sisteme computerizate – mult îmbunătăţite faţă de vremea lui.

Poate avea să le surâdă norocul şi să vadă pe cineva asamblând o paraşută. Oricum, era o vizită interesantă pentru un copil aflat în vacanţa de vară.

Aceste lucruri îi aduseră aminte de şcoală, iar gândul la şcoală îi aminti de directoarea de liceu cu care acceptase să se vadă la un pahar.

Probabil ar fi trebuit doar s-o invite în biroul lui, să discute cu ea acolo. Profesionist.

Afacerile amicale începură să pară tot mai neliniştitoare pe măsură ce se scurgeau orele din zi.

Imposibil să mai scape acum, îşi aminti singur, şi scotoci după chei în buzunar. Între timp, întoarse capul spre torsul ca de felină al motorului şi se încruntă puţin când îşi văzu fiica sărind în scaunul din dreapta al unei decapotabile Audi Spyder.

Ea flutură din mână spre el, apoi sări peste portieră când fiara elegantă opri cu un răget.

– Bună! Intenţionam să încerc să trec pe la tine mai târziu. Îşi aruncă braţele în jurul lui – exista oare ceva mai minunat decât o îmbrăţişare puternică din partea copilului tău devenit adult? Acum nu mai trebuie, fiindcă eşti aici.

– Aproape era să nu ne întâlnim. Gull, corect?

– Corect. Mă bucur să vă văd din nou.

– Impresionantă maşină.

– Sunt încântat de ea.

– Ce ştie să facă?

– Teoretic sau practic – cu fiica dumneavoastră la bord?

– Ăsta e un răspuns bun, chiar dacă nu răspunde la întrebare, decise Lucas.

– Vreţi să o luaţi la un test?

Gull îi întinse cheia.

– Hei! Rowan sări să o prindă, nereuşind când Gull închise pumnul. Cum de el are voie?

– El e „Omul-de-Fier“.

Rowan îşi îndesă degetele mari în buzunare.

– A spus că trebuie să mă culc cu el înainte să o pot conduce.

Gull răspunse rânjetului ei cu o privire aprigă.

– A refuzat.

– Aha. Ei bine, nu m-aş da înapoi s-o iau la o tură. Va trebui să profit mai încolo de ofertă, fiindcă acum trebuie să plec.

– Nu poţi să mai stai puţin? întrebă Rowan. Putem sta împreună o vreme. Ai putea rămâne pe furiş la cină.

– Aş vrea să pot, dar sunt câteva lucruri de care trebuie să mă ocup, apoi mă văd cu o clientă la un pahar – o întâlnire. O discuţie prestabilită.

Rowan îşi scoase ochelarii de soare.

– O clientă?

– Da. Da. Are, ăăă, nişte proiecte pe care vrea să le discute cu mine şi e interesată să încerce căderea liberă accelerată. Aşa că presupun că vom vorbi. Despre asta. În fine… Am să revin în curând, să iau cina pe furiş cu tine. Eventual să încerc maşinăria aia a ta, Gull.

– Oricând.

Lucas prinse bărbia lui Rowan în mână.

– Ne vedem mai târziu.

Ea îl privi urcând în maşină şi îndepărtându-se.

– Întâlnire pe naiba.

Gull deschise capota maşinii ca să scoată coşul.

– Poftim?

– Iese cu cineva. Cu o femeie.

– Uau! Asta da ştire şocantă. Cred că mi s-a oprit inima pentru o clipă.

– El nu iese cu nimeni. Rowan continuă să urmărească, încruntată, camioneta tot mai măruntă a tatălui ei, ce se îndepărta. E stângaci şi stânjenit în preajma femeilor, dacă e atras de ele. N-ai văzut cât de stânjenit era când a pomenit despre această *discuţie prestabilită?* Şi cine naiba e ea?

– E greu, dar trebuie să accepţi că, într-o bună zi, copiii îşi vor lua zborul din cuib.

– Oh, mai scuteşte-mă. Creierul lui se face terci când are de-a face cu un anumit tip de femeie, şi poate fi manipulat.

Fascinat de reacţia ei, Gull se sprijini de maşină.

– E foarte puţin probabil, dar s-ar putea să se vadă cu o femeie de care se simte atras şi care nu intenţionează câtuşi de puţin să-l manipuleze. Şi vor bea ceva şi vor povesti.

– Ce naiba ştii tu? îl sfidă ea, şi porni tropăind spre clădirea de locuinţe.

Amuzat, Gull îi duse coşul înapoi lui Marg.

De-abia îl aşezase pe masa de lucru când cineva ciocăni la uşa de afară.

– Mă scuzaţi. Margaret Colby?

Gull îl măsură rapid din priviri pe bărbat – costum de culoare închisă şi o cravată cu nod strâns, de un roz-închis, intens, pantofi lucioşi, păr de culoarea cernelii pieptănat pe spate de pe fruntea înaltă.

Marg rămase pe loc.

– Exact.

– Sunt reverendul Latterly.

– Îmi aduc aminte de dumneavoastră, de când au fost aici Irene şi Dolly.

Înţelegându-i tonul şi remarcând că Marg nu-l invita pe bărbat să intre, Gull decise să rămână prin preajmă.

– Pot să vorbesc o clipă cu dumneavoastră?

– Puteţi, dar vă irosiţi energia şi îmi irosiţi şi mie timpul dacă aţi venit să mă rugaţi să încerc să-l conving pe Michael Little Bear să o primească pe Dolly Brakeman înapoi în bucătăria aceasta.

– Doamnă Colby.

Intră fără a fi invitat şi zâmbi, dezvăluind un şir de dinţi mari şi albi.

Gull decise că nu-i plăcea cravata omului şi se servi cu o doză rece de bere de ghimbir.

– V-aş ruga să discutăm o clipă între patru ochi.

– Avem de lucru. Îi aruncă o privire de avertizare lui Lynn înainte ca aceasta să apuce să se furişeze din încăpere. Mai între patru ochi decât atât nu veţi putea vorbi.

– Ştiu că sunteţi foarte ocupată şi că a găti pentru aşa de mulţi oameni e o muncă grea. O muncă solicitantă.

– Sunt plătită pentru ea.

– Da.

Latterly îl fixă cu privirea pe Gull şi lăsă tăcerea să stăruie.

În replică, Gull se sprijini de blatul de bucătărie şi bău nişte bere de ghimbir, ceea ce aduse o tresărire pe buzele lui Marg.

– Ei bine, voiam să discut cu dumneavoastră fiindcă sunteţi superiorul direct al lui Dolly şi…

– Am fost, îl corectă Marg.

– Da. Am discutat cu domnul Little Bear şi îi înţeleg rezervele în a ierta greşeala lui Dolly.

– Dumneavoastră îi spuneţi greşeală. Eu îi spun răutate otrăvitoare.

Latterly îşi deschise palmele, apoi le prinse laolaltă pentru o clipă ca într-un gest de rugăciune.

– Înţeleg că este o situaţie dificilă şi nu există nici o scuză pentru comportamentul lui Dolly. Dar fireşte că a fost supărată după ce domnişoara Tripp a ameninţat-o şi a acuzat-o că… e de o moralitate îndoielnică.

– Asta e varianta lui Dolly? Marg clătină din cap, într-un gest ce cuprindea în egală măsură milă şi dezgust. Fata aia minte jumătate din timpul cât vorbeşte. Dacă nu ştiţi asta, nu prea vă pricepeţi să judecaţi caractere. Iar eu aş zice că asta e o abilitate importantă în profesia dumneavoastră.

– În calitate de consilier spiritual al lui Dolly…

– Opriţi-vă acum, fiindcă nu prea mă interesează spiritul lui Dolly. Îi poartă pică lui Rowan de când o ştiu. A fost dintotdeauna invidioasă, întotdeauna şi-a dorit ceea ce avea altcineva. Nu se va întoarce aici şi nu va mai primi o şansă de-a o lovi pe Rowan. Acum, L.B. e şeful acestei baze, dar eu sunt şefa în această bucătărie. Dacă i-ar da prin cap să o primească pe Dolly înapoi aici, ar fi nevoit să-şi caute o altă bucătăreasă-şefă, iar el ştie asta.

– E o atitudine foarte dură.

– Eu o consider bun-simţ. Fata ştie să gătească, dar e sălbatică, nestatornică şi provoacă probleme. N-o pot ajuta.

– E tulburată, încă încearcă să-şi găsească o cale în viaţă. Şi creşte de una singură un bebeluş.

– Nu e singură, îl corectă Marg. O cunosc pe mama ei de când eram copii şi ştiu că Irene şi Leo fac tot ce pot pentru Dolly. Probabil mai mult decât ar trebui, având în vedere circumstanţele. Acum am să vă rog să plecaţi.

– Nu aţi vrea, vă rog, să scrieţi măcar o recomandare pentru ea? Sunt sigură că ar ajuta-o să-şi găsească un alt loc de muncă la bucătărie.

– Nu, n-aş vrea.

Gull estimă că expresia de şoc ce apăru pe chipul bărbatului fu una sinceră. Foarte probabil, reverendul nu era obişnuit cu refuzurile nete.

– Ca femeie creştină…

– Cine a spus că sunt creştină? Îl împunse acum cu un deget, suficient de agresiv cât să-l facă să se dea un pas înapoi. Şi cum se face că ăsta e considerat un fel de criteriu suprem pentru a deosebi ce-i drept de ce-i greşit, ce-i bun de ce-i rău? Nu-i voi da o scrisoare de recomandare fiindcă reputaţia şi cuvântul meu sunt importante pentru mine. Puteţi să-i consiliaţi spiritul cât doriţi, dar nu veniţi în bucătăria mea să încercaţi să mă consiliaţi asupra propriului spirit. Dolly a făcut nişte alegeri, acum va învăţa să facă faţă consecinţelor acelor alegeri.

Făcu un pas înainte, iar din ochii de culoarea alunei îi ţâşniră flăcări.

– Credeţi că n-am auzit ce vorbe a răspândit despre Rowan prin oraş? Despre mine, despre L.B., chiar şi despre micuţa Lynn aici de faţă? Despre toată lumea? Eu aud totul, reverend Jim, şi a naibii să fiu dacă i-aş oferi ceva cuiva care minte în legătură cu mine şi cu ai mei. Dacă n-ar fi fost mama ei, i-aş fi dat personal un şut zdravăn şi iute în dos lui Dolly Brakeman.

– Zvonurile sunt…

– Seva care însufleţeşte discuţiile. Dacă vreţi să-i faceţi o favoare, spuneţi-i lui Dolly să fie atentă la ce scoate pe gură. Acum am de lucru, şi v-am acordat dumneavoastră şi lui Dolly suficient de mult din timpul meu.

Se întoarse ostentativ spre sobă.

– Îmi cer scuze dacă am deranjat. Vorbi rigid acum şi fără zâmbetul larg şi deschis. Am să mă rog ca mânia să vă părăsească sufletul.

– Îmi place mânia mea exact acolo unde e, îi aruncă Marg, în vreme ce Latterly ieşi cu spatele pe uşă. Lynn, legumele alea nu au să se gătească

singure.

– Nu, doamnă.

Oftând, Marg se întoarse:

– Îmi pare rău, scumpo. Nu sunt furioasă pe tine.

– Ştiu. Mi-aş dori să am şi eu curajul de-a vorbi astfel cu oamenii – să le spun exact ce cred şi ce vreau să spun.

– Nu, nu-ţi dori aşa ceva. Eşti bine exact aşa cum eşti. Pur şi simplu mi-a displăcut imbecilul ăla făţarnic. Îi aruncă o privire lui Gull. Tu n-ai nimic de spus?

– Doar că e un imbecil făţarnic cu prea mulţi dinţi şi cu o cravată urâtă. Singura mea critică faţă de răspunsul tău e că, după părerea mea, ar fi trebuit să-i spui că eşti o femeie budistă sau, poate, păgână.

– Păcat că nu m-am gândit la asta, zâmbi. Vrei nişte plăcintă?

Gull nu ştia unde ar mai fi putut încăpea şi plăcinta după tortul de ciocolată, dar înţelegând sentimentul din spatele ofertei, nu putu să refuze.

Lucas avea stomacul strâns când intră în bar, dar îşi promise în sinea lui că avea să se liniştească de îndată ce începeau să discute despre subiectul care o interesa pe ea, oricare ar fi fost el.

Apoi o văzu, aşezată la o masă, citind o carte, şi îşi simţi limba ca de lemn.

Se îmbrăcase într-o rochie, ceva verde şi văratic, care îi scotea în evidenţă braţele şi picioarele, în vreme ce părul ei roşcat şi frumos i se revărsa în valuri pe umeri.

Ar fi trebuit oare să-şi pună o cravată? se întrebă el. Purta rareori cravate, dar avea câteva.

Ea ridică privirea, îl văzu şi zâmbi. Neavând încotro, Lucas traversă încăperea, apropiindu-se de masă.

– Cred că am întârziat. Îmi cer scuze.

– Nu ai întârziat. Închise cartea. Am ajuns aici puţin prea devreme, fiindcă treburile pe care le aveam de rezolvat nu mi-au luat chiar atâta timp cât mă aşteptasem. Strecură cartea în geantă. Întotdeauna îmi iau o carte cu mine, în caz că am ceva timp liber.

– Am citit cartea asta.

Poftim, îşi spuse, vorbea. Se aşeză.

– Cred că, bazându-mă pe profesia ta, am presupus că citeşti cărţi educative tot timpul.

– Citesc o mulţime de astfel de cărţi, dar nu şi când e vorba de cartea pe care o port în geantă. Îmi place foarte mult deocamdată, însă îmi place întotdeauna Michael Connelly.

– Da, scrie bine.

Chelneriţa îşi făcu apariţia.

– Bună seara. Pot să vă aduc ceva de băut?

Când Ella se mişcă puţin, parfumul ei – ceva cald şi condimentat – pluti peste masă şi înceţoşă mintea lui Lucas.

– Oare de ce am poftă? se întrebă ea. Cred că un gin tonic Bombay, cu puţină lămâie verde.

– Şi dumneavoastră, domnule? Domnule? repetă chelneriţa, când Lucas rămase mut.

– O, scuze. A, vreau o bere. Un Rolling Rock.

– Vi le aduc imediat. Altceva? Un aperitiv?

– Ştii ce mi-ar plăcea? Nişte coji de cartofi dulci la cuptor. Sunt excelente, îi spuse lui Lucas. Ar trebui să guşti câteva cu mine.

– Sigur. În regulă. Grozav.

– Mă întorc imediat cu băuturile.

– Apreciez foarte mult faptul că ţi-ai făcut timp să vii, începu Ella. Am un pretext să stau într-un bar drăguţ, să beau ceva răcoritor şi să servesc mâncare păcătoasă.

– E un local frumos.

– Îmi place să vin aici, când am ocazia. Am ajuns să mă simt ca acasă în Missoula, în timp destul de scurt. Îmi plac foarte mult oraşul, zona rurală, munca mea. Greu mi-aş putea dori mai mult.

– Nu eşti de aici. Din Montana.

Ştia acest lucru sigur. Nu ştiuse oare?

– Născută în Virginia, mutată în Pennsylvania când m-am dus la facultate, unde l-am cunoscut pe fostul meu soţ.

– Asta e hăt-departe faţă de Montana.

– M-am apropiat tot mai mult în timp. Ne-am mutat în Denver când copiii aveau zece, respectiv doisprezece ani, când soţul meu – fostul – a obţinut un post greu de refuzat. Am stat acolo vreo doisprezece ani, până ne-am mutat în statul Washington, tot datorită unei oferte de angajare. Fiul meu s-a mutat aici, s-a căsătorit, şi-a întemeiat familia, iar fata mea s-a stabilit în California, aşa că după divorţ mi-am dorit un nou început. Fiindcă îmi plac munţii, am decis să încerc aici. Am parte de un nou început, de munţi, de fiul meu şi de familia lui, iar fiica mea e suficient de aproape cu avionul cât să o pot vedea de mai multe ori pe an.

Lucas nu-şi putea imagina ce însemnase tot acel strâns şi plecat, plecat apoi strâns din nou. Deşi munca lui îl purtase prin tot vestul, el trăise în Missoula toată viaţa.

– Asta înseamnă să străbaţi o mare parte din ţară şi multe mutări.

– Da, şi mă bucur că s-au încheiat. Tu eşti de-al locului?

– Exact. Născut şi crescut în Missoula. Am fost spre est de câteva ori. Suntem solicitaţi în afara sezonului să ne ocupăm de incendii controlate sau dezinsecţii.

– Exterminaţi gândaci?

El râânji.

– Gândaci care trăiesc în copaci înalţi, explică el, împungând aerul în sus cu degetul mare. Noi – pompierii paraşutişti, adică – suntem antrenaţi să ne căţărăm. Dar cea mai mare parte a vieţii mi-am petrecut-o la vest de St. Louis.

Chelneriţa le aduse băuturile, iar Ella ridică paharul.

– Să ciocnim pentru rădăcini – pentru păstrarea şi aprofundarea lor.

– Statul Washington e o zonă frumoasă. Am intervenit la câteva incendii acolo, ca pompier paraşutist. Şi în Colorado.

– O mare parte din ţară. Ella îi zâmbi. Ai văzut şi cele mai neatinse locuri şi cele mai devastate. Şi în Alaska, nu? Am citit că ai stins incendii de vegetaţie şi acolo.

– Sigur.

Ea se aplecă în faţă.

– Nu-i aşa că e fantastică? Dintotdeauna mi-am dorit să văd, să vizitez acele locuri.

Timp de o clipă Lucas pierdu şirul conversaţiei privind în ochii ei.

– Aa… am văzut-o doar vara şi e fantastică. Verdele, albul, apa, kilometrii nesfârşiţi de spaţii deschise. Atâta apă e periculoasă atunci când sari la un incendiu, dar acolo nu sunt copaci, deci se compensează.

– Care sunt mai periculoase? Apele sau copacii?

– Dacă aterizezi în apă cu tot echipamentul te duci la fund şi s-ar putea să nu te mai ridici la suprafaţă. Dacă aterizezi în copaci, dacă aterizezi greşit, s-ar putea să rămâi doar agăţat ori s-ar putea să-ţi rupi gâtul. Cel mai bine e să nu aterizezi nici în apă, nici în copaci.

– Ţie ţi s-a întâmplat?

– Da, eu mi-am luat porţia din amândouă. Partea cea mai rea e când ştii că vei ateriza acolo şi încerci să corectezi traiectoria suficient cât să poţi scăpa. Orice săritură din care poţi scăpa e o săritură bună.

Ella se lăsă pe speteaza scaunului.

– Ştiam eu. Ştiam că vei fi perfect pentru ceea ce aş vrea să fac.

– Aaa…

– Ştiu că se organizează tururi de vizitare a bazei, iar grupurile pot vedea biroul de Operaţiuni şi să pună nişte întrebări. Dar mă gândeam la ceva anume pentru elevi. Ceva mai intim, mai aprofundat. Să audă cu urechile lor, direct de la sursă, de ce anume e nevoie, ce presupune munca ta, ce ai făcut până acum. Experienţe personale de viaţă, de muncă, despre riscuri şi recompense.

– Vrei să discut cu copiii?

– Da. Vreau să vorbeşti cu ei. Vreau să-i înveţi. Ascultă-mă până la capăt, adăugă ea, când Lucas se mulţumi să se zgâiască la ea. Mulţi dintre elevii noştri provin din familii bogate, au părinţi care-şi permit să-i trimită la şcoli particulare renumite precum a noastră. Toată lumea a auzit despre Zulie. Baza e chiar aici. Dar îţi garantez că prea puţini, sau poate chiar nimeni, în afară de cei care sunt cumva legaţi de bază, înţeleg ce înseamnă cu adevărat să fii ceea ce eşti tu, să faci ceea ce faci tu.

– Eu nu mai sunt pompier paraşutist.

– Lucas. Zâmbetul discret îi dădu la iveală gropiţele. Vei fi întotdeauna pompier paraşutist. În orice caz, ţi-ai dedicat jumătate din viaţă acestei profesii. Ai văzut ce schimbări au apărut legate de manevre şi de echipament. Te-ai

luptat cu incendiile de vegetaţie pe tot cuprinsul vestului. Ai văzut frumuseţea şi oroarea. Ai simţit-o. Îşi duse la inimă mâna strânsă în pumn. Unii dintre copiii aceştia, anume cei pe care aş dori să-i influenţez cu această iniţiativă, sunt copii cu atitudini greşite. Munca grea, munca de jos, le e rezervată celorlalţi – cei care nu au bani sau minte să facă o facultate, să-şi construiască o carieră profitabilă. Sălbăticia? Ce mare treabă? Lăsă-i pe alţii să-şi facă griji pentru ea.

Ella declanşase ceva în el în clipa în care-i spusese că avea să fie pentru totdeauna pompier paraşutist. În clipa în care îşi dăduse seama că ea înţelegea acel lucru.

– Nu văd cum aş putea să schimb asta discutând cu ei.

– Cred că, dacă te vor asculta, dacă vor avea şansa de a-ţi pune întrebări, dacă le vei explica totul de la cap la coadă, de la pregătire la intervenţiile în incendii, acest lucru va deschide unele dintre aceste minţi tinere.

– Iar asta e munca ta. Deşi nu mai predai, vei fi întotdeauna profesoară.

– Da. Putem înţelege asta unul despre celălalt. Îl privi în vreme ce-şi sorbi băutura. Intenţionez să discut cu ofiţerul de operaţii de la bază. Aş vrea să organizez un grup, sau mai multe, care, cu permisiunea părinţilor, să treacă printr-o sesiune de pregătire. O versiune prescurtată, desigur. Eventual într-un weekend după încheierea sezonului de incendii.

– Vrei să-i treci prin foc şi apă, spuse el, cu umbra unui zâmbet.

– Vreau să le arăt, să-i învăţ, să-i fac să înţeleagă că bărbaţii şi femeile care îşi dedică viaţa pentru a apăra sălbăticia noastră aleg de bunăvoie să treacă prin foc şi apă. Am idei despre fotografii şi filme, şi… am idei, spuse râzând. Şi am avea la dispoziţie vara întreagă să plănuim detaliile proiectului.

– Cred că e un lucru bun ceea ce încerci să faci. Nu prea mă descurc să vorbesc. Adică să vorbesc în public.

– Te pot ajuta eu cu asta. În plus, aş prefera să fii tu însuţi. Crede-mă, e suficient.

Ridică una dintre cojile de cartofi pe care chelneriţa le servise cât timp ea îşi prezentase planul.

Lucas fu nevoit să admită că îl captivase cu acest plan. Cu ideea planului, pasiunea din spatele lui.

– Aş putea încerca, cred. Măcar să vedem cum merge.

– Ar fi grozav. Chiar cred că putem face ceva care să aibă impact – şi să fie distractiv. Şi astfel ajung la două lucruri. Sorbi din nou din băutură. Dă-mi voie să lămuresc asta. Am fost căsătorită douăzeci şi opt de ani. M-am smuls din lumea mea, apoi i-am smuls şi pe copiii mei, pentru a-mi susţine şi a-mi mulţumi soţul. L-am iubit în aproape toţi cei douăzeci şi opt de ani şi, în decursul ultimilor ani, am crezut în căsnicia şi în viaţa pe care ne-o construisem. Am crezut în el. Până când, în ziua în care am împlinit cincizeci şi doi de ani, m-a scos la cină. Un restaurant superb, lumânări, flori, şampanie. Mi-a luat chiar şi o pereche fabuloasă de cercei cu diamante pentru a încununa toate acestea.

Se lăsă puţin pe spate, se aşează picior peste picior.

– Toate acestea ca să pregătească terenul, ca să nu fac o scenă în public când mi-a spus că avea o aventură cu asistenta lui personală – o tânără care ar fi putut să-i fie fiică, apropo. Că era îndrăgostit de ea şi hotărâse să mă părăsească. Mă admira în continuare foarte mult, desigur, şi spera că voi înţelege că astfel de lucruri se mai întâmplă. O, şi că nu-i poţi dicta inimii.

– Îmi pare rău. Încerc să mă gândesc ce ar trebui să spun, dar nimic din ceea ce îmi vine în minte nu mi se pare potrivit.

– O, imposibil să fie mai puţin potrivit decât ceea ce i-am spus eu – după ce-am luat găleata cu şampanie şi i-am turnat gheaţa în cap. Apoi m-am dus la o avocată – chiar în ziua următoare –, iar ea m-a întrebat dacă vreau să fiu înţelegătoare sau să-i fac ferfeniţă boaşele. Am optat pentru castrare. Nu aveam de gând să mai fiu înţelegătoare.

– Bravo ţie.

– M-am întrebat dacă aveam să regret acest lucru. Deocamdată nu. Îţi spun acest lucru fiindcă eu consider că e corect să înţelegi de la bun început că pot fi rea şi că atât căsnicia, cât şi divorţul meu m-au învăţat să mă înţeleg, cu virtuţi şi defecte, şi să nu pierd timpul în a încerca să obţin ceea ce vreau.

– Timpul se iroseşte întotdeauna dacă nu te concentrezi pe ceea ce-ţi doreşti.

– Excelent spus. Şi astfel ajung la cel de-al doilea lucru. Te-am minţit azi când am spus că nu mă dau la tine. Asta făceam. Fac.

Nu doar mintea lui Lucas se goli, ci tot organismul intră în stare de şoc produs de suprasolicitare şi încetă brusc să mai funcţioneze. Aproape că nu reuşi nici simplul act de a înghiţi, în vreme ce privirea i se pierdu în ochii ei strălucitori.

– Nu cred în sinceritatea absolută legată de orice, continuă ea, fiindcă sunt de părere că puţin mister din când în când nu doar mai îndulceşte lucrurile, ci le şi face mai interesante. Dar în cazul de faţă am decis să aleg adevărul verde în faţă. Dacă te sperie şi te îndepărtează, e mai bine să ştiu de pe acum, când încă nu prea e nimic în joc, pentru nici unul dintre noi. Luă o înghiţitură mică din paharul ei. Deci… Te-am speriat?

– Eu… nu prea mă pricep la asta.

– Ar fi trebuit să adaug că, indiferent dacă eşti sau nu interesat, sunt foarte sinceră şi serioasă în privinţa proiectului şi a intenţiei de a învăţa să sar cu paraşuta. Ambele iniţiative ar putea avea legătură cu faptul că sunt atrasă de tine, dar nu sunt condiţionate de asta. Sau de reciprocitatea sentimentelor tale. Ella oftă. Şi toate astea au sunat ca discursul unei directoare de liceu, deşi speram să nu fie aşa. Sunt puţin emoţionată.

Acea replică puse capăt amorţelii celulelor lui nervoase.

– Chiar eşti?

– Îmi placi şi sper că eşti suficient de interesat cât să vrei să petreci un timp cu mine, la nivel personal. Aşa că da, sunt puţin neliniştită că, dacă forţez lucrurile atât de mult şi atât de repede, s-ar putea să te îndepărtez. Dar face

parte din politica mea de neirosire a timpului, aşa că… Dacă eşti interesat, sau crezi că ai putea deveni interesat, mi-ar plăcea să te invit la cină. E un restaurant drăguţ la câteva străzi de-aici. E o plimbare lejeră – şi am rezervat o masă, pentru orice eventualitate.

Lucas se gândi puţin, clătină din cap.

– Nu.

– Ei bine. Atunci ne vom mulţumi să…

– Aş vrea să te invit *eu* la cină. Aproape nu-i veni să creadă că rostise cuvintele fără să se încurce nici măcar o dată. Am auzit că este un restaurant drăguţ la câteva străzi distanţă, dacă ai vrea să faci o plimbare.

Urmări încântat zâmbetul ce înflori pe chipul Ellei.

– Pare o idee grozavă. Mă duc doar să mă aranjez puţin mai întâi.

Se ridică de la masă şi se îndreptă spre baie.

În clipa în care uşa se închise în urma ei, execută un scurt dans cu paşi mari în pantofii cu toc, decupaţi în faţă, de un violet intens, pe care îi cumpărase în după-amiaza aceea.

Chicotind prosteşte, se apropie de chiuvetă şi îşi studie chipul vesel în oglindă.

– Să înceapă aventura, spuse, apoi îşi scoase rujul.

Cu doar câţiva ani în urmă se întrebase şi se îngrijorase, aproape concluzionând că viaţa ei, practic, se încheiase. Într-un fel, aşa fusese, avusese nevoie ca viaţa ei să se încheie pentru a putea s-o ia de la capăt.

În acel moment, noua viaţă a Ellei Frazier era doldora de posibilităţi interesante.

Iar una dintre ele tocmai urma s-o scoată la cină.

Făcu un semn din cap spre propria reflexie şi aruncă rujul înapoi în poşetă.

– Mulţumesc, Darrin, îi declară fostului ei soţ. A fost nevoie de acel pumn în faţă ca să mă trezesc. Îşi dădu părul pe spate şi făcu o jumătate de piruetă elegantă. Şi uită-te la mine acum. Sunt cât se poate de trează.

Rowan rezistă tentaţiei de a-l suna sau de a-i trimite un mesaj pe mobil tatălui ei. Considera că ar fi fost prea evident că-l verifica. În schimb, alese să-l sune pe telefonul fix de-acasă.

Se aştepta sincer ca el să răspundă. Aşteptase până la nouă jumătate, ocupându-se între timp de documentele pe care trebuia să le rezolve. Sau încercând s-o facă. Atunci când răspunse robotul, pe moment nu ştiu ce să spună. Fu nevoită să bâjbâie după pretextul pe care-l inventase după aproape o jumătate de oră.

– Ei, salut! Iau o pauză scurtă de la redactarea rapoartelor şi mi-am dat seama că n-am apucat să-ţi spun despre cât de bine m-am descurcat ca şef de brigadă. Dacă nu mă pot lăuda ţie, atunci cui? O să mă ocup de raport încă vreo oră, apoi o să ies, probabil, la o plimbare să-mi scot rahaturile astea administrative din cap. Aşa că sună-mă. Sper că întâlnirea ta a decurs bine.

Îşi dădu ochii peste cap când închise.

– Întâlnire pe naiba, bombăni. Nu-ţi ia două ore jumătate să stai la un pahar cu o clientă.

Rămase îmbufnată o vreme. Problema nu era că tatăl ei n-ar fi avut dreptul la o viaţă socială. Dar nici măcar nu ştia cine era această *clientă*. Lucas Tripp era arătos, interesant, un om de afaceri de succes. Şi o ţintă de cea mai bună calitate pentru o femei oportunistă.

Ca fiică, avea datoria solemnă de a avea grijă de tatăl ei singur, plin de succes, naiv şi cu prea mare încredere în femei. Voia ca el să ajungă acasă şi s-o sune, tocmai ca să poată avea grijă de el.

Poate ar fi trebuit să încerce să-l sune pe mobil, pentru orice eventualitate…

Nu, nu, nu, îşi porunci singură. Asta deja ar fi însemnat să intervină. Avea şaizeci de ani, pentru numele lui Dumnezeu. Nu avea oră oficială de dat stingerea.

Avea să termine odată cu raportul acela stupid şi să facă plimbarea propusă. Cu siguranţă el avea s-o sune înainte să termine cu toate acestea.

Dar finaliză raportul şi i-l trimise lui L.B. Făcu o plimbare lungă, recunoscând că e prost dispusă, înainte de a se întoarce la apartamentul ei, pregătindu-se de culcare într-un timp de două ori mai lung decât ar fi fost normal.

Supărată pe ea însăşi, stinse lumina. În timpul unei dezbateri interioare aspre dacă se justifica sau nu să încerce să-l contacteze pe tatăl ei pe mobil după miezul nopţii, adormi.

Fu trezită de voci. Voci ridicate în faţa ferestrei ei, în faţa uşii. Timp de o clipă confuză crezu că era pradă unui vis recurent – zilele ce urmaseră săriturii tragice a lui Jim, când toată lumea umblase strigând, alergând. Speriaţi, furioşi.

Dar când deschise ochii în semiîntuneric, vocile continuară să se audă. Se întâmplase ceva rău, îşi spuse, iar instinctul o făcu să sară din pat şi să iasă pe uşă înainte de a se fi trezit cu totul.

– Ce dracu? întrebă Rowan când Dobie trecu împingându-se pe lângă ea.

– Cineva a sabotat sala de îmbarcare. Gibbons spune că arată de parcă ar fi explodat o bombă.

– Poftim? E impo…

Dar Dobie continuă să alerge, vizibil dornic să vadă cu propriii ochi. În pantalonii de bumbac şi maioul în care dormise, Rowan porni în goană, în picioarele goale.

Răcoarea dimineţii îi izbi pielea, dar ceea ce văzu pe chipurile celor care alergau pe lângă ea sau se îndreptau grăbiţi spre biroul de Operaţiuni îi încinse sângele.

Se întâmplase ceva *foarte* rău, îşi dădu seama şi grăbi pasul.

Ajunse la uşa sălii de îmbarcare deodată cu Dobie.

Chiar semăna cu locul unei explozii, îşi spuse. Paraşutele, asamblate şi pliate atât de meticulos şi cu multă muncă, erau desfăcute sau atârnau ca nişte baloane dezumflate. Sculele erau împrăştiate peste bucăţile de mătase sfâşiate,

iar echipamentele se revărsau haotic din dulapuri. Din câte se părea, sculele ce fuseseră atent curăţate şi organizate fuseseră apoi folosite pentru a tăia şi a ciopârţi rucsacuri, costume de paraşutişti, bocanci, stricând sau distrugând toate cele necesare pentru a interveni cu paraşuta la un incendiu şi a-l ţine în frâu.

Pe perete, lăţindu-se cu litere pictate cu spray roşu ca sângele, mesajul era clar:

SĂRIȚI ŞI MURIȚI
ARDEȚI ÎN IAD

Rowan se gândi la sângele de porc.

– Dolly.

Cu mâinile strânse în pumni pe lângă corp, Dobie rămase cu privirea aţintită asupra dezastrului:

– Atunci e mai mult decât nebună.

– Poate că aşa e. Rowan se lăsă pe vine, îşi trecu o mână prin tăietura din ţesătura de mătase. Poate că aşa e.

ATACUL EXTINS

„Uşor stingi cu piciorul o scânteie.
Dar dac-o laşi, nici râuri nu sting focul“.

William Shakespeare, *Henric al VI-lea*

Capitolul 11

Toţi cei apţi de muncă lucrau în sala de producție, în sala de îmbarcare, în atelier. Se împărţeau între clădiri, confecţionând borsete, pelerine, terminând paraşutele ce fuseseră deja aduse la reparat, asamblând şi repliind de zor. Dincolo de bâzâitul şi ţăcănitul maşinăriilor, Rowan ştia că gândurile tuturor se concentrau în aceeaşi direcţie.

Să nu sune sirena.

Până nu reparau şi nu refăceau rezervele, nu asamblau şi nu inspectau echipamentele, nimeni nu putea face intervenții în caz de incendiu.

Nimic din sala de îmbarcare nu putea fi atins până când poliţia nu-şi termina treaba. Aşa că erau nevoiţi să se descurce cu ceea ce aveau la dispoziţie în sala de producție, muncind contra cronometru şi împotriva capriciilor naturii.

– Am putea trimite opt, eventual. Cards lucra faţă în faţă cu Rowan, asamblând cu greu o paraşută. Am putea strânge opt chiar acum.

– Nu mă pot gândi la asta. Şi nu putem s-o facem în grabă. Noroc că nebuna n-a ajuns şi aici. Avem destule probleme, oricum.

– Chiar crezi că Dolly a făcut-o?

– Cine altcineva?

– E aşa de aiurea. Făcea parte din echipă. Eu chiar…

– Da, da, şi nu numai tu, au fost o grămadă de tipi…

– Înainte de Vicki, adăugă Cards. Înainte de Jim. Oricum, vreau să zic, a lucrat aici, la bază. Glumea şi flirta în sala de mese. Ca Marg şi Lynn.

– Dolly n-a fost niciodată ca Marg şi Lynn.

Rowan se concentra să aranjeze pliurile paraşutei în două pachete perfecte. O singură coardă încâlcită putea face diferența dintre o săritură bună şi un adevărat coşmar.

– Cine mai e furios şi dement, în afară Dolly?

– Şi a mânjit şi pereţii cu tâmpenia aia, consimţi Cards. Cum a făcut şi în camera ta. Dar, fir-ar să fie, am fost treaz până la unu aproape şi n-am auzit absolut nimic. Ca să provoci un asemenea dezastru, ar trebui să faci zgomot, nu glumă.

– S-a strecurat în bază târziu, după ce adormise toată lumea, spuse Rowan, ridicând din umeri. Nu-i foarte greu să faci asta, mai ales dacă ştii zona. Aşa s-a întâmplat, mai mult ca sigur.

– N-are nici o logică. Gull se opri în drum spre o altă masă pe care se afla o paraşută reparată. Dacă izbucneşte un incendiu înainte ca noi să fim pregătiţi de intervenţie, vor fi trimişi pompieri paraşutişti de la alte baze. Nimeni nu va sări până nu sunt verificate echipamentele. Cui încearcă să-i facă rău?

– Nebunia n-are nevoie de logică.

– Ai dreptate. Dar dezastrul ăsta n-a făcut decât să ne coste timp şi bani – şi să scoată pe toată lumea din sărite. Ca să nu mai vorbim că se va trezi cu poliţişti la uşă, după ce ultima dată a scăpat ca prin urechile acului.

– Nici răzbunarea n-are nevoie de logică.

Gull dădu să mai spună ceva, dar Gibbons o strigă pe Rowan:

– Poliţia vrea să discute cu tine, Ro. Cu noi toţi, de fapt, adăugă el, în liniştea spartă de zumzăitul maşinăriilor. Dar tu urmezi.

– Să termin cu paraşuta asta. În cinci minute, estimă ea.

– În biroul lui L.B. Locotenentul Quinniock.

– Cinci minute.

– Cards, când termini aici, poţi să mergi la popotă. Vei sta de vorbă cu celălalt poliţist, inspectorul Rubio.

Cards încuviință scurt din cap.

– Se pare că tu ești ghinionista, Ro. Eu cel puţin am să mănânc ceva la micul dejun.

– Gull, Matt, Janis, după ce poliţiştii ne dau verde, o să lucraţi cu mine la curăţenie şi inventariere. Dacă vreţi să înfulecați ceva, Marg a pregătit un bufet. Așa că puneți-vă burțile la cale fiindcă o să ne ocupăm de asta o vreme. Ce mizerie, adăugă el dezgustat şi ieşi.

Cards se semnă pe paraşuta repliată și scrise ora şi data.

– Vin cu tine, îi spuse Gull lui Cards şi, când trecu pe lângă Rowan, îi puse ușor mâna pe spate.

Rowan termină paraşuta, înăbuşindu-și orice alt gând în afară de cele care aveau o legătură directă cu activitatea ei din acel moment. La sfârșit, aplică eticheta pe pachet. Paraşută pliată de Suedeza.

O puse pe raft, apoi părăsi larma asurzitoare a sălii de producţie. Dar se opri mai întâi în sala de îmbarcare.

Voia s-o vadă din nou. Poate că avea nevoie s-o vadă.

Doi ofiţeri de poliţie lucrau cu doi civili – criminalişti, deduse Rowan. O cunoştea pe femeia care fotografia în acel moment mesajul scris cu vopsea. Jamie Potts, îşi aminti Rowan. Fuseseră colege la plictisitorul curs de istorie al domnului Brody, în primul an de liceu. Îl recunoscu şi pe unul dintre poliţişti, pentru că fusese prietena lui o vreme, cam în aceeaşi perioadă în care făcea şi respectivul curs de istorie.

Dădu să spună ceva, apoi se răzgândi, dându-şi seama că, până nu era nevoită, nu avea chef să vorbească.

În plus, privind toate echipamentele sfâşiate şi călcate în picioare, întinse peste tot, într-un haos de nedescris, simți că proasta dispoziţie i se acutizează.

Îşi îndesă mâinile în buzunarele hanoracului cu glugă, pe care îl

îmbrăcase direct peste hainele cu care dormise.

La jumătatea drumului spre biroul de informaţii, Gull îi ieşi în cale şi îi întinse o Cola:

– M-am gândit că ţi-ar prinde bine.

– Da, mulţumesc. Credeam că te-ai dus să iei micul dejun.

– O să mă duc. E doar un hârtop, Ro.

– Ce?

– Chestia asta. Arătă în spate, spre sala de îmbarcare. E un hârtop, genul ăla care te zgâlţâie nasol, dar nu te împiedică să ajungi unde ți-ai propus. Nu știu cine a făcut asta, dar știu că nu a reuşit decât să ne mobilizeze şi mai mult ca să ajungem unde ne-am propus.

– Jumătatea plină a paharului?

I-ar fi fost sincer imposibil să explice de ce atitudinea lui o călca pe nervi.

– În momentul de faţă paharul meu nu e doar pe jumătate gol, ci e şi ciobit pe margini şi mă zgârie când beau. Nu sunt pregătită să privesc situația într-o lumină pozitivă. S-ar putea să reuşesc după ce dementa aia pusă pe răzbunare o să înfunde puşcăria.

– Vor fi nevoiţi să cheme rangerii sau agenţii federali, presupun. A distrus bunuri ale Serviciului Forestier American, aşa că probabil vorbim despre o infracţiune gravă. Nu ştiu cum funcţionează sistemul.

Replica lui o opri. Nu se gândise atât de departe.

– L.B. a chemat poliţia locală. Agenţii federali n-o să-şi piardă timpul cu aşa ceva.

– Nu ştiu. Dar cred că dacă cineva ar insista, acolo s-ar ajunge. Distrugerea bunurilor statului i-ar putea aduce un sejur prelungit la răcoare. Ceea ce îi trebuie ei e o doză zdravănă de psihoterapie obligatorie.

Tipul ăsta era nemaipomenit, concluzionă ea. Bun la suflet, dar, în acel moment, sufletul lui bun îi insufla o dorință subită de a lua pe cineva la palme.

Eventual pe el.

– Îmi spui asta fiindcă nu eşti sigur dacă vreau ca Dolly să ajungă la Leavenworth sau în orice altă închisoare.

– Și vrei?

– La naiba. În momentul de faţă n-aş regreta câtuşi de puţin aşa ceva, dar în primul rând îmi doresc să ne descotorosim odată de ea, odată pentru totdeauna.

– Aici suntem cu toții de acord. Nu știu cine a provocat dezastrul din sala de îmbarcare, dar cu siguranță persoana respectivă are probleme grave.

– Ascultă, tu ai avut de-a face cu Dolly doar pentru câteva săptămâni. Eu am avut de-a face cu ea o viaţă întreagă şi n-am de gând să mă mai încarc cu toate problemele ei.

– Și aici sunt de acord. O luă pe după gât și o surprinse cu un sărut. Să vedem dacă găsim timp pentru o tură de alergare mai târziu. Mie mi-ar prinde bine.

– Vrei să *încetezi* să încerci să mă calmezi?

– Nu, fiindcă nu cred că e o idee bună să discuţi cu un poliţist când eşti atât de furioasă încât ai fi în stare să sari la gâtul lui dacă s-ar întâmpla să zică ceva greşit.

O apucă strâns de umeri. Şi, remarcă ea, nici ochii lui nu erau atât de calmi şi de răbdători ca altădată.

– Eşti deşteaptă. Fii deşteaptă. Ceea ce s-a întâmplat în sala de îmbarcare nu a fost un atac personal împotriva ta; a fost o lovitură pe la spate îndreptată către noi toţi. Nu uita asta.

– Dar Dolly e…

– Dă-o încolo. Nu te mai gândi la ea şi concentrează-te pe ceea ce contează. Dă-i poliţistului informaţiile de care are nevoie, apoi întoarce-te la muncă să repari stricăciunile. După aceea vino să alergi cu mine.

O sărută din nou, repede și apăsat, apoi se îndepărtă.

– Să vin să alerg… O să-ţi arăt eu alergat, bombăni ea. Coti spre biroul lui L.B. şi îşi dădu seama că Gull o tulbura la fel de mult ca brusca pornire violentă a lui Dolly.

Locotenentul Quinniock era aşezat la biroul supraaglomerat al lui L.B., cu o ceaşcă de cafea şi un carnet în faţă. Ochii săi albaştri, de culoarea blugilor prespălaţi, se înălțau pe deasupra ochelarilor cu ramă neagră, care tronau pe vârful nasului său lung şi ascuţit. O cicatrice mică se întindea sus pe obrazul lui drept, ca un cârlig palid pe pielea roşie. Şi, precum o cicatrice, un smoc de păr alb, ca un fulger cu marginile estompate, străbătea părul lui cărunt între tâmpla stângă şi creştetul capului.

Îl mai văzuse cândva, îşi dădu seama Rowan – poate într-un bar sau într-un magazin. Chipul lui nu era unul care să treacă uşor neobservat.

Purta un costum de culoare închisă, cu dungi verticale, subţiri şi discrete, ca un director executiv, iar la gât avea o cravată de un roşu intens, perfect înnodată.

Costumul nu se potrivea cu figura lui, îşi spuse ea, şi se întrebă dacă acel contrast era intenţionat.

Ofiţerul se ridică în picioare când ea intră în încăpere.

– Domnişoara Tripp?

– Da. Rowan Tripp.

– Vă mulţumesc că mi-aţi acordat câteva minute. Ştiu că e o zi stresantă. V-ar deranja să închideţi uşa?

Vocea, decise ea, blândă, politicoasă, captivantă, se potrivea însă cu costumul.

– Luaţi loc, îi spuse el. Am câteva întrebări.

– În regulă.

– L-am cunoscut pe tatăl dumneavoastră. Îmi închipui că majoritatea celor de prin zonă l-au întâlnit la un moment dat. Urmaţi un exemplu impresionant şi mi s-a spus că vă ridicaţi la înălţimea aşteptărilor.

– Mulţumesc.

– Deci… dumneavoastră şi domnişoara Dolly Brakeman aţi avut o

altercaţie acum câteva zile.

– I-aţi putea spune şi aşa.

– Dumneavoastră cum i-aţi spune?

Ar fi vrut să se înfurie, să înfigă un deget în mijlocul acelei cravate ţipătoare. Fii deşteaptă, îi spusese Gull – şi, fir-ar să fie, avea dreptate.

Îşi impuse deci să stea relaxată pe scaun şi să vorbească pe un ton calm:

– Păi, să vedem, eu i-aş spune intrare prin efracţie, vandalism, deteriorarea proprietăţii private şi un comportament general de nebună cu acte-n regulă. Dar, desigur, asta e doar părerea mea.

– Se pare că nu, fiindcă şi alţii cu care am vorbit împărtăşesc aceeaşi perspectivă. Aţi dat peste domnişoara Brakeman în apartamentul dumneavoastră de aici de la bază tocmai când avea o îndeletnicire cel puţin bizară: turna sânge de animal pe patul dumneavoastră. Aşa este?

– Da. Iar asta s-a întâmplat după ce a mânjit cu sânge toţi pereţii, podeaua, hainele mele şi în general tot ce i-a ieşit în cale. Mai exact, după ce mi-a scris pe perete, cu sânge: „Arzi în iad“.

– Da, am fotografiile cu distrugerile provocate, făcute de domnul Little Bear înainte să se facă curat şi să se zugrăvească.

– Aha…

Informaţia o derută pentru o clipă. Nu ştiuse că L.B. făcuse fotografii-document. Ar fi trebuit să-şi dea seama că aşa avea să facă, îşi spuse acum. Nu degeaba era el şeful.

– Şi ce s-a întâmplat când aţi găsit-o în apartamentul dumneavoastră?

– Poftim? O, am vrut s-o iau la bătaie, dar mai mulţi colegi de-ai mei au sărit să mă oprească. Mare păcat, mai ales având în vedere situaţia actuală.

– Nu aţi anunţat poliţia.

– Nu.

– De ce nu?

– Pe de-o parte fiindcă eram prea furioasă şi pe de altă parte fiindcă a fost concediată şi alungată de la bază. Mi s-a părut suficient, având în vedere ce şi cum.

– Adică?

– La vremea respectivă am considerat că e pur şi simplu incredibil de proastă şi că prostia ei era îndreptată exclusiv împotriva mea – plus că are şi un copil mic. Plus că la nici o oră după aceea a izbucnit un incendiu, aşa că ea nu a mai reprezentat o prioritate pentru mine.

– Aţi trecut, alături de unitatea dumneavoastră, prin câteva zile foarte lungi şi foarte grele.

– Asta ne e meseria.

– Eforturile vă sunt apreciate, spuse locotenentul, sorbindu-şi cafeaua în vreme ce-şi studia notiţele. Copilul pe care l-aţi menţionat – se crede că ar fi fost conceput cu James Brayner, pompier paraşutist din Missoula, care a murit într-un accident în luna august a anului trecut.

– Aşa e.

– Domnişoara Brakeman vă consideră vinovată pentru ce s-a întâmplat.

Încă o mai durea ce se întâmplase atunci şi nu credea că o să-i treacă vreodată.

– Eu eram partenera lui de sărituri. Ea dă vina pe întreaga unitate şi pe mine în special.

– Ca să-mi fie foarte clar, ce înseamnă „partener de sărituri“?

– Sărim în echipe de câte doi, unul după celălalt, după ce primim verde de la observatorul aerian. Primul care sare, adică eu, în cazul de faţă, verifică poziţia şi statutul celui de-al doilea. E posibil să fie nevoie de ajustări privind direcţia, traiectoria, trebuie să-i laşi celuilalt curs liber. Dacă unul are probleme, celălalt ar trebui să le sesizeze. Cei doi parteneri au grijă unul de celălalt, pe cât posibil, şi în aer şi la aterizare.

– Şi s-a constatat, în urma anchetei, că accidentul a avut loc dintr-o greşeală personală a lui Brayner.

Rowan simţi că o arde pe gât şi îi fu imposibil să-şi ascundă emoţia din glas:

– Nu s-a îndepărtat. Am nimerit într-un curent periculos în aer, dar el a rămas în continuare pe el. A apucat mânerul greşit, a tras paraşuta în faţă în loc să se îndepărteze. Nu aveam ce să fac. Paraşuta i s-a deschis; i-am lăsat loc, dar nu s-a mai întors. A trecut mult peste locul stabilit pentru aterizare, a zburat în continuare şi s-a prăbuşit în flăcări.

– E greu să-ţi pierzi partenerul.

– Mda, e greu.

– La vremea respectivă domnişoara Brakeman era angajată ca bucătăreasă la bază.

– Aşa este.

– Aţi avut probleme cu ea înainte de accident?

– Ea gătea. Eu mâncam. Cam asta era tot.

– Am impresia că vă cunoşteaţi de ceva vreme. Că aţi fost colege de şcoală.

– Nu frecventam aceleaşi cercuri. Ne ştiam. Dintr-un motiv pe care nu-l cunosc, a fost întotdeauna geloasă pe mine. Eu cunosc multă lume. Îi cunosc pe Jamie şi pe Barry, poliţiştii care cercetează sala de îmbarcare. Nici unul dintre ei nu a încercat să reproducă scena balului lui Carrie în apartamentul meu.

Bărbatul o privi peste ochelari.

– Ştiaţi că era însărcinată la momentul morţii lui Brayner?

– Nu. Din câte ştiu, nimeni nu era la curent cu acest lucru, cu excepţia lui Jim, cel puţin aşa a spus ea când s-a întors. Şi-a luat tălpăşiţa imediat după accident – nu ştiu unde şi nici nu mă interesează. Tot ce ştiu e că s-a întors cu un copil, a devenit credincioasă şi a venit aici cu maică-sa, cu preotul şi cu o grămadă de fotografii în care apărea un bebeluş cu obraji bucălaţi. Îşi căuta de muncă, iar L.B. a angajat-o.

Pentru a-şi acorda o clipă de răgaz, mai luă o gură din sticla de Cola.

– Am discutat o singură dată cu ea, gândindu-mă că ar trebui să lămurim

lucrurile, iar în acea conversaţie mi-a arătat foarte clar că mă urăşte din tot sufletul şi mi-a urat să ajung în iad. Mi-a umplut toată camera de sânge. L.B. a concediat-o. Şi cu asta am ajuns la zi.

Se foi în scaun, sătulă să stea aşezată, sătulă să răspundă la întrebări la care îşi închipuia că locotenentul avea deja propriile răspunsuri. Concentrează-te pe ceea ce contează, îşi aminti ea.

– Ascultaţi, ştiu că aveţi multe de verificat, dar nu înţeleg ce legătură are asta cu ce s-a întâmplat în trecut între mine şi Dolly. A intrat prin efracţie în sala de îmbarcare şi a distrus echipamente. Echipamente vitale. Şi ăsta nu e pur şi simplu un lucru deranjant. Nu ne plângem că avem de reparat sau de făcut ordine. Dar dacă nu suntem pregătiţi când ni se dă apelul, ar putea muri nişte oameni. Animalele sălbatice şi pădurile în care trăiesc ar fi distruse.

– Înţeleg. Vom discuta cu domnişoara Brakeman. Însă în momentul de faţă singura legătură posibilă dintre ea şi actele de vandalism produse în sala de îmbarcare este episodul confirmat în care v-a vandalizat locuinţa.

– A spus că vrea să murim cu toţii. Să ardem cu toţii. Exact ce-a scris şi pe perete. Cred că n-a reuşit să mai facă rost de sânge de porc, aşa că a folosit o vopsea spray de data asta.

– Fără echipament nu puteţi sări. Dacă nu săriţi, nu sunteţi în pericol.

– Logic. Dar logica nu e punctul forte al lui Dolly.

– Dacă se dovedeşte că ea e responsabilă pentru situaţia aceasta, voi fi nevoit să vă dau dreptate. Vă mulţumesc pentru timpul acordat şi pentru francheţe.

– Nici o problemă. Se ridică în picioare şi dădu să iasă, dar se opri brusc în prag. Nu pricep cum de se mai poate discuta ipotetic. Oamenii de aici înţeleg cu ce ne ocupăm noi. Facem parte din peisajul firesc. Toată lumea de la bază reprezintă un element necesar în acest peisaj şi facem ceea ce facem fiindcă asta vrem. Depindem unii de alţii. Dolly e singura care nu se integrează în peisaj.

– Trei bărbaţi au fost bătuţi măr luna trecută în barul Get a Rope, şi s-ar putea ca lor să nu le prea convină peisajul ăsta idilic.

Rowan se întoarse acum în încăpere.

– Chiar credeţi că nenorociţii ăia s-au întors în Missoula, s-au strecurat în bază, au găsit sala de îmbarcare şi-au făcut toată mizeria asta?

Quinniock îşi scoase ochelarii şi îi aşeză cu grijă pe birou.

– E o variantă de lucru. Datoria mea e să verific toate ipotezele.

În urma discuţiei, Rowan rămase mai degrabă iritată decât satisfăcută. Deşi îi cam pierise pofta de mâncare, se îndreptă spre bufet şi îşi făcu un sendviş pentru micul dejun. Îl mâncă pe drum în timp ce se întorcea spre sala de producţie.

Nimeni nu se plânse. Nici de orele suplimentare, nici de cât de monotonă era acea muncă. Atâta timp cât ea discutase cu Quinniock, Janis îşi cuplase MP3 playerul la boxe, aşa că acum zgomotul maşinăriilor era acoperit de ritmurile R&B, country, rock şi hip-hop. Îl privi pe Dobie executând un scurt

dans pe o piesă de Shania Twain, cu braţele încărcate de borsete.

Se putea şi mai rău, îşi spuse ea. Întotdeauna era loc de mai rău, aşa că cea mai deşteaptă mişcare era să te descurci cum poţi chiar dacă situaţia nu e tocmai roz. Când Gull aduse nişte paraşute la reparat, îşi dădu seama că poliţiştii îşi terminaseră cercetările în sala de îmbarcare.

Plecă de la maşina ei de cusut şi se îndreptă spre masa de lucru pentru a-l ajuta să întindă bucăţile de mătase.

– Cât de grav e? îl întrebă ea.

– Probabil nu atât de grav pe cât părea iniţial. Toate sunt cu fundul în sus, dar nu par să fie stricăciuni atât de mari cum am crezut noi. Sau cum am crezut eu, cel puţin. Multe dintre ele trebuie doar puse în ordine şi repliate.

– Soare printre nori.

Marcă tăieturile şi rupturile.

– Plus un curcubeu. Cei din echipa de întreţinere pun mese afară. Se aude că Marg pregăteşte un grătar în aer liber şi a adus un camion întreg de cotlete.

Rowan mai marcă o ruptură. Bărbaţi care nu se obosiseră să se radă sau să facă duş în acea dimineaţă o acompaniau acum pe Taylor Swift. O atmosferă uşor suprarealistă.

Când situaţia e dură, decise ea, durii bagă nişte cotlete.

– Am terminat şi am pliat aproape toate paraşutele care fuseseră aduse pentru reasamblare şi reparaţii. Urmează rucsacurile cu efecte personale, borsetele, pelerinele şi pachetele.

Făcu o pauză, apoi îl privi în ochi şi zise:

– Dacă merge tot aşa, poate găsim timp pentru tura aia de alergare.

– Îţi stau la dispoziţie oricând.

– Urăsc să n-am dreptate.

– Toată lumea simte la fel, în afară de cei care suferă de o stimă de sine scăzută. Ceea ce, apropo, poate duce la o grămadă de probleme, multe dintre ele de natură sexuală.

Rowan îşi dădu seama că Gull o tachina şi aprobă solemn din cap.

– Norocul meu că am o stimă de sine extrem de înaltă. Oricum, mi-e ciudă că m-am înşelat când am crezut că a fost un atac la adresa mea. Aş fi preferat să mă atace pe mine. Aş prefera să fiu furioasă pentru o răzbunare personală decât pentru asta.

– E nasol, dar e cât de cât de apreciat că-i poţi asculta pe Sudist şi Trigger cântând în duet piesa *Wanted Dead or Alive*.

– Nu s-au descurcat rău. Nu sunt chiar Bon Jovi, dar n-a fost rău.

– Dacă paharul tău e pe jumătate gol şi ciobit pe deasupra, ai putea să mergi la bar şi să vezi dacă nu găseşti unul mai bun. Eu trebuie să mă întorc.

Partea pozitivă, îşi spuse ea. Soarele printre nori. Poate că ei îi lua mai mult timp să le vadă – sau să accepte să le vadă, dar, ce naiba, putea măcar să-şi arunce paharul ăla de tot rahatul.

Examină fiecare centimetru al paraşutei înainte de a o da la reparat, apoi trecu la următoarea. Era atât de concentrată asupra a ceea ce considera a fi o

bandă de producţie pe viaţă şi pe moarte, încât nu-l auzi pe L.B. apropiindu-se de ea.

Mâna lui coborî pe umărul ei ca cea a unui observator aerian atunci când eşti în uşa avionului.

– Ia o pauză.

– O parte dintre astea au nevoie de reglare, dar pe următoarele va trebui în general doar să le peticim pe ici, pe colo.

– Am primit veşti proaspete. Hai să luăm puţin aer.

– Bine.

După atâta timp în care stătuse aplecată, cocoşată, concentrându-se asupra echipamentelor, se simţea acum amorţită şi încordată. Avea nevoie de acea tură de alergare, decise ea, ca să ardă tensiunea şi orele de stat în picioare.

Apoi simţi aroma cotletelor care se prăjeau pe grătar şi se hotărî pe dată că avea nevoie şi mai mult de o masă bună.

– Pe toţi sfinţii, ce bine miroase! Marg ştie cum să-ţi alunge toate gândurile negre din minte. Când se pune pe gătit, nu te mai gândeşti decât la mâncare.

– Stai să vezi pâinea cu mălai. Tocmai m-au sunat de la poliţie.

– Au arestat-o? Nu, spuse ea, înainte ca el să apuce să răspundă. Îmi dau seama după expresia ta. Fir-ar să fie, L.B.

– Ea afirmă că a fost acasă toată noaptea. Mama ei o susţine.

– Mda, ce surpriză.

– Problema e că nu pot demonstra că nu-i aşa. Poate după ce examinează toate probele, vor găsi dovezi. Amprente, de pildă.

Scoase pachetul de bomboane din buzunar şi mai luă una, iar Rowan îşi dădu seama că stresul îl făcea să tânjească după un Marlboro.

– Dar în momentul de faţă, continuă el, răspândind în jur aroma de cireşe, ea neagă totul. Poliţiştii au vorbit şi cu vecinii. Nimeni nu ştie sigur dacă a fost sau nu acasă. Şi cum nici unul dintre noi nu a văzut-o, nu o pot acuza de nimic.

L.B. făcu o pauză, apoi reluă:

– Quinniock a ţinut să ne anunţe că Dolly face scandal şi ne ameninţă cu un proces pentru calomnie.

– Mai scuteşte-mă.

– Perfect de-acord cu tine, Ro. N-o s-o facă, dar el a ţinut să ştim că s-a încins destul de tare când au interogat-o.

– Cea mai bună apărare e atacul.

– Se poate, sigur. Aruncă o privire peste grătar, iar Rowan îşi imaginä zecile de gânduri care îi năvăleau în minte, răspunderea care atârna pe umerii lui.

– La dracu, asta e treaba poliţiştilor şi a avocaţilor, oricum.

– Da. Cel mai important e că, dacă se dă alarma, suntem pregătiţi. Putem trimite douăzeci de oameni în momentul de faţă.

– Douăzeci?

– O parte dintre mecanici au venit să ne dea o mână de ajutor în sala de

producţie. Au muncit pe brânci. Am pus deoparte echipament şi provizii pentru douăzeci de oameni. Am făcut deja cerere pentru a înlocui tot ce e stricat sau distrus. N-o să avem probleme. Te-am trecut din nou pe lista de sărituri.

– Cred că n-a fost chiar atât de grav pe cât părea.

– Ce să zic, părea destul de grav. Rowan îşi dădu seama că o parte din povara care îl apăsa dispăruse. Suntem pompieri paraşutişti, Suedezo. Dacă e nevoie, tăiem un şir de copaci de-aici până în Canada, pentru a construi un front. Sunt al naibii de sigur că putem face faţă şi acestei situaţii.

– Vreau să plătească pentru ce-a făcut.

– Ştiu şi, crede-mă, şi eu vreau asta. Dacă poliţia găseşte orice dovadă care să o lege pe Dolly de episodul din sala de îmbarcare, vreau să facă puşcărie. Mi-a fost milă de ea, spuse el dezgustat. I-am dat o a doua şansă, apoi o a treia, atunci când am concediat-o în loc să anunţ poliţia. Deci, crede-mă, nimeni nu-şi doreşte mai mult decât mine ca Dolly să plătească pentru ce-a făcut.

Chiar atunci, se auzi telefonul lui Rowan.

– Răspunde liniştită. Mă duc să dau de veste despre prânz. O luă din loc, dar se întoarse câţiva paşi, mergând cu spatele. Şi ai grijă ce faci, o avertiză el.

Râzând, Rowan scoase telefonul din buzunar. Când văzu numele tatălui ei pe ecran, îşi aminti de mesajele pe care i le lăsase.

– Păi, era şi cazul.

– Scumpo, îmi pare rău că nu te-am sunat înapoi. M-am întors târziu şi mi-a fost teamă să nu te trezesc. Am fost ocupat toată dimineaţa.

– Şi aici a fost aglomeraţie.

Îi spuse despre sala de îmbarcare, despre poliţie, despre Dolly.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Ro, care-i problema cu fata asta? Aveţi nevoie de ajutor? Pot să fac nişte reprogramări sau cel puţin să vă trimit câţiva oameni.

– Cred că ne descurcăm, dar am să-l întreb pe L.B.

– Quinniock, ai spus. Îl cunosc puţin. L-am întâlnit la una dintre evenimentele alea caritabile la care am participat anul trecut. Unde toată lumea zâmbeşte forţat, ştii genul. A venit cu copiii. Le-am oferit un tur.

– Acolo l-am văzut! A trecut şi pe-aici. Deci… cum a decurs întâlnirea ta de aseară?

– A fost bine. O să lucrez la un proiect pentru nişte liceeni. Iar Ella – clienta – se înscrie la cursul de AFF3.

– Dar aţi discutat, nu glumă…

– Cam aşa ceva… A, probabil c-ai s-o cunoşti. Vrea să implice şi baza. În proiectul ăsta. Îmi soseşte imediat un grup, dar să-i spui lui L.B. să mă anunţe dacă are nevoie de o mână de ajutor. Îmi fac timp câteva ore.

– Am să-i spun, dar cred că ne descurcăm. Ai putea să vii după ce termini programul. Poţi să-ţi faci timp şi pentru mine câteva ore.

– Am o întâlnire la cină cu expertul contabil. Vorbim mâine? Trec pe-acolo după serviciu.

– Mie-mi convine. Pe mâine, atunci.

Închise, apoi o porni spre mulţimea de oameni ce se revărsa din sala de producţie, îndreptându-se în linie dreaptă spre mese.

Se simţea acum mult mai binedispusă. Făcuseră progrese, urma o masă bună şi o întâlnire cu un tip mişto. După care, îşi făcu ea o promisiune, avea să se culce devreme ca să-şi refacă forţele.

Buna dispoziţie îi crescu şi mai mult când îl auzi pe Matt râzând la o glumă spusă de Libby, când îl văzu pe Cards care-l uimea pe unul dintre boboci cu trucurile sale, când îi auzi pe Trigger şi Janis, prinşi într-o dezbatere aprinsă despre baseball.

Oricât ar fi fost de iritant, Gull avusese dreptate. Toată mizeria aia pe care o făcuse Dolly? Un hârtop, nimic mai mult.

Îl înghionti uşor înainte s-o pornească fiecare spre punctul său de lucru.

– La ora patru, pe pistă.

– Voi fi acolo.

O căuta cu lumânarea, îşi spuse ea, şi recunoscu că-i cam plăcea. Aşa că poate avea să-şi încalce un pic regula – poate chiar mai mult – pentru el. Poate că avea să se gândească la asta o vreme, ca să crească aşteptarea şi pasiunea. Sau poate că avea să înceapă direct, să pornească în plină forţă, să o ardă şi să o consume.

Erau adulţi amândoi. Ştiau cum stă treaba. După ce focul dintre ei se stingea, puteau să se îndepărteze din nou. Fără cicatrici, fără griji.

Dacă hotăra să o facă, exact aşa ar fi abordat lucrurile. Doi adulţi sănătoşi, singuri, care se plac reciproc şi fac sex, ca să mai scape de tensiune.

– Hmmm… ce zâmbet larg, spuse Janis, în timp ce se aşeza la masa lui Rowan.

– Încerc să mă hotărăsc dacă să fac sex cu Gull mai devreme sau mai târziu.

– Asta m-ar face şi pe mine să zâmbesc larg. E pur şi simplu atât de drăgălaş… Scutură din umeri, şi coada de cal prinsă cu un elastic împodobit cu păsări albastre îi flutură pe spate. Într-un sens foarte macho, desigur. Dar ce s-a întâmplat cu regula ta?

– Mă gândesc că o voi abroga temporar. Dar să mai aştept, să obțin satisfacție, ca să zic așa, din tensiunea sexuală, aluzii, jocuri psihologice și vânătoare? Sau să mă arunc direct în braţele tipului ăstuia sexy şi fierbinte?

– Ambele reprezintă modalități excelente de petrecere a timpului liber. Însă am constatat, ocazional, că dacă lași să se acumuleze prea multă tensiune erotică, cresc exagerat și așteptările. Apoi nimeni nu mai reușește să îndeplinească așteptările alea exagerate.

– Asta e, într-adevăr, o problemă, și un alt factor pe care să-l analizez. Dar, vezi tu, nu cred că m-aș fi gândit la asta, cel puțin nu încă, dacă nu s-ar fi întâmplat necazul ăsta. Tot maratonul la care ne-a supus Dolly. M-a dat peste cap, Janis.

– Dacă îi dai voie acelei ştoarfe patetice cu creier de găină să te dea peste

cap, atunci o lași să câștige. Dacă o lași să câștige, mă enervezi pe mine. Şi dacă mă enervezi, o să te bat de-ți sar mucii.

– Știi că nu poți, pufni Rowan.

– Asta nu s-a demonstrat încă. Mi-am luat centura neagră 4 dan astă-iarnă. Când încep să scot sunetele alea de arte marțiale, oamenii o iau la goană, înspăimântaţi. Nu mă pune la încercare.

– Auzi? Deja îmi tremură genunchii de frică.

– Foarte bine faci. Du-te, fă sex de dragul distracției și al orgasmelor, și uită de maratonul de azi.

– Eşti înțeleaptă şi succintă.

– Și pot să sparg cărămizi cu mâinile goale.

În același timp, Janis își examină manichiura.

– E o abilitate utilă dacă ți se va întâmpla vreodată să fii zidită în subsolul unei case abandonate de către un psihopat.

– O ţin secretă exact pentru un astfel de caz. Ridică privirea când văzu că Trigger umblă în mâini printre mese. Semn sigur că începem s-o luăam razna din lipsă de activitate. Sunt destule de făcut, dar numai la sol.

– După cum merge, mai ales cu maestrul croitor Dobie, o să stăm mai bine la capitolul efecte şi echipamente decât înainte de *Coşmarul de pe Dolly Street.*

– Sper că poliţiştii i-au vârât în suflet teama de Dumnezeu. Janis coborî vocea. Matt i-a dat cinci mii.

– Poftim?

– Pentru copil. Am auzit-o plângând în faţa lui Matt după ce L.B. a dat-o afară. Cum avea ea să mai plătească cheltuielile cu spitalizarea şi vizitele la pediatru? El a spus că-i poate da vreo cinci mii de dolari, s-o ajute să-şi achite datoriile şi s-o ţină pe linia de plutire până-şi găseşte de lucru. Cred că-l înţeleg. În fond, e copilul fratelui său. Dar ea o să tot apeleze la el pentru bani, ştii şi tu.

– De ce să munceşti când poţi să te duci şi să te văicăreşti la fratele amantului tău mort ca să-l convingi să-ţi dea bani? Dacă vrea să-l ajute pe copilul ăla, ar trebui să-i dea bani mamei lui Dolly sau să plătească direct o parte din datorii.

– Ai de gând să-i spui asta?

– S-ar putea. Rowan ridică paraşuta pentru a o duce la masa de reparaţii. La o adică, de ce nu?

Se gândi dacă să-şi ofere părerea şi sfaturile nesolici-tate – ceea ce toată lumea detesta – sau să nu se amestece deloc unde nu-i fierbea oala. Până la pauza pentru tura de alergare, nu găsise încă o a treia variantă. Poate că antrenamentul fizic avea s-o ajute să se gândească la una.

Se schimbă în trening, luă o sticlă de apă şi ieşi. Gull i se alătură.

– La fix, observă el.

– Dacă mai rămâneam o oră înăuntru, cred că cineva ar fi avut de suferit. Ce-ai de gând să faci azi?

– Rămâne de văzut. Dar pot să-ţi spun că sala de îmbarcare arată ca şi cum ar fi fost curăţată şi organizată de Martha Stewart. Şi am terminat-o cu orice munci gospodăreşti, dar mă interesează să învăţ mai multe despre asamblarea paraşutelor.

– Deci ai studiat şi capitolul ăsta?

– Doar fiindcă ştii cum funcţionează ceva nu înseamnă neapărat că ştii şi cum să-l faci să funcţioneze. Tu ai calificare oficială superioară de tehnician plior. Mi-ai putea da lecţii.

– Poate. Ştia deja că Gull învăţa repede. Te interesează să obţii diploma sau să petreci mai mult timp cu mine?

– Aş considera că împuşc doi iepuri dintr-o lovitură.

Se opriră pe marginea pistei. Rowan îşi scoase hanoracul şi îşi puse sticla de apă peste el.

– Distanţă sau timp?

– Ce zici de-o întrecere?

– Ţie ţi-e uşor să vorbeşti, Picioare-Iuţi.

– Te las să porneşti înainte. Jumătate de kilometru din totalul de cinci.

– Jumătate de kilometru? Execută un scurt joc de glezne pentru a-şi relaxa muşchii. Crezi că mă poţi întrece cu un asemenea avans?

– Dacă nu te întrec, măcar un timp o să savurez peisajul.

– În regulă, şmecherule, dacă vrei să-mi vezi fundul, s-a rezolvat.

Trecu pe culoarul interior, porni cronometrul, apoi începu să alerge.

Al naibii de plăcut peisajul, îşi spuse Gull, plimbându-se pe pistă şi punându-şi căştile în urechi. Îşi rezervă un moment să-şi relaxeze muşchii, scuturându-şi braţele şi ridicând genunchii. Când Rowan parcurse jumătate de kilometru, o luă la fugă.

Şi, Doamne, cât de plăcut era să se mişte, să respire, în timp ce muzica îi bubuia la maximum în urechi. Aerul cald şi uscat îl învăluia din toate părţile, soarele se revărsa pe pistă, în timp ce privea trupul bine făcut al lui Rowan, care alerga în faţa lui.

Nici că se putea mai bine.

Acceleră treptat până când, după un kilometru jumătate, distanţa dintre ei se reduse la jumătate. Rowan se schimbase într-o pereche de pantaloni scurţi ce i se lipeau pe coapse şi un maiou mulat pe piept. Când se apropie şi mai mult, Gull îi admiră nestingherit muşchii bine conturaţi şi felul în care lumina soarelui se reflecta pe umerii ei puternici.

Ar fi vrut s-o atingă.

Tânjea după acel trup, recunoscu el. Era însă şi complet fascinat de mintea ei. Acea combinaţie îl făcea să nu se mai gândească la nimeni altcineva.

După trei kilometri, ajunse la doar câţiva paşi în urma ei. Ea aruncă o privire peste umăr, clătină din cap şi făcu un efort să accelereze.

Cu toate acestea, după patru kilometri alerga lângă ea, umăr la umăr. Se gândi s-o lase mai moale – când auzi răsuflarea ei întretăiată –, dar spiritul lui de competiţie nu-l lăsă. Trecu de kilometrul cinci la câţiva zeci de paşi mari

înaintea ei.

– Iisuse! Iisuse! Rowan se aplecă în faţă să-şi tragă sufletul. Ar trebui să fiu furioasă. A fost umilitor.

– M-am gândit să te las să câştigi, dar te respect prea mult ca să am o atitudine superioară faţă de tine.

– Vai, mulţumesc, zise ea, izbucnind în râs.

– Cu plăcere.

– Şi totuşi. Examină cronometrul pe care-l oprise la capătul cursei. A fost un record personal pentru mine. Se pare că mă motivezi să excelez.

Chipul îi strălucea de sudoare; se uită drept în ochii lui, cu o privire rece şi limpede.

Nu alergase suficient, îşi dădu seama Gull. Nu epuizase nici pe departe dorinţa. Îşi agăţă degetele în maioul ei şi o smuci spre el.

– Stai. Încă nu mi-am recăpătat suflul.

– Exact.

O dorea cu respiraţia tăiată, îşi spuse el în timp ce o săruta. Înfierbântată şi respirând greu şi la fel de copleşită de dorinţă ca el. Avea gust de bomboană de lămâie, acrişoară şi caldă. Erau încinşi de căldură şi dorinţă, iar inima ei bătea cu putere pe pieptul lui.

Pentru prima dată, Rowan tremură, doar puţin. Gull nu îşi dădea seama dacă era din pricina efortului sau a sărutului. Nici nu-i păsa.

De undeva din apropiere cineva scoase un strigăt şi un fluierat aprobator. Şi pentru prima dată, ca o bomboană de lămâie lăsată-n soare, Rowan simţi că se topeşte.

Chiar atunci, sirena sună.

Se smulseră din îmbrăţişare, respirând rapid şi sacadat, cu privirile îndreptate spre garnizoană.

– Va urma, spuse Gull.

3 Accelerated Freefall – cădere liberă accelerată. (n.red.)

Capitolul 12

Aflat în aer în după-amiaza următoare, cu un jucător profesionist de golf prins de el, Lucas privea în jos, spre agitaţia de la bază. Până la urmă nu avea să mai ia cina cu fiica lui în seara aceea.

Simţi cum îl cuprinde dezamăgirea, amintindu-i de câte ori fusese nevoit să-şi anuleze planurile cu ea în timpul sezoanelor lui. Spera să fie în siguranţă; spera să fie puternică.

– Ăsta e cel mai grozav moment din viaţa mea! strigă clientul lui.

„Eşti tânăr încă“, îşi spuse Lucas. „Cele mai grozave momente vin şi trec. Dacă ai noroc, vin în continuare.“

După ce aterizară, după ce văzură fotografiile obişnuite şi priviră înregistrarea, după ce se termină şi cu mulţumirile, Lucas citi mesajul de pe telefonul lui:

Îmi pare rău pentru cină. Am prins unul. Ne vedem mai târziu.

– Ne vedem mai târziu, murmură el.

Lucas sună la bază ca să se intereseze despre incendiu.

Cel care izbucnise cu o zi în urmă fusese stins de un echipaj de doar patru persoane, şi întreaga intervenţie nu durase mai mult de zece ore.

Cel de azi părea mai dificil.

Incendiul izbucnise într-o rulotă, pe Lee Ridge, iar echipa de intervenţie fusese formată din şaisprezece persoane. Printre care şi fiica lui.

Deşi îşi amintea bine zona, îşi consultă harta de pe perete. Pini galbeni şi pini de coastă, cugetă el, şi brazi Douglas. Eventual puteau folosi pârâul Lee ca sursă de apă sau, în funcţie de situaţie, unul dintre acele mici ape curgătoare atât de pitoreşti.

Studie harta, cântări locurile de aterizare şi cât era de dificil să sari în acele păduri dese şi tăcute.

Rowan avea să fie bine, se linişti el singur. El avea să se ocupe de nişte hârtii, apoi să mănânce ceva la cină. Apoi să aştepte.

Se zgâii la monitorul calculatorului preţ de cinci minute până să se recunoască înfrânt. Avea prea multe pe cap, admise.

Se gândi să meargă la bază, să folosească sala lor de sport, eventual să încerce să o îmbrobodească pe Marg să-i dea ceva de mâncare. Dar aducea prea

mult a ceea ce era, de fapt. Nelinişte.

Fusese plăcut să ia cina într-un restaurant, cu două seri înainte, îşi aminti el. Să bea puţin vin, să poarte o conversaţie interesantă şi să ia o masă caldă. Se obişnuise prea mult cu mâncatul pe fugă când Rowan nu era prin preajmă. Nu că ar fi fost vreunul dintre ei expert în bucătărie, dar se descurcau.

Când era singur, mergea de obicei la micuţa cafenea de lângă magazinul lui de suvenire, dacă îşi amintea mereu chiar înainte de închiderea localului. Sau îşi pregătea în grabă un sendviş, dacă nu mergea până la bază. Putea să-şi pună la microunde un semipreparat, avea întotdeauna pachete întregi prin casă. Dar nu se obişnuise nici până acum să stea jos şi să mănânce singur, lipsit de compania colegilor.

Fuseseră anumite momente, ştia şi el, în cariera sa de pompier paraşutist, în care se simţise foarte singur. Însă îşi dăduse seama, într-un final, că nu cunoscuse adevărata singurătate decât atunci când începuse să-şi petreacă nopţile într-o casă pustie.

Îşi scoase telefonul. Dacă ar fi stat pe gânduri, n-ar mai fi făcut-o. Aşa că o sună pe Ella înainte de a şti prea bine ce are de gând să-i spună şi cum.

– Alo?

Vocea ei părea atât de veselă, de lejeră. Lucas aproape că intră în panică.

„«Omul de Fier» pe naiba“, îşi spuse.

– A, Ella, sunt Lucas.

– Bună, Lucas.

– Da, bună.

– Ce mai faci? întrebă ea după zece secunde de tăcere.

– Bine. Sunt bine. Chiar m-am simţit foarte bine acum două seri. „Doamne Sfinte, Lucas.“

– Şi eu. M-am gândit cu plăcere la asta de-atunci, şi la tine.

– Da?

– Da. Acum că m-ai sunat, sper c-o să mai repetăm figura.

Lucas simţea cum îl cuprinde treptat un sentiment plăcut, sfârşind într-un un rânjet larg, prostesc. Nu era chiar atât de greu.

– Abia aştept să luăm cina din nou împreună.

– Şi eu. Când?

– Păi, de fapt… În seara asta? Ştiu că nu te-am anunţat din timp, dar…

– Să zicem că e un gest spontan. Îmi place spontaneitatea.

– Asta e bine. Grozav. Vin să te iau la şapte?

– Sau am putea fi spontani amândoi. Vino la cină, Lucas, am chef să gătesc. Îţi plac pastele?

– Sigur, dar nu vreau să te deranjez.

– Nu fac nimic sofisticat. Se anunţă o seară frumoasă; am putea mânca afară, pe terasă. Am tot lucrat în grădină, abia aştept să mă laud cu ea.

– Sună bine.

O masă caldă, o seară petrecută pe terasă lângă o grădină – două cine în decurs de trei zile cu o femeie frumoasă? Era de necrezut.

– Ai nevoie de indicaţii?

– Te găsesc eu.

– Atunci ne vedem în jur de şapte. Pa, Lucas.

– Pa.

Stabilise o întâlnire, îşi spuse el, aproape uluit. Una oficială.

Doamne, spera să n-o dea în bară.

Se gândea la Rowan în timp ce conducea spre casă, să se schimbe pentru cină. Ea era probabil în toiul acţiunii acum, prin foc şi fum, acţionând, luând decizii. Fiecare parte din corpul şi mintea ei se concentra să stingă flăcările şi să rămână în viaţă.

Se gândi la ea când intră în casă, care se afla la doar câteva minute distanţă de bază. O locuinţă mare, reflectă el. Dar când Rowan era acasă, avea nevoie de spaţiu, iar părinţii lui veneau şi ei în vizită de câteva ori pe an.

Însă în lungile perioade în care ei nu erau acasă, spaţiile goale păreau să crească.

Îşi ţinea casa în ordine. Toţi acei ani în care fusese nevoit să aibă la îndemână ce-i trebuia îi influenţaseră şi viaţa personală. Aşa că totul era la locul lui.

Mamei lui îi plăcea să se foiască prin casă, să aibă *lucruri* împrăştiate peste tot, iar el le împacheta şi le punea deoparte de fiecare dată când ea era plecată şi le despacheta din nou când sosea.

Mai puţine lucruri de pe care să ştergi praful.

La fel făcea şi cu pernele colorate pe care ei îi plăcea să le împrăştie pe toată canapeaua şi pe scaune. În felul acesta nu le mai arunca pe podea de fiecare dată când voia să se întindă.

În camera lui, patul era acoperit de o cuvertură maro, uni, în colţ se zărea un scaun simplu, băiţuit, iar ferestrele erau acoperite de obloane din lemn închis la culoare. Până şi pe Rowan o exaspera lipsa de culoare şi stil, dar el găsea că era uşor să faci curat într-o asemenea casă.

Cămăşile erau frumos ordonate în dulap, separate de pantaloni printr-un rând de rafturi, pe care şi-l construise singur şi unde-şi ţinea pantofii.

– Nimic sofisticat, spusese Ella, dar ce însemna asta mai exact?

Când simţi că începe să-l cuprindă panica, se decise şi luă ceva simplu. Pantaloni kaki şi o cămaşă albastră. După ce se îmbrăcă, verifică dacă nu mai apăruse cumva vreun raport de incendiu.

Nu-i rămânea nimic altceva de făcut decât să aştepte, îşi spuse el, însă, de această dată, preţ de câteva ore, nu avea să aştepte singur.

Fiindcă Ella pomenise de grădina ei, se opri pe drum şi cumpără un buchet de flori. Cu florile nu dai niciodată greş, atâta lucru ştia şi el.

Introduse adresa ei în dispozitivul GPS al camionetei. Pentru orice eventualitate. Cunoştea zona şi strada.

Se întrebă despre ce aveau să vorbească. Se întrebă dacă ar fi trebuit să cumpere vin. Nu se gândise la vin. Oare vin şi flori ar fi fost prea mult?

Era oricum prea târziu să mai cumpere vin, plus că de unde să ştie ce vin

să aleagă?

Intră pe alee, parcă în faţa garajului unei case drăguţe, cu mai multe etaje, cu o tencuială de ghips într-o nuanţă îndrăzneaţă de portocaliu, care, îşi spuse el, i se potrivea proprietarei. O mulţime de ferestre prin care să priveşti munţii, florile din curte, o mulţime de flori, într-o explozie de culori şi forme, înălţându-se şi revărsându-se din ghivece mari, de lut nears, pe pietrele micii verande acoperite de la intrare.

Acum se întrebă dacă trandafirii galbeni pe care îi adusese nu erau cumva exageraţi.

– Cu florile nu dai niciodată greş, mormăi el în barbă, în timp ce cobora din camionetă şi îşi dădea seama că i se cam înmuiaseră picioarele.

Probabil c-ar fi trebuit să-şi cumpere un hamburger şi nişte cartofi prăjiţi de la cafenea şi să se instaleze frumos în biroul lui. Nu se pricepea la aşa ceva. Era prea *bătrân* pentru asemenea lucruri. Femeile fuseseră dintotdeauna de neînţeles pentru el, deci cum ar fi putut el să se facă înţeles de o femeie?

Se simţi prost şi neîndemânatic şi parcă amuţise dintr-odată, dar fiindcă nu putea să dea înapoi, sună la uşă.

Ea deschise. Avea părul prins sus la spate, iar chipul îi era cald şi primitor.

– M-ai găsit. O, sunt minunaţi. Luă trandafirii şi, aşa cum ar fi făcut orice femeie, îşi îngropă faţa între flori. Mulţumesc.

– Mi-au amintit de vocea ta.

– Cum aşa?

– Sunt frumoşi şi veseli.

– Ce drăguţ să spui asta. Intră, zise ea şi, luându-l de mână, îl trase înăuntru.

Casa era plină de culoare şi de toate *lucrurile* pe care mama lui le-ar fi aprobat. Luminoase şi în culori îndrăzneţe, moi şi cu texturi diferite, modelele care de care mai variate tronau în camera de zi, iar lumânările ardeau în şemineul din piatră de râu.

– E o casă grozavă.

– Şi mie îmi place. Studie alături de el camera de zi, cu o expresie de satisfacţie calmă. E prima casă pe care am cumpărat-o, am mobilat-o şi am decorat-o de capul meu. E probabil cam prea mare, dar copiii vin des şi atunci îmi place să am mult spaţiu. Să mergem în spate să pun astea în apă.

Era mare, remarcă el, şi complet deschisă, astfel că treceai oarecum firesc dintr-o încăpere în cealaltă. Nu ştia prea multe – mai nimic, de fapt – despre decoraţiuni interioare, dar atmosfera era pe măsura aspectului. Luminoasă, veselă, relaxată.

Apoi, când văzu bucătăria, făcu ochii mari. Se deschidea, într-o parte, spre o sală de mese, şi, în cealaltă, spre o încăpere spaţioasă pentru musafiri – cu o altă canapea, scaune, ecran plat mare. Dar centrul arăta exact ca în pozele din reviste, cu blaturi din granit, o insulă centrală, dispozitive strălucitoare din oţel, dulapuri din lemn de culoare închisă, multe dintre ele cu vitrine de sticlă

pentru a expune paharele şi vesela. Câteva dispozitive mici şi complicate, ce păreau a fi confecţionate din acelaşi oţel inoxidabil, erau aşezate pe blaturile de lucru.

– Asta da bucătărie!

– Bucătăria şi peisajele care se văd de aici m-au convins să cumpăr casa. Mi-am dorit-o din clipa în care am văzut-o. Alese o sticlă de vin roşu de pe un raft de sticlă şi o aşeză pe blatul de bucătărie, alături de un tirbuşon. Ce-ar fi să deschizi asta până scot o vază?

Deschise o uşă, cercetă rafturile şi alese o vază înaltă, de un albastru-cobalt. Lucas deschise vinul în vreme ce ea tăie capetele tulpinilor, sub un şuvoi de apă, în chiuveta insulei centrale.

– Mă bucur că ai sunat. E un mod mult mai plăcut de a-mi petrece seara decât lucrând la teza de doctorat.

– Lucrezi la teza de doctorat?

– Aproape am terminat-o. Ridică o mână, încrucişând degetele. Am amânat-o mult prea mult, aşa că acum recuperez timpul pierdut. Pahare de vin roşu, îi spuse ea, al doilea raft din dulapul aflat în dreapta chiuvetei. Mmm, ce frumos arată trandafirii ăştia în contrast cu albastrul. Cum a fost azi la muncă?

– Bine. Ne-a venit un grup mare din Canada, un altul din Arizona, plus câţiva cursanţi. A fost o zi aglomerată. Iar ieri şi mai şi. De-abia am apucat să dau o fugă până la bază să văd ce fac după necazul ăla.

– Ce necaz?

– Presupun că tu n-ai auzit, îi spuse el, luându-şi privirea de la vază. Cineva a intrat în sala lor de îmbarcare ieri – sau cândva în timpul nopţii – şi a făcut totul ferfeniţă.

– Cine-ar face o asemenea tâmpenie?

– Ei bine, s-ar putea să fi fost Dolly Brakeman. E o fată de pe-aici care a avut o… o relaţie cu paraşutistul mort vara trecută. A născut copilul lui în primăvară.

– O, Doamne, o cunosc pe mama ei. Suntem prietene. Irene lucrează la şcoală. E una dintre bucătăresele noastre.

Ştiuse asta, îşi dădu seama Lucas, ştiuse că Irene lucra la cantina şcolii:

– Ascultă, îmi pare rău. N-ar fi trebuit să aduc deloc vorba despre Dolly.

– Irene e una, Dolly e alta – şi, crede-mă, ştiu asta foarte bine. Ella înfipse în vas o tulpină scurtată. Fata aia i-a făcut viaţa un iad lui Irene. În orice caz, ceea ce s-a întâmplat cu tatăl copilului e o tragedie pentru ea, dar de ce-ar vrea să vandalizeze baza?

– Ştii că Dolly a fost la un moment dat bucătăreasă acolo şi au angajat-o înapoi?

– Ştiam că lucrase acolo. Nu am vorbit cu Irene de când am trecut pe la ei să le duc un dar pentru copilaş. Ştiam că ea şi Leo au plecat la… Bozeman, cred – să o aducă acasă pe Dolly, împreună cu copilul – aşa că am stat deoparte o vreme, le-am lăsat răgaz să se liniştească toţi. Nu ştiam însă că Dolly se angajase din nou la bază.

– I-au mai oferit o şansă. Ştii că a plecat după accidentul lui Jim. Înainte să plece, a atacat-o pe Rowan.

– Pe fiica ta? Irene nu mi-a spus niciodată… Dar sunt multe lucruri pe care nu le spune despre Dolly. De ce?

– Ro era partenera lui Jim la acea săritură. E absurd, dar aşa a reacţionat Dolly. Şi de-abia se întorsese la bază de câteva zile când Ro a dat peste ea chiar în timp ce-i împrăştia sânge de porc prin toată camera.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Când îşi înfipse în şold mâinile strânse în pumn, Lucas îşi spuse că aceasta era atitudinea ei dură de directoare.

Îi plăcea.

– N-am auzit nimic despre asta. Ochii adânci şi verzi îi scânteiau în vreme ce turna vinul. Va trebui s-o sun pe Irene mâine, să văd dacă are nevoie… de ceva. Ştiu că Dolly îi dă mari bătăi de cap, şi asta e puţin spus, dar Irene credea sincer că după naşterea copilului, după ce a convins-o să meargă la biserică, după ce a primit-o înapoi acasă, Dolly avea să se mai liniştească. E evident că n-a fost aşa.

Plină de compasiune acum, şi cu o umbră de îngrijorare, privirea ei o întâlni pe a lui.

– Cum se descurcă fiica ta?

– Ro? Se descurcă. Se lucrează întruna la reparaţii şi confecţii de-atunci şi probabil că au reuşit să avanseze suficient ca să preia câteva apeluri. O echipă de patru oameni a intervenit ieri, practic o operaţiune ultrarapidă.

– Asta e bine. Poate vor apuca să se odihnească puţin.

– Nu prea sunt şanse. Sirena a sunat azi pe la patru şi jumătate.

– Rowan e plecată la o intervenţie? Acum? Nici asta n-am auzit. N-am ascultat ştirile toată ziua. Lucas, probabil eşti îngrijorat.

– Nu mai mult decât de obicei. Face parte din munca noastră.

– Acum mă bucur şi mai mult că ai sunat.

– Şi te-am supărat şi te-am făcut să te îngrijorezi pentru Irene.

– Mă bucur că ştiu ce se întâmplă cu ea. Nu pot să ajut dacă nu ştiu. Se întinse şi îşi puse o mână peste a lui. Ce-ar fi să iei paharul tău de vin şi sticla pe terasă? Ies şi eu imediat.

Lucas ieşi pe uşile largi de sticlă care dădeau pe terasă, de unde se vedeau munţii, cerul nesfârşit şi grădina ei, care îl impresionă – din nou – ca o imagine ruptă dintr-o revistă.

O suprafaţă pătrăţoasă, acoperită cu un strat protector viu colorat, precum cele pe care le văzuse în părculeţe, cuprindea un teren de joacă pentru nepoţii ei: leagăne, scări, bare, chiar şi o căsuţă de jucărie, cu o masă cu umbreluţă şi scaune în miniatură.

Locul de joacă era la fel de vesel precum casa însăşi – şi îi arăta că Ella nu-şi amenajase aici o casă doar pentru ea, ci una de care să se poată bucura întreaga familie.

Cu toate astea, florile ei erau adevăratul spectacol.

Recunoscu trandafirii – atâta știa – dar restul, în ochii lui, crea nişte izvoare de basm, revărsări de culoare şi formă, legate între ele prin poteci înguste de piatră. Mici unghere lăsau loc pentru bănci, un umbrar acoperit de viță cățărătoare, o mică fântână din cupru, înspumată.

Sub privirile lui, o ciocârlie de câmp țâșni prin aer spre bolul larg al unei hrănitoare pentru păsări ca să ia cina.

Lucas se întoarse când Ella ieşi cu o tavă.

– Ella, e uluitor. N-am mai văzut aşa ceva decât în filme.

Gropițele ei din obraji parcă îi făcură cu ochiul, îmbujorate.

– Mândria şi bucuria mea şi poate şi puțină obsesie. Foştii proprietari ai casei erau pasionați de grădinărit, deci am avut un punct de pornire minunat. Cu unele schimbări, câteva completări şi multă muncă am reuşit s-o personalizez.

Puse tava pe masă, între două scaune de terasă de un albastru intens.

– Parcă ziceai că n-o să te deranjezi prea mult.

Privi aperitivele sofisticate, aranjate frumos pe tavă.

– Va trebui să-mi mărturisesc viciul secret. Îmi place la nebunie să mă deranjez. Ridică paharul de vin. Sper că nu te deranjează.

– Că n-oi fi prost.

Ella se aşează, aplecată spre el, în vreme ce clopoțeii de vânt începură să cânte în briza verii. Ciocârlia cântă drept răsplată pentru cină.

– Îmi place foarte mult să stau aici, în special la ora asta sau dimineața devreme.

– Şi probabil că nepoților tăi le place la nebunie să se joace aici.

Băură vin, mâncară aperitivele sofisticate, discutară despre nepoții ei, ceea ce îl făcu şi pe el să-i spună tot felul de anecdote din copilăria lui Rowan.

Se întrebă de ce avusese acele momente de panică. Se simțea atât de confortabil în prezența ei, acum că trecuse de primii pași. Și de fiecare dată când Ella zâmbea, ceva se mişca în sufletul lui. După o vreme aproape că nu i se mai păru ciudat faptul că savura o seară frumoasă de vară, bând un vin bun și admirând peisajul în vreme ce discuta relaxat cu o femeie frumoasă.

Aproape că reuşi să uite cum petrecuse multe alte seri de vară. Cum îşi petrecea fiica lui seara aceea.

– Te gândeşti la ea. La Ro a ta.

– Cred că e tot timpul acolo, undeva, în mintea mea. E pricepută și are nişte colegi de nădejde. Îşi vor face treaba.

– Ce crezi că face la ora asta?

– O, depinde. Atât de multe lucruri, îşi spuse, şi toate grele, periculoase, necesare. Poate e pe un front de tăiere. Se alege o poziție, se analizează reacția focului, vântul şi aşa mai departe, şi se doboară copacii, se taie tufişurile.

– Fiindcă acestea sunt sursă de combustibil.

– Da. Au câteva surse de apă, deci s-ar putea să fie la furtun. Știu că au aruncat nămol peste ele mai devreme.

– De ce-ar arunca nămol peste Rowan?

Lucas izbucni într-un hohot de râs prelung și încântat.

– Scuze. Mă refeream la flăcări. Nămol e numele pe care îl dăm noi agentului de stingere care se aruncă din cisterne. Crede-mă, nici un pompier parașutist nu-și dorește să fie sub așa ceva.

– Iar tu vorbești despre *ele* fiindcă bărbații întotdeauna se referă la lucrurile periculoase sau enervante cu care au de-a face ca fiind de gen feminin.

– A…

– Te tachinez. Să zicem. Vino înăuntru până pregătesc cina. Poți să-mi ții companie și să-mi povestești despre nămol.

– Nu vrei să știi despre nămol.

– Te înșeli, îi spuse ea, strângând tava, paharele și vinul. Mă interesează.

– E un noroi gros de culoare roz și îți arde pielea dacă vine în contact cu ea.

– De ce roz? E cam feminin.

El rânji, în vreme ce ea scoase o tigaie mică.

– I se adaugă oxid feric pentru a-l face roșu, dar arată ca o ploaie roz când cade din cer. Culoarea marchează zona în care se aruncă.

Ella picură ulei în tigaie, tocă usturoiul, câteva roșii cărnoase, ovale, punându-i între timp întrebări și făcând observații.

În mod cert *părea* interesată, își spuse el, dar lui îi venea greu să se concentreze. Mirosul ei, felul în care se mișca, felul în care arătau mâinile ei când tăia și toca legumele, felul în care zâmbea, felul în care suna numele lui pe buzele ei.

Buzele ei.

Nu avea de gând s-o facă. Așa se întâmpla când acționai înainte de a gândi. Dar îi tăie ușor calea când ea se întoarse cu spatele spre blatul de lucru, iar corpurile li se atinseră și se frecară unul de celălalt. Ea ridică bărbia, zâmbi, poate dădu să spună ceva, însă…

O întrebare în ochii ei, o invitație? Nu știu, nici nu se gândi. Acționă, pur și simplu. Mâinile îi alunecară pe umerii ei și își lipi buzele de ale ei.

Atât de moi. Atât de dulci. Cedând sub apăsarea gurii lui în vreme ce mâinile ei îi alergară în sus pe spate, încleștându-se pentru a-i ține laolaltă. Ella se ridică pe vârfuri, iar senzația trupului ei frecându-se de al lui îi spulberă tot calmul și aprinse focul.

Voia să se îngroape în ea ca într-o pătură la sfârșitul unei nopți reci de iarnă.

Îi eliberă buzele și își sprijini fruntea de a ei.

– De vină e zâmbetul tău, murmură el. Din cauza lui mi-e greu să gândesc limpede.

Ea îi prinse fața între mâini și îi ridică bărbia ca să-l poată privi în ochi. Ce bărbat dulce, își spuse ea. Ce bărbat dulce, dulce.

– Cred că cina mai poate aștepta. Se desprinse ușor din îmbrățișare, stinse focul de sub tigaia cu ulei, apoi se lăsă pe spate pentru a-l privi din nou. Vrei să vii sus cu mine, Lucas?

– Eu…

– Nu suntem copii. Avem amândoi mai mulți ani în urma noastră decât ne-au rămas de-aici înainte. Când avem șansa să ne oferim ceva bun, ar trebui să profităm. Deci… zise ea şi îi întinse mâna. Vino sus cu mine.

El o prinse de mână, cu răsuflarea întretăiată, în vreme ce ea îl conducea prin casă.

– Nu e vorba doar că ți-e milă de mine, nu?

– De ce mi-ar fi?

– Fiindcă e atât de evident că îmi doresc… asta.

– Lucas, dacă nu ţi-ai dori-o, mi-ar fi milă de mine. O sclipire de umor îi luminã fața când o ridică spre a lui. M-am întrebat încă de când ai sunat dacă o să ajungem să ne culcăm împreună în noaptea asta şi a trebuit să fac treizeci de minute de yoga ca să-mi calmez emoțiile.

– Emoții? Tu?

– Nu sunt o puștoaică, îi aminti ea, trăgându-l în dormitorul ei, unde lumina care intra pe ferestre strălucea discret. Bărbații de vârsta ta sunt în general interesați de femei de treizeci şi ceva de ani, nu de peste cincizeci. Ceea ce înseamnă douăzeci de ani de gravitație împotriva mea.

– Ce treabă aș avea eu cu o femeie de-o vârstă cu fiică-mea?

Când ea râse la întrebarea lui, el zâmbi şi adăugă:

– La naiba. M-ar face să mă simt bătrân. Oricum sunt îngrijorat c-am s-o dau în bară. NU prea am antrenament, Ella.

– Sunt destul de ruginită şi eu. Cred că vom vedea dacă ne revenim pe parcurs. Ai putea începe prin a mă săruta din nou. Din câte am văzut ne descurcăm amândoi foarte bine la capitolul ăsta.

Lucas se întinse spre ea, iar, de data aceasta, Ella îşi trecu brațele pe după gâtul lui. O simți ridicându-se din nou pe vârfuri în vreme ce buzele li se întâlniră şi se deschiseră uşor pentru a permite alunecarea lentă şi seducătoare a limbilor.

Reuşi să nu se mai gândească, să nu-şi mai facă griji pentru ce s-ar putea întâmpla. Mâinile lui îi mângâiară spatele, coborând peste şolduri, urcând din nou, pe talie, apoi ajungând tot mai sus, până îi scoase agrafele din păr.

Acesta se revărsă peste mâinile lui, îi alunecă printre degete, în vreme ce ea îşi dădu capul pe spate pentru ca buzele lui să-i poată atinge gâtul.

Emoțiile se topiră într-un amestec de confort şi excitaţie. Ella se înfioră când el o desprinse din îmbrățișare pentru a-i descheia cămaşa. La fel simţi şi el când ea îi imită gestul.

Ella îşi scoase uşor sandalele; el îşi scutură din picioare pantofii.

– Până una, alta…

– E bine, completă el şi o sărută din nou.

Şi, o, da, cu siguranță se descurca foarte bine la acel capitol.

Îi dădu cămaşa la o parte şi îşi întinse palmele pe pieptul lui. Solid şi bine făcut după atâtea antrenamente, plin de cicatrici după o viață întreagă în care îşi făcuse datoria. Îşi puse buzele pe pieptul lui, în vreme ce el îi trase cămaşa,

aruncând-o peste a lui pe podea. Când îi prinse sânii în mâinile lui, Ella uită de gravitație. Cum ar fi putut să-și facă griji când el o privea ca și când ar fi fost nespus de frumoasă? Când el o săruta cu o intensitate atât de calmă, atât de deplină?

Lucas își descheie cureaua, avid să atingă și să fie atins, avid să-și amintească tot ceea ce simțea un trup când dorea și era dorit. Pantalonii pe care și-i alesese după douăzeci de minute de deliberare alunecară acum pe podea. Apoi simţi că inima îi bate cu putere atunci când o ridică în braţe.

– Lucas. Copleșită, își lăsă capul pe umărul lui. Toată viața mi-am dorit ca cineva să facă asta. Să mă ia pur și simplu pe sus. Tu eşti primul.

El se uită fix în ochii ei uluiți şi se simţi ca un rege în timp ce o purta pe braţe spre pat.

În lumina difuză, se atingeau și se gustau. Își aminteau și descopereau. Rotunjimile, unghiurile ascuțite, toate punctele plăcerii de savurat.

Când o pătrunse, ea îi șopti numele – cea mai dulce muzică. Mișcându-se în ea, fiecare penetrare lungă și lentă îi rezona în inimă, ca sunetul ciocanului pe nicovală. Ea veni în întâmpinarea lui, își potrivi ritmul peste al lui, înfigându-și degetele în șoldurile bărbatului pentru a-l ghida.

Regele se transformă în armăsar, cabrându-se peste partenera sa.

Când ea strigă, încleştându-se în jurul lui în timp ce juisa, sângele lui zvâcni, în triumf. Și, renunțând să se mai controleze, se lăsă purtat de acel triumf până dincolo de limită.

– O, Doamne, spuse ea după câteva momente în care rămaseră amândoi întinși, cufundați într-o stupoare tăcută. Am atâtea clișee aplicabile, cum că e *într-adevăr* ca mersul pe bicicletă sau că devine mai bun cu vârsta, ca vinul și brânza. Dar cred că ajunge dacă zic: uau!

Lucas o trase spre el, unde, supusă, ea se ghemui, cu capul pe umărul lui.

– „Uau“ e de ajuns, într-adevăr. Cât despre tine, totul e „uau“!

– Lucas. Își adânci obrazul în gâtul lui. Îți jur, mă faci să tresar. Nimeni nu mi-a mai spus astfel de lucruri.

– Atunci o mulțime de bărbați sunt pur și simplu proști. Îi răsuci părul pe deget, încântat că își putea permite acel gest. Aș scrie o poezie despre părul tău dacă aș ști cum.

Ea râse și, în același timp, trebui să clipească pentru a-și alunga lacrimile.

– Ești cel mai dulce bărbat. Se ridică să-l sărute. Am să-ți pregătesc cele mai bune paste pe care le-ai mâncat vreodată.

– Nu trebuie să te dai peste cap. Am putea să facem niște sendvișuri sau ceva de genul ăsta.

– Paste, spuse ea, cu roșii proaspete și busuioc din grădina mea. Ai nevoie de combustibil pentru mai târziu.

Când privirea ei strălucitoare se reflectă în ochii lui, el îi lovi ușor fesele goale.

– În cazul ăsta, ar fi bine să coborâm și să ne apucăm de gătit.

Capitolul 13

În vreme ce tatăl ei era cufundat într-un somn al celor pe drept extenuați, în patul Ellei, Rowan intra în cea de-a opta oră de bătălie. Reușiseră să delimiteze incendiul, și aproape că aveau lucrurile sub control, când dintr-odată izbucni un șir de scântei, scuipate de dincolo de linia frontului, într-un potop violent de ramuri în flăcări. Într-o zecime de secundă, echipa de pompieri se trezi încolțită ea însăși între incendiul principal și focurile răzlețe ce se răspândeau cu repeziciune.

De parcă s-ar fi căscat gurile iadului, tăciunii aprinși sfâșiau aerul încărcat, lovindu-se de căștile pompierilor și arzându-le pielea. Cu un scrâșnet răsunător, un pin galben luă foc, scuipând flăcări prin norii de fum înțepător. Catapultate de vântul înteţit de flăcări, bucăți de cărbune aprins zburară peste frontul ce începea să se dezintegreze, transformând ceea ce fusese o victorie aproape sigură într-o nouă bătălie disperată.

Supunându-se ordinelor, Rowan se desprinse din front cu jumătate de echipaj, alergând cu echipamentele în spinare spre noua vâlvătaie activă.

– Traseul de retragere e în spate, pe creastă-n jos, strigă ea, știind că aveau să rămână prinși în capcană dacă flancul ce își schimba poziția s-ar fi unit cu ceea ce reprezenta capul incendiului. Dacă trebuie să plecăm, aruncați echipamentul și fugiți ca de dracu’.

– O s-o prindem. O s-o ucidem, îi strigă Cards drept răspuns, cu obrajii încinşi de febra vânătorii.

Stingeau din mers focurile răzlețe, bătându-le, săpându-le, tăind copacii din preajma lor.

– E un pârâu la vreo patruzeci și cinci de metri de-aici, spuse Gull, alergând lângă ea.

– Știu asta. Dar era surprinsă că știa și el. Vom instala pompa, vom da drumul la furtunuri și vom construi un front ud. O să înecăm afurisenia asta.

– Şi aproape reușisem…

– Gibbon și restul echpei vor stinge capul.

Îl privi cu atenţie, îi privi chipul strălucind în lumina focului, în vreme ce strigătele aspre și râsul sălbatic se amestecau cu urletul animalic al focului.

Febra dragonului, după cum știa, se putea răspândi ca un virus – ceea ce putea fi și bine și rău. Îi pulsa în vene chiar acum, fiindcă momentul decisiv se apropia.

– Dacă ei nu reușesc, Picioare-Iuți, ia cât mai multe echipamente și cară-le cât de departe poți. După cum alergi, ar trebui să întreci dragonul.

– Am înțeles.

Munceau cu o viteză demonică, aruncând echipamentul pentru a instala pompa și a desfășura furtunul, în vreme ce toţi ceilalți tăiau rapid un front cu fierăstraiele.

– Să-i dăm bice! strigă Rowan, ţinându-se bine pe picioare, încordându-și corpul și prinzând strâns furtunul. Când acesta se umplu și își scuipă în forță jetul puternic, lăsă să-i scape un chiuit nebunesc.

Brațele ei, deja extenuate de orele extenuante de muncă fizică, tremurară. Dar buzele i se arcuiră într-un rânjet febril.

– Ia de-aici!

Îi aruncă lui Gull o privire şi râse ca o nebună.

– Încă o noapte lenevoasă și cețoasă de vară. Privește. Făcu un semn din bărbie. Cedează. Capul începe să se stingă. Frumoasă priveliște.

Cu doar o oră înainte de ivirea zorilor, incendiul de pădure se dădu bătut. În loc să-şi strângă echipamentele, pompierii epuizaţi se adăpostiră lângă pârâu, sprijinindu-şi capetele de rucsacuri, pentru a dormi câteva ore înainte de a curăța locul. Rowan nu protestă când Gull se întinse lângă ea, şi mai ales când îi oferi o gură din berea lui.

– De unde-ai făcut rost de asta?

– Am mijloacele mele.

Rowan bău cu sete, apoi se întinse pe spate să privească stelele apărând prin perdeaua de fum ce începea să se destrame.

Ăsta, își spuse, era cel mai bun lucru – momentul acela atemporal, între noapte şi zi – tăcerea pădurii, a muntelui și a cerului. Nimeni care nu luptase în acea bătălie nu ar fi putut simți vreodată o satisfacție atât de intensă în a o câștiga.

– După o noapte de muncă grea ar trebui să urmeze întotdeauna o sticlă de bere și lumina stelelor, decise ea.

– Acum cine a căzut pradă romantismului?

– Asta doar fiindcă sunt amețită de fum, ca o albină.

– Am avut cândva o iubită apicultoare.

– Serios?

– Katherine Anne Westfield. Oftă ușor, amintindu-și. Brunetă cu picioare lungi și ochi de culoarea ciocolatei topite. Am fost atât de îndrăgostit de ea încât am ajutat-o la stupi o vreme. Dar nu s-a terminat cu bine.

– Ai fost înțepat.

– Ha. Chestia e că ea insista să i se spună Katherine Anne. Nu Katherine, nu Kathy sau Kate sau Kat, nu K.A. Trebuia să-i pronunț tot numele. A ajuns să fie prea obositor.

– Te-ai despărțit de o femeie fiindcă numele ei avea prea multe silabe?

– Ai putea spune și-așa. Plus, trebuie să recunosc, albinele începeau să mă înspăimânte şi ele.

– Mie îmi place să le ascult. Un sunet care te adoarme. Cassiopeea s-a stins, spuse ea, când constelația dispăru.

Apoi ochii i se închiseră și adormi pe loc.

Se trezi ghemuită lângă Gull, cu capul pe umărul lui. Ea nu era genul care să se cuibărească în brațele cuiva, își spuse Rowan. Îi trebuia spațiu – și cu atât mai puţin îi plăcea să se cuibărească lângă cineva în timp ce dormea sub cerul liber, alături de echipajul ei.

Era pur și simplu jenant.

Dădu să se desprindă din îmbrăţişarea lui, dar Gull o trase şi mai aproape de el.

– Mai stai o clipă.

– Trebuie să ne apucăm de treabă.

– Da, da. Unde mi-e cafeaua, femeie?

– Foarte amuzant. De fapt, fu nevoită să-și rețină un zâmbet. Păstrează distanța.

– Te rog să remarci că eu sunt cel care a rămas în spațiul repartizat, iar tu ești cea care s-a apropiat și s-a încolăcit în jurul meu. Şi, după cum vezi, eu nu mă plâng.

– Cred că mi s-a făcut frig.

El întoarse capul şi o sărută pe creştet:

– Mie mi se pare că ești destul de caldă.

– Știi, Gull, asta nu e o excursie romantică în munți, cu cortul. Ne așteaptă o zi întreagă de curățenie.

– Pe care îmi face plăcere s-o amân câteva minute ca să savurez o fantezie în care urmează să facem sex matinal în excursia noastră romantică în munți, cu cortul. După care tu îmi o să faci cafea și o să-mi prăjești niște șuncă și ochiuri, îmbrăcată în pantaloni scurți și strâmți și într-un maiou din ăla foarte mulat. După care trebuie să mă lupt cu ursul care dă buzna peste noi. Evident, îl înving după o bătălie cruntă. *După aceea* tu îmi pansezi cu grijă rănile și *după aceea* facem din nou sex.

Ei nu-i plăcea să se cuibărească, își spuse Rowan, iar vrăjelile de genul ăla nu-și făceau efectul asupra ei. Atunci de ce se cuibărea și de ce era fermecată?

– Ai o viață imaginară cât se poate de activă.

– Nu merg nicăieri fără ea.

– Ce fel de urs?

– Trebuie să fie un grizzly, altfel ce rost ar mai avea?

– Iar eu presupun că port tocuri cui la pantalonii ăia scurți și strâmți.

– Din nou, altfel ce rost ar mai avea?

– Ei bine, după atâta sex și gătit și pansat răni mi s-a făcut foame. Se desprinse din braţele lui și se ridică în capul oaselor. Douăzeci de minute într-un jacuzzi cu apă fierbinte și înspumată, urmate de un masaj cu pietre fierbinți. Asta e fantezia mea matinală.

Rowan scotoci în rucsacul ei după un baton energizant. Îl devoră în timp

ce-l privea cu atenţie pe Gull. Acesta îşi ştersese o parte din cenuşa de pe faţă, dar mai avea destulă, iar părul lui arăta de parcă îl folosise pe post de mop pentru a şterge podeaua din beci.

Apoi îşi abătu privirea spre pădure, spre munţi, care străluceau în depărtări sub lumina aurie a zorilor. Cine avea nevoie de fantezii, îşi spuse ea, când puteai să te trezeşti aici?

– Apucă-te de treabă, bobocule. Îl plesni uşor peste picior. Se face prânzul.

Gull ajută la deschiderea câtorva dintre coletele ce le fuseseră paraşutate, ca să ajungă la pachetele cu mâncare şi, mai important, la cafea. Se aşeză pe pământ lângă Dobie.

– Cum a fost pentru tine?

– Fiule, a fost cea mai grea zi din tânăra mea viaţă. Dobie îşi înecă porţia de cartofi copţi, cu şuncă, în sos Tabasco, înfulecându-i de parcă urmau să devină un aliment interzis. Şi poate şi cea mai bună. Ai impresia că ştii, adăugă, fluturând şunca, dar de fapt habar n-ai. N-ai cum să ştii dinainte.

– Te-a muşcat de câteva ori.

Dobie îşi duse instinctiv mâna la arsurile de pe ceafă:

– Da, m-a atins de câteva ori. M-am gândit, când a început să ne potopească focul, că s-ar putea să ne pârlim. Doar pentru o clipă. Dar am învins din nou bestia. Ar trebui să-l vezi pe Trigger. O aşchie a zburat dintr-un ciot pe care-l dobora. L-a nimerit exact aici. Dobie se bătu cu degetele pe o parte a gâtului. Când a smuls-o, a rămas cu ditamai gaura, de ziceai că fusese înjunghiat cu un briceag.

– N-am ştiut.

– S-a întâmplat după ce echipa ta s-a retras în grabă spre focul secundar de pe creastă. Era sânge peste tot. Aşa că el şi-a pus nişte vată peste rană, a prins-o cu leucoplast şi a trecut la următorul ciot. M-a făcut să mă gândesc că, dacă e să mă pârlesc, cel puţin o să fiu lângă cel mai tare din parcare.

– Iar acum stăm frumos aici, luăm micul dejun şi ne bucurăm de priveliştea asta.

– Nu te contrazic, spuse Dobie, şi mai luă o porţie de cartofi. Ce-ai de gând să faci în legătură cu tipa aia?

Era clar la ce tipă se referea, iar privirea îi alunecă în direcţia lui Rowan.

– Tot ceea ce-mi stă în putinţă.

– Ar fi bine să-i dai bice, fiule, îl sfătui Dobie, în timp ce agita nelipsita sticlă de sos Tobasco. Vara trece repede.

Gull se gândi la acest lucru în timp ce munci pe brânci toată dimineaţa şi o parte din amiază. O abordase cu aceeaşi atitudine pe care ar fi adoptat-o dacă s-ar fi cunoscut în altă parte – acolo unde exista timp din belşug, la fel şi posibilitatea de a ieşi în oraş sau la un film sau la o plimbare lungă cu maşina, poate şi o zi petrecută pe plajă… Însă, dacă se gândea mai bine, lumea de aici şi lumea de acolo nu prea aveau multe în comun.

Poate era timpul să adopte faţă de ea aceeaşi atitudine pe care o avea faţă

de muncă. Erau bune și picnicurile cu șampanie, dar în unele momente situația impunea o abordare mai puțin… elegantă.

Pe când își strângeau lucrurile, Gull își spuse că nu-și dorea nimic altceva pe lume decât să facă un duș şi să se întindă pe o saltea adevărată pentru un somn neîntrerupt de opt ore.

Nici nu era de mirare, decise el când se întinse în avion, că femeile, în pofida atracţiei pe care o exercitau asupra lui, ocupau un loc atât de jos pe lista lui de priorităţi în majoritatea sezoanelor.

Își alungă orice alt gând din minte și adormi înainte ca avionul să se înalțe de la sol.

La fel ca restul echipei, se ridică, târşâindu-şi picioarele, se ocupă de echipamentul lui, își atârnă parașuta. O privi pe Rowan scriind un SMS în timp ce se îndrepta spre clădirea de locuințe. Intră după ea, cu gândul de a se îndrepta direct spre apartamentul lui, să-și smulgă de pe el costumul de pompier, să-și scoată picioarele din afurisiţii ăia de bocanci, care i se păreau acum de plumb. Nu mai simţea decât extenuarea, tensiunea și o iritare, ca o consecinţă firească a celor două.

Dacă tânjea după ceva, cu siguranţă nu de o femeie avea nevoie, sau de Rowan Tripp în mod deosebit. Dacă era obosit, acest lucru se întâmpla din cauză că, exceptând situaţiile în care era chiar frânt, petrecea prea mult timp gândindu-se la ea în toiul nopții. Așa că avea să înceteze. Pur și simplu avea să înceteze să se mai gândească la ea.

Dar când Rowan intră în cameră, el o urmă imediat.

– Ce naiba…

Gull închise ușa, o lipi cu spatele de ea şi o sărută apăsat. Sărutul lui ardea de mânie, de frustrarea pe care reușise s-o ignore în ultimele câteva săptămâni. Acum le dezlănțui pe amândouă. La naiba cu toată povestea asta.

Se dădu un pas în spate, uitându-se fix în ochii ei.

– Sunt obosit. Sunt furios. Nu știu exact de ce, dar nu-mi pasă câtuși de puțin.

– Atunci ce-ar fi să…

– Taci. Am ceva de spus. Îi zdrobi din nou buzele cu gura lui, încătușându-i încheieturile cu mâinile. Povestea asta e tot mai tâmpită. Eu sunt tâmpit sau poate că tu ești tâmpită. Nu-mi pasă.

– Dar de ce naiba îți pasă? întrebă ea.

– Aparent de tine. Poate fiindcă ești al naibii de frumoasă și ai un corp superb și reușești să fii deșteaptă și curajoasă în același timp. Poate doar fiindcă sunt excitat. S-ar putea ca asta să fie explicația. Dar ceva s-a întâmplat aici; știm amândoi.

Fiindcă nu-l trimisese dracului, nici nu-l lovise între picioare – încă –, Gull estimă că avea o scurtă fereastră de timp în care să-și susțină pledoaria.

– Așa că e timpul să încetăm cu jocurile, Rowan. E timpul să arunci pe fereastră regula aia idioată a ta. Indiferent ce-ar exista între noi, trebuie să înfruntăm situația fără ocolișuri. Dacă e doar o scânteie, bine, o vom stinge și

vom merge mai departe. Nu e nici un rău în asta. Dar al naibii să fiu dacă mai accept să mă lupt cu nişte scântei. Ori intri în joc, ori nu. Deci, ce vrei să faci?

Rowan nu se aşteptase la o asemenea izbucnire de mânie şi forţă din partea lui, ceea ce, având în vedere că-l văzuse nimicind trei bărbaţi cu o ferocitate pe care o admirase, fusese o greşeală din partea ei. Nu se aşteptase ca ceva să-i mai poată stârni pasiunea după o intervenţie de treizeci şi şase de ore, dar acum, când el era acolo, privind-o de parcă nu se putea hotărî dacă voia s-o sărute sau s-o stranguleze, pasiunea nu era doar stârnită, ci îi cuprindea nebuneşte întreaga fiinţă.

– Ce vreau să fac?

– Corect.

– S-o stingem. Îşi înfipse mâinile în părul lui, îl smuci şi-şi lipi din nou gura de-a ei. Apoi inversă poziţiile, împingându-l pe el în uşă. La duş, bobocule.

Îi descheie rapid nasturii cămăşii.

– Interesant, ăsta era primul lucru pe care voiam să-l fac înainte să mă enervez. O întoarse cu spatele spre baie şi îi scoase bluza. Apoi nu m-am mai putut gândi decât să pun mâna pe tine.

Îi desfăcu pantalonii.

– Bocancii, reuşi ea să spună în timp ce se sărutau şi se pipăiau. Se aşeză pe vasul de toaletă, iar degetele îi zburau printre şireturi. El se lăsă pe podea pentru a face acelaşi lucru.

– Asta n-ar trebui să fie sexy. Poate sunt doar excitat.

– Tu grăbeşte-te! Râzând, îşi dădu jos pantalonii, apoi se ridică pentru a-şi scoate maioul şi sutienul.

– Aleluia, murmură Gull.

– Dezbracă-te! îi ordonă ea, apoi, împletindu-se în timp ce-şi scotea chiloţii, porni apa la duş.

Era o nebunie, îşi spuse ea. Era o nebunie să facă aşa ceva, dar se simţea nebună. Un alt tip de febră a dragonului, decise pe loc, şi se întoarse să-l tragă lângă ea sub jetul de apă.

– Suntem foarte murdari, spuse ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui, apăsându-şi trupul de-al lui.

– Şi pe punctul de a deveni şi mai murdari. Hai să creştem temperatura. Întinzându-se în spatele ei, roti robinetul de apă caldă la maximum, apoi îşi oferi plăcerea acelor buze dornice şi nerăbdătoare.

Era plăcut, atât de plăcut, îşi spuse ea, să simtă apa pe piele şi mâinile lui împrăştiind fierbinţeala udă pe tot corpul ei. De ce să nege ceea ce ştiuse din prima clipă în care se priviseră în ochi? Se îndreptaseră dintotdeauna spre acest moment, spre acest gest. Îşi trecu mâinile peste spatele lui, peste muşchii încordaţi, frământând instinctiv cu degetele nodurile formate de atâtea ore de efort.

El gemu când ea avansă spre umerii lui.

Îşi lipi dinţii de marginea gâtului ei, îşi apăsă şi el degetele în jos, urmând

o linie de-a lungul coloanei ei vertebrale, apoi urcând din nou până când găsi puncte de durere și plăcere la baza gâtului ei.

– Dă-mi voie să mă ocup de asta.

Rowan își turnă șampon în palmă, își frecă mâinile laolaltă ușor, privindu-l, apoi își strecură degetele prin părul lui. În timp ce ea îl frecționă și îl masă, el își turnă gel de duș în căuşul palmei. Baia se umplu de un parfum de piersici coapte în timp ce mâinile lui alunecau în cercuri, cu mișcări lente, peste sânii și abdomenul ei.

Clăbucul se scurgea, parfumat, între trupurile lor, în vreme ce el își lăsă o mână să alunece pe trupul ei, jucându-se, doar jucându-se cu degetele şi acoperindu-i sexul cu palma.

Ea își lăsă capul pe spate și gemu uşor. Gull o privi absorbind senzațiile și-i mai oferi puțin, apoi încă puțin, până când șoldurile ei și respirația prinseră ritmul.

Încă nu, își spuse el, încă nu, și o făcu să geamă când o întoarse cu fața spre peretele ud.

– O, Doamne, Gull…

– Trebuie să te spăl pe spate. Ador spatele tău. La baza lui, un tatuaj reprezentând un dragon roșu care sufla o flacără de aur. Îșî trecu degetele înspumate peste el, le urmă cu buzele. Pielea ta e ca laptele.

Se desfăta cu rotunjimea subtilă a cefei ei, expusă și vulnerabilă în fața dinților și a limbii lui, iar când brațul ei se întinse în spate și se încolăci pentru a-l trage mai aproape, își lăsă mâinile să alunece în față și îi cuprinse sânii în palme.

Atât de fermi, atât de plini.

O întoarse pe călcâie, iar locul mâinilor fu luat de gură.

Rowan nu se așteptase la acest lucru, și nici nu se pregătise. Reușea întotdeauna s-o surprindă, își spuse ea în vreme ce trupul i se înfioră. Bărbatul furios ce o izbise cu spatele de ușă ar fi trebuit s-o ia pe sus. În schimb o seducea. Nu știa dacă putea suporta așa ceva.

În mijlocul aburilor ce se ridicau în valuri, Gull își plimbă gura pe tot trupul ei până când fiecare mușchi începu să-i tremure, până când așteptarea și senzațiile se strânseră într-o durere care pulsa în interiorul ei.

În acea clipă de slăbiciune a ei, în acel moment cutremurat în care trupul și mintea cedară, o pătrunse.

Gata cu seducția acum, gata cu atingerile uşoare şi gura jucăușă. Îi strânse șoldurile în mâini și se abandonă posedării, din ce în ce mai intense. Dorința gonea furioasă prin el, stârnită de sunetul aspru al pielii umede izbindu-se pe piele umedă, de răpăitul apei, de legănarea sălbatică a șoldurilor ei, în vreme ce ea se lăsă pradă senzațiilor pe care și le trezeau reciproc.

Lanțurile controlului se năruiră; nebunia se dezlănțui.

Prin ceața formată de aburi și de fierbințeala pasiunii, Gull văzu cum privirea ei devenea tot mai pierdută. Dar continuă să o împingă tot mai tare, cu lăcomie, până fu sfâșiat de plăcere și nu se mai putu abţine.

Rowan îşi lăsă capul să cadă pe umărul lui aşteptând să-şi recapete suflul. Avea să dureze o vreme, poate, își dădu ea seama, căci gâfâia în acel moment ca o bătrână.

– Am nevoie de un minut.

Ea scoase un sunet aprobator.

– Dacă încercăm să ne mişcăm acum, o să cădem şi o să ne înecăm – după ce ne fracturăm craniile.

– Avem noroc că n-am pățit-o deja.

– Probabil. Dar am muri curați și satisfăcuți. Opresc apa. Se răcește.

Rowan se văzu nevoită să-l creadă pe cuvânt. Trupul ei era încă suficient de fierbinte încât să topească banchiza polară. Reuși să inspire adânc pentru prima dată când el îşi trecu uşor buzele peste părul ei. Pur și simplu nu știa cum să reacționeze la tandrețe… după.

– Te poți ține pe picioare? o întrebă el.

– Sunt tari ca piatra.

Cel puţin aşa spera.

Gull îi dădu drumul și se întinse după prosoape.

– E un sacrificiu pentru mine să-ți dau ceva cu care să-ți acoperi corpul.

Înainte ca ea să apuce să ia prosopul, Gull îl înfășură în jurul ei și depuse un sărut cald și stăruitor pe buzele ei.

– Vreo problemă? o întrebă el.

– Nu. De ce?

Gull își trecu vârful unui deget între sprâncenele ei.

– Te încrunți.

– O reflecţie a stării de spirit a stomacului, care se întreabă de ce e încă gol. Ceea ce era destul de adevărat. Sunt lihnită. Se relaxă și zâmbi din nou. Între intervenție și bonusul de la duș, sunt terminată.

– Așa și eu. Să mergem să mâncăm.

Ea dădu să treacă de el pentru a intra în dormitor, dar se întoarse brusc.

– Am mai spus-o, dar merită repetat. Eşti talentat.

– Lucrez bine și la orizontală.

Rowan izbucni în râs în vreme ce-și scotea un tricou și o pereche de blugi.

– Cred că va trebui s-o dovedești.

– Acum sau după masă?

Ea clătină din cap, în timp ce se îmbrăca.

– După, neapărat. Și am poftă de… Tu nu te îmbraci?

– Nu-mi iau pe mine hainele alea jegoase și împuțite. Trebuie să împrumut prosopul tău.

Rowan se gândi la starea hainelor pe care le dezbrăcaseră amândoi.

– Stai un minut. Îți aduc nişte haine.

– Serios?

– Știu unde e apartamentul tău.

Ieși tiptil și se îndreptă spre camera lui.

Era ordine, constată ea în vreme ce deschidea un sertar. Și în spațiile interioare la fel. Luă ceea ce considera că i-ar fi trebuit, apoi aruncă rapid încă o privire în jur. Când dădu cu ochii de fotografie, se apropie pentru a o studia mai atent.

Gull, alături de cei care erau, probabil, unchiul, mătușa lui și verii lui, toți braț la braț în fața unor uși mari, de un roșu aprins.

Un grup care arăta grozav, își spuse ea, iar limbajul corporal denota afecțiune și fericire. În fața sălii de jocuri care, din câte îşi dădea seama, era cu mult mai mare decât își imaginase.

Îi duse hainele şi i le puse în braţe.

– Îmbracă-te repede până nu încep să mă mănânce palmele.

– Dezbracă-te repede, îmbracă-te repede. Numai să dai ordine ştii. Îi aruncă o privire arzătoare teatrală. Femeile dominatoare mă stârnesc.

– O să văd dacă îmi găsesc biciul și lanțul mai târziu.

– A, o fantezie nou-nouță de explorat.

– Să nu uiți să mi te adresezi cu „Stăpână“.

– Dacă promiți să fii blândă. Apropo, îmi place tatuajul.

– Ca să-mi poarte noroc. Dacă eu stăpânesc dragonul, dragonul nu mă stăpâneşte pe mine. Dar al tău? Îl ocoli pentru a bate cu degetele pe literele întinse pe omoplatul lui stâng. Teine, rosti ea.

– Se pronunță „tin“, nu „te-ine“. Termenul din irlandeza veche pentru foc. Cred că dacă eu stăpânesc focul, focul nu mă stăpâneşte pe mine.

– Atâta că ne pune la încercare pe amândoi din când în când. Cum te-ai ales cu asta? îl întrebă ea, arătând spre o cicatrice care i se întindea de-a lungul coastelor stângi.

– Bătaie într-un bar din New Orleans.

– Nu, serios.

– Păi, strict vorbind, a fost în fața barului. M-am dus acolo de Mardi Gras într-un an. Ai fost vreodată?

– Nu.

– Nu trebuie ratat. Părul lui, încă umed de la duș, se cârlionță peste gulerul cămășii pe care o trase pe el. Eram la facultate, m-am dus la o petrecere cu o mână de prieteni. După chef am intrat într-un bar. Un idiot s-a luat de o fată. Cam așa cum s-a întâmplat cu idiotul care te-a hărțuit pe tine, dar ăsta era mai beat și mai rău, iar fata nu era genul tău.

– Prea puține sunt, spuse ea rânjind.

– Nu neg asta. Deci când i-am sugerat s-o lase baltă, s-a opus. Spiritele s-au încins. Aparent nu i-a plăcut faptul că-l băteam măr cu martori de față, așa că a scos un cuțit.

Zâmbetul se transformă într-o expresie de șoc, cu gura căscată.

– Vai, Dumnezeule mare, te-a *înjunghiat*?

– Nu chiar. Cuțitul mi-a alunecat oarecum peste coaste. Gull trecu un deget nepăsător peste locul respectiv. Nu a apucat să mă rănească prea mult, iar eu am avut plăcerea de a-i sparge falca. Fata a fost foarte recunoscătoare, așa că

noaptea fost reuşită.

Îşi legă şireturile adidaşilor:

– Am un trecut pătat şi rebel.

– Mă pui pe gânduri.

– În regulă. Îi întinse mâna. Ce-ar fi să-ţi fac cinste cu cina şi câteva beri reci?

– După părerea mea, fiindcă mâncarea e inclusă în munca noastră, asta te trădează ca fiind zgârcit, dar ce naiba…

Mai târziu, după ce Gull demonstră că lucra într-adevăr bine şi la orizontală, Rowan îl înghionti somnoroasă.

– Du-te acasă.

– Nu.

Se mulţumi s-o strângă mai aproape de el.

– Gull, nici unul dintre noi nu e tocmai mărunţel, iar patul ăsta nu-i de două persoane.

În plus, a dormi în acelaşi pat cu un bărbat era altceva decât a face sex.

– A funcţionat destul de bine până acum. O să ne descurcăm. În plus, ai văzut lista de sărituri. Suntem primii din tura întâi. Dacă se dă alarma, nu vom avea altceva de făcut decât să ne îmbrăcăm cu hainele împrăştiate la ora actuală pe podea şi să-i dăm bătaie. E eficient.

– Deci tu dormi întotdeauna cu partenerul tău de sărituri de dragul eficienţei.

– Încerc cu tine prima dată. Cine ştie, dacă se economiseşte suficient timp, ar putea deveni o regulă obligatorie. Dacă suntem liberi, vrei să facem o tură de alergare dimineaţă?

Mâna lui, ce se plimba uşor pe spatele ei, era plăcută la atingere – liniştitoare. Era târziu oricum, îşi spuse ea, şi putea face o excepţie de la regula dormitului doar de data aceasta. Atâta doar că făcuse deja o excepţie în privinţa sexului, iar acum…

– O să mai facem asta? îl întrebă ea.

– În regulă, dar va trebui să-mi dai vreo douăzeci de minute.

– Nu acum. Cred că am rezolvat-o pe seara asta.

– O, te referi dacă o s-o facem în mod repetat. O lovi uşor, prietenește peste fund. Neapărat.

– Dacă e să continuăm, există o regulă.

– Fireşte.

– Dacă mă culc cu un tip, nu mă culc şi cu alţii, şi nici nu mă culc cu tipul respectiv dacă el se tăvăleşte cu alta. Dacă vreunul dintre noi decide că altcineva pare tentant, e în regulă. Se termină seria de repetări. Asta e o regulă fermă. Fără excepţii.

– Mi se pare corect. O întrebare. De ce-aş dori orice altă femeie când am ocazia să fac duşuri cu tine?

– Fiindcă oamenii tind să-şi dorească ceea ce nu au.

– Îmi place ceea ce am. O strânse uşor. *Ergo*, nu mă deranjează să respect

regula ta în această privință.

– *Ergo.* Rowan chicoti și închise ochii. Ești cu totul ieșit din comun, Gulliver.

În clipa aceea, stând cuibărit în patul lui Rowan, în timp ce o bufniță țipa în noapte, iar razele lunii se strecurau pe fereastră, Gull își spuse că era în locul potrivit, cu persoana potrivită.

Dura mai puțin să arzi un cadavru decât o pădure. Era o treabă mai urâtă, dar mai rapidă. Însă pierderile colaterale nu puteau fi evitate și probabil reprezentau un avantaj. Nu cântărea chiar atât de greu, având în vedere situția, așa că reuși s-o care destul de ușor sus pe cărare, printre pinii de coastă.

Luna lumina puțin drumul – ca un semn –, iar muzica creaturilor nocturne era liniștitoare.

Cărarea se bifurcă, deveni mai abruptă, dar urcușul era destul de plăcut în aerul rece, înmiresmat de parfumul pinilor.

Era mai bine să nu se gândească la aspectele neplăcute, la oroare. Era mai bine să se gândească la lumina lunii și la aerul rece și la păsările de noapte.

În depărtare, un coiot scoase un țipăt ascuțit și intens. Un sunet sălbatic, un sunet *flămând*. S-o ardă era un gest uman. Era mai bine decât s-o lase pradă animalelor.

Ajunseseră probabil suficient de departe.

Ceea ce trebuia făcut nu presupunea nici prea mult efort, nici prea mult instrumentar. Doar să taie câteva tufe și crengi uscate, să le stropească și să-i stropească hainele. Și trupul ei.

Să nu se gândească.

Să stropească totul cu benzină din canistra de rezervă.

Să încerce să nu-i privească fața, să nu se gândească la ceea ce spusese și făcuse. La ceea ce se întâmplase. Să facă doar ceea ce trebuia făcut acum.

Să aprindă focul. Să simtă căldura. Să-i vadă culoarea și formele. Să-l audă trosnind. Apoi șuieratul aerului și al flăcărilor când focul începu să prindă viață.

Un lucru frumos. Uluitor, periculos, distructiv.

Atât de frumos și de aprig, și de *personal* atunci când îl porneai cu mâinile tale. Niciodată descoperit, niciodată cunoscut.

Avea s-o purifice. S-o facă să dispară. S-o trimită în iad. Acolo îi era locul. Nu avea să cadă pradă animalelor, să cunoască soarta Isabelei, care fusese sfâșiată de câini. Dar își câștigase locul în iad.

Nu avea să mai facă rău și să amenințe pe nimeni. Gata. În foc avea să piară.

Momentul în care luă foc stârni o încântare oribilă, un fior intens de entuziasm neașteptat. Puterea își făcu simțit gustul. Fără lacrimi, fără regrete – gata cu toate.

Acea încântare și glasul tot mai puternic al focului îl urmară în timp ce cobora cărarea, iar fumul începea să urce spre luna scânteietoare.

Capitolul 14

Pentru a doua oară, Rowan se trezi cuibărită lângă Gull, sprijinindu-și capul pe umărul lui. De data aceasta se întrebă cum naiba putea dormi apăsat de greutatea ei.

Apoi se întrebă, fiindcă era înghesuită în patul ace-la strâmt, lângă el, de ce naiba nu profita de situație. Îl mușcă de lobul urechii, lăsându-și mâna să-i alunece în jos pe piept. După cum se așteptase, îl găsi gata pregătit.

– Aș fi putut pune pariu, murmură ea.

– Prefer să pui mâna.

– Ei bine, asta… Își trecu un picior peste el, lăsându-l s-o pătrundă încet. Încet până îl cuprinse în teaca ei caldă și umedă. Asta e definiția mea pentru eficiență.

Gândindu-se că nu exista modalitate mai bună de a întâmpina zorile, Gull o prinse cu putere de coapse.

– Un bonus.

Când ea se arcui pe spate, cu soarele reflectându-se într-un joc de lumini şi umbre pe trupul ei, proiectând diamante prin coroana ei de păr, un fragment din Tennyson îi trecu prin minte.

O fiică a zeilor, înaltă ca o zeiță şi la fel de frumoasă.

Exact așa și era în clipa aceea, și în acea clipă puse stăpânire pe inima lui romantică.

Strângerea lui deveni mai blândă, transformându-se într-o mângâiere. Iar ea începu să se miște, unduindu-se deasupra lui într-un ritm lent și fluid. Senzațiile se strângeau în el, izbucnind apoi într-o plăcere lenevoasă, minunată.

Rowan închise ochii și începu să-şi mângâie trupul, stârnindu-i pe amândoi.

Printre fasciculele de lumină, se întinse după ea. Își spuse că puteau pluti astfel, trezindu-și încet trupurile, sângele și inima, la nesfârșit.

Chiar atunci se auzi alarma.

– Rahat!

Rowan deschise larg ochii.

– Mai scutește-mă!

O strânse preț de încă o clipă, încărcată de frustrare, apoi se despărțiră pentru a-și strânge în grabă hainele.

– Tu ai făcut asta, îl acuză ea. Ai cobit azi-noapte cu gluma aia despre

eficiență.

– Dacă mai aştepta zece minute, ar fi meritat.

În schimb, în zece minute ajunseră în sala de îmbarcare, echipându-se.

– Fumul a fost observat la prima geană de lumină, le prezentă L.B. situația. Parcul Forestier Lolo, între pârâul Grave și pasul Lolo. E în plină desfășurare pe versantul sudic, mai sus de pârâul Lolo. Condițiile sunt secetoase. Rowan, vreau să intervii ca șef de brigadă; Gibbons, tu intri în front.

Pământul se cutremură când avionul-cisternă porni pe pistă cu prima încărcătură de nămol.

În clipa în care urcă la bordul avionului de sărituri, Rowan își scoase sendvișul cu ou și sticla de Cola pe care le îndesase în buzunare. Mâncă și bău în vreme ce discuta situaţia cu pilotul şi cu observatorul aerian.

– Uite acolo. Își lipi fața de fereastră. Și, la naiba, e în formă în dimineața asta.

O sută de acri, poate o sută douăzeci, estimă ea, iar focul se înteţise deja într-una dintre cele mai primitive și mai neatinse zone din Lolo. Expediția Lewis și Clarke trecuse pe-acolo, iar acum focul o voia la micul dejun.

„Stai că venim“, își spuse ea și îşi ţinu bine echipamentul când vântul intră în rafale pe ușa deschisă.

Se simțea proaspătă și revigorată și pregătită – și nu putea nega că drumul până jos era superb. Îl privi pe Gull, îi aruncă un zâmbet imens.

– Nu e sex, dar nici prea rău nu e, îi strigă ea.

Îl auzi râzând și îi citi perfect gândurile. Același lucru simţea şi ea în timp ce zbura, liberă și puternică, pe cer, apoi prin fum, aterizând lin pe o pajişte pitorească.

Odată ce unitatea și pachetele paraşutate ajunseră la sol, discută strategia cu Gibbons. Decise să pornească în recunoaștere pe flancul drept, în vreme ce echipa ei intra în luptă, începând să pregătească frontul.

Înainta în pas alert, evaluând zona și vântul și ținându-se la vreo douăzeci de metri de flancuri, în vreme ce focul ardea intens. Auzi capul incendiului mugind, amenințător și lacom, în timp ce scuipa focuri secundare spre măreția neatinsă a pădurii.

„N-are nici o şansă“, își spuse ea, folosindu-se de securea Pulaski și de pompa cu palete pentru a înăbuși din mers focurile secundare. Vrea să alerge, vrea să se hrănească. Simți mirosul înțepător de rășină al copacilor care ardeau, le auzi strigătul gâtuit, simți aerul fremătând sub forța deja dezlănțuită. Fumul se ridica în spirale din locurile în care tăciunii căzeau pe pământ uscat.

Își scoase stația radio.

– Se înteţeşte repede, L.B. Foarte repede. Avem nevoie de încă un transport de nămol pe coroană și încă unul pe flancul drept. Scuipă multe focuri secundare de-a lungul acelei linii.

– Recepționat. Ești la adăpost?

– Voi fi. Continuă să înainteze, îndepărtându-se de un foc secundar ce mistiua o suprafață cât un teren de tenis. Trebuie să blocăm extinderea acestor

focuri secundare acum, L.B. Suntem într-un punct critic. Gibbons e în front, în partea de sud-vest, iar eu mă întorc.

– Stai la adăpost. Avem încă o tură de pompieri parașutiști în alertă. Trebuie doar să ne zici și îi trimitem.

– Recepționat. Stai să termin recunoașterea și să discut cu Gibbons.

– Cisternele sunt pe drum. Ai grijă să nu te împotmolești în noroi, Suedezo.

– Sunt la adăpost, repetă ea. Am încheiat transmisia.

Alergă, coborând în forță, se puse de acord cu Gibbons, îndreptându-se spre cărarea pe care merseseră cândva Lewis și Clark. Auzind mugetul din spatele ei, înjură, alergă prin ploaia de tăciuni, prin artileria de conuri în flăcări aruncate în aer de suflul unei explozii. Când pământul se cutremură sub picioarele ei, se aruncă drept în mijlocul focului.

„Era mai sigur pe-acolo“, își spuse, în vreme ce fumul se strecura printre limbile portocalii de foc.

Ajunse într-o zonă mistuită de flăcări, se opri o clipă pentru a-și scoate busola și a-și determina poziția, ca să poată plănui următoarea mișcare. „Gibbons trimisese, probabil, echipajele în sus pe creastă, să atace în forţă“, își spuse ea, apoi…

Fu cât pe ce să treacă de el fără să-l vadă. Instinctul și o spaimă primitivă o făcură să se se împiedice, dându-se înapoi trei pași din fața rămășițelor carbonizate și înnegrite ale unei siluete umane. Era acolo, cu oasele mistuite ale brațelor și picioarelor strânse într-o poziție ghemuită.

Contractate de căldură, știa asta, dar în acel moment teribil i se păru că mortul sau muribundul încercase să se ghemuiască astfel încât să treacă, poate, neobservat de focul mistuitor.

Își simți degetele amorțite când scoase stația radio.

– Baza.

– Aici baza, răspunde, Suedezo.

– Am găsit un cadavru.

– Poftim?

– Sunt la circa nouă metri de poteca Lobo, lângă cărarea în zigzag din partea nord-estică, într-o zonă neagră. Am găsit un cadavru, L.B., zise ea, oftând adânc. E carbonizat.

– O, Hristoase. Recepționat. Ești în siguranță acolo?

– Da. Sunt într-o zonă neagră. Nu e nici un pericol.

– Stai acolo. Am să contactez Serviciul Forestier, apoi iau din nou legătura cu tine.

– L.B. Își frecă sprâncenele. Nu sunt sigură, dar pământul de dedesubt și din jur, direcțiile de ardere… La dracu’, cred că cineva i-a dat foc… nu știu, dar e ceva în neregulă cu unghiul capului. Arată ca și cum gâtul ar fi rupt.

– Dumnezeule mare. Nu atinge nimic. Ai recepționat, Rowan? Nu atinge nimic.

– Crede-mă, n-am s-o fac. Am să-l contactez pe Gibbons prin stație, să-i

transmit un raport de situație. Iisuse, L.B., cred că e o femeie sau un copil. După mărime…

– Rezistă, Rowan. Revin.

– Recepționat. Am încheiat.

Își impuse să fie tare. Mai văzuse cadavre carbonizate. Îl văzuse pe Jim, își spuse, când îi găsiseră, într-un sfârșit, rămășițele. Dar nu i se mai întâmplase niciodată să dea peste unul, singură, în mijlocul unei intervenții.

Trase adânc aer în piept, apoi îl contactă pe Gibbons.

Îi luă mai bine de o oră şi jumătate să ajungă înapoi la echipa ei, după ce rămăsese pe poziție și le dăduse indicaţii unor rangeri ca să ajungă până la ea. Se bucură de căldură, de fum, de lupta cu flăcările, după ce stătuse de veghe lângă mort.

După cum se așteptase, Gibbons dusese echipajul pe creastă, iar frontul rezista.

– Pe toți sfinții, Ro. Gibbons își trecu mâna peste fața înnegrită de fum. Ești bine?

Trecerea timpului, priveghiul, realitatea dură a declarației pe care o dăduse nu reușiseră să-i astâmpere cu totul senzaţia puternică de greață.

– Sunt bine, faţă de cei care au rămas acolo. Rangerii au ajuns acum și e pe drum și un agent special. Și un specialist în incendieri premeditate.

– Incendiere?

– S-ar putea ca focul să fi fost aprins intenționat, pentru a ascunde o crimă.

Își reaşeză casca, simţind că-i va zdrobi craniul – dar nu reuși să reducă deloc din bubuitul constant.

– Nu se știe încă, îi spuse ea, în vreme ce el trase o înjurătură. Poate a fost vreun puști tâmpit care a făcut o măgărie, dar mie mi s-a părut că ăla ar fi putut fi punctul de origine. Oricum, stingerea incendiului e prioritară. Agenții federali se vor ocupa de cealaltă problemă. Unde vrei să mă bag?

– Știi că poți să-ți strângi lucrurile și să te retragi, Ro. Nimeni nu te-ar învinovăți.

– Hai să ne terminăm treaba.

Intră în frontul de tăiere, în vreme ce o altă parte a echipajului adâncea șanțurile de îngrădire ce urcau spre coroană. Un echipaj nou sosit de pompieri parașutiști atacă celălalt flanc, coborând spre coadă.

De nenumărate ori, în timpul petrecut în front, se retrase pentru a contacta prin radio celălalt echipaj pentru a afla cum avansau, pentru a da raportul la bază, pentru a se consulta cu Gibbons.

Mai aveau doar câteva ore până să-l stingă complet și să termine curățenia, își spuse, iar echipajul avea să-și petreacă noaptea în paturi, la unitate.

– Ce s-a întâmplat? Gull se opri lângă ea. Se tot zvonește dintr-un capăt în celălalt al frontului că s-a întâmplat ceva, iar tu ești sursa.

Rowan dădu să-l alunge, dar el o privi cu hotărâre în ochi.

– Poți să-mi spui acum sau poți să-mi spui mai târziu. Mai bine scapi odată.

Își împărțise trupul cu el, își aminti ea, și patul.

– Am încolțit-o din toate părțile. Dacă Gibbons se poate lipsi de tine, vino să căutăm eventualele locuri în care mai fumegă.

După ce primiră permisiunea, se îndepărtară de front. Rowan stinse un foc secundar cât o minge de baschet, apoi trecu mai departe.

– Crezi că persoana respectivă a fost ucisă și criminalul, oricine ar fi fost, a pornit incendiul ca să încerce să-și acopere fapta?

– N-am de unde să știu.

Dar intuiția ei, încă tulburată, îi spunea altceva.

– Ar fi fost o mișcare mai deșteaptă să-l îngroape. Tonul lui neutru parcă o mai liniști. Un incendiu ca ăsta atrage atenția. Evident.

– Eu n-am făcut-o niciodată, dar mi se pare că actul de a ucide ar putea afecta logica unei persoane. Sau poate că focul i-a dat o mai mare satisfacție. Mulți oameni simt plăcere în a stârni focuri.

– Ăsta a fost observat la prima geană de lumină. După cât de mult avansase până am intervenit noi, probabil a început azi-noapte târziu sau în zori. Era al naibii de încins și se întinsese pe cel puțin o sută de acri când am intervenit noi, pe la cât, opt?

Era ciudat, își dădu ea seama, că dacă discuta despre acest lucru, dacă analiza aspectele practice, reușea să se mai liniștească.

– Da.

– Campingul nu e la foarte mare distanță spre vest, dar cu zona aia arsă între locul unde ai găsit cadavrul și camping, focul a bătut spre est. Spre norocul celor instalați în camping.

Senzația de durere sâcâitoare din cap se retrase puțin. A gândi înseamnă a acționa, decise ea. Până în acel moment reacționase prea mult și nu acționase destul.

– Poate că erau dintre cei instalați în tabără, speculă ea. Și au ieșit pe cărare, au început să se certe. Accidental sau intenționat, el o ucide.

– „O“ ucide?

– După dimensiunea cadavrului. Cred că a fost o femeie sau un copil, și fiindcă nu vreau să cred că a fost un copil, optez pentru cealaltă variantă. A târât-o sau a dus-o pe sus de pe cărare. Poate că s-a gândit s-o îngroape și s-a întors după unelte. Focul e mai rapid și presupune mai puțin efort. Condiții de ariditate, nu-i nevoie decât de câteva ramuri din tufișuri.

– Dacă l-ai aprinde în jur de ora două, trei dimineaţa, calculă Gull, ar apuca să se înteţească zdravăn până în zori şi ţi-ar acorda câteva ore.

Da, își spuse ea. Sigur. Supraviețuirea trebuia să fie prioritară.

– Îţi strângi lucrurile şi până în zori ai dispărut. Dădu din cap, liniştită acum, că situaţia era abordată ca o problemă de rezolvat. Durează până o identifică, deci asta îţi mai acordă câteva ore. Şi adevărul este că, dacă nu aş fi mers pe traseul acela pentru a reveni în front, poate ar mai fi durat câteva ore,

chiar câteva zile până să fie găsită. N-aveam de gând să merg pe-acolo, dar înteţirea focului m-a forţat să intru şi să traversez.

Continuară să găsească şi să stingă focuri secundare în timp ce vorbeau. Apoi Rowan se opri.

– Nu credeam că vreau să mă gândesc la asta. Am găsit-o, am anunţat autorităţile, acum e treaba Serviciului Forestier Federal să se ocupe de asta. Dar mă tot roade de atunci. M-a… m-a cutremurat, recunoscu ea.

– Ar cutremura pe oricine, Rowan.

– Ai văzut vreodată un om după ce a fost…

– Da. Imposibil să mai uiţi.

Gull ştia, totodată, că dacă te gândeai la acest lucru, dacă analizai aspectele practice, era mai bine.

– Aşa e vara. Se grăbi să stingă un foc secundar de mărimea unei găleţi înainte ca acesta să apuce să crească. Stingi incendii, faci curat după, te antrenezi şi te pregăteşti pentru următoarea intervenţie. Dar vara asta? Am avut-o pe Dolly cea nebună, tatăl meu la întâlnire cu o femeie, oameni morţi…

– Faptul că tatăl tău iese cu o femeie e la fel de grav ca un act de vandalism şi o posibilă omucidere?

– E pur şi simplu altfel. Neobişnuit. Ca faptul că m-am culcat cu un boboc – ceea ce n-am mai făcut, apropo, de când eram şi eu boboacă.

– Cu-atât mai bine pentru mine.

Rowan schimbă direcţia, coti spre sud. Cu atât mai bine pentru el, poate, dar în mintea ei, schimbarea, excepţiile şi tot ce era „altfel“ dădeau peste cap ordinea firească a lucrurilor.

După aproape două ore în care stinseseră focuri secundare, se alăturară din nou echipajului şi trecură la operaţiunea de curăţire a locului.

Scoase staţia radio pentru a prelua un apel de la biroul de operaţiuni.

– Vrem ca prima tură de paraşutişti să se retragă, îi spuse L.B. A doua tură şi echipajele de la sol vor termina operaţiunea de curăţire.

– Am auzit.

– Agenţii federali vor să discute cu tine când te întorci.

– Nu pot aştepta până mâine? Am vorbit cu rangerii, le-am dat lor toate detaliile.

– Se pare că nu. Poţi să-ţi strângi lucrurile. Te aşteaptă un vehicul terestru la capătul cărării.

– Recepţionat.

Ce naiba, îşi spuse ea, măcar aşa putea termina cu asta într-o singură zi.

Intenţionase să facă un duş mai întâi, dar de-abia îşi lăsase echipamentul când agentul federal veni s-o caute.

– Rowan Tripp.

– Corect.

– Agent special Kimberly DiCicco. Am câteva întrebări.

– Rangerii au deja răspunsurile mele, dar cum lucrăm amândouă într-un sistem birocratic, înţeleg cum merge treaba.

– Domnul Little Bear ne-a oferit biroul lui pentru a putea discuta între patru ochi.

– N-am de gând să împut biroul lui L.B. În caz că n-aţi observat, sunt leoarcă de transpiraţie şi miros a fum de la o poştă.

Imposibil să nu fi observat, îşi spuse Rowan. Trupul compact al doamnei agent era îndesat într-un costum negru, cu o croială clasică, şi o cămaşă de un alb imaculat. Fără un fir de păr ciufulit, cocul elegant, prins la ceafă, îi lăsa complet neîncadrată faţa cu osatură fină şi tenul de nuanţa cafelei cu un strop de lapte.

Sprâncenele lui DiCicco se arcuiră deasupra ochilor ei de un maroniu-roşcat, când îşi lăsă capul într-o parte.

– Aţi avut o zi lungă. Sunt conştientă de acest lucru. Am să încerc să fiu cât mai rapidă.

– Atunci să ne plimbăm în timp ce vorbim. Rowan se dezbrăcă, rămânând doar în maiou şi în pantaloni. Poate mă aerisesc puţin.

– Fii atentă.

Se întoarse, prinse sticla rece de Cola pe care Gull i-o aruncă printr-o pasă abilă, pe sub mână.

– Mulţumesc. Păstrează-mi nişte lasagna.

– Am să fac tot ce-mi stă în putinţă.

– În regulă, agent DiCicco. La semnul lui Rowan, ieşiră. Dumneavoastră întrebaţi, eu răspund.

– Aţi putea începe prin a-mi spune cum aţi dat peste cadavru.

„Am trecut deja prin asta“, îşi spuse Rowan, dar repetă povestea:

– Dată fiind direcţia focului, continuă ea, am fost nevoită să mă retrag din recunoaştere şi să mă îndrept spre un loc sigur. Am intrat printre flăcări, apoi am străbătut vechea zonă arsă şi m-am retras în zona neagră. Adică zona de lângă suprafeţele ce fuseseră mistuite de foc. Mă îndreptam spre cărarea Lolo. Puteam să cobor pe cărare până aproape de echipajul meu. Şi am găsit-o.

– Credeţi că este o femeie?

– Nu ştiu. Rămăşiţele erau cam mici pentru un bărbat adult.

– Estimarea e corectă. Victima era femeie.

– O! Ei bine… Rowan se opri şi oftă adânc. E mai bine decât alternativa.

– Poftim?

– Ar fi putut fi un copil. Din nou, judecând după dimensiuni.

– Aţi luat legătura cu biroul de operaţiuni imediat cum aţi făcut descoperirea?

– Exact.

– Deci, dacă am înţeles corect. DiCicco reciti deplasările lui Rowan, orele la care îşi comunicase prin radio poziţia şi situaţia, pornind de la plecarea în recunoaştere şi până la raportarea cadavrului. E o suprafaţă considerabilă într-un răstimp scurt.

– Când intervii la un incendiu, nu stai să faci drumeţii prin natură. Te mişti cât poţi de repede. Mie mi-a revenit sarcina să evaluez situaţia de la sol,

să pun la punct o strategie şi un plan, împreună cu Gibbons, şeful de front la intervenţia asta, să fac recunoaşterea şi să raportez constant biroului de operaţiuni, pentru a informa asupra situaţiei şi a oricăror ajutoare suplimentare de care am putea avea nevoie.

– Înţeleg. Când aţi contactat biroul de Operaţiuni aţi afirmat că aveaţi o bănuială cum că victima fusese ucisă, iar incendiul, aprins intenţionat pentru a ascunde crima.

Oare ar fi trebuit să-şi ţină gura? se întrebă Rowan. Oare s-ar fi terminat mai repede dacă nu şi-ar fi împărtăşit speculaţiile?

Era prea târziu acum, îşi aminti ea.

– Am descris ceea ce părea a fi. Sar la incendii de cinci ani şi am lucrat cu o echipă de pompieri forestieri timp de doi ani înainte de asta. Nu sunt expertă în incendieri premeditate, dar îmi dau seama când un incendiu pare suspect. Nu sunt doctor, dar îmi dau seama când capul e răsucit într-o poziţie nefirească faţă de gât.

Iar acum, la naiba, *la naiba*, imaginea aceea îi răsări din nou în minte.

– Am acţionat în conformitate cu ceea ce am observat, astfel încât să poată fi contactate autorităţile potrivite. E vreo problemă în asta?

– Eu doar strâng date, domnişoară Tripp. Tonul lui DiCicco era calm, contrastând cu cel ridicat al lui Rowan. Constatările preliminare ale medicului legist arată că gâtul victimei a fost rupt.

– A fost ucisă.

Era mai bine sau mai rău? se întrebă Rowan.

– Legistul va determina dacă e vorba de omucidere, moarte accidentală, dacă trauma din zona gâtului a fost cauza morţii sau a apărut post-mortem.

– Aţi făcut cercetări în camping? Tabăra Lolo nu e departe de locul unde am găsit-o, mai puţin de o zi de mers pe jos.

– Facem eforturi să o identificăm. Aţi avut ceva probleme pe-aici recent?

– Poftim? Rowan se strădui să-şi adune gândurile, concentrate asupra calculării forţei necesare pentru a rupe gâtul cuiva. Vă referiţi la episodul de vandalism?

– Mai corect ar fi „episoadele“, nu? DiCicco o ţintui pe Rowan cu o privire indescifrabilă. Conform informaţiilor mele, o anumită Dolly Brakeman, angajată la acea vreme ca bucătăreasă aici, v-a devastat camera. Aţi surprins-o chiar în mijlocul acţiunii şi a trebuit să fiţi efectiv imobilizată pentru a nu o ataca.

Mânia îi mistui ca un incendiu oboseala şi extenuarea.

– Gândiţi-vă cum e să intraţi în casă şi să găsiţi pe cineva care vă toarnă sânge-n pat. Vedeţi cum aţi reacţiona. Dacă doriţi să consideraţi reacţia mea ca pe o „tentativă de agresiune“, n-aveţi decât.

– Domnişoara Brakeman a fost interogată de poliţie şi în legătură cu episodul de vandalism asupra sălii de îmbarcare de aici, de la bază.

– Aşa e. Acel mic episod ne-a costat ore întregi de muncă şi ar fi putut fi mult mai grav dacă am fi fost solicitaţi înainte de a fi apucat să reparăm

stricăciunile.

– Dumneavoastră şi domnişoara Brakeman aţi mai avut de-a face una cu cealaltă de-a lungul timpului.

– Din moment ce ştiţi deja asta, nu am de gând să mai discut subiectul. E o pacoste. E răzbunătoare şi instabilă. Dacă poliţia locală a transferat cazul de vandalism de la bază în mâinile agenţiei pe care o reprezentaţi, cu atât mai bine. Sper ca asta să-i tragă o sperietură zdravănă. Acum ascultaţi, sunt obosită şi mi-e foame şi vreau să fac naibii un duş.

– Aproape am terminat. Când aţi văzut-o ultima dată pe Dolly Brakeman?

– Iisuse, când mi-a devastat camera.

– Nu aţi văzut-o sau nu aţi discutat cu ea de-atunci?

– Nu, şi sper ca situaţia să nici nu se schimbe prea curând. Ce naiba are Dolly de-a face cu faptul că am găsit un cadavru carbonizat în Lolo?

– Va trebui să aşteptăm până ni se confirmă identificarea, dar fiindcă Dolly Brakeman nu s-a întors acasă azi-noapte – unde locuieşte cu părinţii şi cu fiica ei în faşă – şi fiindcă victima şi domnişoara Brakeman sunt de aceeaşi înălţime, iar până în acest moment ancheta nu a semnalat vreo altă dispariţie, e foarte posibil ca victima să fie Dolly Brakeman.

– Dar… Rowan simţi cum i se strânge stomacul şi o ia cu ameţeală, în vreme ce ochii impenetrabili ai agentului nu se desprinseră nici o clipă de pe faţa ei. Multe femei au înălţimea lui Dolly.

– Dar nici una nu a fost declarată dispărută în zona aceasta.

– Probabil s-a cuplat cu un tip. Cercetaţi-i mai bine trecutul. „Dar avea un copil acum“, îşi spuse Rowan. Copilul lui Jim. Dolly nu s-ar fi aflat acolo în pădure, pe cărarea aceea. Ei îi place în oraş.

– Puteţi să-mi spuneţi unde v-aţi aflat azi-noapte, între ora opt seara şi până v-aţi prezentat în sala de îmbarcare azi-dimineaţă?

– Mă suspectaţi pe mine? Se simţea prinsă între furie şi şoc – o bătălie scurtă şi sângeroasă, câştigată decisiv de furie. Chiar credeţi că i-am rupt gâtul, am cărat-o în pădure, apoi am stârnit un incendiu? Unul la care ar fi trebuit să intervină bărbaţi şi femei alături de care trăiesc şi muncesc zi de zi? Unul pentru care ar fi trebuit să-şi rişte vieţile, *vieţile* lor, ca să-l stingă?

– Aţi încercat s-o agresaţi. Aţi ameninţat-o cu moartea.

– Ba bine că nu. Eram furioasă. Cine n-ar fi fost furios în locul meu? Mi-aş fi dorit să-i fi tras un pumn, dar de-aici şi până la a omorî pe cineva e cale lungă.

– Ar fi mai uşor dacă aţi putea să-mi spuneţi unde vă aflaţi azi-noapte între…

– Va fi foarte uşor, nu vă faceţi griji, o întrerupse Rowan. Am luat cina la popotă în jur de şapte, poate şapte şi jumătate. Circa treizeci de persoane din echipaj se aflau acolo în acelaşi timp, plus personalul de la bucătărie. Am stat împreună, discutând nimicuri până pe la zece, aproape. Apoi m-am dus în apartamentul meu, unde am rămas până a sunat sirena azi-dimineaţă. Înghesuită în pat cu tipul ăla sexos care mi-a aruncat sticla de Cola.

– Şi numele lui? întrebă DiCicco, pe un ton indiferent.

– Gulliver Curry. E probabil la popotă la ora asta. Mergeţi să-l întrebaţi. Eu mă duc să fac un duş.

Plecă valvârtej, iar furia mocnea înlăuntrul ei. Intră, trântind uşa în urma ei, în clădirea unde se aflau apartamentele.

Trigger avu ghinionul de a-i apărea în cale.

– Hei, Ro, eşti…

– Gura şi la o parte.

Îl împinse într-o parte, apoi intră zgomotos în apartamentul ei. Lovi cu piciorul în uşă, apoi în dulăpior, făcând ca farfurioara în care arunca monedele rătăcite să sară de pe dulap şi să se spargă pe podea.

Călcă peste cioburi cu bocancii.

– *Curvă* afurisită, ţeapănă şi constipată! Şi n-a fost Dolly!

Fumegând, trase cu forţă de şireturile bocancilor de paraşutism, apoi îi aruncă din picioare.

Dolly era genul de om care mergea întotdeauna mai departe, îşi spuse ea, smulgându-şi hainele, făcându-le ghem şi aruncându-le pe podea. Reuşea să stârnească mila oamenilor sau – dacă erau bărbaţi – îi ducea cu zăhărelul folosindu-se de sex sau promiţându-le sex. Era genul care făcea tot ce-i trecea prin cap, apoi dădea vina pe altcineva dacă lucrurile nu ieşeau bine.

Aşa fusese şi mama ei, decise Rowan, şi poate acesta era doar un motiv în plus pentru care n-o plăcuse niciodată pe Dolly Brakeman. Era egoistă, intrigantă, plângăcioasă…

Cum fusese şi mama ei, îşi spuse Rowan din nou. Mama ei murise într-o baltă de sânge pe podea. Ucisă.

Nu era acelaşi lucru, îşi spuse ea cu convingere. Nicidecum.

Dădu drumul la duş, se sprijini cu palmele de perete și lăsă șuvoiul să curgă peste ea. Privi cum se scurge apa, neagră, apoi gri ca funinginea.

Se săturase de toate acele rahaturi, se săturase de lovituri pe la spate.

Cu ce drept venea curva aia federală s-o acuze? Datorită ei fusese găsit cadavrul atât de repede, datorită ei fuseseră chemați și agenții federali, nu?

Până să termine duşul, aproape că-şi jupuise pielea, iar mânia i se preschimba într-o teamă bolnăvicioasă.

Mâinile îi tremurau în vreme ce se îmbrăca, dar îşi spuse că era din cauza foamei. Nu mâncase de câteva ore și arsese mii de calorii. Era slăbită. Atâta tot.

Uşa se deschise, iar ea se răsuci pe călcâie și simți tremuratul înteţindu-se când Gull închise încet uşa în urma lui.

– I-ai spus curvei ăleia că mi-ai tras-o toată noaptea?

– I-am spus că am petrecut amândoi noaptea aici, într-un pat atât de mic încât dacă ai fi încercat să treci de cealaltă parte mi-aș fi dat seama.

– Bun. Bun. Poate să-şi îndese informaţia asta în fundul ei federal. Îl respinse când el încercă să se apropie de ea. Nu vreau să fiu alintată. Apreciez că mi-ai oferit un alibi. Se pare că decizia mea de a-mi încălca regula îmi tot aduce beneficii. Iupiiii!!!

Îl împinse din nou, dar de data aceasta el îşi trecu un braţ în jurul ei, o apucă strâns, şi o ţinu aşa, în timp ce ea se zbătea să-i scape din strânsoare.

– Am spus că nu vreau să fiu alintată. Am tot dreptul să mă descarc puţin după ce-am fost interogată şi tratată ca o ucigaşă şi ca o piromană, ca cineva care şi-ar trăda toate principiile pentru a zdrobi o gânganie sub bocanc…

Apoi se întrerupse, cedă.

– O, Doamne, o, Doamne, ei cred că e Dolly. Ei cred că Dolly e moartă şi că eu am omorât-o.

– Ascultă-mă. Ţinând-o strâns de umeri, o privi drept în ochi. Nu se ştie cine e în momentul de faţă. Poate să fie Dolly, într-adevăr.

– O, Iisuse, Gull! O, Doamne!

– Atunci, nimeni nu poate face nimic să schimbe lucrurile. Dacă aşa e, nimeni nu crede că ai fi avut ceva de-a face cu asta.

– DiCicco…

– Tocmai a fost informată că noi doi am fost împreună toată noaptea. Sunt destui oameni care ştiu că am intrat împreună şi am ieşit împreună. Deci dacă tu eşti unul dintre suspecţi, şi eu sunt. Nu cred că asta va fi o pistă valabilă pentru DiCicco sau oricine altcineva. Ea avea o sarcină de îndeplinit. A făcut-o, iar acum partea aceea s-a încheiat.

Îşi coborî mâinile pe braţele ei până o prinse de încheieturi.

– Eşti frântă de oboseală şi slăbită. Nu te-ar fi afectat atât de mult dacă ai fi fost în formă.

– Poate că nu, dar ştiu că m-a enervat îngrozitor.

– Dă-o naibii. O sărută pe Rowan pe frunte, apoi pe buze. Uite cum facem. O să mergem să luăm cina. Poţi să asculţi restul unităţii exprimându-şi părerile de rău privind faptul că agentul federal ţi-a cerut un alibi.

– Părerile de rău. Replica lui aproape că reuşi să-i smulgă un zâmbet. Cred că mi-ar prinde bine.

– Nimic nu se compară cu solidaritatea. Apoi o să ne întoarcem aici ca să-ţi pot oferi un alibi şi pentru noaptea asta.

Acum zâmbetul înflori pe buzele ei, rapid şi încrezător.

– Poate că eu îţi voi oferi ţie un alibi.

– E bine oricum. Hai să mergem înainte ca nemâncaţii ăia să înfulece toată lasagna. O plesni uşor peste fund când ieşiră. Şi, Ro? Nu-ţi face griji. Dacă te arestează, îţi plătesc eu cauţiunea.

Râsul o luă prin surpindere. Şi se simţi parcă mai liniştită.

Capitolul 15

După antrenamentul de dimineață, Rowan își propuse neapărat să meargă la bucătăria popotei. Dacă exista cineva care știa mersul lucrurilor în unitate, aceea era Marg.

– Lynn realimentează bufetul îi spuse Marg. Sau vrei ceva de pomană?

– Nu m-aș supăra.

Cu cerceii rotunzi de argint dansându-i de-o parte și de alta a bandanei – astăzi, nişte fețe zâmbitoare galbene pe fond de un albastru intens –, Marg se întinse după o carafă.

– Nu vrei să iei micul dejun cu prietenul tău?

Rowan răspunse la zâmbetul insinuant al lui Marg dându-și ochii peste cap.

– Eu nu am prieteni, am amanți. Pe care mi-i iau și îi alung după pofta inimii.

– Ha! Marg îi turnă un pahar de suc. Ăsta nu se va lăsa alungat așa ușor. Bea asta.

În timp ce-o asculta, Rowan strânse din buze.

– Morcov, puțin suc de coacăze și… Sorbi din nou. Nu e portocală. Mandarină?

– Portocală roşie. Te-am prins.

– E bun, n-aş fi crezut. Se știe ceva despre Dolly?

Marg clătină din cap în timp ce bătea nişte ouă. Nu era un gest negativ, recunoscu Rowan, ci unul de milă.

– I-au găsit mașina pe una dintre cărările laterale din pădure, lângă drumul național doisprezece, cu o pană de cauciuc.

– Doar mașina?

– Din câte am auzit, cheile erau încă în contact, dar nu și poșeta. Ca și cum ar fi avut probleme cu mașina și ar fi tras pe dreapta.

– De ce s-ar fi retras de pe autostrada principală dacă avea pană de cauciuc?

– Eu îți spun doar ce-am auzit. După ce turnă ouăle într-o tigaie pentru omletă, Marg adăugă bucăți de șuncă, roșii, caș, puțin spanac. Unii se gândesc că poate s-a întors pe jos la drumul principal sau poate că cineva a urmărit-o. Și a răpit-o.

– Încă nu se știe dacă rămășițele din incendiu… nu pot ști sigur.

– Atunci n-are rost să ne facem griji în privința asta.

Marg încercă să adopte un ton vioi, dar Rowan îşi dădu seama că i se pusese un nod în gât, semn clar că Marg îşi făcea griji.

– Am vrut s-o rănesc şi regret sincer că nu mi-am înfipt pumnul în faţa ei măcar o dată. Acum, când ştiu că e posibil ca cineva s-o fi rănit, sau chiar mai rău, nu vreau să mă simt vinovată în privința lui Dolly. Nu pot să sufăr să mă simt vinovată în orice privință, dar urăsc *din tot sufletul* să mă simt vinovată în privința lui Dolly.

– Nu am cunoscut pe nimeni mai priceput în a-şi atrage probleme şi drame decât Dolly Brakeman. Iar dacă L.B. nu ar fi concediat-o, i-aş fi spus în faţă că trebuie să aleagă între ea şi mine. Nu mă simt vinovată pentru asta. Regret dacă i s-a întâmplat ceva, dar nu mă simt vinovată că am vrut de nu ştiu câte ori să-i întorc un dos de palmă.

Marg puse farfuria cu omletă şi pâine prăjită cu gem de prune în faţa lui Rowan.

– Mănâncă. Ai pierdut deja câteva kilograme şi eşti abia la început de sezon.

– E primul sezon în care am avut nevoie de un alibi într-o anchetă pentru omor.

– Nu m-ar deranja să am un alibi ca al tău.

Rowan se înfipse cu poftă în omletă.

– Îl vrei după ce termin cu el? Au! Rowan izbucni în râs când Marg îi dădu un bobârnac peste tâmplă. Şi eu care îţi ofer aşa o bunăciune… zise ea, cu un aer încântător.

– Şi când crezi că termini cu el, mă rog?

– Nu ştiu. Deocamdată îmi cântă în strună, dar am să te anunţ.

Când Marg puse şi o sticlă de Cola lângă farfuria ei, Rowan se aplecă puţin spre ea.

– Mulţumesc, Marg. Sincer.

Drept răspuns, Marg o îmbrăţişă strâns şi-i ordonă:

– Mănâncă tot din farfurie.

După ce luă micul dejun, îl căută pe L.B. şi îl găsi în sala de sport, unde asuda ridicând greutăţi.

– Sunt ultima pe lista de sărituri, îi spuse ea, fără nici o introducere.

El se ridică şi îşi şterse faţa cu un prosop. Părul lung împletit îi atârna peste maioul transpirat.

– Aşa e.

Luă o halteră de nouă kilograme şi începu să execute, cu mişcări lejere, o serie de flexiuni pentru bicepşi.

– De ce?

– Fiindcă acolo te-am pus. Te-aş fi scos complet de pe listă o zi sau două, dar s-a aprins un incendiu în Payette şi s-ar putea ca cei din Idaho să aibă nevoie de câțiva oameni acolo.

– Sunt în formă şi mă simt bine. Mută-mă mai sus. Iisuse, L.B., l-ai pus

pe Stovic înaintea mea, iar el încă mai șchiopătează puțin.

– Ai participat la aproape fiecare intervenție pe care am avut-o luna asta. Ai nevoie de o pauză.

– N-am…

– Eu zic că da, o întrerupse el, și își mută haltera în cealaltă mână, în timp ce o studia cu luare-aminte. E treaba mea să decid asta.

– Asta are legătură cu ceea ce s-a întâmplat ieri și nu e corect. Am nevoie de muncă, am nevoie de bani. Nu sunt nici rănită, nici bolnavă.

– Ai nevoie de o pauză, repetă el. Lucrează câteva ore în pod. Încă mai avem de recuperat acolo. Am să mă uit pe lista pentru mâine.

– Găsesc un cadavru, îmi fac datoria şi raportez și sfârșesc prin a fi pedepsită.

– Ești în continuare pe listă, îi aminti el. Și știi că munca noastră nu se rezumă la intervenţiile de incendiu.

Rowan știa și că atunci când Michael Little Bear folosea acel ton blând, rezonabil, ar fi avut mai mare succes încercând să negocieze cu focul. Putea să se îmbufneze, să se înfurie, degeaba, el nu s-ar fi răzgândit.

– Poate îi fac o vizită lui tata.

– E o idee bună. Anunță-mă dacă vrei să te îndepărtezi mai mult de bază.

– Știu procedura, bombăni ea. Dădu să-și îndese mâinile în buzunare, dar se crispă brusc la apariţia locotenentului Quinniock. Au sosit polițiștii, spuse ea încet.

L.B. lăsă jos haltera şi se ridică în picioare.

– Domnule Little Bear, domnişoară Tripp. Am câteva întrebări în continuarea celor anterioare.

– Eu n-am să vă stau în cale, începu Rowan.

– De fapt, aș dori să discut și cu dumneavoastră. Ce-ar fi să ieșim? Puteți să vă terminați antrenamentul, îi spuse el lui L.B., apoi am putea discuta în biroul dumneavoastră.

– Voi fi acolo în douăzeci de minute.

– În regulă. Domnișoară?

Quinniock, cu pantofii lui lustruiți și costumul cenușiu-deschis, făcu un semn spre ușa sălii de sport.

– Nu mă luați cu „domnișoară“. Spuneți-mi Tripp, zise ea, împingând ușa din fața lui. Sau Rowan sau Ro, dar nu mă luați cu „domnișoară“, altfel nu răspund de acțiunile mele.

El zâmbi.

– Rowan. V-ar deranja dacă ne-am așeza afară? Aici e prea aglomerat.

– Vreți să vă repovestesc – cum ați numi-o? – altercația mea cu Dolly?

– Mai ai ceva de adăugat pe lângă ceea ce mi-ai spus deja?

– Nu.

– A făcut rost de sângele de porc de la o fermă, dacă te interesează. De la una dintre persoanele care frecventează biserica ei.

– Tot înainte, soldați creștini! zise ea şi se prăbuşi pe o bancă din fața

clădirii.

– A făcut rost de el cu o zi înainte să se întoarcă aici în căutarea unui loc de muncă. Încuviinţă din cap când Rowan se întoarse să se zgâiască la el. Ceea ce mă face să cred că intenționa să-ţi facă probleme chiar mai înainte să fi discutat cu ea în ziua în care a fost reangajată.

– Deci nici n-ar fi contat ce spuneam sau ce făceam eu.

– Probabil că nu. Am înțeles că ai discutat cu agentul special DiCicco.

– Are un stil vestimentar rafinat. La fel și dumneavoastră.

– Îmi place să port un costum bun. Faptul că ai găsit cadavrul a complicat lucrurile.

– Le-a complicat din cauză că l-am găsit în timpul unui incendiu sau fiindcă Dolly e dată dispărută?

– Ambele. Dispariția unei persoane cade în sarcina Departamentului de Poliție Municipală Missoula, în momentul de față. Colaborăm cu Serviciul Forestier Federal în eforturile lor de a identifica rămășițele umane. În spiritul acestei colaborări, am făcut un schimb de informații cu agentul DiCicco.

– Despre relaţia mea cu Dolly, presupun.

– Despre asta și despre faptul că Dolly a declarat în fața mai multor persoane că tu eşti de vină pentru ceea ce i s-a întâmplat lui James Brayner. Tu și toți ceilalți de-aici. Și-a exprimat foarte zgomotos resentimentele, inclusiv în perioada în care a fost plecată din Missoula.

Acel lucru nu o surprindea câtuşi de puţin, nu mai putea nici măcar să-i stârnească mânia.

– Nu știu cum a putut să lucreze aici, să aibă legături cu paraşutiștii și să nu înțeleagă ce avem noi de făcut şi cu ce ne confruntăm.

Îl privi atunci pe Quinniock, cu freza lui dramatică şi cravata perfect înnodată.

– Și nu sunt sigură că înțeleg de ce-mi spuneți toate acestea.

– E posibil ca ea să fi plănuit să vă facă probleme în continuare – ţie și celorlalţi membri ai unităţii. E posibil să se fi întors aici să lucreze pentru a-și ușura accesul. Și e posibil să fi fost ajutată. Să fi reuşit să convingă pe cineva s-o susţină în acţiunile ei. Ai văzut-o cu cineva anume după ce s-a întors?

– Nu.

– Dar Matt Brayner, fratele decedatului?

Rowan își îndreptă spatele:

– I-a manipulat pe Matt și pe membrii familiei Brayner folosindu-se de copil. Știu că au fost cu toții interesați de copil, firește, și fiindcă sunt oameni de caracter, s-au arătat dispuși să facă tot ceea ce le stătea în putință pentru Dolly. Matt a avut nevoie de mult curaj să se întoarcă aici, să muncească alături de noi, după ceea ce i s-a întâmplat lui Jim. Dacă vă gândiţi cumva că ar fi putut s-o ajute pe Dolly să-mi devasteze mie apartamentul sau să ne distrugă echipamentele, ar fi o greşeală și o insultă din partea dumneavoastră.

– Erau în relații prietenești când trăia fratele lui?

– Nu cred că Matt și-a bătut câtuși de puțin capul cu Dolly, dar el a fost

mereu prietenos cu toată lumea. Nu sunt dispusă să vorbesc pe la spate un alt paraşutist.

– Încerc doar să-mi fac o idee despre dinamica raporturilor dintre ei. Mi s-a spus şi că mai mulţi dintre bărbaţii de la bază au avut relaţii cu Dolly, cel puţin până la începerea relaţiei cu James Brayner.

– Sexul nu înseamnă o relaţie, mai ales sexul de detensionare cu o femeie care era dispusă să-şi pună fundul la bătaie pentru aproape oricine. Şi-o trăgea cu o mulţime de tipi şi din oraş.

– Până la James Brayner.

– S-a concentrat exclusiv asupra lui sezonul trecut şi, din câte ştiu, asta a fost o premieră pentru ea. Era un tip drăguţ, amuzant, fermecător. Poate s-a îndrăgostit de el, nu ştiu. Dolly şi cu mine nu ne împărtăşeam secretele, speranţele şi visurile.

– Probabil ai aflat deja că i-am găsit maşina.

– Da, aşa umblă vorba. Închise strâns ochii preţ de o clipă. Se va dovedi că e ea, după identificare. Ştiu asta. Trebuie doar să faceţi configuraţia oraşului, a locului unde aţi găsit maşina, a locului unde i-am găsit rămăşiţele, şi rezultatul n-are cum să fie altul. Nu-mi plăcea de ea. Îmi era chiar foarte, foarte nesuferită, dar nu merita să sfârşească aşa. Nimeni nu merită o asemenea moarte.

– Oamenii se aleg întotdeauna cu ceea ce nu merită. Într-un fel sau altul. Mulţumesc pentru timpul acordat.

– Când se va şti? întrebă ea, când locotenetul se ridică în picioare. Când se va şti sigur?

– Mergea la dentist în oraş. Vor verifica amprentele ei dentare şi ar trebui să obţinem confirmarea până la sfârşitul zilei. Nu e cazul meu, dar, din simplă curiozitate, după părerea ta, Rowan, cât timp i-ar lua cuiva să ajungă de la capătul de cărare până la locul unde ai găsit cadavrul, ţinând cont că ar căra circa cincizeci de kilograme, prin beznă?

Rowan se ridică şi ea în picioare, pentru a-l putea privi în faţă.

– Depinde. Ar dura vreo oră. Dar cineva care e în formă şi cunoaşte zona ar reuşi şi în mai puţin de jumătate de oră.

– Interesant. Mulţumesc din nou.

Se aşeză din nou când acesta porni spre biroul de operaţiuni şi încercă să analizeze în minte conversaţia şi informaţiile.

Şi decise că, oricât de mult i-ar fi displăcut să recunoască, L.B. avea, poate, dreptate. Poate că avea într-adevăr nevoie de o pauză. Aşa că avea să facă o plimbare să-şi vadă tatăl, să mai schimbe o vorbă cu restul echipei lui. Poate că plimbarea avea să-i limpezească gândurile şi, oricum, nu-i strica niciodată să petreacă puţin timp cu tatăl ei.

Se întoarse înăuntru să ia o sticlă de apă şi o şapcă de baseball, apoi se intersectă cu Gull în drum spre ieşire.

– Te-am văzut cu poliţistul. E nevoie să plătesc cauţiunea aia?

– Deocamdată nu. I-au găsit maşina, Gull.

– Da, am auzit.

– Și… mai sunt și alte lucruri. Trebuie să mi le lămuresc. Am de gând să fac o plimbare până la școală, să-l văd pe tatăl meu.

– Ai nevoie de companie?

– Am nevoie să fiu singură o vreme.

Gull își coborî degetele pe obrazul ei, într-un gest spontan de afecţiune, ce o tulbură.

– Caută-mă când te întorci.

– Sigur. Ești în a doua tură de sărituri, îi strigă ea din mers. S-ar putea ca cei din Idaho să aibă nevoie de câțiva oameni. Dacă sari, să sari bine.

Privi spectacolul în timp ce se plimba. Avioane ridicându-se în aer; paraşutişti care săreau. Spre vest se adunau norii, denşi şi albi deasupra munților. Cei de deasupra ei și dinspre nord erau mai mici, remarcă ea, și mai pufoși, alunecând spre est într-o plutire lentă și leneșă.

Auzi mecanicii lucrând în hangare, muzica, clinchetul metalului, sunetul vocilor, dar nu se opri așa cum ar fi făcut-o, poate, într-o altă zi. Nu o interesa conversația.

Voia să fie singură o vreme.

Ucigașul avea o mașină sau o camionetă, decise ea. Nimeni n-ar fi cărat-o pe Dolly din locul unde oprise până în cel în care sfârșise. O omorâse oare când ieșise de pe drumul principal, aruncându-i cadavrul în portbagajul mașinii, în bena camionetei? Sau o dusese cu mașina, eventual parcase la capătul cărării, și apoi o făcuse? Ori o forțase să urce cărarea, apoi…

Iisuse, oricum s-ar fi întâmplat, sfârșise moartă, iar fiica ei, de numai câteva luni, era acum orfană.

De ce se îndrepta spre sud, pe drumul național 12, sau se întorcea de altundeva, de mai departe? Se întâlnise cu un amant? Se întâlnise cu acel complice teoretic pe care îl recrutase pentru a se răzbuna? Existau doar o grămadă de moteluri. Era greu să te întâlneşti cu amantul – iar Dolly era cunoscută pentru obiceiul ei de a folosi sexul pe post de armă –, când locuiai acasă cu părinții și copilul tău.

De ce nu fusese în stare să-și iubească fetița suficient de mult încât să-și facă un trai? Să prețuiască ceea ce avea și să facă naibii un efort să fie o mamă bună, în loc să se lase măcinată de obsesia asta?

Tot acel timp pe care și-l petrecuse punând la cale răzbunarea ei bizară, nutrind atât de multă ură, ar fi putut fi petrecut trăindu-și viața altfel, îngrijindu-și copilul…

„Aha. Asta n-are cumva legătură cu mama ta?“

Furioasă pe ea însăşi, grăbi pasul.

Avusese destul timp pentru ea însăși, decise. Astfel de momente nu erau atât de grozave pe cât se credea. Ar fi trebuit să accepte oferta lui Gull de a o însoți. I-ar fi distras atenția, ar fi scos-o din dispoziția aceea, ar fi făcut-o să râdă sau cel puțin ar fi enervat-o, astfel încât ar fi încetat să se mai simtă tristă și furioasă.

Când trecu pe lângă oamenii care stăteau pe pajişte, pe lângă mesele de picnic de pe terasa tatălui ei, ridică privirea, la fel ca ceilalţi.

„Se pregătea pentru manevra finală“, îşi spuse privind avionul. Se apropie de gard, îşi îndesă mâinile în buzunarele de la spate şi decise să savureze spectacolul. Pe chip îi înflori un zâmbet când paraşutistul sări – şi ideea de a lua o pauză nu i se mai păru chiar atât de rea până la urmă. Când sări şi cel de-al doilea, se instală confortabil, studiind siluetele lor în cădere liberă.

Primul era în mod evident un elev, dar nu se descurca rău. Nu avea o postură neglijentă. Braţele erau întinse, savurând căderea. Ia te uită ce privelişte! Simte vântul!

Iar cel de-al doilea… Rowan lăsă capul într-o parte şi miji ochii. Nu era sigură, nu încă, dar ar fi putut paria o sumă decentă că „Omul de Fier“ Tripp era cel care zbura spre elev.

Apoi sosi momentul decisiv. Paraşutele se deschiseră, mai întâi una, apoi cealaltă – în aplauze şi urale – cea cu dungi albastre şi albe a elevului, şi paraşuta pe care o concepuse şi o asamblase ea pentru aniversarea de şaizeci de ani a tatălui ei, pe care stătea scris OMUL DE FIER, cu litere mari şi roşii (culoarea lui favorită), deasupra siluetei unui pompier paraşutist.

Îi plăcea foarte mult să-l privească astfel, îi plăcuse dintotdeauna. Ţinută perfectă, îşi spuse, control absolut, plutind prin aer spre pământ, în vreme ce soarele se strecura printre norii ce alunecau pe cer.

Fusese inspirată să vină aici, îşi dădu seama, acum că lumea se clătina nebuneşte în jurul ei. Aici, tot ceea ce iubea rămânea neclintit. Orice s-ar fi întâmplat, se putea baza pe el.

Se strădui să-şi alunge din minte stresul şi agitaţia acelei dimineţi. Să se concentreze pe ceea ce o făcea fericită.

Avea să stea aici cu tatăl ei o vreme, să ia prânzul cu el, să discute despre ceea ce se petrecea. El avea s-o asculte, s-o lase să se descarce, apoi avea să reuşească, cumva, s-o liniştească, să-i redea echilibrul.

Întotdeauna gândea mai clar şi se simţea mai puţin copleşită după o întrevedere cu tatăl ei.

Elevul se descurca bine la coborâre, remarcă Rowan, reuşi o aterizare foarte decentă şi se ridică pe picioarele lui – ba nu, ale ei, îşi dădu seama Rowan – rapid. Apoi „Omul de Fier“ ajunse la sol, uşor ca un fulg, lin ca mătasea.

Aplaudă şi ea alături de restul privitorilor, fluieră îndelung pentru a-şi arăta aprobarea înainte de a-şi flutura mâinile în speranţa că i-ar putea atrage atenţia tatălui ei.

Eleva îşi desfăcu chingile paraşutei şi îşi scoase casca. Un păr roşcat superb păru să explodeze în lumina soarelui. Când femeia alergă spre tatăl ei, Rowan zîmbi larg. Înţelegea exuberanţa, valul de entuziasm, văzuse aceeaşi scenă repetându-se de nenumărate ori între elev şi instructor. Continuă să zâmbească şi când femeia se aruncă în braţele lui Lucas, o altă scenă pe care o tot văzuse.

Ceea ce nu mai văzuse însă, şi ceea ce îi transformă zâmbetul într-o încruntare nedumerită, fu clipa în care tatăl ei o luă în braţe pe elevă şi o învârti prin aer în cercuri ameţitoare, în vreme ce respectiva îşi încleşta braţele în jurul gâtului lui.

Iar când Lucas „Omul de Fier“ Tripp se aplecă şi sărută lung şi foarte pasional buzele elevei (în strigătele încurajatoare ale mulţimii), Rowan căscă gura de-ai fi zis c-o să-i ajungă până în pământ.

N-ar fi putut fi mai şocată decât dacă Lucas ar fi scos un pistol şi ar fi împuşcat-o pe roşcată între ochi, dar chiar şi atunci diferenţa ar fi fost minimă.

Femeia mângâie obrajii lui Lucas, un gest parcă şi mai intim decât sărutul în sine. Trăda cunoaştere, familiaritate, privilegiu.

Cine naiba era păpuşa asta proastă şi de când începuse „Omul de Fier“ să-şi sărute elevele? Să sărute *pe oricine*?

Şi în public.

Femeia se întoarse, dezvăluind un chip – care nu trăda deloc prostie – încălzit de sărut, luminat de râs, şi execută o reverenţă profundă, exagerată, în faţa mulţimii ce încă îi aplauda. Spre uluirea continuă a lui Rowan, Lucas rămase pur şi simplu acolo, rânjind ca prostu’.

Oare se apucase de droguri?

Mintea îi spunea să se retragă, să găsească un loc liniştit în care să asimileze şocul. Instinctul îi spunea să escaladeze gardul, să meargă direct la el şi să-l întrebe ce naiba se întâmpla.

Dar degetele i se încleştaseră în jurul gardului şi i se părea imposibil să le desfacă.

Apoi tatăl ei o observă. Rânjetul lui stupid se îndreptă spre ea în clipa în care – Iisuse – o prinse pe roşcată de mână, legănând-o puţin. Îşi flutură mâna liberă spre Rowan înainte de a-i spune ceva roşcatei care îl mângâiase pe faţă şi care avu chiar *tupeul* să zâmbească înspre Rowan.

Încă ţinându-se de mână porniră în pas lejer spre gard şi spre Rowan.

– Bună, scumpo. Nu mi-am dat seama că eşti aici.

– Eu… sunt printre ultimii pe lista de sărituri azi, deci…

– Mă bucur că ai trecut pe-aici. Îşi puse degetele peste cele ale lui Rowan încleştate pe gard. Ella, ea e fiica mea, Rowan. Ro, Ella Frazier. Tocmai a executat prima ei căzere liberă accelerată.

– Mă bucur să te cunosc. Lucas mi-a spus atâtea despre tine.

– A, da? Interesant, mie nu mi-a spus nimic despre tine.

– Ai fost destul de ocupată, spuse Lucas pe un ton vesel, vizibil orb la ceea ce se întâmpla. Nu reuşim deloc să ne întâlnim. Ella e directoarea Academiei Orchard Homes.

Directoare de liceu. La o şcoală privată cu pretenţii. O altă lovitură împotriva statutului de păpuşă proastă. La naiba.

– Fiul ei i-a făcut cadou o săritură în tandem, continuă Lucas, şi a prins-o microbul. Ar fi trebuit să-ţi aduci şi familia la eveniment, Ella, continuă el. Nepoţilor tăi le-ar fi plăcut la nebunie.

Şi *bunică*? Ce fel de păpuşă proastă era femeia asta?

– Am vrut să mă asigur că mă descurc înainte de a-i chema să mă vadă. Data viitoare. De fapt, am să intru să discut cu Marcie să mă planifice. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Rowan. Sper să ne vedem mai des.

Deşi vorbi pe un ton blând şi politicos, contactul vizual rapid dintre cele două femei arăta clar că se înţeleseseră una pe cealaltă.

– Ne vedem înăuntru, Lucas.

– Deci, ce părere ai? o întrebă Lucas, nerăbdător. Am tot sperat să ai o pauză ca să poţi s-o cunoşti pe Ella. E grozav că s-a întâmplat să fii aici la prima ei cădere liberă accelerată.

– Are o ţinută destul de bună. A zburat bine. Ascultă, tată, ce-ar fi să luăm prânzul la cafenea? E…

– Ella şi cu mine luăm prânzul în aer liber, aici, ca să sărbătorim săritura ei. Ce-ar fi să ni te alături? Veţi avea astfel ocazia să vă cunoaşteţi un pic.

Oare glumea?

– Nu cred, dar mulţumesc. Nu-mi convine să fiu a treia roată la căruţă.

– Nu vorbi prostii. Din câte o cunosc pe Ella, a pregătit o grămadă de mâncare. E o bucătăreasă grozavă.

– Bine… dar… începu ea, dar nu se mai putu abţine. De cât timp durează povestea asta? *Ce anume* se petrece? Vă sărutaţi la aterizare, vă ţineţi de mână, luaţi prânzul în aer liber? Iisuse, tată, *te culci* cumva cu ea?

El îşi luă o expresie impenetrabilă ceea ce, după cum ştia Rowan, însemna că atinsese un punct sensibil.

– Cred că asta ar intra în sfera treburilor mele personale, Rowan. Ce anume te deranjează, de fapt?

– Ceea ce mă deranjează, în afară de sărutatul, ţinutul de mână şi aşa mai departe în faţa echipajului şi a vizitatorilor e că am venit aici fiindcă aveam nevoie să discut cu tatăl meu, dar tu eşti evident prea ocupat cu Directoarea Sexy ca să ai timp de mine.

– Ai grijă. Degetele lui se încleştară peste ale lui Rowan, înainte ca ea să apuce să şi le retragă. Nu folosi tonul ăsta cu mine. Nu mă interesează câtuşi de puţin ce vârstă ai. Dacă vrei să vorbeşti cu mine, vino înăuntru. Vom discuta.

– Nu, mulţumesc, replică ea, pe un ton de politeţe rece. Du-te şi vezi-ţi de treburile tale personale. Eu am să mă ocup de-ale mele. Scuză-mă. Îşi smulse degetele din strânsoare. Trebuie să mă întorc la bază.

Recunoscu amestecul acela de furie şi dezamăgire care se citea pe chipul lui, o expresie pe care o vedea rareori, dar o înţelegea imediat. Îl ocoli şi se îndepărtă de el cu paşi mari, copleşită de resentimente. Şi cu o durere imensă în suflet pentru ceea ce ea considera a fi o trădare.

Proasta dispoziţie nu făcu decât să se accentueze pe drumul de întoarcere, apoi căpătă o notă amară când auzi sunetul sirenei. Porni în fugă, străbătând restul distanţei până la bază, unde văzu paraşutiştii alergând deja şi avionul de lansare pregătindu-se de decolare.

Intră în sala de îmbarcare, alungându-şi din suflet amărăciunea aşa cum

făcuse şi cu stresul – era ceva ce avea să fie reluat şi examinat mai târziu.

Luă echipamente de pe raftul cu acces rapid pentru Cards.

– Payette?

– Exact. Îşi trase fermoarul peste frânghia de coborâre în buzunarul potrivit. Soseşte trupa Zulie să vă salveze!

Ea îl privi în ochi.

– Să fie cu noroc.

– Aşa se-arată.

Lăsă să-i scape un chicot înfundat înainte de a porni legănat spre avionul care aştepta pe pistă.

Rowan repetă procedura cu Trigger, în vreme ce Gull îl ajută pe Dobie.

După câteva minute privi avionul decolând fără ea.

– A izbucnit un incendiu secundar, îi spuse Gull. Cei din Idaho deja sunt prea puţini raportat la amploarea incendiului. Unul dintre paraşutiştii lor din cea de-a doua tură a rămas agăţat la aterizare, şi-a rupt mâna, şi mai au încă doi răniţi la sol.

– Da' ştiu că eşti bine informat.

– Îmi place să fiu la curent cu ceea ce se întâmplă. Își rearanjă șapca de baseball astfel încât cozorocul să-i țină mai multă umbră, în timp ce urmărea avionul pe cer. Cum ar fi fulgerele fără ploaie care își fac de cap în Flathead. N-ai petrecut prea mult timp cu tatăl tău.

– Îmi ții socoteala?

– Îmi folosesc doar finul simț de observație. Care îmi spune și că ești furioasă rău.

– Nu-mi place să fiu reținută la sol când sunt în stare să sar.

– Ești pe listă, îi aminti el. Și?

– Și ce?

– Și ce altceva te-a înfuriat rău?

– Tu și finul tău simț de observație sunteți pe cale să o faceți, așa că folosește-te de el în alte scopuri. Dădu să iasă, apoi, prea mânioasă pentru a ține totul în ea, se întoarse la fel de semeț. Mă duc să-l văd pe tatăl meu și să petrec ceva timp cu el, să discut cu el despre rahatul ăsta, fiindcă așa facem noi. Când ajung acolo el execută o cădere liberă accelerată cu un elev. De fapt, o elevă. O roșcată. Una care, în clipa în care ajung la sol, sare pe el cum sărea bătrânul meu câine Butch după frisbee. Apoi el o ia în brațe și o sărută. O sărută, chiar acolo, un sărut în toată legea, cu trupurile îngemănate și care, fără îndoială, a presupus și folosirea limbii.

– Cele mai bune așa sunt. Deci… încerc să pătrund sensul acestei relatări, să găsesc ce anume te-a înfuriat.

– Abia ți-am spus că tatăl meu a sărutat-o pe roșcata aia.

– Da, dar mi-e greu să înțeleg de ce te-a scos din sărite. Te porți de parcă nu l-ai mai fi văzut niciodată pe bătrânul tău sărutând o femeie.

Văzând că ea nu spune nimic, privindu-l doar cu ochii albaștri ca gheața din care țâșnea foc, el râse scurt, sincer surprins.

– Serios? Chiar nu l-ai văzut niciodată sărutând o femeie? Tipul dispune, probabil, de o discreție supraomenească.

Gull se opri din nou, clătină din cap și o lovi ușor peste umăr:

– Haide, Ro. Doar n-o să-mi spui că tu chiar crezi că nu s-a pupat cu nici o femeie în decurs de… câți ani ai tu, mai exact?

– El nu se vede cu femei.

– Asta mi-ai spus și când s-a întâlnit cu acea clientă la un pahar de ceva… Aha. Acum cutezătorul meu simț al deducției se adaugă finului meu simț de observație pentru a concluziona că e vorba de aceeași femeie.

– Cică e directoare de liceu. E cât se poate de clar că fac sex.

– Cred că a fi chemat în biroul directoarei a căpătat un sens cu totul nou pentru tatăl tău.

– Du-te dracului.

– Stai așa. O prinse de braț când ea se răsuci pe călcâie. Ești geloasă? Chiar ești geloasă fiindcă tatăl tău e interesat de o femeie – alta în afară de tine?

Un val de căldură – furie, rușine – o făcu să roşească.

– E dezgustător şi total neadevărat.

– Ești furioasă și geloasă și suferi sincer fiindcă s-ar putea ca tatăl tău să aibă o relație de dragoste cu o femeie. Nu e nici dezgustător, nici neadevărat, Rowan, dar cu siguranță mi se pare meschin și egoist.

O expresie foarte asemănătoare cu dezamăgirea pe care o citise mai adineaori pe chipul tatălui ei se putea desluşi acum şi pe cel al lui Gull.

– Când a fost ultima dată când el a făcut o criză de isterie fiindcă tu aveai pe cineva?

Acum se simțea cu adevărat meschină, iar acest lucru nu făcu decât să-i întețească mânia.

– Sentimentele mele și relația mea cu tata nu te privesc. Nu știi nimic despre asta, nici despre mine. Și știi ceva, m-am săturat până peste cap s-o încasez pentru toate, de la Dolly și planurile ei tâmpite de răzbunare până la agenții ăia constipați, la dezamăgirea tatălui meu și până la părerea ta de tot rahatu' despre mine. Deci n-ai decât să…

Țipătul ascuțit al sirenei îi curmă vorbele.

– Se pare că trebuie să te las, nu te mai deranjez cu părerea mea de tot rahatu'.

Gull îi întoarse spatele și porni spre sala de îmbarcare.

Ajunse aproape la capătul răbdării când rămase la sol din nou, în vreme ce avionul zboară spre nord.

– Dacă o ține tot așa, va fi nevoie să ne trimită pe noi.

Îi aruncă o privire lui Matt.

– La ce noroc am, L.B. mă va scoate de pe listă și o va trimite pe Marg dacă mai primim un apel. Cum te-ai descurcat la interogatoriu?

– Agentul consideră că am sentimente prea neclare față de Dolly, din cauza nepoatei mele. Poate că așa e.

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit la asta.

– E în regulă. Mă tot aștept să se întoarcă, să spună că totul a fost o greșeală.

Își luă șapca în mâini, rotind-o la nesfârșit și lăsându-și descoperit părul neîngrijit, de culoarea mătăsii de porumb.

– Nu poate fi corect, știi, pentru un copil să-și piardă tatăl înainte de a se naște, apoi mama, la scurt timp după.

Se întoarse spre Rowan, iar ea își spuse că părea mult prea tânăr și extrem de vulnerabil.

– Nu e corect, spuse ea.

– Dar lucrurile nu cred că sunt întotdeauna corecte. Cred că… așa e soarta.

Se sprijini uşor de Rowan când ea își petrecu un braț în jurul taliei lui.

– E mai greu pentru tine, poate, îi spuse, decât pentru mine.

– Pentru mine?

– Tu ai găsit-o. Dacă e ea. Chiar dacă nu e, faptul că ai găsit-o pe femeia aceea, oricine ar fi fost. E îngrozitor că tu ești cea care a găsit-o.

– O să trecem amândoi peste asta, Matt.

– Asta îmi tot spun și eu. Mă gândesc mereu la Shiloh și îmi spun că, orice s-ar întâmpla, vom face tot ce ne stă în putinţă să-i fie bine. E doar un copilaș.

– Soții Brakeman și familia ta vor avea grijă de ea.

– Da. Cred c-am să urc în pod, să mă pun pe treabă ca să-mi mai alung gândurile astea negre.

– E o idee bună. Vin și eu în câteva minute.

Dar mai întâi se întoarse în apartamentul ei și se încuie înăuntru. Deși știa că era o dovadă de autocompătimire, că era un lucru absolut inutil, se așeză pe podea, se sprijini de pat și trase un plâns zdravăn.

Capitolul 16

Plânsul îi epuiză furia şi autocompătimirea. Plăti în schimb cu o durere de cap înfiorătoare şi înghiţi câteva pastile înainte de a se spăla cu apă rece pe faţă.

Una dintre problemele care apăreau când erai o blondă cu pielea albă, meditä ea, examinându-se critic în oglindă, era faptul că, după un episod de rătăcire, arăta de parcă fusese arsă de soare printr-o bucată de tifon.

Se stropi din nou cu apă rece, apoi udă o cârpă şi stoarse. Îşi acordă zece minute în care rămase întinsă pe faţă, cu bucata de material ud peste faţă, aşteptând ca medicamentele şi apa rece să-şi facă efectul.

Deci reacţionase exagerat, îşi spuse. Avea tot dreptul să o pună la punct.

Avea să-şi ceară scuze de la tatăl ei fiindcă îşi băgase nasul în treburile lui, fiindcă acum el avea treburi în care nu voia ca ea să-şi bage nasul.

Şi aştepta acelaşi gest şi din partea unui oarecare boboc cu picioare iuţi, pompier de meserie, aşa că era de dorit ca acesta să se întoarcă întreg.

Îşi verifică din nou faţa, decise că era în regulă. Poate nu arăta extraordinar, dar nu arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut ultimele douăzeci de minute ghemuită pe podea, hohotind ca un copilaş uriaş.

În drum spre biroul de Operaţiuni, unde intenţiona să afle cum stăteau echipajele, o văzu pe agentul special DiCicco venind spre ea.

– Domnişoară Tripp.

– Ascultaţi, ştiu că aveţi o treabă de făcut, dar avem două ture de pompieri ieşiţi la intervenţii. Merg în biroul de Operaţiuni şi nu am timp să repovestesc ceea ce am discutat deja.

– Îmi pare rău, dar va trebui să discut cu dumneavoastră, precum şi cu membri ai echipajului şi angajaţi ai bazei. Rămăşiţele umane pe care le-aţi descoperit ieri au fost identificate cu certitudine ca aparţinându-i lui Dolly Brakeman.

– La dracu’! Cuprinsă de greaţă, Rowan îşi apăsă fruntea, frecţionând-o dintr-o parte în cealaltă. O, la dracu’! Cum? Cum a murit?

– Fiindcă o parte dintre aceste detalii vor fi transmise în buletinul de ştiri al serii, vă pot spune că moartea a fost cauzată de ruperea gâtului, suferită posibil în timpul unei căderi.

– O cădere? Ar trebui să cazi foarte tare şi într-o poziţie foarte ciudată. Nu a fost o cădere accidentală, nu când şi-a lăsat maşina într-un loc şi a sfârşit

în altul.

Chipul lui DiCicco rămase impasibil şi privirea, neşovăitoare.

– În prezent se derulează o anchetă pentru omucidere, coordonată cu una pentru incendiere premeditată. Instinctele dumneavoastră, în ambele aspecte, par să fi fost cât se poate de exacte.

– Şi fiindcă am avut dreptate sunt suspectă.

– Nu sunt pregătită să elimin pe nimeni ca suspect, dar aveţi un alibi pentru intervalul de timp respectiv. Rămâne valabil faptul că aţi avut o relaţie ostilă cu victima. E o pistă pe care trebuie s-o explorez.

– Exploraţi după pofta inimii. Jucaţi-vă de-a Magellan. Eu n-am încercat să stârnesc problemele cu ea. Dacă aş fi putut să-i dau un pumn în celebra zi în care mi-a aruncat în toată camera sânge de porc, aş fi făcut-o. Şi ar fi meritat-o. Cred că ar fi trebuit pusă sub acuzare pentru ceea ce a făcut cu echipamentul nostru şi ar fi trebuit să stea frumuşel o vreme la închisoare. Nu cred că ar fi trebuit să moară pentru nici una dintre aceste greşeli. A fost…

Rowan se întrerupse când o camionetă apăru bubuind, derapând cu spatele când vră brusc spre ea. O prinse de braţ pe DiCicco s-o tragă înapoi exact în clipa în care DiCicco o prinse pe ea pentru a face acelaşi lucru.

Camioneta frână scrâşnind ascuţit şi stârnind nori de praf de pe drum.

– Iisuse Hristoase! Ce dracu’ faci…

Se opri brusc când îl recunoscu pe bărbatul care sări din camionetă; era Leo Brakeman, tatăl lui Dolly.

– Fiica mea e moartă.

Rămase pe loc, cu mâinile cărnoase strânse în pumni albiţi la încheieturi atârnându-i pe lângă trup, tremurând din tot corpul lui de fost fundaş stânga în campionatul interstatal, cu faţa – lată şi aspră – înroşită.

– Domnule Brakeman, îmi pare rău pentru…

– Tu eşti responsabilă! N-a mai rămas nimic din ea în afară de o mână de oase arse, iar tu eşti responsabilă.

– Domnule Brakeman.

DiCicco se poziţionă între Rowan şi Brakeman, dar Rowan făcu un pas în lateral, refuzând să fie apărată.

– V-am explicat că şi eu, şi toate resursele agenţiei mele vor face tot posibilul pentru a-l identifica pe ucigaşul fiicei dumneavoastră. Trebuie să mergeţi acasă, să fiţi alături de soţia şi de nepoata dumneavoastră.

– Voi doar veţi muşamaliza totul. Lucraţi pentru aceiaşi oameni. Fiica mea ar fi fost în viaţă azi dacă n-ar fi existat individa aia.

Când îşi îndreptă degetul spre ea, Rowan simţi durerea furioasă din spatele gestului tăind-o ca o lamă.

– A pus ca Dolly să fie dată afară fiindcă nu suporta să i se amintească despre cum l-a lăsat pe Jim Brayner să moară. A pus să fie dată afară, iar Dolly a fost nevoită să meargă tocmai până în Florence pentru a-şi găsi de lucru. Dacă nu a ucis-o pe fata mea cu propriile ei mâini, ea e motivul pentru care a fost ucisă. Crezi că eşti atât de importantă? tună el spre Rowan. Crezi că poţi să

te scalzi în renumele tatălui tău şi fiindcă te cheamă Tripp îţi poţi permite să fii o brută cu oamenii? Ai fost geloasă pe fata mea, geloasă fiindcă Jim ţi-a dat papucii pentru ea, iar tu n-ai putut suporta asta. L-ai lăsat să moară ca să nu-l poată avea ea.

– Leo! L.B., urmat de un şir de bărbaţi, se apropie de ei. Îmi pare rău pentru Dolly. Toţi regretăm pierderea pe care ai suferit-o. Dar o să îţi cer doar o singură dată să părăseşti această proprietate.

– De ce n-o dai afară? De ce nu o alungi de la bază ca şi cum ar fi un gunoi, aşa cum ai făcut cu fata mea? Acum fata mea e moartă, iar ea stă acolo de parcă asta n-ar însemna *nimic*.

– Nu e momentul potrivit să te afli aici, Leo. L.B. păstră un ton scăzut, vorbind încet. Trebuie să mergi acasă, să fii alături de Irene.

– Nu-mi spune ce trebuie să fac. Există un copilaş care are nevoie de mama lui. Şi nici unul dintre voi nu dă doi bani pe asta. Veţi plăti pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Dolly. Veţi plăti scump, voi toţi.

Scuipă pe pământ şi urcă înapoi în camionetă trântind uşa. Rowan văzu lacrimile scurgându-i-se pe obraji în vreme ce roti volanul şi se îndepărtă în viteză.

– Ro.

– Nu acum, L.B. Te rog.

Clătină din cap.

– Acum, o corectă el, punându-şi ferm un braţ în jurul umerilor ei. Vii înăuntru cu mine. Agent DiCicco, dacă aveţi nevoie să discutaţi cu Rowan, va trebui s-o lăsaţi pe mai târziu.

DiCicco privi zidul de bărbaţi strângându-se ca o baricadă, apoi intrând în clădire în spatele lui Rowan.

Înăuntru, L.B. o conduse direct în biroul lui, închise uşa înainte să intre şi restul bărbaţilor.

– Stai jos, îi porunci.

Când ea se aşeză, L.B. îşi trecu mâinile prin păr şi se sprijini cu spatele de biroul lui.

– Ştii că Leo Brakeman e un om îndărătnic chiar şi în cele mai bune condiţii.

– Da.

– Iar condiţiile actuale sunt mai mult decât nenorocite.

– Înţeleg. Trebuie să fie vina cuiva, iar Dolly mă învinovăţea pe mine pentru toate, aşa că eu sunt alegerea firească. Înţeleg. Dacă i-a spus lui – sau oamenilor în general – că eu mă tăvălisem cu Jim până să-mi dea el papucii, de ce n-ar crede tatăl ei că îi purtam sâmbetele fetei lui? Şi ca să fie clar, eu şi Jim nu am făcut niciodată…

– Crezi că nu te cunosc? Am să discut cu DiCicco şi-am s-o lămuresc în privinţa asta.

Rowan ridică din umeri. În mod bizar, se simţea din nou întărită în urma atacului lui Brakeman.

– Poate să creadă sau să nu creadă. Nu contează. Sunt bine, sau aproape bine. Nu ai timp să mă cocoloşeşti, L.B., nu acum când echipele noastre sunt pe teren.

– Îmi pare rău pentru Brakeman, spuse ea, dar a fost ultima dată când s-a folosit de mine ca să se descarce emoţional. Dolly era o mincinoasă, iar faptul că a murit nu schimbă asta.

Se ridică în picioare. Ți-am spus azi-dimineaţă că sunt sănătoasă şi în formă. Nu era o minciună, dar nici nu era complet adevărat. Acum e. N-am să permit nimănui să se poarte cu mine aşa cum au făcut-o Dolly şi tatăl ei şi să mă facă să mă simt prost în privinţa asta. Nu sunt eu responsabilă pentru sacul de rahat pe care l-au cărat după ei. Am destule probleme personale.

– Într-adevăr, pari sănătoasă şi în formă.

– Pot da o mână de ajutor în biroul de Operaţiuni dacă vrei, sau pot să urc în atelier, să văd ce trebuie făcut acolo.

– Să mergem să vedem cum se descurcă oamenii noştri.

DiCicco se îndreptă spre bucătăria popotei, unde nu găsi decât arome deopotrivă alinătoare şi păcătoase. Dădu să intre în sala de mese, când o mişcare în faţa ferestrei îi atrase atenţia.

O privi pe şefa bucătăreselor, Margaret Colby, plivind o bucată dintr-o grădină care nu putea să nu te impresioneze.

Marg ridică privirea când auzi uşa din spate deschizându-se şi împinse borul larg al pălăriei de paie pe care o purta peste bandană.

– Aveţi câteva tufe foarte reuşite de oregano.

– Creşte frumos. Mă căutaţi pe mine sau doar aţi ieşit la o plimbare?

– Aş dori să discut cu dumneavoastră câteva minute. Şi cu cealaltă bucătăreasă, Lynn Dorchester.

– I-am dat liber lui Lynn pentru după-amiază fiindcă era tulburată. Se va întoarce în jur de patru. Marg aruncă buruienile în găleata de plastic de la picioarele ei, apoi se şterse pe mâini. Mi-ar prinde bine nişte limonadă. Doriţi şi dumneavoastră?

– Dacă nu e un deranj prea mare.

– Dacă ar fi, nu aş servi-o. Puteţi lua loc aici. Petrec destul timp în bucătărie în zilele frumoase, aşa că profit de şansa de a ieşi aici de câte ori pot.

DiCicco se aşeză pe unul dintre scaunele de plastic şi contemplă grădina şi întinderea de pământ din spatele ei. Hangarele şi dependinţele masive, curba pistei de alergare undeva mai în depărtare, culmile şi văile munţilor ce se pierdeau în nori.

Marg ieşi cu limonada şi cu un platou de fursecuri cu bucăţele mari de ciocolată.

– O, mi-aţi nimerit cea mai mare slăbiciune.

– Toată lumea are câte una. Marg puse tava jos, se aşeză confortabil şi îşi scuturăă din picioare sandalele de grădină cu talpă de cauciuc. Am auzit că e Dolly. I-am dat liber lui Lynn fiindcă a afectat-o puternic. Nu erau prietene la cataramă, Dolly nu avea prietene. Dar au lucrat împreună o vreme şi s-au

înţeles bine în cea mai mare parte. Lynn are un suflet sensibil şi asta a lovit-o direct în inimă.

– Şi dumneavoastră aţi lucrat cu Dolly o vreme. Aţi fost şefa ei directă.

– Aşa e. Ştia să gătească – era pricepută la asta şi nu mi-a făcut niciodată probleme în bucătărie. Problema ei, sau una dintre ele, era faptul că ea considera sexul o realizare şi ceva ce putea fi folosit ca monedă de schimb.

Marg luă un fursec şi muşcă din el.

– Bărbaţii de-aici sunt puternici. Sunt curajoşi. Au corpuri care cu greu ar putea trece neobservate. Dolly le-a observat. Mulţi dintre ei sunt şi tineri, continuă ea, şi majoritatea sunt departe de casă. Îşi pun viaţa şi sănătatea în joc şi muncesc din greu, uneori zile în şir, în cele mai dificile condiţii cu putinţă. Dacă li se aruncă în braţe o femeie disponibilă, prea puţini ar refuza politicoşi. Dolly le-a oferit o şansă multora dintre ei.

– Existau resentimente? Când o femeie îi acordă o şansă unui bărbat, apoi se răzgândeşte şi îi acordă aceeaşi şansă şi altuia, resentimentele apar firesc.

– Nu cunosc nici un singur bărbat care s-o fi luat vreodată în serios pe Dolly. Iar aici îl includ şi pe Jim. Ştiu că ea zicea că intenţiona s-o ia de nevastă şi ştiu că minţea. Sau doar visa. E mai blând din partea mea să spun că doar visa.

Deşi folosise alte cuvinte, L.B. exprimase o opinie similară.

– Era Jim serios în privinţa lui Rowan Tripp?

– Ro? Ei bine, ea a jucat un rol în pregătirea lui când era recrut, şi a lucrat cu el… Marg se întrerupse când pricepu sensul real al termenului „serios“. Apoi se lăsă pe spate în scaun şi râse până simţi că o doare burta. Îşi flutură o mână prin aer şi bău puţină limonadă pentru a se calma. Nu ştiu de unde v-a venit ideea asta, agent DiCicco, dar dacă Jim ar fi încercat să *devină serios* în privinţa lui Ro, ea l-ar fi alungat ca pe-o muscă. El flirta cu toate femeile, inclusiv cu mine. Ăsta era stilul lui şi o făcea într-o manieră al naibii de simpatică. Dar nu a existat nimic între el şi Ro în afară de ceea ce exista între ei toţi. Un gen de prietenie pe care camarazii din război l-ar înţelege, probabil. În plus, Rowan nu a avut niciodată legături cu nimeni din unitatea ei – până în sezonul acesta. Până la Gulliver Curry. Îmi face plăcere să urmăresc cum se desfăşoară povestea aia.

– Leo Brakeman pretinde că Rowan şi Jim aveau o relaţie înainte ca el să se despartă de ea pentru a fi cu Dolly.

Marg mai luă câteva înghiţituri de limonadă şi contemplă munţii, aşa cum făcuse şi DiCicco.

– Leo suferă, şi mă doare sufletul pentru el şi Irene, dar se înşală. Mi se pare că e genul de lucru pe care l-ar fi putut spune Dolly.

– De ce-ar fi făcut-o?

– Ca să dramatizeze situaţia şi ca să mai reducă din strălucirea lui Rowan. V-am spus, Dolly nu avea prietene. Se înţelegea bine cu Lynn fiindcă nu o considera pe Lynn o ameninţare. Lynn e căsătorită şi fericită, iar bărbaţii de aici se gândesc la ea mai degrabă ca la o soră sau o fiică. Dolly a considerat-o

dintotdeauna pe Rowan o amenințare, şi, mai mult, ştia că Rowan o considera… uşoară, ca să zic aşa.

– E evident că nu se înțelegeau prea bine.

– Până să moară Jim, s-au tolerat reciproc destul de bine. Le cunosc pe amândouă de când erau copii. Rowan de-abia dacă o observa pe Dolly. Dolly întotdeauna o observa pe Ro. Şi dacă încă mai credeți că Rowan a avut vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat, vă pierdeți o grămadă de timp în care mai bine v-ați concentra să aflați cine a fost.

Timpul nu era irosit, după părerea lui DiCicco, dacă aflai *ceva*.

– Ştiți ceva în legătură cu ipoteza ca Dolly să-şi fi găsit de lucru în Florence?

– Nu. Nu ştiu de ce-ar fi făcut-o. Sunt o grămadă de localuri chiar prin zonă care ar fi angajat-o, cel puțin în timpul sezonului. Marg lăsă să-i scape un oftat prelung. Am refuzat să-i dau o recomandare. A venit duhovnicul ei pe-aici, a încercat să mă convingă să-i scriu una. Nu mi-a plăcut stilul lui, asta în primul rând, dar n-aş fi făcut-o oricum. Nu merita o recomandare după felul în care se purtase. Cred că-mi pare rău pentru asta, dacă a simțit că e nevoită să plece din Missoula pentru a-şi găsi de lucru. Dar sunt multe localuri în care s-ar fi putut angaja fără o recomandare.

Marg rămase aşezată o clipă fără a spune nimic, doar studiind munții.

– De-acolo se întorcea când s-a întâmplat? De la locul ei de muncă din Florence?

– E ceva ce va trebui să verific. Detest exagerările, deci să ştiți că vorbesc cât se poate de serios când vă spun că sunt cele mai bune fursecuri pe care le-am mâncat vreodată.

– Am să vă dau câteva la pachet.

– N-aş spune nu.

Brigada din Idaho reuşi să aducă incendiul sub control până la apusul soarelui. Dar mai sus, în nord, bătălia încă se dădea cu înverşunare.

Rowan îl putea vedea cu ochii minții. Când ieşi să ia aer, îşi proiectă în gând focul şi fumul, şi siluetele în bluze galbene mânuind sculele ca pe nişte arme.

Dacă se solicita încă o tură, dacă era nevoie de înlocuiri sau de întăriri, L.B. avea s-o trimită. Iar ea avea să fie pregătită.

Trupul i se crispă când văzu luminile unor faruri şi silueta unei camionete ce se apropia. Apoi se relaxă din nou, când văzu că nu era Leo Brakeman, întors s-o atace din nou.

Lucas coborî din camionetă şi se apropie de ea.

Mai rămăsese ceva furie în el, remarcă ea. Încă mai era puțin supărat.

Lucas i-o dovedi când îşi înfipse mâinile în umerii ei şi o scuturâ.

– De ce naiba nu mi-ai spus ce s-a întâmplat? Despre faptul că ai găsit rămăşițele, despre Dolly, nu mi-ai spus *nimic* din toate astea.

– M-am gândit că ştii.

– Ei bine, al naibii să fiu dacă am ştiut.

– Ai fost ocupat.

– Nu-mi servi rahaturi dintr-astea, Rowan. Mesajul tău după aterizare spunea că eşti în regulă.

– Eram. N-am fost rănită.

– Rowan.

– N-am vrut să-ţi spun printr-un mesaj sau la telefon. Apoi a intervenit ba una, ba alta. Am venit azi-dimineaţă să te văd, dar…

Lucas se mulţumi să o tragă spre el, îmbrăţişând-o.

– Sunt pe lista de suspecţi.

– Încetează, murmură el, apăsându-şi buzele pe creştetul ei.

– Agentul de la Serviciul Forestier m-a interogat de două ori. Am avut altercaţii cu Dolly, apoi, din toată suprafaţa imensă de acolo, s-a întâmplat să dau tocmai eu peste ce a mai rămas din ea. După care Leo Brakeman a venit aici azi.

Îşi descărcă sufletul, îşi dezvălui toate gândurile şi i le puse pe tavă, căci el era acolo să o protejeze din nou.

– Leo e pe jumătate înnebunit de durere. În locul lui, nu ştiu ce-aş face. Nici nu suporta să se gândească la acest lucru. Vor afla cine a făcut-o. Poate asta îi va ajuta, aşa cum se spune, deşi jur că nu înţeleg cum ar putea să-i ajute.

– Plângea când a plecat cu maşina. Cred că acela a fost momentul în care am încetat să-mi mai plâng de milă, căci până atunci mă simţisem foarte bine făcând asta.

– N-ai reuşit niciodată să o faci prea mult timp.

– Încercam să-mi dobor recordul. Tată, în legătură cu mai devreme. Îmi pare rău.

– Şi mie. Îşi trecu o mână prin păr, într-un gest familiar. S-o luăm de la capăt fără mânie.

– Fără urmă de mânie.

– Unde e tipul acela cu care ai tot umblat?

– A intervenit la incendiul din Flathead.

– Să mergem în biroul de Operaţiuni, să vedem cum se descurcă.

– Vreau să-l văd întors întreg, vreau să se întoarcă toţi întregi. Deşi sunt furioasă pe el. Furioasă mai ales fiindcă am impresia că a avut dreptate în câteva privinţe.

– Detest când se întâmplă asta. În plus, cine se crede de-şi permite să aibă dreptate?

Ea râse şi îşi lăsă capul pe umărul lui.

– Mulţumesc.

Stătu de veghe în biroul de Operaţiuni, ajută la actualizarea hărţii pe care se urmărea progresul echipajului şi răsturnările şi întoarcerile focului, şi privi fulgerele explodând pe radar.

În jurul orei două noaptea, în vreme ce o furtună bubuitoare mătura baza, iar la nord Gull şi colegii lui de echipă se târâră în corturi, Rowan se prăbuşi în pat.

Şi aproape imediat se prăbuşi în vis.

Bubuitul trăsnetelor deveni uruitul motoarelor, iar ţipătul vântului, aerul care intra în forţă pe uşa deschisă a avionului. Văzu neliniştea din privirea lui Jim, o auzi în vocea lui şi, zvârcolindu-se în pat, îşi porunci să îl oprească. Să contacteze baza, să-l alerteze pe observator, să discute cu şeful de brigadă.

Să facă, totuşi, ceva.

– E aşa cum e, îi spuse el, cu privirea îndurerată acum. Asta e soarta mea.

Şi sări aşa cum sărea întotdeauna, făcând acea ultimă săritură în urma ei. În gura focului, ţipând în vreme ce colţii lui îl sfâşiau.

De data asta ateriză singură, având în spate flăcările ce mârâiau, urlete răguşite ce crescură în intensitate până când pământul se cutremură. Alergă, urcând în fugă panta, cu pielea inundată de fierbinţeală, în vreme ce-şi croia drum printre nori unduitori de fum.

Strigă după Jim – exista o şansă, întotdeauna o şansă – căutând orbeşte. Focul se căţăra pe copaci, pulsând în panglici de lumină, şi exploda peste pământ într-un dans mortal. Prin el, cineva o strigă pe nume.

Îşi schimbă direcţia şi, strigând până când gâtul începu să-i ardă, intră împiedicându-se în zona arsă. Ramuri carbonizate se ridicau fumegânde, chemând-o ca nişte degete osoase. Cioturi se încovoiau sau se înălţau, părând să se mişte şi să se clatine în spatele perdelei de fum. Pământul ars îi trosnea sub paşi, în vreme ce ea continuă să alerge spre locul de unde venea numele ei.

Se lăsă tăcerea, ca o clipă de respiraţie reţinută. Se opri în acel gol de sunet, disperată, dezorientată. Timp de o clipă se simţi ca şi cum ar fi fost prinsă într-o fotografie alb-negru. Nimic nu se mişcă, nici măcar când începu din nou să alerge. Pământul rămase tăcut sub picioarele ei.

Îl văzu, întins pe pământul pe care focul îl pustiise, cu faţa spre vest, de parcă ar fi stat să privească apusul. Vocea ei îi răsună cu ecou în minte când îl strigă pe nume. Beată de uşurare, se lăsă pe pământ lângă el.

„Jim. Slavă Domnului.“

Scoase staţia radio, dar ca şi aerul din jurul ei, i se răspunse cu tăcere.

– L-am găsit! Să răspundă cineva. Să mă ajute cineva!

– Nu pot s-o facă.

Căzu pe spate când vocea lui Jim rupse tăcerea, când, în spatele măştii, deschise ochii, iar buzele i se curbară într-un zâmbet oribil.

– Ardem aici. Ardem cu toţii aici.

Flăcări se aprinseră în spatele măştii lui. Chiar în clipa în care Rowan trase aer în piept să ţipe, el o prinse de mână. Focul îi lipi pielea de-a lui.

Rowan ţipă şi continuă să ţipe, în vreme ce flăcările îi cuprinseră pe amândoi.

Rowan se târî din pat, împleticindu-se până la fereastră. O împinse în sus, deschizând-o, şi sorbi lacom aerul ce se strecură înăuntru. Furtuna se mutase spre est, ducând cu ea ploaia şi trăsnetele furioase. La un moment dat în timpul oribilului vis cerul se limpezise de nori. Studie stelele pentru a se linişti, găsind alinare în strălucirea lor intensă şi rece.

O zi rea, asta era tot, îşi spuse. Avusese o zi rea, care adusese o noapte rea. Acum se terminase, fusese alungată din gândurile ei. Lăsată deoparte.

Dar lăsă fereastra deschisă, dorindu-şi să simtă adierea vântului când se întoarse în pat, şi rămase întinsă o vreme, cu ochii deschişi, privind stelele.

Când începu să aţipească, ceva din visul acela se făcu simţit într-un colţ subconştient al minţii ei. Refuză să se gândească la acel lucru şi se concentră, în schimb, asupra stelelor. Păstră în gând acea lumină intensă şi rece, alunecând într-un somn liniştit, fără vise.

Rowan şi o echipă de degajare a terenului săriră în Flathead la mijlocul dimineţii. Deşi era recunoscătoare pentru muncă, pentru rutină – oricât de anostă – nu putea nega că era puţin dezamăgită că Gull şi echipa lui îşi strânseseră lucrurile, iar ea se pregătea să plece exact când sosiră ei.

În vreme ce Rowan îşi făcea munca, agentul special Kimberly DiCicco şi-o făcea pe-a ei. Se întâlni cu Quinniock la un mic local de lângă Autostrada 12. Poliţistul se strecură pe bancheta de lângă masă în faţa ei şi o salută din cap.

– Doamnă.

– Locotenente. Vă mulţumesc că v-aţi întâlnit cu mine.

– Nici o problemă. Doar cafea, îi spuse chelneriţei.

– Am să trec direct la subiect, dacă nu vă deranjează, începu DiCicco după ce chelneriţa întorsese ceaşca pregătită deja pe masă, o umpluse şi trecuse mai departe.

– Economisim timp.

– Cunoaşteţi zona mai bine decât mine, la fel şi oamenii. Ştiţi mai multe despre legături, dispute, şi aţi interogat-o de curând pe victimă în legătură cu un episod de vandalism. Mi-ar prinde bine ajutorul dumneavoastră.

– Poliţia e întotdeauna dispusă să colaboreze, mai ales că faptul că mi-aţi cerut-o chiar dumneavoastră mă scuteşte de efortul de a încerca să-mi găsesc o cale de acces la caz. Sau de a încerca să lucrez fără ajutorul dumneavoastră, dacă m-aţi fi refuzat.

– Economisim timp, răspunse ea, repetând ceea ce spusese el, şi ne scuteşte de bătăi de cap. Aveţi o reputaţie bună, locotenente.

– Şi dumneavoastră. Şi, după părerea lui Rowan Tripp, amândoi avem un stil vestimentar rafinat.

DiCicco zâmbi foarte slab.

– Aveţi o cravată frumoasă.

– Mulţumesc. Se pare că am avut grijă să ne verificăm reciproc. Eu mă gândesc, agent DiCicco, că acest caz e în jurisdicţia dumneavoastră, dar victima e din jurisdicţia mea. Vom obţine amândoi ceea ce ne dorim mai rapid dacă ne unim forţele. De ce nu-mi spuneţi ce vă interesează să aflaţi şi s-ar putea să vă pot oferi câteva detalii suplimentare.

– Să discutăm despre victimă mai întâi. Cred că mi-am format cât de cât o părere despre ea după ce am analizat dovezile, am compilat interviurile şi observaţiile. Concluzia mea principală e că Dolly Brakeman era o mincinoasă,

din fire şi din interes, la care se adaugă şi o doză de autoamăgire.

– N-aş contesta acea concluzie. Era şi impulsivă, fiind în acelaşi timp şi genul de persoană pe care eu o numesc ranchiunoasă. Avea tendinţa să acumuleze sentimentele negative, aparentele insulte, şi să se perpelească cu gândul la ele – apoi acţiona impulsiv când ajungea la limită.

– Ca faptul că a plecat după moartea lui Jim Brayner, spuse DiCicco, deşi era un moment în care ar fi avut cel mai mult nevoie să fie acasă, în familie, să se bucure de susţinerea lor.

– S-a certat cu tatăl ei.

DiCicco se lăsă pe spate.

– M-am gândit eu.

– Am aflat acest lucru de la doamna Brakeman când am vorbit cu ea după episodul de vandalism de la bază. Dolly a venit acasă scoasă din minţi după ce a aflat despre accidentul lui Jim, şi atunci le-a spus părinţilor ei că era gravidă şi că îşi dăduse demisia. Brakeman nu a primit prea bine vestea. Au sărit unul la celălalt, iar el a spus ceva de genul că să se întoarcă la bază, să îşi recapete locul de muncă sau să găsească pe altcineva pe spinarea căruia să trăiască. Dolly şi-a strâns lucrurile şi a şters-o. După alte câteva sondări am aflat că a luat cu ea şi plicul în care părinţii ei puseseră deoparte cinci sute de dolari bani gheaţă pentru situaţii de urgenţă – pe lângă toate celelalte.

– Cu cinci sute de dolari nu ajungi departe.

– Mama ei îi mai trimitea bani din când în când. Iar când Dolly a sunat din Bozeman, în timpul travaliului, soţii Brakeman au venit cu maşina şi s-au împăcat.

– Copiii sunt un liant excelent.

– Dolly a pretins că descoperise salvarea spirituală şi s-a alăturat bisericii mamei sale după ce s-au întors toţi acasă.

– Biserica reverendului Latterly. Am aflat şi eu asta şi am vorbit cu el. A ţinut să sublinieze că Leo Brakeman nu venea la biserică. Se gândi la ceea ce-i spusese Marg cât timp serviseră limonadă şi fursecuri. Nu pot spune că mi-a plăcut atitudinea lui. Atitudinea lui pasiv-agresivă, adăugă, iar Quinniock dădu din cap aprobator. Pare să aibă impresia că Little Bear, Rowan Tripp şi restul nu au dat dovadă de îndurare creştinească faţă de un suflet tulburat. Oricât de aspră ar fi fost, prefer suferinţa şi furia sinceră a lui Leo Brakeman.

– Indiferent ce atitudine ar avea, Irene Brakeman pretinde că i-a ajutat pe toţi trei – pe ea, pe soţul ei şi pe Dolly să se împace, după ce s-a întors ea. Ceea ce Dolly a uitat să menţioneze e că atunci când şi-a sunat părinţii să le ceară ajutorul – iar asta e ceva ce am aflat după ce am făcut câteva săpături ici-colo – este că ea se pregătise să dea copilul spre adopţie unei familii din Bozeman, care îi plătise cheltuielile.

– Intenţiona să renunţe la copil?

– Doar ea ştie ce intenţiona să facă, cert e că nu i-a mai contactat pe părinţii adoptivi când a început travaliul şi nici nu a luat legătura cu obstetricianul pe care îl plătiseră ei. În schimb, s-a dus la unitatea de primiri

urgenţe a unui spital din cealaltă parte a oraşului şi şi-a dat adresa din Missoula. Pe când a aflat şi cealaltă parte ce se întâmplase, ea era deja pe drum încoace. Fiindcă mamele naturale au dreptul să se răzgândească, nu prea au avut ce să-i facă.

DiCicco îşi deschise carnetul de notiţe.

– Aveţi numele lor?

– Da. Am să vă dau tot ce am, dar nu cred că vom descoperi că vreunul dintre aceşti oameni a dat de urma lui Dolly aici şi a ucis-o, apoi a dat foc pădurii.

– Poate că nu, dar e un motiv puternic.

– Încă vă mai gândiţi la Rowan Tripp?

DiCicco se lăsă pe spate când chelneriţa trecu în grabă pe lângă ei, adăugându-le cafea în ceşti.

– Daţi-mi voie să vă spun despre Rowan Tripp. Are un temperament aprins. Are o putere considerabilă – forţă fizică, voinţă puternică. Nutrea o aversiune intensă faţă de Dolly, atât în plan personal, cât şi în general. Alibiul ei e un bărbat cu care se culcă în prezent. Bărbaţii sunt dispuşi să mintă pentru sex.

DiCicco se întrerupse pentru a turna un vârf de linguriţă de zahăr în cafeaua ei.

– Dolly pretindea că Rowan îi purta pică fiindcă Brayner îi dăduse acesteia papucii pentru ea. Era o mincinoasă, adăugă DiCicco înainte ca Quinniock să apuce să răspundă. Rowan Tripp nu e. De fapt, e aproape brutal de sinceră. Dacă Dolly s-ar fi ales cu faţa umflată de pumni, aş fi zis că vinovata e Tripp. Dar locul crimei, de lângă drum, gâtul rupt, incendierea premeditată? Aceste aspecte nu se potrivesc cu observaţiile mele. Oricine ar fi fost cel care a ucis-o şi a dus-o în pădure s-a aşteptat, probabil, ca focul s-o transforme în scrum, sau cel puţin să dureze mai mult până la descoperirea rămăşiţelor umane. Ar fi fost o prostie monumentală pentru Tripp să raporteze descoperirea, iar ea nu e proastă.

– Suntem de acord la capitolul acesta.

– Rămânând la victimă, mi-am petrecut ceva timp încercând să verific afirmaţia ei că avea de lucru în Florence. Până la ora actuală nu am reuşit să confirm acest lucru. Am început să verific localuri ca acesta, de-a lungul autostrăzii, dar nu am găsit pe nimeni care s-o fi angajat, nimeni care să şi-o amintească intrând să caute de lucru. Şi, dat fiind trecutul ei, mă întreb de ce-ar fi făcut efortul să-şi caute de lucru în direcţia aceasta când tocmai depusese zece mii de dolari, în două tranşe de câte cinci – proveniţi, după cum am descoperit, de la Matt Brayner – într-o bancă din Lolo. Nu e banca ei obişnuită, adăugă DiCicco, ceea ce mă face să cred că voia să nu ştie nimeni despre ei. Aici sunt incluşi foarte probabil şi părinţii ei.

El nu se gândise la bani – încă –, iar banii contau întotdeauna.

– E posibil să fi plănuit să fugă din nou.

– Se poate. Mai există un lucru constant în istoricul ei. Bărbaţii. Motiv

pentru care am să încep să verific motelurile de-a lungul drumului de la Florence la Missoula. Poate s-a hotărât să-l încerce pe celălalt Brayner.

– Sex, bani şi vinovăţie. Quinniock aprobă din cap. Combinaţia câştigătoare în materie de motive. Doriţi să începem?

Capitolul 17

Gull era aşezat pe pat, cu laptopul în braţe. Răspunsese la e-mailurile personale, trimisese câteva fotografii pe care le făcuse în acea dimineaţă cu munţii şi tabăra. Se ocupase puţin de afaceri, iar acum accesă ziarul din oraşul lui de baştină pentru a scana secţiunea de ştiri din sport.

Ştia că avionul de paraşutişti se întorsese şi se întrebă cât timp avea să-i ia lui Rowan până să bată la uşa lui.

Urma s-o facă, îşi spuse el, chiar dacă doar pentru a relua cearta de acolo de unde o lăsaseră. Nu era genul care să evite conflictele şi să încerce să se fofileze, şi chiar dacă ar fi fost aşa, i-ar fi fost aproape al naibii de imposibil să îl evite şi să se ferească de el câtă vreme lucrau la aceeaşi bază.

Putea să aştepte.

Din curiozitate, căută pe Google informaţii despre anchetele privind incendierile premeditate, şi în vreme ce parcurgea rezultatele se gândi să meargă în sala comună să vadă ce se mai auzea, sau poate să vadă dacă Dobie nu avea chef de un drum cu maşina până în oraş.

Era întotdeauna mai uşor să aştepţi când erai ocupat, îşi spuse. Apoi un articol îi captă atenţia. Răspunse absent când cineva bătu la uşă:

– Da, e deschis.

– Descuiat nu e acelaşi lucru cu deschis.

Gull ridică privirea. Rowan stătea sprijinită de toc.

– E deschis acum.

Rowan lăsă uşa întredeschisă şi intră, aplecându-se să vadă monitorul laptopului.

– Te pui la punct în privinţa incendierii premeditate?

– Cea specifică incendiilor de vegetaţie. Mi se părea relevant în momentul de faţă. Cum a decurs curăţenia?

– Aţi lăsat o mizerie de nedescris. Privirea îi alunecă dinspre monitor spre chipul lui. Am auzit că lucrurile au luat o turnură foarte proastă acolo.

– Au fost unele momente. Zâmbi. Mi-a fost dor de tine.

– Fiindcă sunt atât de bună sau că arăt atât de bine?

– Şi una, şi alta. Îşi închise computerul. Ce-ar fi să facem o plimbare, să privim apusul?

– Da, bine.

Când ieşiră, Rowan îşi scoase ochelarii de soare din buzunar.

– Faptul că sunt surprinsă şi deloc fericită că tatăl meu are o relaţie cu o femeie pe care nu o cunosc şi despre care nu mi-a spus nu înseamnă că sunt geloasă.

– Deci aşa îi spunem? Surprinsă şi deloc fericită. Eu aş fi zis mai degrabă scandalizată şi furioasă.

– Din cauza surprizei, rosti ea rapid.

– Asta o cred, decise Gull, fiindcă ţi-ai petrecut întreaga viaţă, se pare, fără să vezi un sărut.

– Nu cred că am reacţionat exagerat. Prea tare.

– De ce să ne ciondănim pentru asemenea detalii?

– N-am de gând să-mi cer scuze fiindcă ţi-am zis să faci naibii paşi.

– Atunci eu nu sunt nevoit să accept cu graţie o scuză inexistentă. Eu nu-mi cer scuze că mi-am spus părerea în privinţa reacţiei tale nu prea exagerate.

– Atunci cred că suntem chit.

– Pe-aproape. E un apus chiar frumos.

Rowan rămase lângă el, privind soarele ce aluneca spre culmile din vest, privindu-l cum se cufunda în marea de roşu şi auriu şi nuanţele delicate de violet pe care le proiecta.

– Nu sunt obligată s-o plac şi a naibii să fiu dacă sunt obligată să am încredere în ea.

– Eşti încăpăţânată ca un catâr, Rowan.

– Poate. Dar am tot dreptul să fiu.

Tăcerea, îşi spuse Gull, putea exprima o părere la fel de succintă ca vorbele.

– Am auzit că tatăl lui Dolly a sărit la gâtul tău.

– A trecut şi s-a terminat.

– Nu prea cred.

– Iar te bagi în treburile mele, Gull?

– Dacă aşa vrei să-i spui. Trebuie să manifeşti înţelegere faţă de un om care trece prin ceea ce trece el, deci poate scapă acum. Dar asta e ceea ce a trecut şi s-a terminat. Nimeni nu sare la gâtul iubitei mele.

– Iubita ta? Nu sunt iubita ta.

– Oare nu suntem aici împreună privind apusul? Şi nu e cât se poate de probabil că vom ajunge goi în pat, împreună, la noapte?

– Chiar şi aşa…

– Chiar şi aşa pe naiba. O prinse de bărbie şi o trase spre el să o sărute. Asta te face iubita mea.

– Pe toţi dracii, Gull, mă faci să simt furnicături pe şira spinării.

Amuzat, el o scărpină pe spate, apoi îşi petrecu un braţ în jurul umerilor ei şi îşi continuară plimbarea.

– Deci, mai târziu. La tine sau la mine?

Cum lumina începea să pălească, Rowan îşi scoase ochelarii de soare, apoi îi legănă de un braţ.

– Unii oameni sunt intimidaţi sau descurajaţi când celălalt dă dovadă de

un anumit nivel de încredere.

– Tu nu eşti.

– Nu, eu nu sunt. Din fericire pentru tine, îmi place. Hai să… Sări speriată în spate când auzi pocnetul ascuţit în aer. Dumnezeule, ăsta a fost un…

I se tăie brusc respiraţia când Gull o aruncă la pământ şi ateriză peste ea.

– Stai jos, îi porunci el, şi văzu un glonţ înfigându-se în pământ la doi metri distanţă. Ţine-te de mine. O să ne rostogolim.

În clipa în care braţele ei se strânseră în jurul lui, Gull se roti cu tot corpul în forţă, o simţi şi pe ea făcând acelaşi lucru, şi se rostogoliră greoi împreună pentru a se adăposti în spatele uneia dintre maşinile de teren parcate în faţa unui hangar.

Un al treilea foc bubui, şuierându-le metalic pe deasupra capetelor.

– De unde vine? Îţi poţi da seama?

Gull clătină din cap, ţinându-şi corpul peste al ei în vreme ce aşteptă următorul foc. Dar tăcerea se prelungi în secundele ce se scurgeau ritmic, apoi fu spartă de strigăte şi zgomot de paşi grăbiţi.

– Pentru numele lui Dumnezeu, treci jos, adăposteşte-te, strigă Gull. E un lunetist.

Dobie sprintă până la maşină şi sări în spatele ei.

– Sunteţi răniţi? Sunteţi… La naiba, Gull, sângerezi.

Rowan se zvârcoli sub el.

– Dă-te jos, dă-te jos. Lasă-mă să văd.

– M-am zgâriat doar pe asfalt. Nu m-a atins nici un glonţ. Stai jos.

– E o carabină. Dobie se ghemui. Recunosc un foc de carabină când îl aud. De-acolo, dintre copaci, cred. Al naibii noroc că e un ţintaş prost, fiindcă voi doi eraţi o pradă uşoară. Chiar foarte uşoară.

– Hei! strigă Trigger din cealaltă parte a hangarului. E cineva rănit?

– Suntem bine, răspunse Rowan. Nu veni aici. Poate aşteaptă să apară cineva în raza lui de tragere.

– L.B. a chemat poliţia. Rămâneţi unde sunteţi, deocamdată.

– Recepţionat. Dă-te jos de pe mine, Gull.

– Te-a placat bine, comentă Dobie când Gull se dădu la o parte. Ştii că a jucat fotbal în liceu. Fundaş.

– Ce interesant, bombăni Rowan, întorcând braţul lui Gull pentru a examina juliturile însângerate de pe coate şi antebraţe. Eşti plin de murdărie pe rănile astea.

– Mi-a plăcut baschetul mai mult, spuse Gull pe un ton de conversaţie. Dar nu eram suficient de înalt să particip. Aveam viteza necesară, dar atinsesem înălţimea maximă la un metru optzeci şi n-am mai crescut decât îl ultimul an de liceu, când am adăugat brusc încă vreo cinci centimetri. Baseballul, pe de altă parte, îmi plăcea mai mult decât orice altceva. Aveam un braţ destul de bun pe-atunci.

Poate că vorbitul îi distrăgea atenţia de la julituri, decise ea, fiindcă probabil usturau al naibii de tare.

– Credeam că erai vedetă la alergare.

– La asta eram cel mai bun, dar îmi plac sporturile, aşa că am practicat mai multe. În fine, îmi plăcea să colecţionez premii. Când am absolvit aveam o adevărată colecţie.

Rowan îl studie în lumina tot mai slabă.

– Stăm aici în spatele unei maşini de teren, ascunzându-ne de un nebun cu o carabină, iar tu te lauzi cu zilele tale de glorie din timpul liceului?

– Aşa mai trece timpul. În plus, am avut nişte zile de glorie foarte impresionante. Șterse nişte praf de pe obrazul ei. Suntem bine.

– Dacă vă apucă cheful de sărutări franţuzeşti, eu n-am să întorc capul. Dobie se sprijini cu spatele de cauciucul maşinii. Aş vrea să am o bere.

– După ce se termină acest mic interludiu, îi spuse Gull, la prima tură fac eu cinste.

– Mă gândeam să merg în sala de odihnă, să mă relaxez cu vreo emisiune la televizor şi o bere. Am ieşit doar pentru o clipă şi *bum! bum!*

– Aşa că ai alergat afară, în loc să te întorci înăuntru? îl întrebă Rowan.

– Nu eram sigur dacă vreunul din voi fusese rănit sau nu, căci v-am văzut pe amândoi căzând la pământ.

Rowan se aplecă peste Gull şi îl sărută pe Dobie pe buze.

– Mulţumesc.

– Eu nu te sărut. A plecat, adăugă Gull. A plecat după cel de-al treilea foc.

– Aşa cred, consimţi Dobie. S-a lăsat întunericul acum. Nu poate să vadă nimic, doar dacă nu are ochelari cu infraroşu.

– Să mergem. Rowan se ghemui. Dacă vrea să ne împuşte, ar putea să ocolească la adăpostul întunericului şi să ne prindă cum stăm aici.

– Are dreptate. Nu alergaţi în linie dreaptă. Aşa se spune în filme, remarcă Gull. Spre cazarmă?

– Spre cazarmă, consimţi Dobie.

Înainte ca vreunul din cei doi bărbaţi să apuce să facă vreo mişcare, Rowan sări în picioare, ca un alergător imediat după ce-a luat startul, şi sprintă în viteză.

– La dracu!

Gull alergă după ea – ar fi putut s-o ajungă, s-o depăşească, ştiau amândoi. Dar rămase în spatele ei, cotind într-o parte când ea cotea într-o parte, apoi în partea opusă când pornea şi ea în partea opusă.

– Intrăm! strigă Rowan, apoi trecu pragul uşii.

– Ce naiba a fost în capul tău? Gull o prinse şi o răsuci pe călcâie. De ce-ai pornit aşa?

– N-am vrut să te las să-mi fii scut uman de două ori în aceeaşi zi. Apreciez prima dată, dar nu sunt proastă.

– Nu decizi tu în locul meu.

– E valabil şi invers.

Îşi urlară replicile unul la celălalt, în vreme ce oamenii strigau în jurul lor.

Libby fluieră ascuţit.

– Linişte! Tăceţi dracului o dată! Toată lumea! Îşi trecu mâinile prin părul încă ud de la duşul din care ieşise în fugă. Gull, sângerezi. Să aducă cineva o trusă de prim ajutor şi să-l bandajeze. Poliţia e pe drum. În regulă, poliţia e aici, se corectă ea când răsunară sirenele. L.B. vrea ca toată lumea să rămână înăuntru până când… până când se va şti ceva.

– Haide, Gull. Janis îl plesni uşor peste fund. Eu voi fi Asistenta Betty.

– Nu lipseşte nimeni? întrebă Rowan.

– Suntem toţi în regulă ori aici, ori la popotă, ori în biroul de Operaţiuni. Yangtree se apropie şi o strânse într-o îmbrăţişare ce aproape făcu să îi pârâie coastele. Mă uitam la televizor. Am crezut că e un rateu. Apoi a apărut în fugă şi a spus că cineva trage, iar tu eşti afară. O strânse din nou. Ce dracu', Ro?

– Și eu mă întreb acelaşi lucru. De ce-ar trage cineva în noi?

– Oamenii sunt nebuni de legat, ridică Dobie din umeri. Poate e un individ de genul celor care cred că guvernul e împotriva lor. Știm că există peste tot tipi din miliţiile paramilitare, care vor să iasă în faţă.

– Trei focuri de armă nu prea înseamnă mare lucru.

– Ar fi însemnat, remarcă Trigger, dacă vreunul dintre ele te-ar fi atins pe tine sau pe Gull.

– Tatăl tău va afla despre asta, Ro, comentă Yangtree. Sună-l acum înainte să afle, să-i spui că eşti bine.

– Da, ai dreptate.

Aruncă o privire în direcţia apartamentului lui Gull înainte de a intra într-al ei ca să dea telefonul.

Fierbând de nervi, Gull îndură usturimea în vreme ce Janis îi curăţă tăieturile şi juliturile.

– Ce naiba a păţit?

– Fiindcă sângele de pe ea pare să fie mai mult al tău, nu prea a păţit nimic. Și ştiu că te referi la cum gândeşte sau cum se poartă, dar va trebui să mă întrebi ceva mai exact.

– Cum poate cineva care e învăţat să joace în echipă, care *din fire* joacă în echipă în nouăzeci la sută din viaţa ei, să se poarte naibii exact invers în restul de zece la sută?

– În primul rând, pompierii paraşutişti lucrează în echipă, dar ştii şi tu foarte bine că toţi trebuie să gândim, să acţionăm şi să reacţionăm individual. Dar ca să fim mai exacţi, în cazul lui Rowan e vorba de un mecanism de autoapărare, de orgoliu şi de o reţinere instinctivă de a avea încredere în cineva.

– De ce să se apere?

– De riscul de a-şi vedea orgoliul călcat în picioare şi încrederea trădată. Eu, una, consider că s-a descurcat destul de bine având în vedere că a fost abandonată de mama ei când era bebeluş. Dar nu cred că e cineva în stare să depăşească pe deplin trauma abandonului. În regulă, trebuie să folosesc o pensetă ca să scot o parte din mizeriile astea. Poţi să mă înjuri liniştit.

Gull trânti o înjurătură, apoi strânse din dinţi.

– Îţi pui încrederea în cineva de fiecare dată când ajungi în faţa uşii. Observatorul, pilotul, tu însuţi. La naiba, trebuie să ai încredere că soarta nu va trimite spre tine un autobuz în viteză de fiecare dată când ieşi din casă. Dacă nu poţi să faci pasul ăsta cu o altă persoană, sfârşeşti singur.

– Cred că întotdeauna s-a aşteptat ca asta să i se întâmple ei. Îl are pe tatăl ei, are un grup de prieteni apropiaţi. Dar o relaţie serioasă, un angajament faţă de altcineva? Nu e deloc convinsă că ea crede în aşa ceva în general, cu atât mai puţin în ceea ce-o priveşte.

O pietricică ateriză în tăviţă cu un zăngănit mărunt.

– Am lucrat cu Ro multă vreme. E o optimistă care preferă de obicei acţiunea. În sensul că ea – sau noi, depinde – va găsi o cale de a rezolva ceea ce trebuie rezolvat. În viaţa personală, e o pesimistă care preferă acţiunea: nu o deranjează ideea de a trăi clipa, fiindcă oricum nu va dura prea mult.

– Se înşală.

– Încă nu i-a demonstrat nimeni asta. Ridică privirea. Poţi tu?

– Dacă nu sângerez de moarte de la jocul ăsta sadic de-a operaţia pe care-l joci tu.

– Încă n-am atins punctul sensibil. Eşti primul tip, după părerea mea, care are o şansă să-i demonstreze că se înşală. Deci n-o da în bară. Uite! Aruncă încă un fragment de mizerie în tăviţă. Cred că asta a fost tot. Ai pierdut multă piele aici, Gull, continuă, în vreme ce-i ştergea rana cu dezinfectant. Ţi-ai zdrobit coatele destul de rău, dar ar fi putut fi mult mai rău.

– Nu că m-aş plânge de rezultate, dar mă tot întreb de ce n-a fost mult mai rău.

Privirea îi fugi spre uşă când auzi bătaia rapidă în cadrul de lemn. După cum făcuse şi mai devreme, Rowan stătea sprijinită de toc, dar de data aceasta ţinea în mână două beri.

– I-am adus pacientului o bere.

– Probabil i-ar prinde bine. Janis bandajă juliturile din jurul cotului lui drept. Vreo veste?

– Poliţiştii au pus în toată zona lumini ca de Crăciun. Dacă au găsit ceva, încă nu ne-au împărtăşit informaţiile.

– Bine. Eşti gata, atât cât pot face eu. Janis luă tăviţa plină de mizerii, bucăţi de tifon însângerate şi discuri de bumbac. Ia două pastile de ibuprofen şi sună-mă dimineaţă.

– Mulţumesc, Janis.

Ea îl strânse de picior şi se ridică.

– Doar cei mai buni merită ce-i mai bun, spuse ea, apoi ieşi.

Rowan se apropie şi îi oferi o bere.

– Vrei să ne certăm?

Privind-o peste sticlă, Gull luă o înghiţitură prelungă.

– Da.

– Mi se pare o pierdere de vreme, având în vedere circumstanţele, dar sunt de acord. Alege-ţi subiectul.

– Să începem cu cel mai recent – putem oricând să ne întoarcem la cele anterioare – despre cum ai fugit singură în câmp deschis.

– Hotărâsem să încercăm să ajungem la barăci, aşa că asta am făcut.

– Dintre noi trei, eu sunt cel mai rapid – şi cel mai bine pregătit să atrag gloanţele şi să mă feresc de ele, dacă ar fi fost cazul.

– Am spus că-mi place încrederea excesivă, dar dacă ai impresia că te poţi feri de gloanţe s-ar putea să exagerezi. Pot să am grijă de mine, Gull, şi o fac. O fac în fiecare zi. Am de gând s-o fac în continuare.

Gull se considera un om răbdător, rezonabil – în majoritatea timpului. Dar Rowan aproape reuşise să-l aducă la capătul răbdării.

– Faptul că poţi să ai grijă de tine şi o faci e unul dintre lucrurile cele mai atrăgătoare la tine. Să te descurci singură la o săritură, la un incendiu sau în general nu e nicidecum o problemă. Dar asta a fost o situaţie diferită.

– Cum anume?

– Ai mai fost vreodată ţinta gloanţelor?

– Nu. Dar tu?

– A fost prima dată pentru amândoi şi, evident, o situaţie în care ar fi trebuit să ai încredere în mine şi să mă laşi să am grijă de tine.

– Nu vreau să aibă nimeni grijă de mine.

– Ştii ceva, asta e pur şi simplu stupid! Janis a avut grijă de mine, dar uite că am reuşit să scap cu mândria şi cu stima de sine întregi şi neafectate.

– A bandaja pe cineva nu e acelaşi lucru ca a te arunca peste cineva ca şi cum ar fi o grenadă pe care vrei s-o înăbuşi cu propriul corp pentru a-i salva pe cei din tranşee. Şi uită-te la tine, Gull. Eu am scăpat aproape fără nici o zgârietură fiindcă tu ai încasat ce-a fost mai rău din tăvăleală în loc să mă laşi să-mi iau şi eu porţia.

– Protejez persoanele care îmi sunt dragi. Dacă asta e o problemă pentru tine, şi eu sunt o problemă pentru tine.

– Şi eu protejez persoanele care îmi sunt dragi, îi aruncă ea drept replică.

– Protejai un coleg paraşutist sau pe mine?

– Tu *eşti* un coleg paraşutist.

Gull veni mai aproape.

– E vorba de ceea ce fac sau de cine sunt? Şi nu încerca să mă iei cu texte de genul „eşti ceea ce faci“, fiindcă sunt cu mult mai mult, şi mai puţin, şi zeci de alte lucruri. La fel şi tu. Iar tu mi-eşti dragă, Rowan. Mi-e dragă femeia la fel de mult pe cât mi-e dragă persoana neînfricată, inteligentă, neobosită care îşi pune viaţa în joc de fiecare dată când sună sirena.

O expresie de prudenţă umbri privirea lui Rowan.

– Nu ştiu ce să spun când vorbeşti astfel.

– Oare singurul lucru pe care îl vezi când mă priveşti e doar un alt coleg paraşutist, alături de care vei lucra în sezonul ăsta?

– Nu. Oftă nesigură. Nu, nu e singurul lucru, dar…

– Opreşte-te la nu. Îi prinse ceafa în palmă. Fă-ne amândurora o favoare şi opreşte-te la nu. Asta ajunge deocamdată.

Rowan se apropie de el, încolăcindu-şi strâns braţele în jurul taliei lui când buzele li se întâlniră. Simţi că-şi pierde echilibrul, ca şi cum aproape ar fi stat pe o bordură înaltă. Îl strânse mai tare, dorindu-şi să simtă căldura, vibraţia, o afirmare a faptului că erau amândoi vii şi întregi.

Nimic mai mult de-atât, îşi spuse Rowan. Nu trebuia să fie nimic mai mult.

– Să te retragi într-o cameră nu-i întotdeauna suficient, spuse Trigger din pragul uşii. Uneori trebuie să şi închizi uşa.

– Intră, îl invită Gull, apoi se dedică din nou sărutului.

– Îmi pare rău, sunteţi chemaţi în sala de recreere.

– Cine anume ne cheamă? întrebă Rowan, muşcând uşor buza de jos a lui Gull.

– Tipul ăla, locotenentul, şi agentul forestier. Dacă nu vă interesează să aflaţi cine naiba *a tras* în voi în seara asta, le pot spune că aţi ieşit la o întâlnire.

Gull îşi înălţă capul.

– Venim imediat. O privi pe Rowan, îşi lăsă mâinile să alunece peste umerii ei, coborând apoi pe braţe. La mine, spuse. Hotărârea a fost atât de brutal întreruptă mai devreme. Diseară ne vedem la mine fiindcă e mai aproape de sala de recreere.

– E un motiv foarte bun. Luă berile şi i-o întinse pe-a lui. Să terminăm cu treaba asta ca să putem închide uşa.

DiCicco era aşezată cu Quinniock şi L.B. în sala de recreere. De obicei, la acea oră a serii oamenii erau întinşi pe canapele sau în fotolii uitându-se la televizor sau se strângeau în jurul uneia dintre mese şi jucau cărţi. Eventual, cineva pregătea rapid nişte pizza sau popcorn la microunde. Şi exista întotdeauna cineva dispus să discute despre incendii.

Dar acum ecranul televizorului rămăsese închis şi tăcut, iar canapelele, goale.

L.B. se ridică de la masă, traversă rapid încăperea şi îşi trecu câte un braţ în jurul lui Gull şi Rowan.

– Sunteţi bine. Asta contează cel mai mult. Prioritatea e să-l găsim pe nenorocit.

– Au găsit ceva? întrebă Rowan.

– Dacă v-am putea înregistra declaraţiile mai întâi – DiCicco arătă spre masă – ne-ar ajuta, probabil, să ne facem o imagine mai clară.

– Imaginea e clară, ripostă Rowan. Cineva a tras în noi. Nu ne-a nimerit.

– Când se depune un raport de incendiu, acesta cuprinde doar: „A izbucnit un incendiu. L-am stins.“?

– Dacă am putea, vă rog, s-o luăm de la început. Quinniock ridică mâinile împăciuitor. Martorul, Dobie Karstain, a declarat că a ieşit din clădirea de locuinţe în jurul orei nouă şi jumătate. Câteva minute mai târziu v-a observat plimbându-vă împreună între terenul de antrenament şi zona hangarului, la aproximativ treizeci de metri de copaci. E corect?

– Cam aşa. Gull preluă firul discuţiei fiindcă vedea clar că DiCicco o

scotea din sărite pe Rowan. Am făcut o plimbare, am luat câteva beri, am privit apusul. Aţi putea localiza exact unde ne aflam dacă aţi găsi sticlele. Le-am aruncat când au început focurile de armă.

Gull le povesti totul, pas cu pas.

– Dobie a spus că aduce a foc de carabină, continuă el, şi că vine dinspre copaci. El a crescut în zona rurală din Kentucky şi a vânat acolo, deci înclin să cred că avea dreptate. Nu am văzut pe nimeni. Primul foc a fost tras chiar în clipa în care apunea soarele. Toată treaba nu a durat, probabil, decât vreo zece minute. Timpul a părut mult mai lung.

– Aţi avut vreunul probleme cu cineva, aţi fost ameninţaţi?

Când Rowan se mulţumi să-şi arcuiască sprâncenele, DiCicco înclină din cap.

– În afară de Leo Brakeman.

– Suntem puţin cam prea ocupaţi aici pentru a declanşa conflicte cu localnici sau turişti.

– De fapt, a existat un incident în care aţi fost implicat dumneavoastră, domnule Curry, domnişoară Tripp şi domnule Karstain în primăvară.

– Asta a fost atunci când Rowan s-a împotrivit comportamentului unuia dintre acei ţărănoi faţă de ea, iar ei şi-au oblojit mândria rănită tăbărând toţi pe Dobie când a ieşit din bar.

– Iar tu le-ai tăbăcit fundurile, concluzionă Rowan. Bune vremuri.

– Rămâne valabil acelaşi lucru în privinţa lor ca atunci când ne-am confruntat cu episodul de vandalism, continuă Gull. E cam greu să mi-i imaginez întorcându-se aici. Şi cu atât mai greu să cred că vreunul dintre ei ne-ar fi urmărit din pădure, trăgând în noi când am ieşit la o plimbare. Intrăm şi ieşim tot timpul, al naibii de des, oricum. Împreună sau separat. Şi e şi mai neverosimil ca tâmpiţii ăia din Illinois să se fi întors atâta drum, apoi să fi avut norocul de a ne vedea pe Ro şi pe mine ieşiţi la plimbare şi să profite pentru a-şi exersa îndemânarea la tir.

– De unde ştiţi că erau din Illinois? întrebă DiCicco.

– Pentru că aşa scria pe plăcuţa de înmatriculare a camionetei – şi am făcut câteva verificări despre asta după povestea din sala de îmbarcare.

– Nu mi-ai spus niciodată asta.

Gull ridică din umeri spre Rowan.

– N-am aflat nimic important care să merite spus. Tipul cel mare – şi el era şeful – are un service auto în Rockford. E un ticălos şi a avut câteva ciocniri cu poliţia pentru agresiuni – bătăile în bar fiind specialitatea lui –, dar nimic de anvergură. Ridică din nou din umeri când DiCicco îl studie. Internetul. Poţi afla orice dacă te încăpăţânezi să cauţi.

– În regulă. Voi doi aţi început recent o legătură, spuse DiCicco. Există cineva care v-ar putea purta pică pentru acest lucru? Vreun fost partener?

– Eu nu mă văd cu genul de femei care ar trage în mine. Îi aruncă o ocheadă lui Rowan. Până acum, poate.

– Eu îmi împuşc toţi foştii amanţi, deci soarta ţi-e deja pecetluită.

– Doar dacă ajungem la partea din urmă. Gull îşi puse mâna peste a ei. A fost fie un localnic care ne poartă pică vreunuia dintre noi sau amândurora în special, sau are ceva împotriva bazei, în general. Sau un ţăcănit care a vrut să facă praf o organizaţie federală.

– Un terorist?

– Cred că un terorist ar fi folosit mai multă muniţie, îi spuse Gull lui DiCicco. Dar oricum aţi pune problema, era un ţintaş al naibii de prost. În afară de cazul în care era un ţintaş bun şi a vrut doar să ne sperie şi să ne intimideze.

Privirea lui Rowan deveni mai atentă.

– La asta nu m-am gândit.

– Eu gândesc mult. Nu pot jura că aşa a fost, dar cred că cea mai mică distanţă dintre glonţ şi locul unde ne-am aruncat la pământ a fost de circa un metru şi jumătate, doi. Nu e o distanţă liniştitoare când e vorba de gloanţe, dar e totuşi departe. Un alt glonţ a părut să nimerească în ceva metalic, hangarul, probabil. Cu mult deasupra capetelor noastre. Poate se va dovedi că au fost câţiva puşti puşi pe provocare. Pompierii paraşutişti se cred atât de grozavi, să mergem să le băgăm frica-n oase. E o teorie, spuse el, când Rowan îşi dădu ochii peste cap.

– Domnule locotenent.

Un poliţist în uniformă îşi făcu intrarea.

– Bună, Barry.

– Ro. Mă bucur că eşti bine. Domnule, am găsit arma, sau ceea ce considerăm a fi arma.

– Unde?

– La circa douăzeci de metri de intrarea în pădure. Un Remington 700 – carabină cu armare manuală. Ediţia specială. Era acoperită cu frunze.

– Ce tâmpenie, bombăni Rowan. Ce tâmpenie s-o lase acolo.

– E o tâmpenie şi mai mare dacă are o plăcuţă de alamă cu numele pe patul carabinei, spuse L.B. Am fost la vânătoare cu Leo Brakeman toamna trecută şi el folosea o carabină 700 ediţie specială. Era foarte mândru de ea.

Mâna lui Rowan se strânse în pumn sub cea a lui Gull.

– Cam până aici ne-a fost cu teoriile.

Când DiCicco şi Quinniock ieşiră să examineze arma, L.B. se îndreptă spre cafetieră.

– Ştii, spuse Ro, i-a spus toate acele minciuni tatălui ei. Toate acele minciuni, iar ele l-au făcut să vină aici cu o armă de foc şi să încerce să mă ucidă.

– Aş zice că ai pe jumătate dreptate. L.B. se aşeză cu o cafea în mână şi oftă. Minciunile l-au făcut să vină aici cu o armă de foc, dar, după cum spuneam, eu am fost la vânătoare cu Leo. L-am văzut doborând un cerb cu acea carabină, de la treizeci de metri, iar cerbul fugea. Dacă ar fi vrut să bage un glonţ în tine, ai fi căpătat, fără îndoială, un glonţ.

– Atunci presupun că a fost ziua mea norocoasă.

– Ceva a cedat în mintea lui. Nu-i găsesc scuze, Ro. Nu există scuze

pentru asta. Dar ceva a cedat în el. Ce naiba va face Irene acum? Cu fiica moartă şi cu soţul, cel mai probabil, închis, şi un copil mic de crescut. Nici n-a apucat s-o îngroape pe Dolly, iar acum apare asta.

– Îmi pare rău pentru ei. Pentru ei toţi.

– Da, e o situaţie regretabilă. Mă duc să văd dacă poliţiştii sunt dispuşi să-mi spună ce urmează.

Ieşi, lăsând în urmă cafeaua de care nici nu se atinsese.

Capitolul 18

Prea agitată pentru a sta jos, Rowan se ridică, rătăci prin încăpere, aruncă o privire pe fereastră, se întoarse de unde pornise. Gull îşi sprijini picioarele pe scaunul de pe care se ridicase ea şi hotărî să bea cafeaua abandonată de L.B.

– Vreau să *fac* ceva, se plânse Rowan. Am impresia că nu e în regulă dacă doar stau aici. Cum poţi să stai?

– Eu fac ceva.

– A bea cafea nu înseamnă a face ceva.

– Stau aici şi beau cafea. Şi mă gândesc. Mă gândesc că dacă e carabina lui Brakeman – iar Brakeman a fost cel care a tras cu ea – oare s-a mulţumit să aştepte ascuns printre copaci, presupunând că o să ieşi la un moment dat şi o să ajungi întâmplător în raza de acţiune?

– Nu ştiu dacă ţinea neapărat să fiu eu. E supărat pe toată lumea, dar cel mai mult pe mine.

– În regulă, posibil. Cafeaua i se păru amară şi îşi dori să o mai îndulcească, dar pur şi simplu nu avea chef să se ridice să îşi ia zahăr. Deci Brakeman stă în pădure cu arma lui, supraveghind baza. Are noroc şi apărem noi doi. Dacă e chiar atât de bun pe cât se spune, de ce a ratat?

– Fiindcă, probabil, e cu totul altceva să tragi într-un om în loc de un cerb. Poate i-a fost teamă. Sau poate nu a fost în stare să mă… să ne ucidă, şi a hotărât să ne sperie de moarte în schimb.

– Şi asta e posibil. Dar de ce să lase arma în urmă? De ce să lase o carabină ediţie specială, care probabil a costat o groază de bani, şi la care a ţinut suficient de mult cât să-şi pună numele pe ea, sub o grămadă de frunze? De ce s-o abandoneze, când ştia, fără îndoială, că poliţiştii aveau s-o caute?

– Panică. Impulsul de moment. Nu gândea limpede – evident. Ascunde-o, şterge-o, întoarce-te după ea altă dată. Şi, eventual, mai tragi câteva focuri. Se opri, îşi masă muşchii încordaţi de la ceafă, studiindu-l pe Gull. Iar tu nu crezi că Leo Brakeman a tras în noi.

– Cred că ar putea fi interesant de aflat cine avea acces la arma lui. Cine ar fi vrut, poate, să-i facă probleme, şi nu prea ar fi fost deloc deranjat dacă te speria şi pe tine făcând asta. Sorbi din cafea. Dar se poate să fi fost Brakeman care a acţionat impulsiv, a avut noroc să te vadă, i-a fost teamă şi a intrat în panică.

– Când pui astfel problema, e cam greu de crezut.

Se aruncă în fotoliul lui L.B., studiind în minte alternativele, acum că Gull i le sugerase. Iar a gândi însemna *a face* ceva, îşi aminti singură.

– Presupun că soţia lui ar fi avut acces, dar mi-e greu să mi-o imaginez făcând aşa ceva. În plus, n-am auzit niciodată ca ea să fi mers la vânătoare sau la tir. E mai degrabă genul care face prăjituri pentru a le vinde în scopuri caritabile. Şi e mai uşor de crezut că ea ar fi putut intra în panică, fiindcă e o femeie mai liniştită, chiar puţin timidă. Dacă treci de primul pas, cel în care ea chiar vine aici cu o carabină, restul e credibil. Poate o dublă cacealma, medită ea cu voce tare. A lăsat carabina ca să poată spune, hei, cine ar putea fi atât de prost? Dar nu ştiu dacă ar fi atât de viclean. Pur şi simplu nu-i cunosc prea bine pe oamenii ăştia. Nu am interacţionat niciodată prea mult, nici măcar când lucra Dolly aici. Ceea ce înseamnă că nu ştiu dacă există cineva care îi poartă sâmbetele lui Brakeman sau ştie destule cât să-l poată folosi drept ţap ispăşitor. E mai uşor dacă e vorba de Brakeman. Atunci s-ar termina totul şi nu am mai avea motive de îngrijorare.

– Asta e treaba poliţiştilor, oricum. Noi putem să uităm de toată povestea.

– Asta e o atitudine pasivă şi mă scoate din minţi. Cine a ucis-o pe Dolly? Asta e prima întrebare. Doamne, Gull, dacă tatăl ei e cel care a făcut-o?

– De ce?

– Nu ştiu. Îşi înfăşură picioarele în jurul picioarelor scaunului şi se aplecă în faţă. Să presupunem că s-au certat. Să presupunem că ea se întoarce de la Florence – dacă avea un loc de muncă acolo, după cum pretindea – şi face o pană de cauciuc. Îl sună pe tatăl ei să vină să i-o repare. Nu mi-o pot imagina pe Dolly cu o cheie în cruce şi cu un cric. El vine şi încep să se certe pe un subiect oarecare. Faptul că ea lasă copilul în grija mamei ei atât de mult, poate chiar faptul că a făcut copilul sau că l-a scos din casă la ora aceea din noapte. Lucrurile scapă de sub control. Dolly cade, aterizează greşit, îşi rupe gâtul. El intră în panică, îi pune cadavrul în camionetă. Trebuie să se gândească ce să facă, decide să distrugă dovezile – şi urmează restul. El cunoaşte zona, cărările, şi e suficient de puternic cât s-o fi cărat până în pădure.

– Plauzibil, decise Gull. Poate îşi mărturiseşte fapta în faţa soţiei şi se ajunge la partea a doua. Mai există o ipoteză.

– Ia spune-mi-o.

– Ai zis că n-o cunoşteai pe Dolly prea bine, dar aveai câteva păreri clare despre ea. Jim a murit anul trecut în august. Acum e aproape iulie. Oare e genul care să stea fără bărbat timp de un an?

Rowan deschise gura, o închise din nou, apoi se lăsă pe spate.

– Nu. Oare eu de ce nu m-am gândit la asta? Nu, n-ar sta niciodată atât de mult fără un bărbat. Iar asta e şi mai credibil având în vedere că toată povestea cum că l-ar fi descoperit pe Iisus era o făcătură.

– Poate actualul tip e din Florence. Poate de-asta şi-a găsit de lucru acolo, sau a pretins că şi-a găsit. Sau poate doar se întâlneau într-un motel de pe lângă Autostrada 12 sau din împrejurimi.

– Cei doi iubiţi se ceartă, iar *el* o ucide. Asta dacă există un el. Trebuie să

existe – e vorba de Dolly. Sau a aflat tatăl ei şi aşa mai departe. Dar dacă avea pe cineva de rezervă în Florence, de ce s-a mai întors aici? De ce nu s-a mulţumit să meargă acolo, să fie cu el? Fiindcă el e căsătorit, spuse Rowan înainte ca Gull să apuce să comenteze. Tot timpul îşi făcea de cap cu bărbaţi căsătoriţi.

– Dacă aşa stau lucrurile, e mai probabil ca el să fie în Missoula. Ea s-a întors aici, s-a angajat la bază. Şi-ar fi dorit să fie aproape de bărbatul cu care se culca, indiferent cine ar fi fost el. Să presupunem că el e căsătorit sau că există vreun alt motiv pentru care nu pot face publică relaţia lor. Atunci trebuie să ai un loc de întâlnire undeva departe de locul unde oamenii te cunosc şi te-ar recunoaşte.

– Te pricepi la asta.

– E ca şi cum ai intra într-un joc. Termini nivelurile pe rând. O luă din nou de mână. Doar că nu e vorba de personaje, ci de oameni reali.

– Oricum mă simt mai bine jucându-l până la capăt. Şi mai e ceva. Dolly nu era nici pe departe atât de deşteaptă sau de isteaţă pe cât îi plăcea să creadă. Dacă împărţea patul cu cineva, ar fi lăsat să-i scape câteva afirmaţii cu subînţeles. Poate în faţa lui Marg. Mai probabil în faţa lui Lynn. Mergea regulat la biserică, deci poate era cineva cu care s-a împrietenit acolo.

– Ar fi interesant de aflat cine anume.

– Ar fi. Simţi nevoia să se mişte din nou, să facă şi altceva în afară de a gândi. Ce-ar fi să mergem afară, să vedem ce se întâmplă?

– Bună idee.

– Quinniock mă place, cred. Poate ne va strecura ceva informaţii.

Când ieşiră, Rowan îl observă pe Barry îndreptându-se spre maşina lui de poliţie.

– Hei, Barry. Locotenentul Quinniock mai e prin zonă?

– El şi agentul DiCicco tocmai au plecat. Ai nevoie de ceva anume, Ro?

Ea îi aruncă o privire rapidă lui Gull.

– Cu siguranţă mi-ar prinde bine câteva informaţii liniştitoare. Aş dormi mai bine la noapte.

– Îţi pot spune că arma pe care am găsit-o e a lui Leo Brakeman. Domnul locotenent şi DiCicco se îndreaptă spre locuinţa lui ca să discute cu el.

– Să discute.

– Ăsta e primul pas. Am fost nevoit să confirm afirmaţia lui Little Bear că Leo e un ţintaş al naibii de bun. Nu ştiu dacă asta te face să te simţi mai bine sau nu, dar nu cred că intenţiona să tragă în tine.

– Nu mă face să mă simt mai rău.

– E o greşeală din partea lui să te învinovăţească pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Dolly. Unii oameni pur şi simplu nu reuşesc să se adune în viaţă.

– Voiam să-l întreb pe locotenentul Quinniock dacă au aflat unde îşi găsise Dolly de lucru. Poate cineva cunoscut sau întâlnit acolo a ucis-o.

Barry ezită, apoi ridică din umeri.

– Nu prea pare că ar fi avut de lucru. Nu e ceva cu care să-ţi baţi tu capul,

Ro.

– Barry. Îşi puse o mână pe braţul lui. Haide. Sunt în mijlocul întregii poveşti, indiferent dacă vreau sau nu. Ce căuta pe drum, venind din direcţia aia, dacă nu avea un loc de muncă?

– Nu ştiu să-ţi spun sigur şi n-ar trebui să-ţi spun deloc. Îşi umflă obrajii, sub privirea stăruitoare a lui Rowan, aţintită în ochii lui. Ştiu doar că un portretist criminalist urmează să lucreze cu cineva mâine. Se zvoneşte că ar fi vorba de o cameristă dintr-un motel de lângă Autostrada 12. Oricine ar fi individul, dacă reuşim să-l identificăm, domnul locotenent va dori să discute cu el.

– Mulţumesc, Barry. Se apropie să-l îmbrăţişeze. Erin a avut noroc cu tine. Transmite-i că eu am spus asta.

– Aşa voi face. Şi stai liniştită. Avem noi grijă de tine.

Gull îşi strecură mâinile în buzunar în vreme ce Barry urcă în maşină.

– Nu ai sărit cu gura pe el fiindcă a spus că are grijă de tine, zise Gull.

– E treaba poliţiştilor să aibă grijă de toată lumea. În plus, Barry are un statut special. A fost primul meu bărbat. De fapt, am fost primii unul pentru celălalt, un scenariu pe care nu-l recomand neapărat, decât dacă ambii participanţi sunt înzestraţi cu un simţ al umorului bine dezvoltat. Asta a fost cu ani buni înainte să o cunoască pe Erin, soţia lui şi mama celor doi copii ai lui.

– Prima mea femeie a fost Becca Rhodes. Era cu un an mai mare şi avea experienţă. Totul s-a derulat destul de lin.

– Eşti încă prieten cu Becca Rhodes?

– N-am mai văzut-o din liceu.

– Vezi!? Simţul umorului câştigă. Dolly nu a lucrat niciodată în Florence, adăugă Rowan. Mica noastră sesiune de discuţii ipotetice a nimerit-o la fix. Un bărbat, un motel – posibil un criminal. Îşi dădu capul pe spate, privind cerul. Mă simt inutilă în rolul de victimă. Asta înseamnă mult. Am să discut cu Lynn cu prima ocazie, doar ca să văd dacă Dolly nu i-a împărtăşit ceva frânturi de informaţii.

Era timpul să lase deoparte subiectul în seara aceea, decise Gull, petrecându-şi un braţ pe după umerii ei.

– Alege una pentru mine. O constelaţie. Nu cele două pe care chiar şi eu le pot găsi. De obicei.

– În regulă. Atunci vei observa Carul Mic acolo. Îl luă de mână şi i-o folosi pentru a desena legăturile dintre stele. Acum, stelele din zona aceea nu sunt foarte luminoase, dar dacă urmezi direcţia spre vest, uneşti punctele, cobori spre sud apoi traversezi – se încolăceşte în jurul Carului Mic, vezi? Acolo. Aia e constelaţia Draco. Dragonul. Pare potrivită pentru un cuplu de pompieri paraşutişti.

– Da, o văd. Destul de bine. Acum că avem propria noastră constelaţie mai trebuie doar să ne alegem o melodie.

Gull îi mai uşura din greutatea care o apăsa, îşi spuse ea. Nu începea nici o îndoială.

– Spui atâtea tâmpenii, Gulliver.

– Doar fiindcă sunt înzestrat cu atât de multă profunzime.

– La naiba. Se întoarse, lipită de el, şi se cufundară amândoi într-un sărut profund, de vis. Hai să ne băgăm în pat.

– Mi-ai citit gândurile.

– Aţi aflat cine a ucis-o pe fata mea? întrebă Leo în clipa în care deschise uşa.

– Să intrăm şi să luăm loc, sugeră Quinniock.

El şi DiCicco discutaseră pe drum abordarea potrivită şi, după cum conveniseră, Quinniock făcu primul pas.

– Doamnă Brakeman, am dori să discutăm cu amândoi.

Irene Brakeman îşi împreună mâinile în dreptul inimii.

– Este vorba despre Dolly. Ştiţi cine i-a făcut rău lui Dolly.

– Urmărim mai multe direcţii de anchetă, rosti DiCicco pe un ton reţinut.

Nu era tocmai un joc de-a poliţistul bun/poliţistul rău, ci mai degrabă poliţistul reţinut/poliţistul binevoitor.

– Există anumite probleme pe care trebuie să le clarificăm cu dumneavoastră. Pentru început, domnule Brakeman…

Quinniock îşi puse uşor o mână pe braţul ei.

– Ce-ar fi să ne aşezăm cu toţii? Ştiu că e târziu, dar am aprecia dacă ne-aţi acorda puţin timp.

– V-am răspuns la întrebări. V-am lăsat să-i răscoliţi camera lui Dolly, să-i răscoliţi lucrurile. Leo continuă să blocheze uşa, cu degetele încleştate şi palide pe clanţă. Ne pregăteam să mergem la culcare. Dacă nu aveţi nimic nou să ne spuneţi, lăsaţi-ne doar în pace.

– Nu putem avea pace până nu aflăm cine i-a făcut asta lui Dolly. Vocea lui Irene răsună strident, apoi se frânse. Du-te la culcare dacă vrei, îi spuse Irene soţului ei cu o umbră de dezgust. Eu am să discut cu poliţia. Du-te sus şi scutură-ţi pumnii spre Dumnezeu, vezi dacă asta ajută. Vă rog, intraţi.

Veni în faţă, o femeie măruntă care îşi împinse soţul solid într-o parte, astfel încât acesta se dădu în spate, plecându-şi capul precum un copil mustrat.

– Sunt doar obosit, Reenie. Sunt atât de al naibii de obosit. Iar tu te nenoroceşti de epuizare, având grijă de copil şi făcându-ţi griji.

– Dumnezeu nu-ţi dă mai mult decât poţi duce. Deci vom duce şi asta. Doriţi nişte cafea sau ceai sau altceva?

– Nu vă faceţi griji pentru asta, doamnă Brakeman. Quinniock se aşeză în sufragerie, pe un scaun acoperit cu creton cu flori albastre şi roşii. Ştiu că e dificil.

– Nu putem nici măcar s-o îngropăm încă. Ni s-a spus că trebuie s-o mai ţină o vreme, deci nici măcar nu-i putem oferi fiicei noastre o înmormântare creştinească.

– Vă vom da voie s-o luaţi acasă cât de curând posibil. Doamnă Brakeman, ultima dată când am vorbit spuneaţi că Dolly îşi găsise de lucru în Florence, ca bucătăreasă.

– Aşa e. Îşi împleti degetele în poală, mâini de femeie muncitoare care purtau o verighetă de aur simplă. Considera că nu şi-ar fi dorit un loc de muncă în Missoula după ceea ce se întâmplase la bază. Cred că-i era ruşine. Chiar îi era ruşine, Leo, izbucni Irene când el dădu să obiecteze. Sau ar fi trebuit să-i fie.

– Nu s-au purtat niciodată decent cu ea acolo.

– Ştii că asta nu-i adevărat. Vorbi mai încet acum, îşi aşeză scurt o mână peste a lui. Nu poţi lua drept literă de lege afirmaţiile ei acum că-i moartă, când ştii că Dolly nu spunea adevărul adevărat nici în jumătate din timp sau chiar mai rar. I-au dat o şansă acolo, îi spuse lui Quinniock, când Leo se cufundă într-o tăcere posomorâtă. Iar eu şi reverendul Latterly ne-am dat cuvântul pentru ea. S-a făcut de ruşine şi ne-a făcut de ruşine şi pe noi. Şi-a găsit de lucru acolo în Florence, continuă Irene, după ce-şi opri tremurul buzelor. Era o bucătăreasă bună, fata noastră. Era ceva ce-i plăcea, încă de când era micuţă. Putea munci bine, când se hotăra s-o facă. Programul de lucru erau dificil, mai ales că avea şi copilul, dar salariul era bun, iar ea zicea că avea ocazia să meargă în diverse locuri.

– Nu v-aţi amintit numele restaurantului când am discutat înainte, interveni DiCicco.

– Cred că nu l-a pomenit niciodată. Irene strânse din nou din buze. Eram furioasă pe ea din cauza a ceea ce-i făcuse lui Rowan Tripp şi fiindcă mă făcuse de ruşine şi pe mine. E greu să ştiu că eu şi Dolly eram la cuţite când a murit. E greu să ştiu asta.

– Trebuie să vă spun, amândurora, că eu şi agentul DiCicco am luat legătura sau am vizitat fiecare restaurant, local şi cafenea de aici până în Florence, iar Dolly nu lucra la nici unul dintre ele.

– Nu înţeleg.

– Nu lucra la un restaurant, spuse DiCicco scurt. Nu-şi găsise un loc de muncă, iar atunci când a plecat de-aici, în noaptea în care a murit, nu mergea la muncă.

– Ba pe toţi dracii, da! protestă Leo.

– În noaptea în care a murit şi în după-amiaza de dinainte, în seara de dinainte de moartea ei, Dolly şi-a petrecut câteva ore într-o cameră din motelul Big Sky, de lângă Autostrada 12.

– Asta e o minciună!

– Leo, taci.

Irene îşi strânse şi mai tare mâinile.

– Mai mulţi martori au identificat fotografia ei, continuă Quinniock. Îmi pare rău. Nu şi-a petrecut acele ore singură. S-a întâlnit cu un bărbat acolo, acelaşi bărbat de fiecare dată. Avem un martor care va colabora cu portretistul nostru criminalist pentru a-i reconstitui chipul.

Cu lacrimile scurgându-i-se pe faţă, Irene încuviinţă din cap.

– Mă temeam eu. Ştiam în adâncul sufletului că minţea, dar eram atât de supărată pe ea. Nu mi-a păsat. „Du-te atunci“, mi-am spus. „Du-te şi fă ce vrei,

iar mie îmi va rămâne copilul ăsta să mă ocup de el.“ Apoi, după… după ce s-a întâmplat, mi-am scos asta din minte. Mi-am spus că fusesem aspră şi critică, o mamă fără suflet. Ştiam că minte, continuă ea, întorcându-se spre soţul ei. Recunoşteam toate semnele. Dar nu mi-am dat voie să cred asta când a murit. Pur şi simplu, nu puteam accepta aşa ceva în sufletul meu.

– Aveţi vreo idee cu cine ar fi avut o legătură?

– Vă jur că nu ştiu. Dar cred că, poate, dura de ceva vreme. Recunosc semnele. Felul în care şoptea la telefon, sau cum spunea că trebuie doar să iasă la o tură cu maşina, să-şi limpezească gândurile, sau avea de rezolvat unele treburi şi mă ruga să mă ocup eu de Shiloh. Iar apoi se întorcea acasă cu acea expresie în priviri. Oftă înfiorată. Nu a intenţionat niciodată să se schimbe. Pierzându-şi cumpătul, Irene se întoarse şi îşi îngropă faţa în umărul lui Leo. Poate că pur şi simplu nu era în stare.

– De ce trebuie să ştim toate astea? întrebă Leo. De ce trebuie să ne spuneţi toate astea? Nu ne mai lăsaţi nimic?

– Îmi pare rău, dar Dolly era cu acel bărbat în noaptea în care a murit. Trebuie să-l identificăm şi să-l interogăm.

– El a ucis-o. Bărbatul ăsta căruia i s-a oferit, bărbatul ăsta despre care ne-a minţit.

– Trebuie să-l interogăm, repetă Quinniock. Dacă aveţi vreo idee cu cine se vedea, trebuie să ştim.

– Ne-a minţit. Noi nu ştim nimic. Nu avem nimic. Lăsaţi-ne doar în pace.

– Mai e ceva, domnule Brakeman, ce trebuie să discutăm, trecu DiCicco la subiect. La aproximativ nouă şi jumătate în seara aceasta, Rowan Tripp şi Gulliver Curry s-au trezit sub focuri de armă, în vreme ce se plimbau în cadrul bazei.

– Asta nu are nici o legătură cu noi.

– Ba dimpotrivă, s-a găsit o carabină Remington 700 ediţie specială, ascunsă în pădurea de lângă bază. Are numele dumneavoastră gravat pe o plăcuţă pe patul armei.

– Mă acuzaţi că am încercat s-o omor pe femeia aia? Veniţi în casa mea, îmi spuneţi că fiica mea a fost o mincinoasă şi o stricată şi pretindeţi că sunt un ucigaş?

– Arma vă aparţine, domnule Brakeman, şi aţi ameninţat-o recent pe domnişoara Tripp.

– Fiica mea a fost *ucisă*, iar ea… Carabina mea e în seiful cu arme de foc. N-am scos-o de câteva săptămâni.

– Dacă aşa stau lucrurile, v-am ruga să ne-o arătaţi.

DiCicco se ridică în picioare.

– Am să v-o arăt, apoi vreau să plecaţi din casa mea.

Se ridică, se îndreptă tropăind spre bucătărie şi deschise cu forţă o uşă ce dădea spre un subsol.

Sau o peşteră rezervată bărbaţilor, îşi spuse DiCicco urmându-l. Capete de animale moarte erau atârnate pe peretele cu lambriuri, prezentând o

menajerie de vieţuitoare sălbatice care planau ameninţător peste fotoliul cu spătar rabatabil exagerat de mare şi peste canapeaua desfundată. Masa din faţa canapelei purta cicatricele a ani de zile în care servise drept sprijin pentru călcâiele bocancilor, iar în faţa ei se afla un televizor uriaş cu ecran plat.

Încăperea era echipată şi cu un frigider vechi care, îşi imagină ea, conţinea băuturi bărbăteşti, o masă de lucru pentru încărcarea alicelor în cartuşe, o etajeră cu mai multe rafturi pe care se aflau discuri de argilă arsă, veste de vânătoare, căciuli vânătoreşti – şi, în mod bizar, îşi spuse ea, mai multe fotografii de familie înrămate, inclusiv una mare cu o fetiţă drăguţă, purtând o cordeluţă elastică roz cu fundă pe capul chel.

O lampă în formă de minge de fotbal, un calculator şi câteva teancuri de documente erau aşezate pe un birou metalic cenuşiu înghesuit într-un colţ. Deasupra lui se afla o fotografie în care Leo apărea alături de alţi bărbaţi lângă ceva ce ea credea că era un avion 747, amintindu-i că Leo lucra la aeroport ca mecanic.

Iar pe peretele lateral se profila un seif mare pentru arme de foc, cu uşi portocalii.

Cu trupul radiind valuri de furie şi resentimente, Leo se îndreptă hotărât spre seif, învârti combinaţia corectă a cifrului şi îl deschise greoi.

DiCicco nu era deranjată de armele de foc; de fapt, chiar credea în ele. Dar micul arsenal din interiorul seifului o făcu să caşte ochi mari. Carabine, arme automate, arme de mână – automate, semiautomate, revolvere, puşti de vânătoare cu ţeava dublă, lunete.

Dar când examină colecţia nu văzu şi arma cu pricina, iar mâna ei se apropie discret de propria armă când Leo Brakeman începu să respire sacadat.

– Aveţi o colecţie excelentă de arme de foc, domnule Brakeman, dar se pare că vă lipseşte o carabină Remington 700.

– Mi-a furat-o cineva.

Mâna ei se strânse pe patul propriei arme când bărbatul se răsuci pe călcâie, cu faţa roşie şi pumnii strânşi.

– Cineva a intrat aici cu forţa şi a furat-o.

– Nu e înregistrat nicăieri că aţi fi raportat o spargere.

Quinniock se apropie.

– Fiindcă nu am *ştiut*. Cineva ne face asta. Trebuie să aflaţi cine ne face asta.

– Domnule Brakeman, va trebui să veniţi cu noi acum. DiCicco n-ar fi vrut să scoată arma, spera că nu avea să fie nevoită, dar se pregăti să o facă.

– Nu mă scoateţi din casa mea.

– Leo. Quinniock vorbi calm. Nu înrăutăţi lucrurile acum. Vino în linişte şi vom merge la secţie şi vom discuta despre asta. Sau voi fi nevoit să-ţi pun cătuşele şi să te duc cu forţa.

– Leo. Irene se prăbuşi pur şi simplu pe o treaptă. Dumnezeule mare, Leo.

– Nu am făcut nimic, Irene, Dumnezeu mi-e martor. Nu te-am minţit niciodată în toată viaţa mea, Reenie. Nu am făcut nimic.

– Atunci hai să mergem la secţie şi să discutăm toată treaba. Quinniock făcu încă un pas spre Leo, puse o mână pe umărul lui ce tremura. Să încercăm s-o lămurim pe deplin.

– Cineva ne face asta. Nu am tras niciodată în nimeni de la bază, nici oriunde altundeva. Se smulse din mâna lui Quinniock. Ies de unul singur.

– În regulă, Leo. Aşa ar fi cel mai bine.

Umblând ţeapăn, Brakeman se îndreptă spre trepte. Apoi se opri şi se întinse după mâinile soţiei sale.

– Irene, pe viaţa mea, nu am tras în nimeni. Trebuie să mă crezi.

– Te cred.

Dar îşi coborî privirea când rosti cuvintele.

– Trebuie să încui acum. Asigură-te că încui casa. Mă voi întoarce de îndată ce lămurim povestea asta.

Rowan află vestea când se strecură în bucătăria popotei a doua zi dimineaţă.

Lynn puse jos vasul fierbinte cu clătite pe care îl ducea, apoi o cuprinse pe Rowan într-o îmbrăţişare.

– Mă bucur că eşti bine. Mă bucur că toată lumea e bine.

– Şi eu.

– Nici nu ştiu ce să cred. Nu ştiu ce să zic. Clătinând din cap, ridică din nou vasul. Trebuie să duc astea la bufet.

Lângă aragaz, Marg scoase câteva bucăţi de şuncă de pe grătar şi le puse deoparte să se scurgă înainte de a trece în cealaltă parte pentru a turna un pahar de suc. I-l întinse lui Rowan.

– Bea ce e bun pentru tine, îi porunci, apoi se întoarse pentru a scoate o tură de prăjiturele proaspete din cuptor. L-au ridicat pe Leo Brakeman azi-noapte.

Rowan îşi bău sucul.

– Ştii ce a declarat?

– Nu ştiu multe, dar ştiu că au discutat cu el multă vreme azi-noapte şi că îl reţin. Ştiu că el afirmă că n-a făcut-o. Eu sunt de aceeaşi părere cu Lynn. Nu ştiu ce să cred.

– Cred că a fost o prostie să abandoneze carabina. Pe de-o parte, poliţiştii îşi vor face propriile investigaţii criminalistice în condiţiile în care au găsit cel puţin unul dintre gloanţe. Pe de altă parte, cu îndemânarea lui şi de la o distanţă atât de mică ar fi putut să bage toate cele trei gloanţe în mine.

– Nu spune aşa ceva.

Auzind tonul frânt al vocii lui Marg, Rowan se apropie, o mângâie cu o mână pe spate.

– N-a făcut-o, aşa că pot veni aici să beau un suc combinat din morcovi, mere, pere şi păstârnac.

– Ai uitat de sfeclă.

– Deci asta era. Are gust mai bun într-un suc decât de pe farfurie.

Marg se duse să scoată un cofraj de ouă din frigider.

– Du-te şi mănâncă-ţi micul dejun. Am de hrănit nişte guri flămânde.

– Voiam să te întreb. Voiam să vă întreb pe amândouă, spuse Rowan când Lynn se întoarse cu un recipient gol. Dolly se vedea cu cineva? A menţionat vreodată că ar avea pe cineva?

– O ducea capul cât să nu înceapă cu astfel de poveşti în preajma mea, începu Marg, când îmi tot repeta cât de mult seamănă cu o văduvă îndurerată şi cum găsea consolare în Dumnezeu şi în copilul ei. Dar mă îndoiesc că ieşea din bucătărie în pauză ca să chicotească la mobil fiindcă sunase la vreo linie telefonică de spus glume.

– Mie nu mi-a spus nimic, nu direct, interveni Lynn. Dar mi-a zis de câteva ori cât sunt de norocoasă fiindcă am un tată pentru copiii mei şi cum ştia că şi copilul ei avea nevoie de un tată. Mi-a spus că-şi petrece mult timp rugându-se pentru asta şi îşi păstra credinţa că Dumnezeu avea să-i asigure cele necesare. Lynn se foi, evident jenată. Nu-mi place să vorbesc despre ea astfel, dar adevărul e că avea întotdeauna un ton puţin viclean când spunea asta, ştii? Iar eu m-am gândit, ei bine, că a pus deja ochii pe un candidat. Nu a fost foarte frumos din partea mea, dar asta am gândit.

– Le-ai spus asta poliţiştilor?

– Ei doar m-au întrebat dacă avea un prieten şi altele asemenea. Le-am zis că nu ştiam să aibă pe nimeni. Nu mi s-ar fi părut corect să le mărturisesc că eu credeam că îşi caută prieten. Crezi că ar fi trebuit să le spun?

– Le-ai spus ceea ce ştiai. Cred că am să merg să-mi fac tura de alergare, să-mi fac poftă de mâncare. O văzu pe Lynn muşcându-şi buza. Poliţiştii au carabina şi îl au pe Brakeman. Nu-mi pot petrece viaţa între patru pereţi. Am să mă întorc cu poftă de mâncare.

Ieşi din clădire. Fiorul ce o străbătu când aruncă o privire spre copaci nu făcu decât să-i întărească hotărârea. Nu-şi putea trăi viaţa îngrijorată că are o ţintă prinsă pe spate. Îşi puse ochelarii – cei pe care Cards îi găsise în locul unde Gull o pusese la pământ – şi porni în pas de plimbare spre pistă.

Ar fi putut opta pentru alergări, se gândi ea, dar era trecută pe lista de sărituri, în prima tură. Norii de deasupra munţilor confirmau previziunea meteo anunţată în şedinţa din acea dimineaţă. *Cumulus suplimentarus*, îşi spuse, ştiind că acumularea de nori putea scuipa fulgere. Probabil avea să intervină la un incendiu azi şi să-şi ia cu prisosinţă porţia de ore suplimentare.

Era mai bine să rămână la bază pentru orice eventualitate.

– Bună. Gull o ajunse din urmă alergând uşor. Facem o tură?

– Credeam că ai treburi de făcut.

– Am spus că vreau cafea, poate câteva calorii. Iar asta a fost în principal ca să-ţi las răgaz să vorbeşti cu Marg şi Lynn. Cursă directă de cinci kilometri?

– Eu… În spatele lui îi văzu pe Matt, Cards şi Trigger ieşind din popotă şi îndreptându-se în direcţia ei. Îşi îngustă ochii. S-a dus cumva Lynn să anunţe în sala de mese că am pornit spre pista de alergare?

– Tu ce crezi?

Acum Dobie, Stovic şi Gibbons ieşiră şi ei în grup.

– A anunţat şi infanteria marină dacă tot s-a apucat de-o treabă? N-am nevoie de o trupă de gărzi de corp.

– De fapt, eşti înconjurată de oameni care ţin la tine. Ai de gând să faci urât pentru asta?

– Nu, dar nu înţeleg de ce… Yangtree, Libby şi Janis porniră spre ea ieşind din sala de sport. Pentru numele lui Dumnezeu, peste încă un minut se va aduna aici toată unitatea.

– Nu m-ar surprinde.

– Jumătate dintre voi nici nu sunteţi îmbrăcaţi în echipament de alergare, le strigă ea.

Trigger, în blugi şi bocanci, fu primul care ajunse la ea.

– Nu purtăm echipament de alergare la incendii.

Ea îl examină.

– Frumos te-ai scos.

– Când alergi tu, alergăm toţi, îi spuse Cards. Cel puţin, toţi cei care nu sunt de serviciu la alte activităţi. Am votat acest lucru.

– Eu n-am avut ocazia să votez. Îl împunse cu degetul pe Gull. Tu ai votat?

– Mi-am adăugat votul la rezultatele unanime de azi-dimineaţă, deci votul tău e lipsit de valoare legală.

– Bine. Grozav. Alergăm.

Porni în fugă spre pistă, apoi începu să sprinteze din clipa în care ajunse pe suprafaţa acesteia. Doar ca să vadă cine ţinea pasul, în afară de Gull, care alerga umăr la umăr cu ea. Auzi foşnetul şi bubuitul paşilor în urma ei, apoi strigătele şi exclamaţiile indecente când Libby acceleră pentru a-i depăşi.

– Fie-ţi milă, Ro, strigă ea. Avem bătrâni precum Yangtree pe-aici.

– Cui îi spui tu bătrân!

Yangtree acceleră puţin şi se desprinse din grup în curbă.

– Schilozi precum Cards care şchioapătă acolo în urmă în bocancii lui.

Amuzată, Ro aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Cards ridicând în aer degetul mijlociu. Iar Dobie începu să alerge cu spatele pentru a-l tachina.

Rowan încetini puţin fiindcă acesta într-adevăr şchiopăta puţin, apoi râse până aproape îşi pierdu suflul când Gibbons trecu în fugă pe lângă ea cu Janis cocoţată pe umerii lui, aruncându-şi braţele în aer.

– Adunătură de ţicniţi, decise Rowan.

– Da. Cea mai grozavă adunătură de ţicniţi pe care o cunosc. Rânjetul lui Gull se lăţi când Sudistul trecu pufăind pe lângă ei cu Dobie în cârcă. Vrei o tură călare?

– O să te scutesc de a căra o namilă în cârcă. Arată-le cum se face, Picioare-Iuţi. Ştiu că arzi de nerăbdare.

El îi dădu o palmă peste fund şi decolă ca un glonţ într-un cor de încurajări, insulte şi fluierături.

Pe când reuşi Rowan să termine cei cinci kilometri, Gull era întins pe iarbă, sprijinit în coate, urmărind spectacolul. Cât se poate de amuzată, Rowan

rămase în picioare, cu mâinile în şolduri, făcând acelaşi lucru. Până îl văzu pe tatăl ei apropiindu-se cu maşina.

– E bine că n-a ajuns aici mai devreme, comentă ea, altfel ar fi fost şi el pe pistă.

– Pun pariu că se descurcă bine.

– Da, se descurcă.

Porni spre el, încercând să afişeze un zâmbet relaxat. Dar expresia de pe chipul lui îi spuse că zâmbetul relaxat nu avea să funcţioneze.

Lucas o prinse şi o trase cu forţă spre el.

– Sunt bine. Ţi-am zis că sunt bine.

– N-am venit să mă asigur cu propriii ochi azi-noapte fiindcă mi-ai cerut tu să nu vin, fiindcă mi-ai spus că aveai de discutat cu poliţia şi aveai nevoie să dormi după aceea. Se dădu în spate şi îi studie îndelung chipul. Dar trebuia să mă asigur cu ochii mei.

– Atunci poţi să laşi deoparte îngrijorarea. Poliţiştii l-au ridicat pe Brakeman. Ţi-am scris într-un mesaj că i-au găsit arma şi aveau să-l prindă. Şi l-au prins.

– Vreau să-l văd. Vreau să-l privesc în ochi şi să-l întreb dacă-şi închipuie că făcându-i rău fiicei mele o va aduce pe fiica lui înapoi. Vreau să-l întreb asta înainte să-l umplu de sânge.

– Apreciez sentimentul. Sincer. Dar nu mi-a făcut rău şi nici nu-mi va face. Uită-te la trupa aia. Arătă spre pistă. Am ieşit să alerg şi au ieşit toţi, fără excepţie, de pe unde erau ascunşi.

– Toţi pentru unul, murmură. Trebuie să discut cu prietenul tău.

– Nu e… Tată, nu am şaisprezece ani.

– Prieten e termenul cel mai uşor pentru mine. Ai luat micul dejun?

– Încă nu.

– Du-te înăuntru şi am s-o îmbrobodesc pe Marg să-mi dea şi mie ceva de mâncare – după ce termin de discutat cu prietenul tău.

– Spune-i pur şi simplu pe nume. Ar trebui să fie uşor.

Lucas se mulţumi să zâmbească, o sărută pe frunte.

– Vin şi eu într-un minut.

Se îndreptă spre locul unde se afla Gull, bătu palma cu Gibbons, îi dădu lui Yangtree o palmă peste spate în vreme ce acesta se aplecă să-şi tragă sufletul.

– Vreau să discut cu tine un minut, îi spuse lui Gull.

– Sigur.

Gull sări în picioare. Ridică din sprâncene când Lucas se îndepărtă de grup, dar îl urmă.

– Am auzit ce ai făcut pentru Rowan. Ai avut grijă de ea.

– Aş aprecia dacă nu i-aţi spune acest lucru.

– Mă duce capul să n-o fac, dar ţi-o spun ţie. Îţi spun că sunt recunoscător. Înseamnă totul pentru mine. E întregul univers pentru mine. Dacă ai vreodată nevoie de ceva…

– Domnule Tripp…

– Lucas.

– Lucas, în primul rând, mă gândesc că aproape oricine ar fi făcut ce-am făcut eu, ceea ce n-a fost mare lucru. Dacă instinctele lui Rowan ar fi reacţionat primele, ea m-ar fi trântit la pământ pe mine şi m-aş fi trezit sub ea. Şi în al doilea rând, n-am făcut-o ca să-mi fii dator cu o favoare.

– Ţi-ai julit ceva piele de pe braţe.

– O să se vindece şi nu mă împiedică să fiu pe lista de sărituri. Deci, nu-i mare scofală.

Lucas aprobă din cap, apoi îşi îndreptă privirea spre copaci.

– E cazul să întreb ce intenţii ai faţă de fiica mea?

– Dumnezeule, sper că nu.

– Fiindcă, după cum văd eu lucrurile, dacă te-ar interesa doar să te distrezi, faptul că am spus că-ţi rămân dator nu te-ar reabilita. Aşadar am să-ţi ofer acea favoare, indiferent dacă o vrei sau nu. Şi uite care e. Îşi fixă din nou privirea în ochii lui Gull. Dacă eşti serios în privinţa ei, n-o lăsa să te dea la o parte. Va trebui să rezişti până ajunge să creadă în tine. E greu de convins, dar după ce crede, rămâne statornică. Lucas întinse o mână şi o scutură pe cea a lui Gull. Am de gând să iau micul dejun cu fata mea. Vii?

– Da. Imediat, decise Gull.

Rămase singur o clipă, meditând asupra faptului că „Omul-de-Fier“ tocmai îi dăduse binecuvântarea. Şi întrebându-se cum anume voia s-o folosească.

Cântări situaţia, îndreptându-se încet spre popotă. Sirena sună chiar înainte să ajungă. Blestemându-şi şansa ratată de a lua micul dejun, Gull se răsuci pe călcâie şi porni în fugă spre sala de îmbarcare.

Capitolul 19

După patruzeci şi opt de ore în luptă cu un incendiu de vegetaţie întins pe două sute de acri în Pădurea Naţională Beaverhead, faptul că fusese ţinta câtorva gloanţe deveni aproape lipsit de importanţă. După ce înfulecă în grabă şi ultima înghiţitură dintr-un sendviş pe care îl şterpelise, Rowan lucră alături de echipa ei, provocând un incendiu controlat într-o încercare disperată de a împinge focul furios în spate înainte de a avansa spre vest, şi mai mult în pădurea ocrotită.

Capul incendiului îşi schimbă direcţia de trei ori în două zile, mârâind sub ploaia de agent de stingere şi scuipând-o afară.

Atacul iniţial asupra focului, un eşec jalnic, se transformă într-unul prelungit şi extins rapid.

– Gull, Matt, Libby, voi vă ocupaţi de focurile secundare. Cards, Dobie, noi vom înainta spre vest, să doborâm eventualele cioturi. Săpaţi, tăiaţi şi înăbuşiţi. Îl oprim aici.

Nimeni nu vorbi în vreme ce împinseră şi forţară focul spre est. Lumea era doar fum şi căldură şi zgomot, iar fiecare centimetru de înaintare însemna o victorie. Era şi cazul, îşi spuse Rowan, era al naibii de tare cazul să li se schimbe norocul.

Ciotul pe care îl tăia căzu cu un pocnet. Îl aşeză în poziţie pentru a-l despica în buşteni mai mici, care ar fi putut stârni prea puţin lăcomia focului. Aveau să sape şi să târască crengile şi cărbunii din calea vegetaţiei verzi, aducând totul în zona arsă, strângând totul într-o grămadă scheletică.

„Să-l lăsăm fără hrană“, îşi spuse Rowan. „Să continuăm să-l lăsăm fără hrană.“

Se îndreptă o clipă pentru a-şi dezmorţi spatele.

Văzu accidentul exact când se întâmplă, atât de rapid încât nu apucă să strige, cu atât mai puţin să sară în faţă. O bucată de lemn ascuţită ca vârful unui cuţit zbură în forţă din copacul pe care îl tăia Cards şi i se înfipse direct în faţă.

Rowan aruncă fierăstrăul deoparte, alergând spre Cards chiar în clipa în care el gemu de şoc şi durere şi îşi pierdu echilibrul.

– Cât e de grav? Cât e de grav? strigă ea, prinzându-l când se clătină.

Văzu cu ochii ei vârful înfipt în obrazul lui, la un centimetru sub ochiul drept. Sângele i se scurgea până la bărbie.

– Pe toţi dracii, reuşi el să spună. Scoate-l de-acolo.

– Rezistă. Doar rezistă.

Dobie se apropie tropăind.

– Ce faceţi voi… Iisuse, Cards, cum dracu’-ai făcut asta?

– Ţine-l de mâini, porunci Rowan, scotocind prin rucsacul ei.

– Poftim?

– Treci în spatele lui şi ţine-i mâinile nemişcate. Cred că o să doară când îl scot. Îşi puse bocancii de-o parte şi de cealaltă a picioarelor lui Cards, îşi scoase mănuşa de pe mâna dreaptă. Încleştă degetele pe cei câţiva centimetri de aşchie ce ieşeau din obrazul lui. Număr până la trei. Pregăteşte-te. Unu, doi…

Smulse aşchia la doi, privi sângele scurgându-se din rană, îi văzu ochii devenind puţin sticloşi. Rapid, apăsă pe rană bucata de tifon pe care o scosese din rucsac.

– Ai o gaură al naibii de mare în faţă, îi spuse ea.

– Ai zis că numeri până la trei.

– Da, păi m-am încurcat la numărătoare. Dobie, ţine tifonul şi apăsă în continuare. Trebuie să curăţ rana.

– Nu avem timp pentru asta, obiectă Cards. Prinde-o doar cu leucoplast. O să ne facem griji pentru asta mai târziu.

– Două minute. Sprijină-te de Dobie.

Aruncă deoparte tifonul însângerat, turnă apă peste rană, sperând să spele eventualele aşchii mici.

– Şi încearcă să nu ţipi ca o fetiţă, adăugă ea, turnând după apă o porţie sănătoasă de apă oxigenată.

– La dracu’, Ro! Rahat, pe toţi dracii!

Neîndurătoare, Rowan aşteptă până când apa oxigenată scoase în spumă impurităţi şi bucăţi de lemn, apoi turnă din nou apă. Unse un alt pansament de tifon cu antibiotic alifie, apoi îl prinse peste ceea ce remarcă a fi o gaură de mărimea unei bile din obrazul lui.

– Putem să te scoatem spre vest.

– Dă-o naibii de treabă. Nu mă retrag. N-a fost decât o nenorocită de aşchie.

– Da. Dobie ridică suliţa de lemn de şapte centimetri jumătate. Dacă ai o înălţime de cincisprezece metri. Ţi-am păstrat-o.

– Sfinte Sisoe, e o adevărată rachetă. Am fost lovit de o rachetă. În faţă. Norocul meu, spuse dezgustat; tot sezonul a fost de rahat. Refuză mâna întinsă a lui Rowan. Pot sta pe propriile picioare.

Se clătină o clipă, apoi îşi recăpătă echilibrul.

– Ia-ţi nişte ibuprofen din rucsac. Dacă eşti sigur că e bine, vreau să treci în echipa care identifică focurile secundare. Nu mai operezi cu fierăstrăul, Cards. Ştii şi tu că aşa trebuie. Schimbă-ţi echipa, altfel voi fi nevoită să raportez rana biroului de Operaţiuni.

– Nu plec de-aici până nu stingem focul.

– Atunci treci în cealaltă echipă. Dacă gaura aia din faţa ta hâdă începe să sângereze prin pansament, pune pe cineva din echipa ta să-ţi schimbe bandajul.

– Da, da. Îşi duse degetele la pansament. Ai crede că mi-am tăiat un picior, bombăni, dar începu să coboare. După ce Cards se îndepărtă suficient, Rowan scoase staţia radio şi îl contactă pe Gull: Cards se îndreaptă spre voi. A suferit o rană minoră. Vreau ca unul dintre ai voştri să pornească spre mine, iar el îl va înlocui acolo.

– Recepţionat.

– În regulă, Dobie, pune fierăstrăul la treabă. Şi ai grijă la rachetele de lemn. Nu mai vreau alte drame.

Focul controlat reuşi să reziste. Le luă încă zece ore, dar rapoartele primite din toate direcţiile anunţau că incendiul fusese adus sub control.

Apusul coloră în flăcări cerul, în vreme ce se întorcea pe jos spre tabără. Îşi aminti cum privise apusul de soare cu Gull. Îşi aminti de gloanţe şi de ura oarbă. Se aşeză să mănânce, dorindu-şi să poată găsi euforia ce se trezea întotdeauna în ea după ce învingeau un incendiu.

Yangtree se aşeză lângă ea.

– O să băgăm ceva la stomac înainte de a începe curăţenia. Biroul de Operaţiuni a pregătit un echipaj de opt persoane pentru asta. Tu decizi, fiindcă a făcut parte din echipa ta, dar cred că ar trebui să-l demobilizăm pe Cards, ca să-i fie tratată rana aşa cum trebuie.

– De acord. Am să plec şi eu cu el. Dacă pot trimite opt oameni, hai să eliberăm opt oameni din tabără.

– Aşa m-am gândit şi eu. Îţi spun, Ro, am tot zis că sunt prea bătrân pentru asta, dar încep să vorbesc serios. E cât se poate de posibil să-i cer tatălui tău un loc de muncă la sfârşitul sezonului.

– Pe dracu’. Cards e cel care are o gaură în faţă.

Yangtree privi spre vest, spre soarele ce apunea, spre muntele întunecat.

– Mă gândesc că poate mi-ar plăcea să văd cum e să stau pe propria verandă într-o seară de vară, să beau o bere, în compania unei femei, dacă pot găsi una, fără să fiu nevoit să mă gândesc la foc.

– Te vei gândi întotdeauna la foc şi, aşezat pe o verandă, ţi-ai dori să fii aici.

El o bătu uşor pe genunchi.

– S-ar putea să fi sosit clipa să aflu cum e.

Rowan fu nevoită să îl amenințe pe Cards pentru a-l convinge să se retragă. Pompierii paraşutişti, îşi spuse ea, considerau rănile o problemă de mândrie sau o provocare.

Acesta rămase bosumflat pe drumul spre casă.

– Înţeleg de ce e prost dispus. Gull se instală lângă ea. Dar tu de ce eşti?

– S-ar putea să aibă de-a face cu cele şaizeci de ore petrecute la incendiu.

– Nu. Ăsta e motivul pentru care eşti epuizată şi mai vulnerabilă în faţa proastei dispoziţii, dar nu e şi motivul ei.

– Uite ce nu pricep eu, şmechere: de ce, după doar câteva luni, ai impresia că mă cunoşti atât de al naibii de bine. Şi de ce îţi petreci atât de mult timp făcând psihanaliza celorlalţi.

– Ambele sunt destul de uşor de înţeles. Răspunsul la prima e că, deşi au trecut doar câteva luni, oamenii care trăiesc şi muncesc împreună, în special în condiţii intense, tind să se cunoască şi să se înţeleagă reciproc mai rapid decât cei care nu o fac. Iar faptul că împărţim patul accelerează ritmul de învăţare. Iar cea de-a doua…

Scoase un pachet de arahide în coajă, îi oferi câteva, apoi ridică din umeri şi se înfipse în ele când Rowan se mulţumi să se încrunte spre el.

– Cea de-a doua, repetă el. Oamenii mă interesează, aşa că-mi place să încerc să-i înţeleg.

Ronţăi alunele. Indiferent cât de proastă ar fi fost dispoziţia lui Rowan şi ce motive ar fi avut pentru asta, el nu avea de gând să-şi strice propria dispoziţie din spirit de solidaritate. În viitorul apropiat i se arătau un duş fierbinte şi o porţie de mâncare caldă, urmate de un pat cu o femeie pasională alături.

Cine ar fi putut cere mai mult?

– Începi să te gândeşti la ceea ce te aşteaptă la bază, continuă el. Toate rahaturile cu care nu ne-am mai bătut capul fiindcă am fost prea ocupaţi. Ce s-a întâmplat câtă vreme noi ne-am luptat cu flăcările, dacă poliţia l-a pus pe Brakeman sub acuzare, dacă l-au găsit pe ucigaşul lui Dolly. Dacă nu, ce urmează?

Aruncă o privire spre Cards, care sforăia cu capul sprijinit pe rucsac şi cu un bandaj nou, alb ca zăpada, pe faţa lui mânjită cu funingine:

– La asta se adaugă faptul că-ţi faci griji pentru cât de grav e desfigurată faţa lui Cards. Orice-ai fi discutat cu Yangtree înainte de demobilizare a fost picătura care a umplut paharul.

Rowan nu spuse nimic.

– Deştepţii care le ştiu pe toate sunt enervanţi, zise ea în final. Sprijinindu-şi capul pe spate, închise ochii. Am de gând să dorm puţin.

– Ciudat, aş fi crezut că e o uşurare să ai pe cineva care te înţelege.

Rowan deschise un singur ochi, de un albastru cristalin, rece.

– N-am spus că eşti un deştept care le înţelege pe toate.

– Aici m-ai prins.

Gull închise şi el ochii şi adormi.

Rowan se îndreptă direct spre clădirea de locuinţe după ce îşi descărcă echipamentul, ca să se liniştească şi să se spele. Poate ea avea să considere acest lucru drept un act de „grijă faţă de ea“ – şi era treaba ei dacă gândea aşa –, dar Gull îşi amână propriul program pentru a merge să-l caute pe L.B.

Aşteptă în biroul de Operaţiuni în vreme ce L.B. discută cu şeful echipei de curăţare a terenului de urmele incendiului.

– Ai un minut?

– Pentru prima dată în trei zile, am chiar mai multe. Ies, anunţă L.B., apoi arătă din cap spre uşă. Ce te preocupă?

– Mă interesează să-mi spui cum stau lucrurile pe-aici ca să pot să-i transmit lui Rowan.

– Nu ştiu în ce măsură sunt ţinut la curent, dar hai să găsim un loc unde putem să ne aşezăm.

Când Rowan ieşi din baie înfăşurată într-un prosop, Gull, încă murdar, era aşezat pe podea.

– E vreo problemă cu duşul tău?

– Nu ştiu. N-am ajuns încă acolo.

– Am multe de făcut înainte de a termina, aşa că va trebui să reprogramăm partida de sex fierbinte din seara asta.

– Eşti concentrată pe un singur lucru, Suedezo. Îmi place asta, dar există mai multe aspecte.

Rowan deschise un sertar, îşi alese o pereche de pantaloni de yoga şi un maiou.

– Am să te aduc la zi, începu Gull. Trigger l-a târât pe Cards la infirmerie. Rana e curată. Nu e infectată, dar e al naibii de adâncă. S-a recomandat intervenţia unui chirurg plastician şi, după o oarecare împotrivire violentă, Cards a decis să meargă în oraş mâine-dimineaţă să se consulte cu unul. Vrea să-şi păstreze mutra frumoasă.

– Asta e bine. Îşi îmbrăcă pantalonii şi maioul fără a-şi bate capul cu lenjeria – trăsătură pe care Gull o aprecia, indiferent de circumstanţe. Şi va fi amuzant să-l ironizăm în privinţa chirurgiei plastice, adăugă ea, intrând din nou în baie pentru a atârna prosopul. Ar trebui să ne distrăm puţin pe tema asta.

– Trigger a sugerat deja să-i taie şi slănina de pe fund dacă tot se apucă de-o treabă.

– E un început.

– Leo Brakeman a fost pus sub acuzare.

O văzu tresărind, foarte puţin, apoi traversând încăperea şi aşezându-se pe marginea patului.

– În regulă. Bine.

– Carabina lui, ameninţările anterioare şi faptul că nu poate dovedi unde se afla în momentul în care s-a tras. A recunoscut că se certase cu soţia lui şi ieşise la o tură cu maşina prin zonă, pentru câteva ore. De-abia se întorsese când au apărut poliţiştii la uşa lui.

– Soţia lui ar fi putut să mintă pentru el.

– Nu i-a cerut niciodată să o facă. O parte dintre informaţii le-am aflat de la poliţişti, altele de la Marg. Aş putea să le separ, dar cum sunt un deştept care le ştie pe toate mă gândesc că informaţiile oferite de Marg sunt la fel de sigure ca ale poliţiştilor.

– Ai avea dreptate.

– S-au certat din cauza venirii lui Leo aici, a faptului că îşi descărcase furia pe tine. Şi în privinţa lui Dolly, în general. Cred că pierderea unui copil fie îi leagă pe cei doi părinţi precum un liant puternic, fie îi sfâşie.

– Tatăl meu a avut un frate. Unul mai tânăr. Probabil ştii şi asta fiindcă l-ai studiat pe „Omul-de-Fier“.

Gull nu spuse nimic, o lăsă să continue.

– A murit când avea trei ani, din cauza unei infecţii ciudate. Nu fusese niciodată un copil zdravăn, şi, ei bine, medicii n-au putut să-l salveze. Cred că acel moment i-a legat şi mai mult pe bunicii mei. Şi-a recunoscut fapta? Brakeman?

– Nu. Susţine că se plimba cu maşina, învârtindu-se pur şi simplu pe drumuri secundare, că cineva i-a spart seiful şi i-a luat carabina. Cineva îi înscenează întreaga poveste. Soţia lui l-a convins, într-un final, să-şi ia un avocat. Audierea pentru cauţiune s-a ţinut azi-dimineaţă. Ea a ipotecat casa pentru a-i plăti eliberarea.

– Doamne!

– Nu se mai întoarce pe-aici, Ro.

– Nu la asta mă refer. Ea se confruntă cu o situaţie mult mai dificilă decât ar trebui să-i fie dat cuiva, şi nu mi se pare că ar avea vreo vină. Nu ştiu cum reuşeşte să-i facă faţă.

– Se confruntă cu şi mai multe. L-au identificat pe bărbatul cu care s-a întâlnit Dolly la un motel de lângă Autostrada 12. Unul cu care s-a întâlnit acolo de mai multe ori în ultimele câteva luni. Reverendul Latterly.

– Pastorul lor? Pentru numele lui… Se întrerupse, lăsându-se greu pe speteaza scaunului. Dolly îşi punea fundul la bătaie pentru *duhovnicul* mamei sale, pretinzând în tot acest timp că fusese purificată de lumina Domnului sau mai ştiu eu ce. E logic, continuă ea imediat. Acum e logic. Dumnezeu avea să-i asigure cele necesare. Asta i-a spus lui Lynn. Copilul ei avea nevoie de un tată, iar Dumnezeu avea să i-l asigure.

– Nu cred că Dumnezeu intenţiona să-i asigure lui Dolly un bărbat căsătorit, care are deja trei copii. El neagă, scandalizat ca un sfânt, şi deocamdată cel puţin, soţia lui îi ţine partea. Poliţiştii se străduiesc să dea de capăt acestei poveşti.

– S-a întâlnit cu ea în noaptea în care a fost ucisă. Ea îşi dorea un tată pentru copilul ei, iar Dolly forţa întotdeauna nota când voia ceva. A forţat nota, poate a ameninţat că-i va spune soţiei, că îi va distruge reputaţia în ochii congregaţiei. Iar el a ucis-o.

– E logic, consimţi Gull.

– Dar asta tot nu explică de ce nu a abandonat-o, de ce a dus-o în pădure, a aprins focul. Dar se prea poate să fi fost prima dată când a ucis pe cineva. Probabil e greu să fii raţional după ce ai comis aşa ceva.

– Gull… Dacă el şi Dolly se tăvăleau împreună în tot acest timp – iar el e pastorul doamnei Brakeman de ani de zile – e posibil să fi avut acces în casa lor. Îşi împinse bărbia înainte. Iar tu te-ai gândit deja la asta.

– Am speculat. Presupun că a luat o dată sau de două ori prânzul duminica în casa lor, probabil a venit cu soţia, aducând mâncare gata pregătită, pentru grătare vara şi aşa mai departe. Da, cred că ştia cum să intre şi e posibil să fi ştiut sau să aibă acces la combinaţia care deschide seiful.

– Astfel ar fi putut să-i facă pe poliţişti să-l suspecteze pe Brakeman, iar asta a funcţionat. Poate i-a pus pe gânduri. Acest bărbat violent, acest bărbat cu

un temperament agresiv, unul care şi-a alungat deja o dată fiica din casă, despre care se ştia că purtase certuri încinse cu ea. E posibil.

– Nu e cu totul imposibil. Ți-a pierit proasta dispoziţie.

Ea râânji, doar o idee.

– Deşteptule care le ştii pe toate. Poate că mă simţeam din nou inutilă, aveam un sentiment de dezamăgire după trei zile în care am ştiut că tot ceea ce făceam conta, era o contribuţie, era necesar. Apoi mă întorc aici unde nu pot face naibii nimic. Nu pot coordona eu lucrurile, aşa că probabil îmi face bine să analizez totul de-a fir a păr şi să mă gândesc ce-aş face dacă aş putea lua eu deciziile. Poate îmi face bine să discut problema cu cineva care mă înţelege. Râânji din nou. Sau cel puţin înţelege anumite părţi din mine.

– Ştii, aş putea să stau aici şi să te privesc toată noaptea. Eşti toată numai nuanţe de auriu şi crem şi miroşi ca o livadă vara. E un mod foarte plăcut de-a face trecerea înapoi după ce ne-am luptat cu un incendiu de asemenea proporţii. Dar ce-ar fi să mă spăl şi să mergem să luăm o cină târzie?

– Sunt cât se poate de acord.

– Grozav. Se ridică în picioare. Pot să folosesc duşul tău?

Ea râse şi flutură din mână spre baie. Cum tot avea ceva timp, decise să-l sune pe celălalt bărbat care o înţelegea.

– Bună, tată.

Ella se întoarse când Lucas deschise uşa terasei. Se strecurase afară când sunase celularul lui pentru a-i acorda intimitate să poată vorbi la telefon şi se retrăsese să admire luminiţele festive pe care le agăţase pe ramurile subţiri ale prunului ei japonez.

– E totul în regulă?

– Da. Rowan voia doar să vadă cum sunt şi să mă pună la curent cu ce se întâmplă.

– Sunt ceva noutăţi?

– Nu prea.

În vreme ce sorbea din vinul pe care îl savuraseră şi la cină, Lucas îşi trecu uşor vârful degetelor de-a lungul braţului ei.

Ella adora felul în care o atingea – adesea, ca pentru a-i reaminti că era cu el.

– Părea calmă, aşa că mă simt mai bine în privinţa asta. În cazul lui Ro, când se întâmplă ceva rău sau ceva nedrept, tinde să interiorizeze totul. Ce-ar fi putut face pentru a împiedica acel lucru sau ce-ar putea face pentru a-l îndrepta?

– Habar n-am de unde-a moştenit trăsătura asta. Cine şi-a tot făcut de lucru pe-aici cu fiecare ocazie? Reparând un robinet care picura la chiuveta din spălătorie sau sertarul care se tot bloca în masa aceea veche pe care am luat-o de la târgul de vechituri?

– Trebuie să plătesc pentru toate acele cine pe care mi le pregăteşti. Și pentru dimineaţă, adăugă, lăsându-şi mâna să alunece pe talia ei.

– E plăcut să am un bărbat îndemânatic în casă.

– E plăcut să fiu în casă, cu tine. Îşi petrecu braţul pe după talia ei astfel încât să privească împreună grădina, luminile frumoase, umbrele calde. E plăcut să fiu cu tine.

– Sunt fericită, îi spuse ea. Tind să fiu o persoană fericită şi am învăţat cum să fiu fericită de una singură. A fost bine pentru mine să am acel răgaz, să aflu puţin mai multe despre mine. Despre ceea ce puteam să fac, despre lucrurile de care mă puteam lipsi. Sunt mai fericită cu tine. Îşi petrecu şi ea un braţ în jurul taliei lui. Stăteam aici înainte să vii tu gândindu-mă cât sunt de norocoasă. Am o familie pe care o iubesc şi care mă iubeşte, o carieră de care sunt mândră, casa aceasta, prieteni buni. Acum vine cireaşa de pe tort. Tu.

Luminile străluceau, îşi spuse ea, în grădina şi în inima ei. Iar în tot acest timp prietena ei trăia într-o beznă teribilă.

– Am vorbit cu Irene mai devreme.

– Poartă pe umeri o greutate teribilă, acum.

– M-am dus s-o văd, sperând că voi putea s-o ajut, dar… nu pot nici măcar să încep să concep ce a pierdut. Cea mai devastatoare pierdere pe care o poate trăi o mamă. Și ce-ar mai putea pierde încă. Nimic nu e sigur în viaţa ei acum, nu e nimic solid sau fericit. Îşi îngroapă fiica, Lucas. Se confruntă cu posibilitatea foarte reală de a-şi vedea soţul la închisoare. Bărbatul căruia i-a încredinţat călăuzirea ei spirituală, credinţa ei a trădat-o într-o manieră oribilă. Singurul lucru de care se mai poate agăţa acum e nepoata ei, iar a se ocupa de acea fetiţă dulce e, cel mai probabil, o sursă de durere şi, în acelaşi timp, de bucurie incredibilă pentru Irene. Eu sunt norocoasă. Și cred că semăn suficient cu tine şi cu Rowan ca să-mi doresc să existe o cale prin care să repar lucrurile. Mi-aş dori să ştiu ce-aş putea face sau spune ca s-o ajut pe Irene.

– O ajuţi să organizeze înmormântarea şi vei fi alături de ea. Asta va conta. Vrei să merg cu tine?

– În mod egoist, îmi doresc asta. Dar cred că ea s-ar simţi jenată dacă ai face-o.

El aprobă din cap, gândind la fel.

– Dacă tu crezi că e bine, poţi să-i spui că îmi pare rău pentru pierderea ei, îmi pare rău pentru ceea ce are de îndurat.

– Am strecurat tristeţea peste amândoi, eu care până acum mă gândeam că sunt fericită.

– Oamenii care sunt împreună îşi împărtăşesc şi una, şi alta. Eu vreau să… împărtăşesc şi una, şi alta cu tine.

„Aproape“, îşi spuse ea, cuprinsă de o senzaţie de emoţie neliniştită. Erau amândoi aproape gata s-o spună. Se simţise oare norocoasă? Fusese de-a dreptul binecuvântată.

– Să facem o plimbare sub lumina lunii, decise ea. În grădină. Putem termina de băut vinul şi să ne sărutăm.

– Ai întotdeauna cele mai bune idei.

Să se folosească de telefonul unei femei moarte pentru a atrage un bărbat pe calea ce avea să-l ducă la pierzanie i se părea… just. Un om al lui

Dumnezeu ar fi trebuit să înţeleagă asta, ar fi trebuit să aprobe spiritul „ochi pentru ochi“. Deşi Latterly nu era un om al lui Dumnezeu, ci un impostor, un mincinos, un soţ adulter şi corupt.

Dintr-un punct de vedere foarte real, Latterly chiar o ucisese pe Dolly. O ispitise şi o dusese pe acel drum – sau dacă ea fusese cea care îl ispitise şi îl condusese, cu siguranţă el nu ezitase s-o urmeze.

El ar fi trebuit s-o consilieze, s-o sfătuiască, s-o ajute să fie o persoană decentă, o femeie onorabilă, o mamă bună. În schimb, îşi trădase soţia, familia, Dumnezeul, biserica, pentru a face sex cu fiica unuia dintre enoriaşii lui.

Moartea lui avea să fie un act de dreptate şi răsplată şi răzbunare sfântă.

Mesajul trimis prin telefon îşi făcuse treaba, atât de simplu de fapt.

> N-am fost eu trebuie sa vii sa aduci bani nu spune nu inca intai trebuie sa stii ce sa faci ne intalnim la 1 noaptea la Lolo Pass Vistor Center dr forest. 373 poarta 2 URGENT pot sa te ajut Dolly

Desigur, bărbatul care avea să fie mort în curând o sună pe femeia moartă. Mesajul de răspuns când nu i se răspunse la apel fusese plin de şoc, panică, întrebări. Destul de uşor de contracarat.

> Trebuie sa T vad fatza-n fatza iti explic atunci se face ce spui cand vei sti ce stiu nu pot scrie mai mult ar putea afla

Avea să vină. Dacă nu venea, urmă să găsească o altă cale.

A plănui o crimă nu era acelaşi lucru ca un accident. Cum avea să se simtă?

Maşina ajunse cu zece minute mai devreme, înaintând încet, târându-se pe drumul lateral.

Fusese uşor până la urmă. Atât de uşor. Ar fi trebuit să vorbească mai întâi? Ar fi trebuit bărbatul mort să afle de ce era mort? De ce avea să ardă în focurile iadului?

O strigă pe Dolly, vocea şoptită răsunând aspru în pacea deplină a nopţii. La poartă, rămase aşezat în maşină, cu silueta desenată de lumina lunii.

Moartea aşteptă răbdătoare.

Coborî din maşină, întorcând capul spre dreapta şi spre stânga, strigând în continuare numele lui Dolly, înaintând pe drum.

Da, era uşor până la urmă.

– Ochi pentru ochi.

Latterly îşi îndreptă privirea spre el, cu o expresie de teroare întipărită pe chip când umbra păşi în lumina lunii.

Primul glonţ îl nimeri în mijlocul frunţii, o gaură mică şi neagră ce transformă teroarea într-un şoc gol. Cel de-al doilea îi străpunse inima, dând drumul unui fir subţire de sânge ce licări întunecat sub strălucirea luminii.

Uşor. O mână fermă, o inimă curată.

Nici un şoc, nici o durere, nici un tremur, nu de data aceasta.

Era greu să târască un cadavru cale atât de lungă, dar trebuia făcut cum trebuie, nu-i aşa? Dacă tot făceai o treabă, merita s-o faci bine. Iar pădurea, noaptea, era atât de frumoasă, atât de misterioasă. Pace. Da, pentru scurtă vreme, pace.

Tot acel efort nu mai conta în clipa în care cadavrul ajunse la locul arderii, pe rugul pregătit dinainte.

Reverendul Latterly nu arăta prea bine, nu mai arăta prea *pios* acum cu hainele şi carnea sfâşiate şi murdare de praful de pe cărare.

Un clic al brichetei, doar de atât fu nevoie pentru a-l trimite în iad.

Flăcările se aprinseră cu un şuierat, înghiţind combustibil şi oxigen, arzând trupul aşa cum avea să ardă şi sufletul. Se instală pacea, în vreme ce fumul urcă şi se răspândi.

Ce simţeai când ucideai şi apoi dădeai foc?

Te simţeai bine.

Capitolul 20

Focul îşi croi drum spre est, consumând crânguri şi luminişuri deopotrivă, mistuit de o foame furioasă şi de o bucurie lacomă ce-i întinse trupul peste două state.

Gull îşi înfipse pintenii într-un pin de coastă, urcând tot mai sus spre cerul de un roşu funingine. Sudoarea i se prelingea pe faţă, scurgându-se în bandana pe care şi-o legase ca un haiduc modern, măcinând cu dinţii fierăstrăului scoarţa şi lemnul copacilor. Bucăţi mari de lemn se rostogoliră şi se zdrobiră sub el în vreme ce începu să coboare, tăind din mers.

Vâlvătaia pe care încercau s-o aducă sub control dansa, sălta sprintenă dintr-un copac într-altul, înşiruind pale de lumină pe crengi, în timp ce-şi tuna cântarea.

Gull ajunse la sol, îşi desfăcu chinga, apoi coborî de-a lungul frontului de tăiere.

Ştia că Rowan se lupta la capul incendiului. Veştile erau transmise din om în om în rândul echipei, iar pompierii paraşutişti din Idaho fuseseră nevoiţi să se retragă de două ori din cauza vânturilor schimbătoare.

Auzi bubuitul tunetului şi privi avionul-cisternă străpungând fumul. Deocamdată, dragonul părea să înghită agentul de stingere ca pe un desert.

Pierduse şirul orelor petrecute în pântecul bestiei de când sunase sirena de dimineaţă. Nu mai demult de dimineaţa aceea o privise pe Rowan în ochi în vreme ce se mişca sub el, simţindu-i trupul ridicându-se şi coborând sub el. Nu mai demult de dimineaţa aceea îi gustase pielea, caldă de la somn, pe limbă.

Acum avea pe limbă gust de fum. Acum simţea pământul mişcându-se când un alt copac sacrificat se prăbuşi la pământ. Îşi privi în ochi duşmanul şi îi cunoscu lăcomia.

Ceea ce nu ştia, când lăsă jos fierăstrăul pentru a da pe gât nişte apă, era dacă e zi sau noapte. Şi ce mai conta? Singura lume care conta trăia în acel amurg roşu nesfârşit.

– Ne îndreptăm spre est. Dobie ieşi alergând din fum, cu ochii înroşiţi deasupra bandanei. Gibbons ne duce spre est, săpând frontul din mers. Furtunurile ţin focul în loc pe flancul drept la Pack Creek, iar nămolul l-a mai potolit.

– În regulă.

Gull îşi luă echipamentul.

– Am propus ca noi doi să mergem spre sud, prin zona care a ars deja, şi să căutăm focurile secundare şi cioturile încă fumegânde de-a lungul marginii, după care să ocolim şi să urcăm spre capul incendiului.

– Foarte drăguţ din partea ta să mă incluzi şi pe mine în misiunea ta.

– Cineva trebuie s-o facă, fiule. Ochii înroşiţi râdeau. E un drum mai lung, dar pun pariu că ajungem la cap înainte de restul echipei şi revenim la acţiunea adevărată mai devreme.

– Poate. La cap vreau să ajung şi eu.

– Luptând umăr la umăr cu femeia ta. Să-i dăm bătaie!

Focuri secundare apăreau peste tot, înflorind ca nişte boboci, explodând ca nişte grenade, fierbând ca nişte bălţi superficiale. Vântul complota împotriva lor, îngroşând fumul şi purtând în zbor ramurile în flăcări.

Gull îşi croi drum înăbuşind focuri, săpându-le, turnând apă peste ele, bătându-le, apoi râzând în faţa muncii grele, în vreme ce Dobie începu să dea porecle micilor focuri.

– Ticălosul director adjunct Brewster! Dobie călcă în picioare flăcările ce lingeau pământul. M-a suspendat fiindcă am fumat în baie.

– E naşpa la liceu.

– Gimnaziu. Am fost precoce.

– Îţi pregăteai plămânii pentru profesia vieţii tale, decise Gull, trecând la un alt foc.

– Aia e nenorocita de Gigi Japper. Lasă-mă s-o pun la punct. M-a părăsit pentru un jucător de softball.

– În gimnaziu?

– Anul trecut. Nenorocitul e jucător de softball. Poţi să te pui cu aşa ceva? Softball. Cum poate chestia asta să fie ceva important?

– Ţi-e mai bine fără ea.

– Ba bine că nu. Ei bine, căpitane, cred că am securizat acest front şi recomand s-o luăm pe de-a dreptul de-aici şi să începem verificările spre sud. Încă îl caut pe bătrânul şi nebunul domn Cotter, care obişnuia să tragă în câinele meu doar fiindcă bietului căţelandru îi plăcea să-şi lase rahatul în petuniile lui.

– O să-l snopim în bătaie pe bătrânul domn Cotter împreună.

– Ăsta da, prieten adevărat.

Mâncară ceva de prânz, cină, mic dejun – cine naiba mai ştia? – în timp ce-şi continuară drumul în pas grăbit, înfulecând batoane energizante, biscuiţi cu unt de arahide şi singurul măr din rucsacul lui Gull pe care îl împărţiră trecându-l de la unul la celălalt.

– Îmi place enorm munca asta, îi spuse Dobie. Nu ştiam că aşa va fi. Ştiam că sunt în stare să o fac, ştiam că urma s-o fac. M-am gândit că o să-mi placă destul de mult. Dar nu ştiam că asta era exact ceea ce îmi doream să fac. Nici nu ştiam că îmi doream ceva anume.

– Dacă ajunge să te prindă înseamnă că asta îţi doreai cu adevărat.

În această explicaţie, îşi spuse Gull, erau incluse şi intervenţiile cu

paraşuta la incendii şi femeile.

Copacii morţi se înălţau ca nişte schelete negre în fumul ce se subţia. Vântul se strecura printre ei, făcându-i să geamă, stârnind cenuşa şi ridicând-o în rotocoale ca pe-un praf magic murdar.

– E ca unul dintre acele filme despre sfârşitul lumii, decise Dobie. Unul în care un meteorit distruge aproape toată nenorocita de lume şi nu mai rămân decât animale mutante care se hrănesc cu hoituri şi o mână de războinici viteji care încearcă să-i apere pe nevinovaţi. Noi putem fi războinicii.

– Eu speram să fiu un mutant, dar bine. Uită-te la asta. Gull arătă spre est, unde cerul strălucea roşu deasupra turnurilor de foc. Adesea nu înţeleg cum pot să-l urăsc şi totuşi să-l găsesc atât de frumos.

– Şi eu sunt la fel în privinţa ticăloasei de Gigi Japper.

Râzând, simţindu-se cumva pe deplin fericit aşa cum era, înfierbântat şi murdar lângă prietenul lui ciudat de înduioşător, Gull studie focul în vreme ce înaintau – întinderea, culorile şi tonurile, formele sale.

Fără a se gândi prea mult, îşi scoase aparatul foto din rucsacul cu efecte personale. O fotografie nu putea surprinde splendoarea înspăimântătoare a focului, dar avea să-i amintească de el de-a lungul iernii. Avea să-i aducă aminte.

Dobie păşi în faţa obiectivului, îşi aşeză securea Pulaski pe umăr, depărtă picioarele, îşi întipări o expresie aspră pe chip.

– Acum, fă o poză. „Vânătorul de dragoni.“

De fapt, îşi spuse Gull aranjând imaginea în cadru, titlul părea şi nimerit, şi exact. Făcu două fotografii.

– Să crăpi de ciudă, Gigi.

– Absolut fantastic! Haide, fiule, timpul trece.

Porni semeţ în vreme ce Gull îşi puse aparatul la loc.

– Gull.

– Da. Ridică privirea de la fermoarul rucsacului şi îl văzu pe Dobie în aproape aceeaşi poziţie ca aceea din fotografie, dar întors cu spatele spre el. Am pus deja aparatul la loc, frumosule.

– Ar fi bine să vii aici. Uită-te la asta.

Alertat de tonul lui Dobie, Gull se apropie rapid şi se uită la ceea ce îi arăta Dobie.

– Oare asta e ceea ce cred eu că e?

– O, rahat!

Rămăşiţele umane zăceau pe pământ ca un marcaj sumbru pe cărarea carbonizată.

– Iisuse, Gull, se pare că pe-aici au trecut mutanţii.

Dobie se dădu înapoi câţiva paşi clătinându-se, îşi sprijini mâinile pe genunchi şi vomă batoanele energizante pe care le mâncase.

– Ca şi Dolly, murmură Gull. Atâta că…

– Iisuse, mă simt ca o mimoză. Am dat afară prânzul. Palid sub stratul de funingine, Dobie luă o gură de apă, apoi o scuipă. El a declanşat incendiul,

nemernicul, chiar aici. Ca şi în cazul lui Dolly. Îşi clăti gura din nou, scuipă apa, apoi bău. El a făcut toate astea.

– Da, dar nu cred că a făcut-o pentru a încerca să ascundă cadavrul sau să-l distrugă. Poate voia să-l găsim sau poate îşi dorea atenţie, sau poate nenorocitul ăsta e pasionat de foc. Şi nu e ca în cazul lui Dolly, fiindcă ăsta are în frunte ceva ce aduce, probabil, a gaură făcută de un glonţ.

Dobie îşi luă inima în dinţi, se apropie din nou şi privi.

– Hristoase, cred că ai dreptate în privinţa asta.

– Cred că ar fi trebuit să accept pariul ăla. Gull îşi scoase staţia radio. Fiindcă nu cred c-o să ajungem înapoi în miezul acţiunii înainte de restul echipei.

Cât aşteptară, Dobie scoase din rucsac două sticluţe miniaturale de whisky şi luă o înghiţitură.

– Cine crezi că e? îl întrebă pe Gull, întinzându-i cealaltă sticluţă.

– Poate avem doar de-a face cu un piroman criminal care alege victime la întâmplare. Mai probabil e cineva care are legătură cu Dolly.

– Dumnezeule mare, sper că nu e mama ei. Sper din tot sufletul că nu e mama ei. Cineva trebuie să aibă grijă de copilaşul ăla.

– Am văzut-o pe mama ei în ziua în care ea şi preotul au venit să-i mulţumească lui L.B. că o primise pe Dolly înapoi. E scundă şi subţirică, aşa cum era Dolly. Cred că cel de aici e prea înalt. Destul de înalt, cred.

– Tatăl ei, poate.

– Poate.

– Dacă nu ne-aş fi propus pe noi doi să căutăm focurile secundare, cadavrul ar fi fost găsit de altcineva. E chiar pe nenorocita de cărare. Ro spunea că Dolly era alături. Exact pe cărare. L-ar fi găsit pădurarii dacă nu-l găseam noi. Nu poţi să nu te gândeşti ce ţi-ar face focul ţie dacă i s-ar oferi ocazia.

Gull privi auriul roşcat, întunecat, care biciuia încăpăţânat pădurea, şi goli sticluţa de whisky.

Agenţii forestieri le dădură permisiunea să se alăture bătăliei. Furia continuă să se acumuleze în Gull pe tot parcursul urcuşului spre capul mârâitor şi violent al incendiului. Îşi canaliză acea furie asupra atacului, astfel că fiecare lovitură de secure îi alimentă mânia. Războiul nu mai era purtat împotriva lui Dumnezeu sau a naturii, sau a sorţii, ci împotriva omului care dăduse naştere acelui foc din propria plăcere sau scop sau slăbiciune.

În toate acele ore, în care bătălia se dădu încinsă, nu îi păsă de motive şi justificări. Îl interesă doar să-l oprească.

– Mai şi respiră, îi spuse Rowan. L-am prins acum. Se simte. Mai şi respiră, Gull. Nu e doar lupta ta.

– Am să mai şi respir după ce-l vom învinge.

– Ascultă, ştiu cum te simţi. Ştiu exact cum…

– Nu am chef de discuţii rezonabile. Îi desprinse mâna de pe braţul lui, cu ochii plini de furie şi de fervoare. Am chef să-l ucid pe ticălosul ăsta. Putem discuta despre traumele noastre comune mai târziu. Acum lasă-mă să-mi fac

treaba.

– În regulă, bine. Avem nevoie de oameni acolo sus pe creastă să sape un front înainte ca focul să prindă vântul ăsta şi să-şi schimbe direcţia încolo, găsind prospături din care să se alimenteze şi să capete din nou forţă.

– Bine.

– Ia-i pe Dobie, Matt, Libby şi Stovic.

Era noapte, îşi spuse – sau dimineaţă, probabil – când se târî până la pârâu. Focul tremura în ghearele morţii, înecându-se şi tuşind. Deasupra lor stelele sclipeau încurajator prin fumul tot mai subţire.

Îşi scoase bocancii şi şosetele şi îşi băgă picioarele chinuite în apa minunat de răcoroasă. Pălăvrăgeala de după incendiu se derula în spatele lui pe voci răguşite de fum şi adrenalină. Glume, insulte, rememorări ale luptei îndelungate. Şi întrebările fireşti legate de ceea ce găsiseră el şi Dobie.

Mai aveau încă de lucru, dar putea aştepta până la ivirea zorilor. Focul nu se retrăsese pentru a se odihni. Se retrăsese pentru a muri.

Rowan se aşeză lângă el, îi aruncă în braţe un pachet de mâncare gata preparată şi îi împinse o băutură în mână.

– Ne-au paraşutat o încărcătură zdravănă pentru tabără, aşa că ţi-am pregătit cina.

– Munca unei femei nu se termină niciodată.

– Ţi-a mai revenit cheful să fii rezonabil, din câte văd.

– Aveam nevoie să ard furia prin muncă.

– Ştiu. Îşi puse scurt o mână peste a lui, apoi luă furculiţa pentru a se înfige în tocăniţa cu carne de vită. Am adăugat puţin din faimosul sos Tabasco al lui Dobie. Îi dă o aromă plăcută.

– Îi făceam poze. El stătea acolo în zona arsă, iar în spatele lui se profilau focul şi cerul. Părea rupt din realitate. Tocmai îi făcusem o poză când l-am găsit. Nu m-am înfuriat cu adevărat decât când am început să urcăm să ne întâlnim cu voi, iar furia n-a făcut decât să sporească. Doamne, nici măcar nu mă gândeam la tipul care fusese ars până la oase după ce încasase un glonţ în frunte.

– Un glonţ?

Gull aprobă din cap.

– Da, dar nu mă gândeam la el. Nu mă gândeam decât la foc şi la noi. Atâta distrugere şi pagube, riscuri, sudoare şi sânge irosit. Şi pentru ce, Ro? Şi findcă nu puteam să-l snopesc în bătaie pe omul care a provocat toate astea, am fost nevoit să snopesc în bătaie focul.

– Matt a rămas agăţat la săritură. A coborât cu bine, dar s-ar fi putut termina urât. O creangă ucigaşă groasă cât braţul meu era cât pe ce să cadă peste Elf când am fost nevoiţi să ne retragem, iar Yangtree s-a ales cu o tăietură de la securea Pulaski pe pulpă, asortată la genunchiul lui umflat. Unul dintre pompierii din Idaho a căzut rău, şi-a rupt piciorul. Ai avut dreptate să fii furios.

O vreme mâncară în tăcere.

– S-a cerut ca tu şi Dobie să vă întoarceţi dimineaţa, pentru ca DiCicco şi

Quinniock să poată discuta cu voi. Pot să mă retrag şi eu cu voi.

El îi aruncă o privire, recunoscător – suficient de recunoscător cât să nu menţioneze că avea grijă de el.

– Ar fi bine.

– M-am gândit că eşti destul de obosit, aşa că te pot scuti de efortul de a-ţi mai instala cortul. Putem să-l împărţim pe-al meu.

– Asta ar fi şi mai bine. Iubesc munca asta, spuse după o clipă, gândindu-se la Dobie. Nu ştiu exact de ce, dar ceea ce a făcut ticălosul ăsta mă face să-mi iubesc munca şi mai mult. Poliţiştii trebuie să-l găsească, să-l prindă, să-l oprească. Dar noi suntem cei care fac curat după nenorocita de mizerie pe care o lasă în urmă. Sălbăticia nu înseamnă nimic pentru el, ceea ce trăieşte în ea, ceea ce trăieşte de pe urma ei. Ea înseamnă mult pentru noi.

Gull o privi, apoi se aplecă încet şi-i prinse buzele într-un sărut surprinzător de blând.

– Te-am găsit pe tine în sălbăticie, Rowan. Asta e ceva al naibii de grozav.

Ea zâmbi, uşor nesigură.

– Nu eram pierdută.

– Nici eu. Dar am fost găsit, oricum.

Când dădură să străbată distanţa scurtă până la corturi, se intersectară cu Libby.

– Cum te simţi, Gull?

– Mai bine de când am aflat că o să scap de curăţenie. L-ai văzut pe Dobie?

– Da, tocmai s-a retras la culcare. Se simţea… cred că tu ştii cum. Eu şi Matt am stat cu el o vreme după ce s-au culcat ceilalţi. E bine.

– Ai făcut treabă bună azi, Barbie, îi spuse Rowan.

– Nici nu intenţionez să fac alt gen. Noapte bună.

Rowan intră în cort căscând, cu mintea şi trupul începând deja să se cufunde în somn, şi se chinui să-şi descalţe bocancii.

– Să nu mă trezeşti decât dacă ne atacă un urs. De fapt, nici atunci.

Se dezbrăcă în maiou şi chiloţi. Când se rostogoli spre sacul de dormit, Gull o studie.

– Ştii, acum treizeci de secunde credeam că sunt prea obosit şi să mă scarpin în fund. Dar acum, în mod straniu, mă simt plin de o energie renăscută.

Rowan deschise un ochi, apoi îl închise din nou.

– Fă ce ai de făcut. Numai nu mă trezi cât o faci.

Gull intră în sac lângă ea, zâmbind, şi îi trase trupul vlăguit deja de somn lângă al lui. Când închise ochii se gândi la ea, doar la ea, şi alunecă încet în întuneric.

Îl trezi genunchiul ei înfipt ferm între picioarele lui. Deschise ochii şi se dădu în spate, scăpând de presiunea ce îi apăsa testiculele care acum pulsau de durere.

O făcuse intenţionat, se întrebă el, sau fusese doar o întâmplare? Oricum

ar fi fost, nimerise la fix.

Rowan nu se clinti când Gull ieşi din sac ca să îşi pună pantalonii, o pereche de şosete curate şi bocancii. Lăsă pantalonii şi bocancii desfăcuţi şi ieşi târându-se în lumina moale a dimineţii.

Nimeni şi nimic nu mişca. Pe de altă parte, din câte ştia el, în celelalte corturi se afla doar câte o persoană – nu avea nimeni pe cineva care să-şi înfigă un genunchi în testiculele lor. Asta dacă aveau aşa ceva.

Se ridică în picioare, se aranjă – cu grijă – apoi alese o direcţie de ieşire din tabără pentru a-şi goli vezica. Cafeaua şi ceva cu care să-şi umple stomacul aveau să fie următoarele priorităţi pe lista lui, decise. Fiind primul care se trezise, putea să aleagă după pofta inimii dintre mâncărurile gata preparate pentru micul dejun. Avea să stea afară, eventual lângă pârâu, s-o lase pe Rowan în cort să mai doarmă şi să savureze mâncarea, chiar dacă era oribilă, în linişte şi solitudine până când…

Se opri şi privi. O poiană strălucea de flori de lupin de un violet regal. O umbră de ceaţă joasă licărea printre ele, creând iluzia că florile pluteau pe un râu subţire, alb, în vreme ce zeci de fluturi albastru-închis dansau în lumina ceţoasă a dimineţii.

Era, îşi spuse el, la fel de frumos şi plin de viaţă precum cea mai fină operă de artă. Poate chiar mai frumos. Iar el contribuise la salvarea acelei poieni şi a copacilor de dincolo de ea, şi orice s-ar fi aflat dincolo de aceştia.

Luptase prin fum şi în aerul încins şi clocotitor, străbătuse zone arse ce miroseau puternic a moarte. Și ajunsese aici, unde viaţa pulsa, vibrând cu o graţie tăcută şi simplă.

Aici, unde se regăseau toate răspunsurile la întrebarea „de ce“.

O duse şi pe ea acolo, trăgând-o după el afară din tabără înainte de a-şi strânge lucrurile.

– Trebuie să ne pregătim de plecare, protestă ea. Dacă ne mişcăm fundurile până la centrul pentru vizitatori, ne pot duce înapoi la bază cu un microbuz. Trupuri curate, haine curate. Și Doamne, cât de mult îmi doresc o Cola.

– Asta e mai bun decât Cola.

– Nimic nu e mai bun decât Cola la prima oră a dimineţii. Voi, dependenţii de cafea, nu ştiţi nimic.

– Tu uită-te doar. Îi arătă cu mâna. Priveliştea asta e mai bună decât orice.

Rowan mai văzuse poieniţe, văzuse mările de lupin şi fluturii atraşi de ele. Dădu să-i spună acest lucru, morocănoasă că nu-şi luase porţia de cofeină, dar el părea atât de… vrăjit.

Iar ea îl înţelegea. Bineînţeles că îl înţelegea. Cine ar fi putut să-l înţeleagă mai bine.

Însă nu rezistă tentaţiei de a-l împunge şi fizic, îndesându-i cotul în coaste, şi verbal.

– Iar iese la iveală filonul tău romantic şi sentimental.

– Stai aici. Am de gând să fac o poză.

– Ba pe toţi dracii nu. Doamne, Gull, uită-te la mine!

– E una dintre ocupaţiile mele favorite.

– Dacă vrei o poză cu o femeie în faţa unei poieniţe cu flori, alege-ţi una cu păr curat şi strălucitor şi cu o rochie albă vaporoasă.

– Nu fi bleagă, arăţi perfect. Fiindcă tu eşti unul dintre motivele pentru care există acea poieniţă. E ca ultima poză dintr-un album tematic, în care prima e cea pe care i-am făcut-o lui Dobie în zona arsă. Arată cum şi de ce şi cui trebuie să i se mulţumească pentru că pădurea încă există.

– Romantic nătâng, repetă ea.

Dar se simţi mişcată de adevărul acelor cuvinte şi de ceea ce ştiau amândoi.

Prin urmare, îşi înfipse degetele mari în buzunarele din faţă, ridică şoldul şi aruncă spre el şi spre aparatul foto un rânjet larg şi obraznic.

Gull făcu fotografia, coborî camera încet şi o privi fără un cuvânt, aşa cum privise şi poieniţa. Vrăjit.

– Haide, să facem schimb. Am să-ţi fac şi eu una.

– Nu, tu trebuie să fii în poză. Întâi Dobie în zona arsă, cu focul dezlănţuit în spatele lui, spunându-mi cât de mult iubeşte munca asta, acum că a descoperit-o. Şi eşti tu, Rowan, în lumina soarelui, având pe fundal frumuseţea salvată. Tu eşti capătul curcubeului.

– Ei, haide. Uşor jenată, ridică din umeri şi porni spre el. Probabil că eşti ameţit.

– Tu eşti răspunsul meu chiar înainte să fi pus întrebarea.

– Gull, ajungi să mă sperii dacă începi să spui aşa ceva.

– Cred că va trebuie să te obişnuieşti cu asta. Îmi… placi destul de tare. Aşa o să-i spunem deocamdată, fiindcă eu cred că e mai mult, dar asta e greu de lămurit.

Rowan simţi o săgeată de panică învingând jena.

– Gull, să îţi permiţi să… placi oameni ca noi – ca mine – e un pariu din care ai prea puţin de câştigat.

– Nu prea cred. Mă atrage riscul.

– Fiindcă eşti nebun.

– Trebuie să fii nebun ca să faci munca asta.

Rowan n-ar fi putut contesta acest lucru.

– Trebuie să ne pregătim de plecare.

– Încă ceva.

O prinse de umeri, trăgând-o spre el. Degetele îi alunecară în sus pe faţa ei, alăturând cele două chipuri într-un sărut potrivit unui peisaj cu poieniţe scăldate în lumină de vară, cu zbor de fluturi şi triluri de păsări.

Simţind că-şi pierde echilibrul, Rowan se lăsă vrăjită de sărut, se pierdu în dulceaţa lui, în promisiunea pe care îşi spunea că n-o dorea. Inima i se zbătu în piept, pulsând dureros.

Şi, pentru prima dată în viaţă, tânjindu-i de dor în piept.

Clătinându-se, se îndepărtă.

– E doar căldura.

– N-ai decât să te minţi în continuare.

Îşi trecu un braţ pe după umerii ei, schimbând postura într-una prietenească. Bărbatul acela, îşi spuse Rowan, putea să facă să-i fugă pământul de sub picioare.

DiCicco şi Quinniock ieşiră din biroul de Operaţiuni exact în clipa în care microbuzele opriră la bază.

– Ar fi frumos dacă ne-ar lăsa să ne spălăm mai întâi, comentă Gull, apoi coborî din microbuz şi îi salută din cap pe poliţist şi pe agentul federal. Unde vreţi să facem asta?

– Biroul lui L.B. ne stă la dispoziţie, îi spuse Quinniock.

– Ascultaţi, există nişte mese în faţa popotei. Nu m-ar deranja să mă aerisesc puţin şi să şi mănânc ceva între timp. Presupun că Dobie e de acord.

– Aici ai dreptate, fiule. Aţi aflat cine e mortul?

– Vom discuta despre acest lucru, îi răspunse DiCicco.

– Ne ocupăm noi de echipamentul vostru. Rowan făcu un semn spre Matt şi Janis. Nu vă faceţi griji.

– Mulţumim.

Gull îi aruncă o privire rapidă.

– Suntem suspecţi? întrebă Dobie în drum spre popotă.

– Încă nu am stabilit nimic, domnule Karstain.

– Relaxează-te, Kim, sugeră Quinniock. Nu avem nici un motiv să vă suspectăm în această privinţă. Puteţi să ne spuneţi unde vă aflaţi în noaptea de dinainte de a interveni la incendiu, între orele unsprezece şi trei noaptea, dacă doriţi.

– Eu? Am jucat cărţi cu Libby, Yangtree şi Trigger până aproape la miezul nopţii. Eu şi Trig am mai băut încă o bere apoi. Cred că ne-am băgat în pat pe la unu.

– Eu am fost cu Rowan, spuse Gull, fără a mai adăuga nimic.

– Am dori să revedem declaraţiile pe care le-aţi oferit agenţilor forestieri la faţa locului. DiCicco se aşează la masa de plastic şi îşi scoase carnetul şi reportofonul. Aş dori să înregistrez conversaţia.

– Dobie, ce-ar fi să începi tu? Am să văd ce ne poate încropi Marg. Doriţi ceva? întrebă Gull.

– Nu m-ar deranja o băutură rece, îi spuse Quinniock, apoi, amintindu-şi de limonadă, DiCicco aprobă din cap.

– Ne-ar prinde bine. Acum, domnule Karstain…

– N-aţi putea să renunţaţi la a-mi spune „domnule“? Doar Dobie.

– Dobie.

Acesta repovesti ceea ce se întâmplase. Ce văzuse, făcuse, ce le spusese deja agenţilor forestieri.

– Ştiţi, zona arsă arată oricum ca un film de groază, acum se mai adaugă şi asta. Gull spunea că probabil are legătură cu Dolly.

– Chiar aşa? făcu DiCicco.

– Are logică, nu? Dobie îşi plimbă privirea de la unul la celălalt. Aşa e?

– Dobie, cum se face că doar tu şi domnul Curry vă aflaţi în acea zonă?

Dobie ridică din umeri la întrebarea lui DiCicco chiar în clipa în care ieşi Gull, cu doi paşi înaintea lui Lynn. Amândoi aveau tăvi în mâini.

– Aveam nevoie de aproape toată lumea în dreptul capului incendiului, ca să săpăm un front spre el, dar oricum trebuia să caute cineva focurile secundare aprinse de-a lungul flancului. Aşa că am propus să mergem eu şi Gull.

– Ai sugerat ca tu şi domnul Curry să optaţi pentru ruta respectivă?

– Îi place să folosească „domnule“, îi explică Dobie lui Gull. Da, e un drum mai lung, dar îmi place să sting focuri secundare. Eu şi Gull lucrăm bine împreună. Mersi. Îi aruncă un zâmbet lui Lynn când aceasta aşeză în faţa lui o farfurie plină cu mâncare. Chiar că arată bine.

– Marg a spus să-ţi păstrezi loc şi pentru plăcinta cu cireşe. Să mă anunţi dacă mai ai nevoie de ceva.

– Haideţi să economisim timp. Gull se aşeză la masă. Am ales traseul respectiv fiindcă eram în căutare de focuri secundare. Vezi un astfel de foc, îl stingi, apoi treci mai departe. Asta era sarcina noastră în timp ce avansam spre est să ne alăturăm restului echipei. Focul se deplasase spre est, dar vânturile se schimbau în permanenţă, aşa că flancurile îşi modificau poziţia. Am descoperit rămăşiţele umane fiindcă traversam o zonă arsă, îndreptându-ne spre flancul îndepărtat, în caz că se aprindeau focuri secundare şi găseau teren fertil să se extindă. Dacă se întâmpla asta, iar noi n-am fi fost pe fază, focul ar fi putut pune în primejdie centrul pentru vizitatori. Nimeni nu-şi dorea asta. E clar?

– Aşa stau lucrurile.

Dobie scoase sticla de sos Tabasco din buzunar, ridică jumătatea de sus a chiflei şi turnă sos peste ridichile pe care Marg le îngrămădise peste friptura de vită.

Gull clătină din cap când Dobie îi întinse sticla.

– A mea e bună aşa cum e. Şi, da, am speculat că acest cadavru ar avea legătură cu Dolly. S-ar putea să avem de-a face cu un criminal în serie – un piroman care îşi alege victimele la întâmplare, dar găsesc că sunt mult mai mari şansele să existe o legătură.

– Pe ăsta l-a împuşcat, spuse Dobie cu gura plină. Imposibil să nu remarci gaura de glonţ.

– Câţiva paraşutişti au fost răniţi în focul ăla. Am auzit pe drum despre câţiva pompieri forestieri pe care îi cunosc şi care au fost răniţi. Am văzut acri întregi de sălbăticie arzând. Vreau ca persoana responsabilă să plătească şi vreau să ştiu de ce nu i-a fost suficient să ucidă. Fiindcă pot specula din nou că focul a fost la fel de important ca actul crimei. Altfel focul nu ar fi fost justificat. Focul în sine trebuie să fi fost şi el important.

– E o speculaţie interesantă, comentă DiCicco.

– Fiindcă v-am spus deja tot ce ştim, doar speculaţiile mai rămân. Şi fiindcă nici unul dintre voi nu păreţi remarcabil de proşti, sunt nevoit să presupun că v-au trecut deja prin minte exact aceleaşi speculaţii.

– E cam enervat fiindcă stă aici discutând cu poliţiştii în loc să facă un duş cu Suedeza.

– Iisuse, Dobie! Apoi Gull râse. Da, sunt. Deci, dacă tot mi-aţi răpit din timp, poate ne spuneţi dacă aţi identificat cadavrul.

– Acea informaţie… DiCicco surprinse privirea lui Quinniock şi oftă cu zgomot. În vreme ce aşteptam identificarea, am găsit maşina reverendului Latterly parcată pe drumul lateral de lângă centrul pentru vizitatori. Soţia lui nu ştie să ne spună pe unde se află, doar că nu era nici acasă, nici la biserică atunci când s-a trezit ea azi-dimineaţă.

– Cineva a împuşcat un preot? întrebă Dobie. Asta-i asigură locul în iad.

– Preotul familiei Brakeman, adăugă Gull. Şi cel despre care se zvoneşte că s-ar fi tăvălit cu Dolly. Am auzit că Leo Brakeman a ieşit pe cauţiune.

– Nenorocitul ar face bine să nu-şi mai facă apariţia pe aici.

DiCicco îi aruncă o privire lui Dobie, dar se concentră mai mult asupra lui Gull.

– Vom discuta cu domnul Brakeman după înmormântarea fiicei sale de azi după-amiază.

– Am câţiva oameni care îl supraveghează, adăugă Quinniock. Avem o listă cu armele înregistrate pe numele lui şi vom arunca din nou o privire în seiful lui cu arme de foc.

– Ar fi destul de stupid să-şi folosească una dintre propriile arme, cel puţin una înregistrată, pentru a-l ucide pe bărbatul care se tăvălea cu fiica lui şi-i propovăduia soţiei lui.

– Cu toate astea, vom urma toate pistele de anchetă. Putem specula şi noi, domnule Curry, adăugă DiCicco. Dar trebuie să lucrăm pe baza faptelor, a datelor, a probelor. Au murit doi oameni, iar acest lucru e o prioritate. Dar acele incendii de vegetaţie contează şi ele. Şi eu lucrez pentru Serviciul Forestier. Credeţi-mă, totul contează. Se ridică în picioare. Mulţumesc pentru timpul acordat. Îi zâmbi slab lui Gull. Îmi pare rău pentru duş.

– Vai, agent DiCicco, spuse Quinniock când se îndepărtară. Cred că tocmai aţi făcut un comentariu amuzant şi şmecher. Simt că mă încălzesc pe dinăuntru.

– Ei bine, păstrează senzaţia. Înmormântările tind să răcească lucrurile.

EXPLOZIA

„Să arzi mereu c-o flacără vie şi puternică precum o nestemată
Şi să păstrezi extazul viu înseamnă să trăieşti din plin.“

Walter Pater

Capitolul 21

Rowan îşi acordă mai mult timp decât ar fi fost nevoie. Stătu îndelung la duş, alese pe îndelete pantalonii scurţi şi maioul, de parcă ar fi contat. Dedică un timp chiar şi machiajului, încântată când întregul proces tărăgănat o transformă într-o femeie.

Petrecuse suficient timp cu asta, decise, şi porni în căutarea lui Gull.

Când ieşi din apartamentul ei, Matt ieşi dintr-al lui.

– Uau. Văzându-l în costum şi cravată de culoare închisă, îi aruncă o privire admirativă ridicând din sprâncene. Şi eu care credeam că eu arăt bine.

– Arăţi.

– Ce e, ai o întâlnire fierbinte? Mergi la vreo nuntă, o înmor… Se întrerupse, apostrofându-se în gând. O, Doamne, Matt, am uitat. Nu m-am gândit. Mergi la înmormântarea lui Dolly.

– M-am gândit că ar trebui s-o fac, fiindcă avem pauză de la incendii.

– Dar nu mergi singur, nu? Aş veni şi eu cu tine, dar cred că sunt ultima persoană din lume pe care ar vrea s-o vadă soţii Brakeman azi.

– E în regulă. Eu doar… simt că trebuie s-o fac. Simt că trebuie să… să-l reprezint pe Jim, ştii? Nu vreau s-o fac, dar… copilul. Îşi dădu pe spate cu degetele părul ciufulit, decolorat de soare. Aproape că-mi doresc să fi fost încă prinşi în lupta cu focul, ca să nu pot merge.

– Roagă pe cineva să meargă cu tine. Janis s-a întors cu noi sau Cards ar merge dacă s-ar simţi în stare. Sau…

– Vine L.B.

Matt îşi îndesă mâinile în buzunare, le scoase din nou şi începu să bată darabana cu degetele pe coapsă. Lui Rowan gestul îi aminti dureros de mult de Jim.

– Şi Marg, şi Lynn.

– În regulă atunci. Faci ceea ce trebuie pentru familia ta prin faptul că mergi. Dacă vrei să vorbim mai târziu, sau doar să-ţi ţin companie, voi fi prin zonă.

– Mulţumesc. Îşi puse o mână peste a ei până când privirile li se întâlniră. Mulţumesc, Rowan. Ştiu că ţi-a făcut multe probleme.

– Nu contează, Matt, chiar nu contează. E o zi grea pentru multă lume – asta contează.

El o strânse puternic de mână.

– Ar cam trebui să plec.

Rowan îşi schimbă direcţia după ce Matt se îndepărtă şi se îndreptă spre sala de recreere. Cards se lăfăia pe canapea, urmărind o telenovelă la televizor.

– Fata îi spune tipului că e gravidă, deşi nu e, fiindcă el e îndrăgostit de sora ei, dar s-a culcat cu ea – cea care nu e gravidă – când ea i-a pus ceva în băutură când s-a dus la el acasă să-i spună că sora ei îl înşela, deşi ea n-o făcea. Dădu pe gât câteva înghiţituri de Gatorade. Femeile sunt naşpa.

– Hei.

– Ăsta e adevărul, rosti el posomorât. Aşa că sunt ţintuit aici. Aş putea deveni dependent de serialul ăsta petrecându-mi aici odihna de după-amiază poruncită de medici. Pot să mă prefac bolnav încă o zi până redevin frumuşel.

Rowan se aşeză şi studie bandajul de pe obrazul lui.

– Nu ştiu ce să zic. Gaura din faţa ta te făcea mai interesant şi ar fi distras atenţia de la faptul că ai ochii prea apropiaţi.

– Am ochii unui înger. Şi ai unui uliu. Un uliu înger.

– Matt pleacă la înmormântarea lui Dolly.

– Da, ştiu. Poartă cravata lui Yangtree.

– Ar trebui să mai strângem câţiva oameni care să meargă cu el. Libby e încă prinsă la curăţarea terenului, dar Janis s-a întors.

– Lasă-l în pace, Ro. Nu poţi rezolva toate nenorocitele de probleme. Continuă şuierat printre dinţi când ea nu spuse nimic: Ascultă, L.B. va reprezenta trupa de la bază, şi Marg şi Lynn se duc fiindcă au lucrat cu ea. Matt, ei bine, el e acum ca o rudă pentru copilul lui Jim şi toate alea. Dar am discutat despre asta cu L.B. După cum s-a sfârşit povestea cu Dolly, probabil e mai bine să rămânem cât mai discreţi. Probabil aşa ar fi cel mai uşor pentru mama lui Dolly.

– Probabil, consimţi ea, dar se încruntă studiindu-l. Îi cunoştea chipul, cu sau fără gaură, şi ochii mari cafenii. Ce s-a întâmplat?

– Nimic în afară de faptul că îmi întrerupi telenovela. Orchid o să dea de belea când Payton va afla că îl duce de nas.

Rowan recunoştea un om posomorât când se afla în preajma lui.

– Eşti supărat.

– Am o nenorocită de gaură în faţă şi mă uit la telenovele, apoi apari tu şi începi să te plângi de Dolly cea moartă şi de înmormântări. Îi aruncă o singură privire aprinsă. Du-te şi găseşte-ţi pe altcineva cu care să bârfeşti.

– Bine.

Rowan se ridică.

– Femeile sunt naşpa, repetă Cards cu o amărăciune înăbuşită, care o făcu pe Rowan să se aşeze din nou. Ne e mai bine fără ele.

Rowan hotărî să nu-i amintească de faptul că, întâmplător, ea era tot femeie.

– Toate la un loc sau una anume?

– O ştii pe cea cu care m-am cuplat iarna trecută.

Fiindcă îi vorbise despre ea de vreo o sută de ori şi se lăudase cu poza ei,

Rowan ştia destul de bine la cine se referea:

– Vicki, sigur.

– Urma să vină aici peste câteva săptămâni, să aducă şi copiii. Urma să-mi iau câteva zile libere să-i arăt împrejurimile. Copiii erau foarte entuziasmaţi să viziteze baza.

„Erau“, remarcă Rowan.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai asta e. Nu ştiu. S-a răzgândit, asta-i tot. Nu crede că e o idee bună – eu am viaţa mea, ea o are pe a ei. Mi-a dat papucii, atât. Nici măcar nu vrea să-mi spună de ce anume, doar că trebuie să se gândească la copii, că are nevoie de o relaţie stabilă şi sinceră, toate rahaturile alea. Se întoarse, îndreptându-şi spre Rowan privirea furioasă, aprinsă. Nu am minţit-o niciodată, asta mă sâcâie. I-am spus cum stau lucrurile, iar ea mi-a spus că n-o deranjează. Că era chiar mândră de munca mea. Acum i-a trecut, pur şi simplu. E şi furioasă. Şi… a plâns. Ce naiba am făcut eu?

– Cred că… a fi legat de cineva care face munca noastră e mai uşor în teorie de realitate. E greu.

– Deci ar trebui să renunţ? Să mă ocup cu altceva? Să fiu altceva? Asta nu-i corect.

– Nu, nu e corect.

– Aveam de gând să-i cer mâna când venea aici.

– La dracu’! Îmi pare rău.

– Acum refuză şi să-mi mai vorbească. Îi tot las mesaje, iar ea nu răspunde. Nu mă lasă să discut nici cu puştii. Sunt nebun după puştii ăia.

– Trimite-i o scrisoare.

– Ce să fac?

– Nimeni nu-şi mai bate capul cu scrisori în ziua de azi. Trimite-i o scrisoare. Spune-i ce simţi. Dă toate cărţile pe faţă.

– Rahat, nu mă pricep la aşa ceva.

– Motiv pentru care scrisoarea va fi cu atât mai bună. Dacă eşti suficient de prins de ea cât să vrei s-o iei de soţie, poţi să-i trimiţi o afurisită de scrisoare.

– Nu ştiu. Poate. La dracu’!

– Femeile sunt naşpa.

– Mie îmi spui?! Să-i trimit o scrisoare, repetă el, încruntându-se spre sticla de Gatorade. Poate. Hai să vorbim de altceva. Dacă tot vorbesc despre ea o să încerc s-o sun din nou. E umilitor.

– Ce zici de echipa Cubs?

Cards pufni dispreţuitor:

– Am nevoie de ceva mai mult decât baseball pentru a-mi distrage atenţia de la inima frântă, mai ales că anul ăsta echipa Cubs e şi mai naşpa decât femeile. Avem crime şi piromani. Am auzit că s-a mai găsit unul, încă un cadavru. Şi oricine ar fi ucigaşul a aprins şi focul. Ar fi bine ca poliţiştii să-l prindă pe nenorocitul ăsta înainte să ardă jumătate din Montana de vest. Tuturor ne prinde bine să ne umflăm portofelele, dar nimeni nu vrea să câştige

banii astfel.

– A prins o bucată zdravănă şi din Idaho. E înspăimântător, recunoscu Rowan fiindcă erau singuri. Știm că focul vrea să ne ucidă când intervenim. Știm că naturii nu-i pasă nici cât negru sub unghie de deznodământ. Dar să intervii la incendiu ştiind că există cineva care omoară oameni şi aprinde focurile, şi poate că vrea să ne vadă pe unii dintre noi arzând… Poate nici lui nu-i pasă nici cât negru sub unghie. Asta e înspăimântător. E înspăimântător să nu ştii dacă a terminat sau dacă data viitoare când sună sirena e din cauza lui.

Ridică privirea când intră Gull.

– Ce-au zis poliţiştii? îl întrebă.

– Nu e oficial, dar se prea poate ca rămăşiţele pe care le-am găsit în pădure să fie tot ce-a mai rămas din reverendul Latterly.

Cards sări în picioare.

– Preotul?

– Foarte probabil. Gull se aşează într-un fotoliu. I-au găsit maşina acolo, iar pe el nu-l găseşte nimeni. Deci ori l-am găsit noi, ori şi-a luat tălpăşiţa. Îl vor interoga pe Brakeman după înmormântare.

– Poliţia crede că Brakeman l-a ucis şi i-a dat foc? întrebă Cards. Dar… asta ar însemna… sau crede că a ucis-o pe Dolly şi… Propriul ei tată? Ei haide.

– Nu ştiu ce crede poliţia.

– Tu ce crezi? îl întrebă Rowan.

– Încă mă gândesc la asta. Până una, alta cred că avem de-a face cu cineva care e al naibii de furios şi căruia îi place focul. Trebuie să mă spăl.

Rowan îl urmă în apartamentul lui.

– De ce spui „îi place focul“? Faptul că-l foloseşte nu înseamnă că-i şi place.

– Presupun că dacă tot eşti îmbrăcată – şi arăţi bine, apropo – nu ai să mă speli pe spate.

– Nu. De ce spui că „îi place focul“?

Gull îşi scoase cămaşa.

– Mi-am aprofundat cunoştinţele superficiale despre incendierea premeditată după moartea lui Dolly.

– Da, tu studiezi. E una dintre trăsăturile tale.

– Îmi place să învăţ. În fine, continuă el scoţându-şi bocancii. Piromanii se împart, de regulă, pe categorii. Unii o fac pentru profit – cineva care dă foc unei proprietăţi pentru a încasa asigurarea, de exemplu, sau genul care face astfel de lucruri contra cost. Nu e cazul aici.

– Există şi incendieri menite să ascundă o altă infracţiune. Am studiat şi eu puţin, în trecere, îi aminti Rowan în vreme ce el îşi dezbrăcă pantalonii. Iar crima e al naibii de sigur o altă infracţiune.

– Poate aşa a fost în cazul lui Dolly. Gol, intră în baie şi porni duşul. Accidentul sau uciderea intenţionată, panica, încercarea de a ascunde totul. Dar să mai facă şi asta, după toate celelalte, chiar dacă prima tentativă nu prea a funcţionat? Intră sub jetul de apă şi gemu prelung, uşurat: Cinste ţie zeu al apei.

– Poate a fost un imitator. Cineva voia să-l ucidă pe Latterly. Brakeman avea un motiv, la fel şi soţia lui Latterly, dacă a aflat despre el şi Dolly. Poate cineva din congregaţia lui care s-a simţit scandalizat şi trădat. Şi a reprodus dispariţia lui Dolly din cauza legăturii dintre ei. E acelaşi motiv.

– S-ar putea.

Rowan dădu la o parte perdeaua de la duş.

– E cea mai logică explicaţie.

– Intri sau ieşi, Blondo. Îşi plimbă ochii de felină pe trupul ei. Aş prefera să intri.

Ea trase perdeaua la loc dintr-o smucitură.

– Al treilea tip nu se potriveşte. Obsedatul de foc căruia îi face plăcere să stârnească incendii, să le privească arzând. Nu se potriveşte din cauza crimelor.

– Poate simte că împuşcă doi iepuri dintr-un foc.

– E destul de rău dacă o face ca să-şi ascundă crimele. Asta e mai mult decât destul de rău. Ceea ce sugerezi tu e şi mai grav.

– Ştiu. Dacă am intuit corect înclinaţia poliţiştilor, şi ei se gândesc la asta.

Rowan îşi sprijini mâinile pe chiuvetă, privindu-şi îndelung propria reflexie.

– Nu vreau să fie o persoană pe care o cunosc.

– Nu-i cunoşti pe toţi, Ro.

Nu, nu-i cunoştea pe toţi, şi se simţi brusc disperat de recunoscătoare că nu cunoştea decât câţiva oameni care aveau legătură cu Dolly şi Latterly.

Dar… dacă era unul dintre acei câţiva?

– Înmormântarea lui Dolly? Oare unde s-o ţine? se întrebă ea. Imposibil să se fi gândit la biserica doamnei Brakeman, chiar şi înainte să se întâmple asta.

– Marg spunea că slujba se va ţine în holul firmei de pompe funebre. Nu se aşteaptă să vină prea multă lume.

– Doamne. Închise ochii. Am urât-o ca pe un cui în talpă, dar e pur şi simplu deprimant.

Gull închise apa şi dădu la o parte perdeaua.

– Ştii de ce ai nevoie?

Se întinse după un prosop.

– De ce am nevoie? Ah, lasă-mă să ghicesc.

– Minte obscenă. Ai nevoie de o tură cu maşina decapotabilă şi o îngheţată la cornet.

– Serios?

– Da, serios. Suntem în tura a treia pe lista de sărituri, aşa că putem face o plimbare până în oraş, să găsim un chioşc de îngheţată.

– Întâmplător chiar ştiu unul.

– Perfect. Şi arăţi bine. Ar trebui să-mi scot iubita la o îngheţată.

– Termină cu asta, Gull.

– Aha.

Îşi înfăşură prosopul în jurul taliei şi, cu apa încă picurând pe el, o prinse

şi o sărută.

– Mă uzi toată!

– Sex, sex, sex. Bine, dacă asta vrei.

Reuşi să-i alunge tristeţea, făcând-o să râdă. Îl împinse în spate.

– Vreau îngheţată. Cum Gull îi udase deja maioul, îl prinse de obraji şi îl sărută din nou. Mai întâi, îmbracă-te, domnule mână-spartă. Mă duc să întreb la biroul de Operaţiuni, să mă asigur că avem liber câteva ore.

Mai multe fotografii cu Dolly Brakeman, de la naştere până la ultimele zile dinaintea morţii, erau expuse într-un şir menit să semene cu un zâmbet. Lângă ele fuseseră aşezaţi trandafiri roz cu rămurele de floarea miresei. Sicriul, închis, era acoperit cu o pătură de un roz feminin, cu crizanteme albe peste capacul lucios şlefuit.

Cum o ajutase pe Irene comandând florile pe care aceasta şi le dorise, Ella îi trimisese crini roz şi albi. Observă că şi alţii trimiseseră flori, şi acel omagiu mărunt copleşea aerul din încăpere cu parfumuri.

Irene, palidă şi cu ochii pustii într-un negru de o sobrietate absolută, era aşezată pe canapeaua de un vişiniu sumbru alături de sora ei, o femeie pe care Ella o cunoştea puţin, venită din Billings cu soţul ei. Bărbatul era aşezat, ţeapăn şi posomorât, pe o canapea identică, aflată în celălalt capăt al încăperii înguste, lângă Leo.

Din difuzoare se auzea încet muzică religioasă. Nimeni nu vorbea.

În toată viaţa ei, îşi spuse Ella, nu mai văzuse niciodată un testament atât de trist al unei vieţi scurte, curmate violent.

Ella traversă încăperea şi prinse mâinile fără vlagă ale prietenei ei.

– Irene.

– Florile arată bine.

– Aşa e.

– Apreciez că te-ai ocupat de asta în locul meu, Ella.

– N-a fost nici un deranj.

Sora lui Irene o salută din cap pe Ella, apoi se ridică pentru a se aşeza lângă soţul ei.

– Fotografiile sunt minunate. Ai ales bine.

– Lui Dolly i-a plăcut dintotdeauna să fie fotografiată. Chiar şi când era copil, privea direct spre cameră, spuse Irene când Ella se aşeză lângă ea. Nu ştiu cum să fac asta. Nu ştiu cum să-mi îngrop fiica.

Fără a spune nimic – ce ar fi putut să spună? – Ella îşi petrecu braţele în jurul lui Irene.

– Am fotografii. Nu mai am decât o mulţime de fotografii. Cea de aici, cu Dolly şi copilul, e ultima pe care o am. Sora mea Carrie va aduce copilul în curând. M-a ajutat mult că a venit din Billings. O va aduce pe Shiloh. Ştiu că Shiloh nu va înţelege, nici nu-şi va aminti, dar m-am gândit că ar trebui să fie prezentă.

– Bineînţeles. Ştii că mă poţi suna oricând, pentru orice.

– Nu ştiu ce să fac cu lucrurile ei, cu hainele ei.

– Am să te-ajut eu cu astea când vei fi pregătită. Uite că vine reverendul Meece.

Mâinile lui Irene se strânseră peste cele ale Ellei.

– Nu-l cunosc. E bine că l-ai rugat să vină să oficieze slujba, dar…

– E un om bun, Irene. Va fi bun cu Dolly.

– Leo n-a vrut nici un preot. Nu după ce… Ochii i se umplură de lacrimi din nou. Nu pot să mă gândesc la asta acum. Am să înnebunesc dacă mă gândesc la asta acum.

– Nu te gândi. Aminteşte-ţi de fata frumoasă din fotografii. Dă-mi voie să-l aduc pe reverendul Meece. Cred că îţi va oferi alinare. Îţi promit.

Deşi nu prea frecventa biserica, Ellei îi plăcea Meece şi manierele lui blânde. Irene avea nevoie de blândeţe acum.

– Îţi mulţumesc mult că faci asta, Robert.

– Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti. E o zi grea, spuse el privind sicriul. Genul de zi care zguduie credinţa unei mame. Sper să o pot ajuta.

În vreme ce-l conduse spre Irene, Ella văzu intrând trei profesori din personalul şcolii. „Slavă Domnului“, îşi spuse. Venise cineva. Lăsând-o pe Irene cu Meece, se îndreptă spre ei pentru a îndeplini sarcinile de întâmpinare, căci sora mai mare a lui Irene nu părea dispusă sau capabilă să preia asupra ei acel rol.

Se retrase când apăru sora mai mică a lui Irene aducând bebeluşul, însoţită de soţul ei şi de cei doi copii ai lor:

– Carrie, vrei să iau eu copilul? Cred că Irene are nevoie de tine.

Când oamenii începură să se strângă în grupuri, discutând în şoaptă, Ella legănă în braţe orfanul dolofan, cu ochi luminoşi.

Iar Leo se ridică în picioare.

– N-aveţi ce căuta aici. N-aveţi nici un drept să veniţi aici.

Tonul scandalizat aduse un tremur de plâns pe buzele lui Shiloh. Ella îi murmură câteva cuvinte pentru a o linişti şi, când se întoarse, văzu micul contingent venit de la bază.

– După ceea ce aţi făcut? După cum v-aţi purtat cu fata mea? Afară cu voi. *Afară* dracului cu voi!

– Leo. De cealaltă parte a încăperii, Irene se cufundă în pernele canapelei. Opreşte-te! Opreşte-te!

Acoperindu-şi faţa cu mâinile, izbucni în hohote răguşite.

Ignorându-l pe Leo, Marg se îndreptă direct spre Irene, se aşeză pentru a o îmbrăţişa şi a o lăsa pe Irene să plângă pe umărul ei.

– Domnule Brakeman.

Irene văzu un tânăr cu faţa roşie şi părul blond înaintând cu o expresie de îndârjire întipărită pe chip, la fel de aspră ca pumnii lui Leo.

– Copilul acela e şi din sângele meu la fel de mult ca dintr-al dumneavoastră, iar Dolly a fost mama lui. N-a trecut nici un an de când mi-am îngropat fratele. Amândoi am pierdut pe cineva, iar Shiloh e tot ceea ce ne-a mai rămas. Am venit să-i aducem un omagiu mamei lui Shiloh.

Culoarea lividă din obrajii lui Leo nu făcu decât să se adâncească. Preţ de o clipă oribilă, Ella îşi imagină cel mai rău deznodământ posibil. Pumni, sânge, haos. Apoi locotenentul Quinniock şi o femeie interveniră, şi teama licări pentru scurt timp în ochii lui Leo.

– Stai departe de mine, îi spuse acesta tânărului.

Matt, înţelese Ella. Matt Brayner.

– Ăla e unchiul tău, şopti Ella. Ăla e unchiul Matt. E în regulă acum.

Leo le întoarse spatele, se îndepărtă de ei cât de mult îi permitea spaţiul restrâns al încăperii şi îşi încrucişă braţele pe piept.

Ella se apropie de Matt.

– Vrei s-o ţii? Aş vrea s-o scot pe Irene câteva minute, să respire puţin aer curat.

– Mi-ar face plăcere.

Ochii lui Matt se umplură de lacrimi când copilul întinse o mână durdulie spre faţa lui.

– Seamănă cu Jim puţin, şopti Lynn. Nu crezi, Matt? Că seamănă cu Jim?

Matt înghiţi un nod, aprobând din cap, şi-şi plecă fruntea pentru a-şi lipi obrazul de cel al lui Shiloh.

– Vino cu noi, Irene. Cu ajutorul lui Marg, Ella o ridică pe Irene în picioare. Vino cu noi puţin.

În vreme ce o conduseră afară pe femeia care hohotea, Ella auzi vocea blândă a lui Meece învăluind tensiunea apăsătoare din încăpere.

Rowan linse îngheţata de căpşune, bucurându-se de zgomotele produse de pietoni şi de traficul de pe stradă, în vreme ce se plimba cu Gull.

– Asta nu e îngheţată adevărată, îi spuse ea.

– Îngheţata de alune cu sirop de arţar nu numai că e o îngheţată adevărată, ci e şi una foarte masculină.

– Arţarul se foloseşte pentru sirop. E ca un condiment. E ca muştarul. Ai mânca îngheţată de muştar?

– Sunt deschis la orice arome, chiar şi la femininul tău *parfait* de căpşune.

– Asta e reconfortant.

Aşa cum fusese şi drumul cu maşina, îşi spuse. Se plimbaseră îndelung, fără ţintă, pe drumurile întortocheate, iar acum o luaseră pe jos, încet, fără o intenţie anume, în umbra verde a copacilor de pe bulevard, îndreptându-se spre unul dintre parcurile oraşului.

Având la dispoziţie două dintre pauzele de patru ore, Rowan putea să se deconecteze, să se relaxeze. Câtă vreme telefoanele din buzunare nu îi anunţau că trebuie să se întoarcă la bază.

Deocamdată avea să savureze doar momentul de răgaz, îngheţata, compania şi raritatea fericită a unei după-amiezi de vară în care să fie liberă.

– Nu o să te contrazic în legătură cu îngheţata ta de arţar, fiindcă ai avut o idee cu adevărat bună. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă eram în pântecul monstrului, iar acum uite-ne aici, plimbându-ne relaxaţi ca nişte turişti.

– Faptul că am trecut prin prima face cu atât mai valoroasă cealaltă.

– Știi ce, dacă nu prindem nici un foc ar trebui să terminăm în seara asta concursul nostru de băut tequila. Putem lua o sticlă de băutură bună înainte să ne întoarcem.

– Vrei doar să mă îmbeţi şi să profiţi de mine.

– Nu trebuie să te îmbăt ca să fac asta.

– Mă simt dintr-odată ieftin şi uşor de cucerit. Îmi place.

– Poate reuşim să-l atragem şi pe Cards în concurs. I-ar prinde bine ceva care să-i distragă atenţia.

Îi descrisese lui Gull situaţia pe drumul spre oraş.

– Scrisoarea e o idee bună. Ar trebui s-o pună în aplicare.

– Eventual ai putea să-l ajuţi.

– Eu?

– Te pricepi la cuvinte frumoase.

– Nu cred că el ar vrea să joc rolul lui Cyrano pentru Roxanne a lui.

– Vezi? Îşi înfipse un deget în braţul lui şi adoptă un accent grosolan. Tu eşti dintr-ăla de învaţă din cărţi.

– Rowan?

Ridică privirea când îşi auzi numele. Cu un sentiment de jenă, uşor tulburată şi neştiind sigur ceea ce avea să urmeze, Rowan lăsă jos îngheţata.

– A, da. Bună.

Ella rămase aşezată pe bancă.

– Mă bucur să te văd. Am auzit că te-ai întors azi-dimineaţă. Ella reuşi să-i zâmbească lui Gull. Sunt Ella Frazier, o prietenă a tatălui lui Rowan.

– Gulliver Curry. Veni spre ea, îi întinse mâna liberă. Ce faceţi?

– Sincer? Nu prea bine. Tocmai m-am întors de la înmormântarea lui Dolly, care a fost cât se poate de îngrozitoare. Am vrut să uit de asta ieşind la o plimbare, apoi m-am gândit că pot face acelaşi lucru stând jos. E atât de frumos aici. Dar nu funcţionează.

– Cum de te aflai… Doamna Brakeman lucrează la şcoala ta, îşi aminti Rowan.

– Da. Ne-am împrietenit în ultimul an sau cam aşa.

– Cum se… E stupid să întreb cum se simte, dacă e bine. Nu are cum să fie bine.

– Nu e, şi cred că e loc de şi mai rău. Poliţiştii erau şi ei acolo şi l-au luat pe Leo la secţie să-l interogheze după înmormântare. Irene trăieşte un coşmar. E greu să priveşti un prieten trecând prin aşa ceva şi să ştii că nu poţi face aproape nimic să ajuţi. Și îmi pare rău. Se scutură de gânduri şi clătină din cap. Voi aţi ieşit să vă bucuraţi de puţin timp liber, care sunt sigură că e foarte rar şi preţios, iar eu sunt plină de tristeţe.

– Aveţi nevoie de îngheţată, decise Gull. Ce aromă?

– O, nu, eu…

– Îngheţata, repetă el, reduce în mod garantat tristeţea. Ce aţi dori?

– E mai bine să-ţi alegi ceva, îi spuse Rowan. Altfel se va tot ţine de capul tău.

– De mentă cu fulgi de ciocolată. Mulţumesc.

– Mă întorc într-un minut.

Situaţia era şi mai jenantă acum, îşi spuse Rowan în vreme ce Gull porni în fugă în direcţia chioşcului de îngheţată.

– Presupun că ai văzut grupul venit de la bază.

– Da. Leo a început să facă o scenă, care s-ar fi putut termina urât. A fost implicat Matt, apoi a intervenit poliţia şi totul s-a sfârşit într-o tensiune îngrozitoare, resentimente, durere, furie înăbuşită. Şi ajunge. Închise ochii. Pur şi simplu ajunge cu toate astea. Nu vrei să stai jos? Ştii că încântătorul tău bărbat nu şi-a luat tălpăşiţa doar ca să-mi aducă îngheţată, ci şi ca să ne lase singure câteva minute.

– Probabil. Îi place să pună lucrurile în mişcare.

– E un tip superb, solid şi blând totodată. E o combinaţie atrăgătoare la un bărbat. Ella se întoarse pe bancă, ajungând faţă în faţă cu Rowan. Te deranjează persoana mea şi relaţia mea cu tatăl tău.

– Nu te cunosc.

– Nu, aşa e. Eu simt că te cunosc, cel puţin o idee, fiindcă Lucas vorbeşte tot timpul despre tine. Te iubeşte atât de mult şi e atât de mândru de tine. Trebuie să ştii că nu există nimic ce n-ar face pentru tine.

– E reciproc.

– Ştiu asta. După cum ştiu şi că dacă i-ai impune să aleagă între tine şi mine, nu aş avea nici o şansă.

– Nu am de gând să…

– Lasă-mă doar să termin, fiindcă nu mă cunoşti, iar în momentul de faţă nici nu mă placi în mod deosebit. De ce-ar trebui s-o faci? Fiindcă avem ocazia asta, am să-ţi spun că tatăl tău e cel mai minunat, mai înduioşător şi mai extraordinar bărbat pe care l-am cunoscut vreodată. Eu am făcut primul pas, el era atât de timid. O, Doamne. Îşi apăsă o mână pe inimă, iar chipul îi deveni radios în jocul de lumini şi umbre al soarelui. Sperasem că vom avea ocazia să ne cunoaştem, să ieşim împreună, să ne bucurăm unul de compania celuilalt. Şi aşa a şi fost. Dar nu m-am aşteptat niciodată să mă îndrăgostesc de el.

Luptându-se cu zeci de emoţii care se băteau cap în cap, Rowan se uită ţintă la îngheţata ei ce se topea.

– Eşti atât de tânără. Şi ştiu că tu nu crezi că eşti. Dar eşti atât de tânără, şi probabil ţi-e imposibil să înţelegi cum poate cineva de vârsta mea să se îndrăgostească la fel de intens, de profund şi de înspăimântător precum cineva de vârsta ta. Dar aşa s-a întâmplat, şi ştiu unde se află puterea, Rowan. Sper că-mi vei acorda o şansă.

– El niciodată nu a… Nu a avut pe nimeni de la mama mea încoace.

– Ştiu. Asta mă face foarte, foarte norocoasă. Uite că se întoarce Gull. De unde stau eu acum aş zice că suntem amândouă foarte norocoase.

Gull îşi plimbă privirea peste chipul lui Rowan înainte de a se întoarce spre Ella.

– Poftim.

– Te-ai mişcat repede.

– I se spune Picioare-Iuţi.

Neştiind prea bine ce să creadă, Rowan începu să lingă picăturile ce se scurgeau din cornetul ei.

– Mulţumesc. După ce gustă prima dată Ella zâmbi, gustă din nou. Ai avut dreptate, asta chiar mai risipeşte din tristeţe. Stai în locul meu, spuse ridicându-se. Cred că acum pot să scap de tot de asta cu o plimbare. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine, Rowan.

– Da. Și mie.

„Oarecum“, îşi spuse Rowan, în vreme ce Ella se îndepărtă.

Gull se aşeză, privind în urma ei.

– E sexy.

– Dumnezeule! La vârsta ei, ar putea să-ţi fie mamă.

– Și mătuşa mea e sexy. Nu e obligatoriu pentru un tip să vrea să se culce cu o femeie ca să admită că e sexy.

– Mi-a spus că e îndrăgostită de tatăl meu. Ce-ar trebui să răspund la aşa ceva? Ce să fac în privinţa asta? Ce să simt?

– Poate că are gusturi bune la bărbaţi. O bătu uşor pe coapsă. Trebuie să-i laşi pe copiii ăştia nebuni să-şi lămurească singuri treburile. Oricum, prima mea impresie – chiar dacă scurtă – e că îmi place.

– Fiindcă e sexy.

– Faptul că e sexy e un alt aspect. Stătea aşezată aici, deplângând pierderea suferită de o prietenă, îngrijorată pentru acea prietenă şi de ceea ce s-ar putea s-o mai aştepte încă. Empatie şi compasiune. E furioasă pe Leo Brakeman, ceea ce denotă bun-simţ şi lipsa ipocriziei. Ți-a spus ce simte pentru tatăl tău, chiar dacă e destul de clar că pe tine nu te încântă toată povestea dintre ei. Asta a presupus curaj şi sinceritate.

– Ai putea să fii managerul ei de campanie. Rowan se lăsă pe speteaza băncii. A aruncat mingea în terenul meu, iar asta a fost o mişcare deşteaptă. Eu am puterea. Deci poţi adăuga şi inteligenţa la lista ei de virtuţi.

– Ai prefera să-l vezi pe tatăl tău cu o tipă proastă, egoistă, cu sufletul rece şi ipocrită?

– Nici tu nu eşti prostovan. La dracu’, hai să cumpărăm două sticle de tequila. Mi-ar prinde bine un tovarăş bun de beţie la noapte.

– Cine zice că sunt un tovarăș bun de beţie?

Rowan trecu pe la Matt când se întoarseră la bază şi îl găsi aşezat pe marginea patului, legându-şi şireturile la ghetele de alergare.

– Am auzit că a fost destul de neplăcut.

– Aşa a fost, dar ar fi putut fi mai rău. Oare de ce vrea să dea vina pe mine şi pe L.B. şi, Doamne, pe Marg şi Lynn, fiindcă Dolly a fost dată afară? Și-a făcut-o cu mâna ei.

Bun, îşi spuse ea, era furios, nu melancolic.

– Fiindcă oamenii sunt groaznici şi în general vor ca orice e groaznic să fie din vina altcuiva.

– La nenorocita de înmormântare? Începe să ţipe şi se ne ameninţe la înmormântarea fiicei sale?

– La înmormântarea mamei mele, părinţii ei au refuzat să vorbească chiar şi cu mine. Şi au refuzat într-un mod foarte zgomotos.

– Ai dreptate. Oamenii sunt groaznici.

– O să organizăm un concurs de băut tequila în sala de recreere mai târziu. Şi tu eşti în a treia tură de sărituri. Îţi plătesc eu taxa de înscriere.

Replica ei îl făcu să zâmbească.

– Ştii că nu pot concura cu tine la capitolul ăsta. Ies la o tură de alergare. S-a mai răcorit puţin. Îşi puse şapca. Am avut ocazia să văd fetiţa, oricum, şi chiar am ţinut-o în braţe câteva minute. Mă gândesc că părinţii mei ar trebui să discute cu un avocat despre custodie şi toate cele.

– Asta e o decizie dificilă, Matt.

Matt smuci scurt cozorocul şepcii, aşezându-l în poziţia potrivită, şi se încruntă spre Rowan.

– Şi ei îi sunt rude de sânge. Nu vreau să-i fac rău doamnei Brakeman. Cred că e o persoană de treabă. Dar dacă prostovanul ăla pe care l-a luat de soţ ajunge la închisoare, cum o să poată avea grijă de Shiloh singură? Cum o să-şi permită să plătească toate lucrurile de care are nevoie Shiloh din salariul ei de bucătăreasă la cantina şcolii?

– E o situaţie grea şi, ei bine, ştiu că i-ai dat deja bani lui Dolly pentru copil.

Expresia ochilor lui albaştri deveni rece.

– Sunt banii mei şi sângele meu.

– Ştiu asta. A fost frumos din partea ta că ai vrut să contribui la costurile legate de creşterea lui Shiloh, că i-ai luat astfel locul lui Jim.

Matt se relaxă puţin.

– Am făcut ceea ce era corect.

– Şi nu e întotdeauna uşor să faci ceea ce e corect într-o situaţie dificilă. Cred că mie mi-ar fi teamă că, dacă aş aduce avocaţi, lucrurile s-ar complica şi mai mult. Cel puţin, în momentul de faţă.

– Nu strică să discute problema. Toată lumea ar trebui să facă ceea ce e cel mai bine pentru copil, nu?

– Aşa ar trebui. Eu… probabil nu sunt persoana potrivită să-mi dau cu părerea despre lucruri de genul ăsta. Poate, nu ştiu, Matt, dacă mama ta ar veni aici… dacă ea şi doamna Brakeman ar discuta despre toate aspectele, ar putea găsi cea mai bună soluţie, cea mai corectă.

– Poate. Seamănă cu un Brayner, ştii? Fetiţa? Chiar şi Lynn a spus-o. Trebuie să mă gândesc la asta.

Probabil că aşa era, decise Rowan când Matt ieşi să alerge. Matt, familia lui, soţii Brakeman, toţi aveau să fie nevoiţi să se gândească la acea problemă. Dar ştia ce însemna să fii copilul despre care vorbea toată lumea.

Nu era situaţie uşoară.

Capitolul 22

Rowan îl privi pe Dobie înghiţind cu greu păhărelul cu numărul zece. Ochii îi deveniseră sticloşi după cel de-al optulea, iar acum obrajii îi căpătară o nuanţă palidă de verde bolnăvicios.

– Cu ăsta sunt douăzeci.

– Am numărat zece, Dobie, îi spuse Cards, însărcinat oficial să ţină scorul.

– Eu văd dublu, deci sunt douăzeci.

Râzând ca un nebun, aproape se răsturnă de pe scaun.

Janis, însărcinată să toarne băutura, umplu păhărelul cu numărul unsprezece pentru Yangtree.

– Experienţa, spuse acesta, şi-l dădu lin pe gât. Ea e cheia.

Rowan rânji, linse sare de pe dosul palmei, apoi îşi bău păhărelul până la fund.

– Aş vrea să-i mulţumesc celui care va sfârşi în curând ca învins pentru că a făcut cinste cu băutura excelentă.

– Cu plăcere.

Gull dădu pe gât paharul cu numărul unsprezece.

– Mă mai ţine unul. Stovic ridică paharul, dovedi că într-adevăr mai putea – înainte de a se prăbuşi grămadă pe podea.

– Afară din joc.

Cards tăie numele lui Stovic de pe panou.

– Nu sunt afară. De pe podea, Stovic flutură o mână. Sunt pe deplin conştient.

– Dacă îţi părăseşti scaunul fără a anunţa o pauză de mers la baie, eşti afară din joc.

– Cine a părăsit scaunul?

– Haide, Fierăstrău.

Gibbons îşi trecu mâinile pe sub braţele lui Stovic şi îl scoase târându-l de sub masă.

Dobie ajunse până la cel de-al treisprezecelea păhărel înainte de a se da bătut.

– De vină e băutura asta străină, asta e. Ar fi trebuit să fie whisky local.

Coborî de pe scaun, se târî pe mâini şi genunchi şi se întinse lângă Stovic, care sforăia.

– Începători. Yangtree dădu pe gât numărul paisprezece, apoi puse capul pe masă şi gemu. Mamă.

– Vrei să spui unchiule? întrebă Cards, iar Yangtree reuşi să ridice în aer degetul mijlociu.

Rowan şi Gull se înfruntară într-o luptă strânsă până când Janis împărţi ultimul păhărel între ei.

– Doar atât mai e, s-a terminat.

– Ar fi trebuit să cumpărăm trei sticle. Rowan închise un ochi pentru a se concentra şi ciocni paharul cu Gull. Numărăm până la trei?

Cei încă rămaşi conştienţi în încăpere numărară, apoi aplaudară când fu înghiţită şi ultima picătură.

– Scorul final e egalitate, anunţă Cards.

– Sunt mândră să vă cunosc. Janis îşi lăsă câte o mână pe fiecare umăr. Şi vă urez mult succes cu mahmureala de mâine.

– Gull nu suferă de aşa ceva.

El zâmbi, puţin stupid, privind-o pe Rowan în ochi.

– Asta s-ar putea să fie excepţia. Să mergem să facem mult sex beat înainte să ne trosnească.

– În regulă. Sex beat pentru toată lumea! Îşi flutură mâinile prin aer şi-l lovi în faţă pe Yangtree, care abia mai reuşea să stea treaz. Ups.

– Nu, aveam nevoie de asta. E toată lumea încă în viaţă?

– N-ar putea face atâta zgomot dac-ar fi morţi. Rowan arătă spre Stovic şi Dobie, care sforăiau la unison, în timp ce se ridică în picioare clătinându-se. Urmează-mă, armăsare.

– Eu sunt cu blonda.

Gull se împletici în urma ei.

– Putem face asta. Rowan încercă neîndemânatic să-i dezbrace cămaşa când Gull trânti uşa cu bocancul din cea de-a treia încercare. Imediat ce se opreşte camera din învârtit.

– Prefă-te că o facem într-un carusel.

– Goi la carnaval.

Râzând sălbatic, reuşi să-i înfrângă rezistenţa nasturilor, dar începu să se legene. Când Gull se întinse s-o prindă, se prăbuşiră amândoi zgomotos pe podea.

– Cred că asta a durut, dar e mai bine aici jos din cauza gravitaţiei.

– Bine. Se desprinse de ea şi începu să se chinuie cu hainele ei. Ar trebui să facem concursuri de băut tequila în pielea goală. Atunci n-ar mai trebui să ne dezbrăcăm după.

– Şi doar acum te-ai gândit la asta. Hopa-sus! Ridică braţele pentru a-l ajuta să-i scoată cămaşa. Dă-mi, dă-mi.

Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui, braţele în jurul gâtului lui, apoi îşi lipi gura de a lui.

Pasiunea ardea între ei prin ceaţa alcoolului, aprinzându-le simţurile. Lumea se învârtea şi se răsturna, dar ea rămânea pe loc, înlănţuită în jurul lui.

Încătuşat, răspunse dorinţei disperate a gurii ei, mişcându-se la unison, până simţi că avea să înnebunească.

Lanţurile se rupseră. Ea se rostogoli deasupra lui, muşcându-l, înlănțuindu-l, încălecându-l, după care se rostogoli din nou de pe el.

– Dezbracă-te, îi porunci. Facem concurs.

Traseră de pantofi şi de haine într-o cursă gâfâită. Nici nu-şi aruncară bine hainele, că și săriră unul pe celălalt. Luptându-se acum, cu pielea umedă şi alunecoasă, se rostogoliră pe podea. Coatele şi genunchii li se loviră, dar Rowan continuă să râdă. Lumina lunii îi polei în argint pielea înrourată, făcând-o strălucitoare şi preţioasă, irezistibilă.

Cu răsuflarea tăiată de plăcere, înnebunită de dorinţa ameţitoare, Rowan îşi dădu capul pe spate când Gull o pătrunse.

– Ia-mă acum.

Iar el o luă, posedând-o și dăruindu-se, în vreme ce ea cerea mai mult, nesățioasă. Rowan avea impresia că sărea direct în inima văpăii. Goni pe valul de pasiune, până când pur şi simplu se simți cu totul consumată de ea.

– Sunt într-un carusel, murmură ea. Încă se mai învârte. Rămâi chiar aici.

De data aceasta îl trase în braţele ei înainte de a adormi amândoi.

Un alt foc o trezi, focul ce ucidea, ce vâna şi distrugea. Tuna în spatele ei, scurmând pământul în vreme ce ea alerga. Fugi prin pustietatea arsă, dar focul continuă s-o vâneze, gonind-o până în cimitirul unde morţii zăceau pe pământ, neîngropaţi. Aşteptând-o.

Ochii lui Jim se rotiră în orbitele craniului carbonizat.

– M-a ucis.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău.

– Nu conteneşte. Febra dragonului nu conteneşte. Nu s-a terminat. Vor urma şi alţii. Focul nu-l poate şterge. Dar cu siguranţă poate încerca.

Din spatele ei dragonul răsuflă, iar răsuflarea lui o aprinse ca pe o iască.

– Hei, hei. Gull o ridică în capul oaselor, scuturând-o de umeri. Trezeşte-te.

Ea îl împinse, părând să se sufoce, dar el o strânse mai puternic. Gull nu o putea vedea clar, dar o simţea, o auzea. Tremurul şi fiorii, sudoarea rece, şuieratul aerului când se chinuia să respire.

– Ai avut un coşmar. Vorbi mai calm acum. Unul urât. S-a terminat.

– Nu pot respira.

– Poţi. Respiri, dar prea repede. Ai să intri în hiperventilaţie dacă o ţii tot aşa. Calmează-te, Rowan.

Ea clătină din cap, dar Gull începu să-i maseze umerii, avansând spre gât, unde muşchii erau rigizi ca nişte sârme.

– E un atac de panică. Știi asta. Lasă-ţi restul organismului să-şi revină. Încetineşte.

Îi văzu ochii acum, când propria lui vedere se obişnui cu întunericul, iar aceştia erau mari ca nişte planete. Rowan îşi apăsă o mână pe piept unde, îşi imagină Gull, presiunea o zdrobea ca o nicovală.

– Expiră prelung. Expiră prelung, inspiră lent. Aşa. Menţine ritmul. Fă-o din nou, calmează-te. Eşti bine. Ţine-o tot aşa, inspiră şi expiră. Merg să-ţi aduc nişte apă. Îi dădu drumul şi se întoarse spre frigiderul ei, de unde luă o sticlă. Nu înghiţi pe nerăsuflate, o avertiză. Facem totul lent. Când ea înghiţi lacom prima gură, Gull îi aplecă sticla în jos. Uşurel.

– În regulă. Rowan sorbi din nou, mai încet. Se opri, se concentră din nou asupra respiraţiei, controlând-o mai bine, tremurând mai puţin. Uau.

El o atinse pe obraz şi se aplecă spre ea, sprijinindu-şi fruntea de a ei. Fu scuturat violent de un fior pe care îl înăbuşise.

– M-ai speriat al naibii de tare.

– Ne-am speriat amândoi. N-am ţipat, nu?

Aruncă o privire spre uşă când puse întrebarea.

Era de aşteptat din partea ei, îşi spuse Gull, să-şi facă griji ca nu cumva să se facă de râs în faţa celorlalţi din echipă.

– Nu. Era ca şi cum ai fi încercat să ţipi şi n-ai fi putut.

– Eram în flăcări. Îţi jur că-mi puteam simţi pielea arzând, simţeam mirosul părului meu luând foc. Îngrozitor.

– Cât de des ai astfel de coşmaruri?

Acum că trecuse criza, putea s-o răsfeţe puţin – ceea ce-i aducea şi lui alinare. Prin urmare, îşi puse uşor buzele pe fruntea ei, apoi se mută pentru a-i masa spatele şi umerii.

– Nu aveam de obicei coşmaruri. Sau doar cele obişnuite cu monştrii din dulap, din când în când, în copilărie. Dar am început să am coşmaruri după Jim. Revăd săritura, apoi cum l-am găsit. Au fost mai rare peste iarnă, dar au reînceput să apară după debutul sezonului. Și devin din ce în ce mai rele.

– Ai mai găsit o victimă a focului, o persoană pe care o cunoşteai. Asta a contribuit la intensificarea lor.

– A început să-mi vorbească în vise – avertizări criptice. Știu că doar mintea mea pune cuvinte în gura lui, dar nu reuşesc să înţeleg.

– Ce-a spus în noaptea asta?

– Că nu s-a terminat. Vor urma şi alţii. Presupun că sunt îngrijorată că aşa va fi, şi probabil asta e tot.

– De ce eşti îngrijorată?

– Doamne, Gull, cine nu e?

– Nu, spune-mi exact.

– Să-ţi spun exact la cât o fi acum ceasul, dimineaţa devreme, după ce m-am zvârcolit până am suferit un atac de panică?

Iritarea din tonul ei îl calmă.

– Da.

– Nu *ştiu*. Dacă aş şti, aş… Dolly şi Latterly, e evident că ei au legătură cu asta. Șansele să fi dat amândoi peste un piroman ucigaş sunt practic nule. Dacă am avea de-a face cu cineva care ucide la întâmplare, ăsta ar fi un motiv serios de îngrijorare. Dar nu e cazul, şi probabil au să-l închidă pe Brakeman pentru toată povestea. Dar…

– Dar ţi-e greu să accepţi ipoteza că ar fi capabil să incendieze cadavrul propriei fiice. La fel şi mie.

– Da, dar asta e cea mai logică variantă. Află că Dolly nu doar minte, ci se şi tăvăleşte cu preotul. Se ceartă pe tema asta, el o ucide – într-un acces de furie, din greşeală, cum o fi. Intră în panică, face tot restul. Ceva se rupe în el.

Îşi aminti cum i se scurgeau lacrimile pe obraji.

– Trage în noi, îl ucide pe Latterly. Caz închis.

– Atâta că tu nu prea crezi varianta asta. Prin urmare…

– Prin urmare, repetă ea şi râse înfundat.

– Corect. Prin urmare, tu ai coşmaruri în care Jim – care are legătură cu tine şi cu Dolly – rostește ceea ce tu gândeşti deja, cel puţin la un nivel subconştient.

– Mulţumesc, doctor Freud.

– Şi cu asta ţi-au expirat cele cincizeci de minute ale şedinţei. Ar trebui să profiţi de cele câteva ore de somn care ne-au mai rămas.

– Încă suntem pe podea. Podeaua a fost cât se poate de grozavă, dar pentru somn patul e mai bun.

– Atunci mergem în pat.

Se ridică şi o prinse de mână pentru a o trage sus. Apoi, pentru a o face să râdă, o luă pe sus în braţe.

Iar ea rîse.

– Poate am dat jos câteva kilograme sezonul ăsta, dar tot nu sunt uşoară.

– Ai dreptate. O lăsă să cadă pe pat. Data viitoare mă ridici tu pe mine. Se întinse lângă ea. Un lucru e sigur, se pare că visul tău urât a alungat orice potenţială mahmureală din mine.

– Întotdeauna vezi partea bună.

Gull o cuibări în braţele lui, mângâind-o blând pe spate până o simţi adormind.

După ședința de dimineață, Rowan îşi luă porţia de alergare, apoi făcu un antrenament cu greutăţi şi o şedinţă de yoga în compania lui Gull. Fu nevoită să admită că a avea pe cineva care putea ţine pasul cu ea, şi chiar mai mult, făcea mai interesantă rutina zilnică.

Intrară împreună în sala de mese, unde Dobie stătea cu umerii plecați peste o farfurie cu pâine prăjită şi un pahar în care Rowan recunoscu faimosul remediu pentru mahmureală al lui Marg.

– Mmm, ia uite ce cârnaţi mari şi graşi. Rowan făcu să zdrăngăne plita când puse vasul înapoi. Nimic nu se compară cu grăsimea de porc dimineaţa.

– Am să te ucid de îndată ce reuşesc să mă mişc fără să-mi explodeze capul.

– Eşti mahmur? îl întrebă ea dulce. Vai, eu mă simt *grozav*.

Poate că exista o durere surdă, sâcâitoare la baza craniului, dar ţinând cont de toate cele petrecute, era un preţ mic de plătit.

– Am să te ucid pe tine şi toată familia ta. Şi animalele tale de companie.

Rowan se mulţumi să rânjească, aşezându-se în faţa unei farfurii pline.

– Nu prea ai poftă de mâncare în dimineaţa asta?

– M-am trezit pe podea lângă Stovic. S-ar putea să nu mai mănânc niciodată.

– Cum se simte Stovic? întrebă Gull.

– Ultima dată când l-am văzut avea ochii injectaţi şi se târa spre apartamentul lui. Dacă mai pun vreodată mâna pe un pahar de tequila, împuşcaţi-mă. Ar fi un act de caritate.

– Bea aia, îl sfătui Rowan. N-o să te facă să sari în sus de bucurie cântând un cântec vesel, dar va mai atenua din durere.

– E maro. Şi cred că se mişcă ceva în pahar.

– Ai încredere în mine.

Când Dobie luă sosul Tabasco pe care Lynn îl păstra pe masă pentru el, Rowan dădu să-i spună că nu va avea nevoie de el – apoi zâmbi în sinea ei şi îşi tăie o bucată de cârnat.

Dobie turnă o cantitate generoasă de sos în licoare, dădu rapid din cap, pregătindu-se sufleteşte.

– Până la fund, anunţă.

Închizând ochii, goli paharul rapid.

Şi deschise brusc ochii mari, în vreme ce chipul îi trecu de la un cenuşiu de mahmureală la un roşu homar.

– Sfinte Sisoe de foc!

– Arde ca o lampă de sudură. Sufocându-se de râs, Rowan mai luă o înghiţitură din cârnat. S-ar putea să-ţi pârjolească şi nişte neuroni când te arde, dar îţi goneşte ca focul în sânge. Ai fost purificat, copile.

– N-o să-l apuce glosolalia, nu? întrebă Gull.

– Sfinte Sisoe de foc. Asta *da*, băutură. Are nevoie doar de un strop de whisky. Pfui, mă face să transpir.

Fascinat, Gull urmări broboanele de sudoare apărând pe faţa roşie a lui Dobie.

– Dă afară toate toxinele, presupun. Ce naiba conţine?

– Marg refuză să divulge secretul. Te pune să începi cu un mic dejun N-şi-M – Nurofen şi Mişcare – cu un pahar mare de apă, apoi bei asta, mănânci pâine prăjită şi mai bei nişte apă.

– A zis că trebuie să-mi fac şi tura de alergare.

– Da. Rowan dădu din cap spre Dobie. Şi până la prânz te vei simţi în general mai om şi vei fi în stare să mănânci. Cineva ar trebui să-l târască pe Stovic până aici – şi pe Yangtree. Bună, Cards, spuse Rowan când acesta intră. Ce-ar fi să-i aduci pe amărâţii de Stovic şi Yangtree până aici ca să putem turna în ei câte o doză din antidotul pentru mahmureală al lui Marg?

Cards nu spuse nimic până nu se aşeză pe scaunul de lângă Marg şi îl întoarse spre ea.

– L.B. tocmai a primit veşti de la poliţişti. Agenţii forestieri au găsit o armă de foc pe jumătate îngropată la câţiva metri de locul unde a fost găsită maşina preotului. I-au verificat seria. E una dintre armele lui Brakeman.

– Ei bine. Cu mişcări lente, întinse marmeladă de afine pe o chiflă. Cred că asta lămureşte răspunsul la întrebare.

– S-au dus să-l aresteze dimineaţa asta. E dus şi el, e dusă şi camioneta lui.

Câteva picături de marmeladă se scurseră de pe cuţitul ei când Rowan rămase cu privirea aţintită la el.

– Adică nu în sensul că e dus la muncă.

– Nu. Se pare că şi-a luat echipamente de campare, o armă automată, o carabină, două pistoale, şi al naibii de multă muniţie. Soţia lui a declarat că nu ştie unde s-a dus, nici măcar că se pregătise de plecare. Nu ştiu dacă poliţiştii o cred sau nu, dar din câte spune L.B. nimeni nu pare să aibă nici cea mai vagă idee unde se află.

– Credeam… am auzit că urmau să-l ridice ieri, după înmormântare.

– Pentru a-l interoga, da. Dar are avocat şi, până nu găseau arma, nu aveau nimic împotriva lui pentru rahatul ăsta.

– Pentru numele lui Dumnezeu! explodă Gull. Nu-l ţineau sub supraveghere?

– Nu ştiu. Habar n-am de nimic în treaba asta, Gull. Dar L.B. spune că vrea să rămâi la bază, Ro, în afară de cazul în care trebuie să intervenim la un incendiu. Vrea să rămâi înăuntru cât de mult posibil până ştim ce naiba se întâmplă. Și nu vrea să audă văicăreli în privinţa asta.

– O să lucrez în atelier.

– Îl vor prinde, Ro. Nu le va lua mult.

– Sigur.

Cards o bătu stingher pe braţ.

– Merg să-i aduc pe Yangtree şi Stovic. O să ne distrăm privind cum le iese fum pe urechi când vor bea remediul pentru mahmureală.

În liniştea ce urmă ieşirii lui Cards, Dobie se ridică şi îşi turnă cafea.

– Îţi spun asta fiindcă simt un mare respect pentru tine. Și fiindcă Gull simte mai mult de-atât pentru tine. Dacă eu mi-aş lua tălpăşiţa să mă ascund pe dealurile de acasă, dacă aş avea echipamentul necesar – la naiba, chiar şi fără el, cu o armă de foc bună şi un cuţit bun – aş putea trăi acolo luni întregi. Nu m-ar găsi nimeni dacă n-aş vrea să fiu găsit.

Rowan se forţă să continue să mănânce.

– Îi vor găsi camioneta, poate, dar nu-l vor găsi şi pe el. Îşi va pierde urma în Bitterroots sau în Munţii Stâncoşi. Soţia lui îşi va pierde casa. A ipotecat-o pentru a-i plăti eliberarea pe cauţiune, iar nenorocitul tocmai a încălcat-o. Nu am crezut că el ar fi criminalul – sau nu în cazul lui Dolly. Acum fuge şi şi-a lăsat soţia şi nepoata în voia sorţii. Le-a abandonat.

– Sper s-o dea în bară. Rowan se ridică în picioare împingând înapoi scaunul. Sper s-o dea în bară şi să-l prindă, şi să-l arunce într-o gaură pentru tot restul vieţii. Eu o să fiu în atelier, să cos nişte borsete nenorocite.

După ce Rowan ieşi tropăind, Dobie îşi turnă trei linguriţe cu vârf de zahăr în cafea.

– Cum vrei să acționezi în treaba asta, fiule?

– Raţional vorbind, nu cred că Brakeman are de gând să mai vină pe-aici şi nici nu-şi bate capul cu Rowan în momentul de faţă.

– Îhî. Cum vrei să acționezi?

Gull ridică privirea. Uneori cea mai neaşteptată persoană devenea cel mai de încredere prieten.

– Când suntem la bază, va trebui să stea cineva cu ea în orice clipă. Să ne asigurăm că are suficient de lucru înăuntru. Dar are nevoie să iasă. Dacă o obligăm să rămână în vizuină, va exploda. Cred că o să schimbăm rutina. De regulă, alergăm dimineaţa devreme. Vom începe să alergăm seara.

– Dacă toată lumea ar purta şepci şi ochelari de soare ar fi ceva mai greu de distins persoanele de la distanţă. Problema e că femeia asta are o constituţie deosebită. E o calitate pe care pur şi simplu nu poţi s-o ascunzi. Presupun că n-ar fi dispusă să se transfere la West Yellowstone sau poate în Idaho pentru o vreme.

– Nu. Ar considera că asta înseamnă să fugă. Să renunţe.

– Poate. Dar poate că nu, dacă ai merge şi tu.

– Încă nu a ajuns la punctul acela, Dobie.

Dobie strânse din buze, studiindu-l pe Gull în vreme ce-şi bău cafeaua.

– Dar tu ai ajuns?

Gull îşi coborî privirea spre micul dejun pe jumătate mâncat.

– Lua-i-ar dracul de lupini.

– Ce naiba-s lupinii?

Gull se mulţumi să clatine din cap.

– Da, eu am ajuns, spuse el, ridicându-se în picioare. Pe toţi dracii!

Sudistul, Gibbons şi Janis intrară, încă transpiraţi după sesiunea de pregătire fizică, chiar în clipa în care Gull ieşi furtunos pe uşă.

– Ce-a fost asta? întrebă Gibbons.

– Staţi jos, băieţi şi fete, şi am să vă spun.

Fierbând de mânie, Gull îl căută pe L.B. şi îl găsi în faţa unui hangar, discutând cu unul dintre piloţi.

– Cum dracu’ s-a întâmplat asta?

– Crezi că eu n-am întrebat acelaşi nenorocit de lucru? îi aruncă L.B. în replică. Crezi că eu nu sunt furios?

– Nu mă interesează dacă eşti furios. Vreau nişte răspunsuri.

L.B. ridică degetul mare, se îndepărtă de hangar şi se îndreptă spre unul dintre aleile laterale.

– Dacă vrei să dai cuiva în cap, găseşte-ţi un poliţist. Ei sunt cei care au dat-o în bară.

– Vreau să ştiu cum.

– Vrei să ştii cum? Am să-ţi spun eu cum. L.B. luă o piatră cât palma şi o azvârli. Aveau doi poliţişti în faţa casei lui Brakeman. Rahat, probabil se uitau la reviste cu femei goale şi mâncau gogoşi.

Găsi o altă piatră, o azvârli şi pe aceea.

– Afurisitul de frate-meu e poliţist în Helena şi ştiu că el nu face rahaturi dintr-astea. Dar pe toţi dracii.

Gull se aplecă, culese o piatră și i-o oferi.

– Dă-i bătaie.

– Mulţumesc. După ce o aruncă, L.B. îşi roti umărul. Erau afară în faţa uşii, supraveghind casa. Camioneta lui Brakeman era într-o parte a clădirii, sub o tendă. Deci el o încarcă la un moment dat în toiul nopţii, apoi o împinge până în curtea din spate, taie o gaură de dimensiunea camionetei în nenorocitul de gard, apoi, împingând maşina, traversează curtea vecinului până la drum. Apoi Dumnezeu ştie unde s-a dus.

– Iar poliţiştii nu constată dispariţia camionetei decât azi-dimineaţă.

– Da, pe toţi dracii.

– În regulă.

– *În regulă?* Atâta tot?

– E un răspuns. Mă descurc mai bine când am răspunsuri. E în tura a treia de sărituri. Poţi să-i dai de lucru în biroul de Operaţiuni dacă suntem solicitaţi să intervenim cu tura unu sau doi?

– Da. L.B. luă încă o piatră, se uită absent la ea o clipă, apoi o lăsă din nou să cadă. Aşa m-am gândit să fac. Dar am vrut să aştept până se calmează.

– O să-i spun eu.

– Se știe că îl ucide pe mesager. De asta l-am trimis pe Cards, adăugă L.B. zâmbind uşor. De-abia a ieşit de pe lista de accidentaţi indisponibili aşa că m-am gândit că va fi blândă cu el.

– De asta eşti tu şeful.

Gull trecu pe la apartament să ia o Cola, se gândi un pic şi, deşi o considera cea mai jalnică formă de camuflaj în afară de o mustaţă falsă, luă nişte şepci şi două perechi de ochelari de soare.

În drum spre pod scoase telefonul şi îl sună pe Lucas.

Cum majoritatea celor din unitate îşi făceau antrenamentul fizic sau încă mai luau micul dejun, găsi doar o mână de oameni lucrând în atelier cu Rowan. Ea inspecta, din clin în clin, o voalură atârnată în turn.

– Sunt ocupată, spuse ea scurt.

Gull clătină sticla de Cola.

– Ştii că deja tânjeşti după ea.

– Sunt foarte ocupată.

Folosind o pensetă, curăţă câteva ace de pin prinse în ţesătură.

– Bine, am s-o beau eu. Deschise capacul. L.B. vrea să vii în biroul de Operaţiuni, dacă intervenim la un incendiu.

Rowan se răsuci brusc pe călcâie.

– Nu poate să mă ţină la sol.

– N-am spus asta. Eşti în a treia tură, deci în afară de cazul în care izbucneşte un holocaust, probabil nu vei sări la prima sirenă. Ai calificare de manager asistent de Operaţiuni, nu?

Rowan luă sticla de Cola și sorbi îndelung.

– Da. I-o dădu înapoi şi se întoarse la inspecţia ei. Mulţumesc că m-ai anunţat.

– Nici o problemă. În legătură cu situaţia asta…

– Nu am nevoie să fiu liniştită, protejată, consiliată sau…

– Doamne, mai taci!

Clătină din cap spre tavanul înalt de deasupra lor şi mai luă o gură de suc.

– *Tu* să taci.

Gull nu se putu abține să nu rânjească.

– Cine zice ăla e. Chiar vrei să te cobori atât de mult? Nu cred că Brakeman e problema ta.

– Nu sunt îngrijorată în privinţa lui. Pot să am grijă de mine însămi şi nu sunt proastă. Am destule de făcut ca să mă ţină ocupată aici, în sala de confecţii, în sala de sport, când nu intervin la un incendiu.

Cu gesturi meticuloase, îndepărtă o crenguţă, marcă o mică tăietură de doi centimetri și jumătate pentru a fi reparată, înainte de a coborî partea de sus a cupolei paraşutei pentru a examina părţile mai înalte.

– Noaptea trecută, Brakeman le-a scăpat printre degete poliţiştilor după ce și-a împins camioneta dintr-un capăt în celălalt al curţii din spate, a tăiat o gaură în gard și a traversat împingând maşina o altă curte până a ajuns la drum. Şi-a luat cu el toate cele necesare pentru a putea trăi în sălbăticie. Asta îmi arată că nici el nu e prost.

– Deci nu e prost. Bravo lui.

– Dar lasă arme, *de două ori*, astfel încât să fie găsite uşor. O armă automată înregistrată oficial pe numele lui, o carabină cu numele lui gravat pe ea. Asta e al naibii de stupid.

– Ai ajuns din nou să crezi că nu a făcut nimic din toate astea.

– Am ajuns din nou acolo. Aş prefera să nu fie aşa fiindcă, în varianta asta, nu avem nimic. Nu ştim cine sau de ce. Nu ştim cu adevărat. Pe de altă parte, mă gândesc şi că e puţin probabil să mai tragă cineva în tine sau în cineva de la bază. Puţin probabil nu e suficient, dar e o uşurare.

– Fiindcă ar fi stupid ca altcineva să tragă în mine când Brakeman e fugar, iar poliţiştii ştiu ce arme are cu el.

Nu, nu era proastă, îşi aminti singură, dar fusese prea furioasă pentru a gândi limpede. Gull, se părea, nu avea aceeaşi problemă.

– Dar dacă nu e el vinovatul, Gull, de ce-ar face cineva eforturi atât de mari să-i însceneze asta?

– Fiindcă Brakeman e un ticălos? Fiindcă e plauzibil? Fiindcă acel cineva vrea să-l vadă pus la pământ? Poate toate trei. Dar ideea e că trebuie să fii isteaţă – iar tu eşti –, dar nu e cazul să te agiți prea tare cu asta.

Ea aprobă din cap, inspectă suspantele paraşutei, apoi fantele de aeraj.

– Nu mă agitam. Sunt doar furioasă.

– Atunci subconştientul tău se agită.

– În regulă, în regulă.

Își continuă inspecția și marcă un şir de cusături desfăcute.

Gull o aşteptă până prinse eticheta de inspecţie.

– Cred că ar trebui să-l sun pe tata. Veştile vor ajunge şi la el şi va fi îngrijorat.

– Am vorbit cu el înainte să vin aici. Am discutat despre asta.

– A trecut pe-aici? De ce n-a…

– L-am sunat.

Rowan se întoarse rapid spre el.

– Ce-ai făcut? Ce te-a apucat să-l suni pe tata ca să discuţi asta înainte ca eu…

– Aşa se formează legăturile între bărbaţi. N-ai să înţelegi niciodată. Consider că femeile sunt la fel de capabile ca bărbaţii, merită salarii egale – şi că într-o bună zi, care ar trebui să vină mai devreme sau mai târziu, femeia potrivită ar putea şi ar trebui să se afle în fruntea lumii libere. Dar ele nu pot înţelege ritualurile de apropiere dintre bărbaţi, tot aşa cum nici bărbaţii nu pot înţelege de ce marea majoritate a femeilor sunt obsedate de pantofi şi de alte tipuri de încălţăminte.

– Eu nu sunt obsedată de pantofi, deci nu încerca să transformi discuţia într-o problemă culturală sau… sau de sex.

– Ai trei perechi de bocanci pentru sărituri. Două sunt suficiente. Ai patru perechi de pantofi sport. Din nou, două ar fi de-ajuns.

– Port cea de-a treia pereche de bocanci pentru sărituri ca să se înmoaie şi ca să nu mă jeneze când o să arunc prima pereche. Şi am patru perechi de pantofi sport fiindcă… Încerci să-mi distragi atenţia de la ceea ce contează.

– Da, dar nu am terminat. Ai şi ghete de drumeţie – două perechi, trei perechi de sandale şi trei perechi de pantofi cu toc foarte sexy. Iar asta doar la bază. Dumnezeu ştie ce mai ai în dulapul de acasă.

– Mi-ai numărat pantofii? Şi zici că eu sunt obsedată.

– Am pur şi simplu un simţ al observaţiei bine dezvoltat. Lucas vrea să îl suni când apuci. Să-i laşi un SMS sau un mesaj vocal dacă e în aer, şi va trece pe-aici diseară să te vadă. Îi place să ştie că îţi păzesc spatele. Şi tu l-ai păzi pe-al meu, nu? o întrebă, înainte ca Rowan să apuce să sară la el.

Iar ea oftă.

– Da. Mă înfrângi cu raţionamentul tău şi cu diatriba ta legată de pantofi. De care *nu* sunt obsedată.

– Ai totodată şi o duzină de perechi de cercei, fără să porţi vreuna dintre ele în mod obişnuit. Dar putem discuta despre asta altă dată.

– O, pleacă de-aici. Du-te să studiezi ceva.

– Ai putea să-mi dai o lecţie de asamblare. Vreau să mă pregătesc să obţin diploma.

– Poate. Întoarce-te peste o oră şi vom…

Când sună sirena, Rowan se dădu în spate.

– Presupun că nu. Trec în biroul de Operaţiuni.

– Te conduc până acolo. Poftim.

Îi întinse şapca şi ochelarii de soare, apoi şi le puse pe ale lui, în vreme ce

ea se încruntă spre ele.

– Ce-i asta?

– O deghizare. Îi rânji. Dobie vrea să le porţi. Hai să facem cum vrea, altfel s-ar putea să ne comande mustăţi false şi nasuri de clovn de pe internet.

Rowan îşi dădu ochii peste cap, dar îşi puse şapca şi ochelarii.

– Şi ce, asta ne face să arătăm ca doi gemeni? Unde ţi-s ţâţele?

– Le porţi tu şi dă-mi voie să-ţi spun că arată spectaculos.

– Nu te pot contrazice. Însă toată lumea ar trebui să înceteze să-şi mai facă griji pentru mine şi să îşi vadă de treburile lor.

Până la patru după-amiaza, Rowan ajunse să sară la un incendiu, făcându-şi treaba ei.

Capitolul 23

Iulie a fost o lună de foc. Fierbinte şi uscată, vegetaţia se lăsa cuprinsă de flăcări, aprinse de un fulger, print-un gest de neglijenţă, de o scânteie rătăcită luată pe sus de o pală de vânt.

Timp de optsprezece zile şi nopţi neîntrerupte trupa de paraşutişti Zulie sări şi se luptă cu flăcările. În Montana, Idaho, Colorado, California, cele două state Dakota, New Mexico. Trupurile lor slăbiră, învăţară să trăiască în durere, extenuare, cu răni, luptându-se în canioane, pe creste, în păduri.

Războiul neîntrerupt nu prea le lăsă timp să se gândească la ceea ce exista în afara focului. Eforturile poliţiştilor de a-l găsi pe Leo Brakeman, întinse pe o perioadă ce se apropia deja de trei săptămâni, contau prea puţin când duşmanul scuipa proiectile de foc de mărimea unor ghiulele sau se revărsa pe aripile vânturilor turbulente peste barierele create atât de greu.

Alături de echipa ei, Rowan urcă în fugă muntele Blackmore, ca un batalion ce ataca iadul. Lângă ea, un alt copac fu cuprins de vâlvătaie, scuipând tăciuni ca o ploaie de confetti în flăcări. Doborâră copacii aprinşi din mers şi tăiară cu fierăstrăul şi securea crengile aflate aproape de pământ pe care focul s-ar fi putut căţăra ca nişte şerpi.

„Nu putem să-l lăsăm să urce“, îşi spuse Rowan, în vreme ce tăiau şi săpau. „Nu putem să-l lăsăm să-şi formeze capul.“

„Nu putem să-l lăsăm să câştige.“

Prin urmare, urcară luptând pe muntele cuprins de flăcări, cu sudoarea prelingându-se în şiroaie sărate în aerul încins. Când Gull urcă pe front până la poziţia ei, Rowan îşi dădu jos bandana și-şi turnă apă pe gâtlejul dureros.

– Frontul rezistă. Arătă cu degetul mare peste umăr. Au reuşit să treacă de el câteva focuri secundare, dar le-am stins. Gibbons o să mai lase câţiva oameni acolo, ca să mai caute focuri, şi pe restul îi va trimite la tine.

– Bună treabă.

Mai luă o înghiţitură de apă, cercetând şi numărând tricourile şi căştile galbene ce se vedeau prin fum. În stânga lumea strălucea într-un portocaliu sinistru, și ocazional câte o limbă de foc lumina un chip asprit şi epuizat, scoţându-l în evidenţă.

În clipa aceea simţi că-i iubeşte, că-i iubeşte pe toţi cu o fervoare aproape religioasă. Fiecare chip şi trup, îşi spuse, fiecare băşică şi arsură.

Privirea i se lumină când poposi asupra lui Gull.

– Cea mai bună profesie din lume.

– Dacă nu te deranjează să rabzi de foame, să transpiri şi să înghiţi fum.

Rânjind, Rowan ridică pe umăr securea Pulaski.

– Pe cine-ar deranja asta? Ia-o înainte. Noi încă pregătim frontul aici, aşa că…

Se întrerupse şi îl prinse de braţ.

Ţâşnise din zidul portocaliu, biciuit de vânt. Conul de flăcări se învolbură şi dansă, ridicându-se în spirală în aer până la treizeci de metri. În doar câteva secunde, ţipând ca o cobe, distruse complet doi copaci.

– Tornadă de foc. *Fugi!* Arătă spre partea din faţă a frontului, în vreme ce vântul tornadei îi aruncă în faţă fierbinţeala de cuptor. Luă staţia radio şi, privind rotirea coloanei de flăcări, strigă echipajului: Urcaţi, urcaţi! *Mişcaţi-vă* fundurile. Gibbons, tornadă de foc pe flancul drept. Staţi *departe!*

Vârtejul se îndreptă mugind spre front, o masă de lumină aurie învolburată, pe cât de frumoasă pe-atât de înspăimântătoare, scuipând flăcări şi aruncând în aer resturi aprinse. Aerul explodă sub urletul lui, sub fierbinţeala sufocantă. Îl văzu pe Matt căzând, îl văzu pe Gull ridicându-l şi susţinându-i greutatea. Fără a scăpa din priviri tornada de foc, Rowan se mişcă, proptindu-şi umărul sub celălalt braţ al lui Matt.

– E doar glezna. Sunt bine.

– Mişcă-te! Mişcă-te!

Focul şerpui spre ei, unduindu-se. Nu aveau să reuşească nicidecum să fugă din calea lui, îşi spuse ea, nu cu Matt care se împiedica şi şchiopăta între ei. Prin spatele lui Matt, mâna lui Gull o prinse de cot şi, înţelegând, ea făcu acelaşi lucru.

Asta era. Chiar în timp ce gândi acest lucru, continuă să înainteze spre creastă. Nu aveau timp să apeleze la echipamentul de urgenţă, să se adăpostească.

– Acolo!

Gull o smuci, cu Matt între ei, spre dreapta, şi încă un preţios metru şi jumătate. O împinse mai întâi pe ea sub stânca imensă, apoi pe Matt, înainte de a se târî şi el dedesubt, în spatele lor.

Pietrele explodară, căzând pe pământ ca o ploaie de gloanţe. Prin fumul negru ca smoala, Rowan văzu un copac aprins prăbuşindu-se şi vărsând un potop de flăcări şi scântei.

– Respiră adânc şi superficial, Matt. Îl prinse de mână, strângându-l puternic. Ca într-un atac cu bombe incendiare.

– Asta a simţit şi Jim? Lacrimile şi sudoarea i se rostogoliră pe faţă. Asta a simţit?

– Scurt şi superficial, repetă ea. Prin bandană, exact ca într-o tranşee.

Timp de o clipă, apoi încă una, căldura ajunse la o asemenea intensitate nebună încât Rowan se întrebă dacă aveau să se aprindă şi ei pur şi simplu, ca un copac. Îşi eliberă cealaltă mână, o găsi pe cea a lui Gull şi o prinse.

Apoi vântul urlător tăcu.

– Se mai răcoreşte. Suntem bine. Suntem bine? repetă Rowan, într-o întrebare acum.

– Ce vezi? o întrebă Gull.

– Fumul începe să se subţieze puţin. Avem o grămadă de focuri secundare. Doar atât, fără zid, fără tornadă. Se întoarse cât de mult putu. Treci în spatele meu, Matt, ca să pot să văd. Se aplecă lângă Gull şi scoase prudent capul pentru a privi afară şi în sus. Nu a format coroană, nu a făcut zidul să se răspândească. A lăsat doar focuri secundare. Iisuse, Gull, iese fum din jacheta ta. O bătu cu ambele mâini, în vreme ce el se chinui să o scoată. Eşti ars? îl întrebă ea. Te-a atins?

– Nu cred. Se dădu în spate târându-se pe coate. Pământul e încă fierbinte. Aveţi grijă.

Rowan se târî afară şi puse mâna pe staţia radio. Îl auzi pe Gibbons strigându-i numele.

– Sunt Ro, Gull, Matt. Suntem bine. Suntem în siguranţă. E toată lumea în regulă? E toată lumea acolo?

– Acum da. Uşurarea îi inundă vocea. Unde dracu' sunteţi?

Rowan se ridică în picioare şi cercetă din priviri zona pentru a-i da cele mai bune coordonate posibile.

– Matt s-a accidentat la gleznă. Eu şi Gull ne putem ocupa de focurile astea mici, dar am abandonat cea mai mare parte a echipamentului când am fugit, aşa că… Nu mai contează, spuse, când auzi strigătele şi văzu bluzele galbene prin fum. Vine încoace cavaleria.

Dobie se apropie în fugă, urmat imediat de Trigger.

– Dumnezeule, de ce nu ne provocaţi tuturor un atac de cord şi să terminăm o dată treaba? Îl prinse pe Gull şi îl bătu pe spate. Tu ce dracu' ai păţit?

– Am dansat puţin cu diavolul. Ar fi bine să stingem focurile astea mici până nu ne trezim că suntem nevoiţi să fugim din nou.

Trigger se lăsă pe vine lângă Matt şi îi întinse o cască arsă şi făcută zob.

– Ţi-am găsit găleata pentru creier, şmechere. Eşti un mare norocos. Strânse capul lui Matt la pieptul lui, în semn de uşurare şi afecţiune. Eşti un ticălos norocos. Ia-ţi un suvenir.

Puse casca lângă Matt înainte de a porni în grabă să-l ajute pe Dobie să stingă focurile secundare.

– Hai să vedem ce-i cu glezna ta.

Rowan îngenunche să-i dezlege şiretul de la gheată.

– Am crezut că s-a terminat cu noi. Eu aş fi fost terminat dacă nu mă aduceaţi tu şi Gull până aici. Mi-aţi salvat viaţa. Aţi fi putut să vi le pierdeţi pe ale voastre încercând să mă salvaţi.

Rowan îi palpă blând glezna umflată.

– Suntem trupa Zulie. Dacă unul dintre noi cade, îl ridicăm. Nu cred că e ruptă. Doar luxată suficient de grav cât să-ţi aducă o scurtă vacanţă. Ridică privirea, îi zâmbi şi începu să-l bandajeze. Norocosule.

În pofida protestelor sale, Matt fu evacuat pe motive medicale, în vreme ce restul echipei forţă focul să dea înapoi, reuşind într-un final să-l stingă la primele ore ale dimineţii. Pentru curăţenie mai fu nevoie de încă o zi întreagă de săpat, tasat, udat.

– Te-ai oferit voluntar să rămâi şi să confirmi că incendiul a fost stins complet, îi spuse Rowan lui Gull.

– Trebuie să renunţ să mă mai tot ofer voluntar.

– Cu mine. Restul îşi strâng lucrurile şi pleacă.

– Nu-i un aranjament tocmai rău.

– Avem pachete de mâncare gata pregătită şi un izvor de munte cu apă rece în care zâna berilor a strecurat un bax de şase beri.

– Şi oamenii pretind că ea nu există.

– Ce ştiu ei? Am vrut să-l văd stins, până la capăt, şi să iau o pauză, cred. Deci eşti de-acord?

– Tu ce crezi?

– Atunci hai să facem o plimbare, să începem o verificare înainte să apună soarele.

Străbătură zona arsă în pas lejer, căutând urme de fum şi focuri înăbuşite.

– Am vrut să aştept până s-a terminat – de tot – înainte să aduc vorba de asta, începu Rowan. Nu cred că am fi supravieţuit acolo, în faţa tornadei de foc. Dacă n-ai fi observat stânca aia, dacă n-ai fi reacţionat rapid, am fi sfârşit toţi precum casca de-acum faimoasă a lui Matt.

– Nu intenţionez să te pierd. Oricum, dacă ai fi fost pe partea mea, ai fi văzut stânca.

– Sper că da. A fost superb, spuse după o clipă, cuprinsă de respect. Poate e o nebunie să spun asta, să gândesc asta despre ceva ce îşi doreşte foarte mult să te omoare, dar a fost superb. Coloana acea de foc ce se răsucea părea desprinsă dintr-o altă lume. Oarecum cred că aşa şi e.

– După ce vezi una, lucrurile se schimbă, fiindcă ştii că n-o poţi înfrânge. Fugi şi te ascunzi şi te rogi şi, dacă ajungi să supravieţuieşti, o vreme toate rahaturile din viaţa reală nu mai fac nici cât o ceapă degerată.

– O vreme. Cred că de-asta am vrut să rămân, să mai stau aici puţin. Ne aşteaptă o grămadă de rahaturi aco-lo. Leo Brakeman e încă acolo. Nu e o tornadă de foc, dar încă e acolo. Oftă zgomotos. De fiecare dată când suntem solicitaţi mă întreb dacă o să mai dăm peste vreun cadavru. Al lui sau al altcuiva. Fiindcă e acolo, undeva. Şi dacă nu a fost el cel care a stârnit toate aceste incendii, cel care a făcut-o – oricine-ar fi – e acolo undeva şi el.

– Au trecut trei săptămâni. E mult timp.

– Dar nu pare că a trecut şi s-a terminat.

– Nu. Nu pare că a trecut şi s-a terminat.

– Astea sunt rahaturile care ne aşteaptă, zise Rowan. Arătă cu mâna într-o direcţie. De ce nu o iei tu pe acolo şi eu pe aici? Vom străbate o suprafaţă mai mare, apoi ne vom reîntâlni la tabără. Se uită la ceas. Să zicem la şase şi jumătate.

– La timp pentru a servi cocktailuri şi aperitive.

Rowan ajunse înaintea lui înapoi în luminişul de lângă pârâul învolburat. Locul de campare, care fusese cu o seară în urmă un stup de albine foarte obosite şi foarte morocănoase, era cufundat acum într-o pace ca de biserică şi strălucea în razele soarelui ce apunea. Rowan îşi puse echipamentul grămadă, apoi verifică dozele de bere şi de Cola pe care L.B. i le paraşutase la cererea ei.

Prefera să bea aşa ceva, îşi dădu seama, în acel loc îndepărtat din munţi, decât o sticlă din cea mai fină şampanie în cel mai elegant restaurant din Montana.

De oriunde.

Se întoarse să-şi ia rucsacul cu efecte personale şi sticluţele de săpun lichid şi şampon.

Singură în lumina soarelui, îşi scoase ghetele, ciorapii, se dezbrăcă de toate hainele de lucru murdare. Pârâul abia dacă îi ajungea până la genunchi, dar fluxul rapid de apă rece îi oferea senzaţii divine. Se aşeză în apă, lăsând-o să curgă învolburată peste pielea ei, şi ridică privirea spre copacii înalţi şi cerul nesfârşit.

Se spălă pe îndelete, aşa cum ar fi făcut o altă femeie într-o baie fierbinte, parfumată şi înspumată, savurând răcoarea, senzaţia de curat, felul în care apa îndepărta rapid clăbucii de săpun.

Trăgându-şi picioarele la piept, îşi încolăci braţele în jurul lor, îşi sprijini obrazul pe genunchi şi închise ochii.

Îi deschise din nou când o umbră căzu asupra ei şi îi zâmbi leneş lui Gull. Până când văzu aparatul foto.

– Sper că nu mi-ai făcut poză astfel. Oare voi fi nevoită să-ţi stric jucăria aia?

– E pentru colecţia mea personală. Eşti un vis, Rowan. Zeiţa pârâului. Cum e apa?

– Rece.

Gull, urmându-i exemplul, îşi scoase ghetele.

– Mi-ar prinde bine o răcoreală.

– Ai întârziat. Trebuie să fie aproape şapte.

– Am ocolit puţin.

– Ai găsit focuri secundare noi?

– Nu, e totul în regulă. Dar am găsit astea.

Ridică o sticlă de apă în care erau flori de pădure.

– Ştii că n-ai voie să culegi flori aici.

Dar nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Dacă tot le-am văzut, m-am gândit că muntele se poate lipsi de câteva. Da, e destul de al naibii de rece, spuse, intrând în apă. E o senzaţie grozavă.

Rowan scoase sticla de apă pe care o îndesase între pietre şi i-o aruncă.

– Serveşte-te. Mă simt de parcă am fi singurii doi oameni din lume. N-aş vrea să fim singurii doi oameni din lume pentru prea mult timp – cine s-ar ocupa de gătit? –, dar e plăcut deocamdată.

– Am auzit păsări în zona arsă. Se întorc deja, măcar ca să vadă ce naiba s-a întâmplat. Iar în partea de pădure salvată, în celălalt capăt al poieniţei de unde am cules florile, am văzut o turmă de elani. S-ar putea ca noi să fim singurii oameni de aici, dar viaţa merge mai departe.

– O să mă îmbrac înainte să îngheţ.

Se ridică în picioare, cu apa scurgându-i-se pe corp şi soarele licărind pe ea, transformând picăturile în diamante minuscule.

– Uau, spuse Gull.

– Pentru asta, şi pentru sticla de flori de pădure, cred că ţi-ai câştigat o bere. Ieşi, tremurând acum, frecându-şi pielea pentru a o încălzi şi a o usca. La cină avem spaghete cu sos de carne, prăjitură cu fructe, biscuiţi, brânză topită şi cozonac.

– În momentul de faţă aş putea să mănânc carton şi tot aş fi fericit, deci asta sună minunat.

– Pregătesc focul de tabără, îi spuse ea îmbrăcându-se. Iar tu adu berea când ieşi din apă. Cred că băuturile noastre fine şi aperitivele vor consta din… Rahat.

– Aia nu vreau să mănânc, nici măcar acum.

– Nu te mişca. Sau mişcă-te – *foarte* rapid.

– De ce?

– Viaţa merge mai departe, inclusiv ursul ăla cu fundul mare de pe celălalt mal.

– O, la dracu’.

Gull se întoarse încet şi privi ursul care înainta greoi spre pârâu.

– S-ar putea ca asta să fie o îndeplinire a fanteziei tale, dar cred că ar trebui să ieşi din apă.

– Rahat. Aruncă ceva în el, sugeră Gull rămânând ascuns, croindu-şi drum discret prin apă.

– Cu ce să arunc, cu înjurături? Rahat, rahat, se uită spre noi.

– Adu una dintre securile Pulaski. Al naibii să fiu dacă o să sfârşesc mâncat de un urs când sunt în pielea goală.

– Sunt sigură că e o experienţă mai plăcută dacă eşti îmbrăcat. N-o să ne mănânce. Urşii mănâncă fructe şi peşti. Ieşi din apă ca să nu creadă că eşti un peşte foarte mare.

Gull ieşi şi rămase în picioare cu apa picurând de pe el, privind ursul care îl privea la rândul lui.

– Retrage-te. Încet. Probabil îi arde doar să se joace cu noi, dar, fă-o, pentru orice eventualitate.

Chiar în clipa în care Rowan se aplecă după echipament, ursul le întoarse spatele. Se ghemui, îşi făcu nevoile, apoi se întoarse greoi de unde venise.

– Ei bine, cred că asta ne-a arătat ce crede despre noi. Copleşită, Rowan se aşeză pe pământ, cutremurându-se de râs. Un bărbat adevărat l-ar urmări, l-ar face să plătească pentru insultă – ca să-ţi pot îngriji rănile apoi.

– Mare păcat că te-ai pricopsit cu mine. Gull îşi trecu ambele mâini prin

părul din care încă picura apa. Hristoase, cât de tare îmi doresc berea aia.

În ceea ce-l privea pe Gull, pastele la cutie şi berea servite lângă un foc de tabără care trosnea, în îndepărtata sălbăticie a muntelui, erau o cină la fel de romantică precum cea servită la lumina lumânărilor şi cu vin fin în pahare de cristal. Şi era cu mult mai distractivă decât activităţile tradiţionale asociate unui astfel de eveniment.

Rowan se relaxase pentru prima dată după câteva săptămâni, îşi spuse el, savurând rezultul unei munci bine făcute şi solitudinea naturii pe care o salvaseră.

– Familia ta obişnuieşte să facă excursii cu cortul? îl întrebă ea.

– Nu prea. Mătuşa mea e mai degrabă genul care îşi doreşte room-service. Eu mai mergeam cu nişte amici. O luam în sus pe coastă – făceam excursii cu maşina, ştii? Alegeam un loc. Eu mi-am dorit dintotdeauna să mă îndrept spre est, să o iau pe Appalachian Trail, dar între munca asta şi sala de jocuri încă n-am apucat s-o fac.

– Ar fi o excursie bună. Noi am stat în general în Montana ca să ne relaxăm. Sunt atât de multe aici, oricum. Tatăl meu se organiza astfel încât să primească două zile libere consecutive în fiecare vară şi mă ducea. Nu ştiam niciodată când avea să primească acele zile libere, deci totul era întotdeauna foarte spontan.

– Cu atât mai grozav, comentă Gull, iar Rowan îi întoarse un zâmbet radios.

– Chiar aşa era. Nu m-am gândit decât după ce m-am alăturat unităţii că excursiile în cort în sălbăticie nu ar fi fost poate prima lui alegere pentru a-şi petrece zile-le libere. Îmi imaginez că i-ar fi prins bine opţiunea de room-service.

– Copiii sunt prioritari, nu? Codul universal al părinţilor.

– Cred că aşa ar trebui să fie. Mă gândeam la Dolly şi la tatăl ei, mai devreme, şi la felul în care se certau. Oare relaţia lor defectuoasă a făcut-o să fie aşa cum era sau felul ei de-a fi a provocat o rupere a relaţiei?

– Rareori lucrurile sunt complet albe sau complet negre.

– Mai degrabă un amestec, consimţi Rowan. Câte puţin din fiecare. Nu te întrebi ce anume a făcut-o să se orienteze spre Latterly? Există destui bărbaţi necăsătoriţi cu care s-ar fi putut cupla. Iar el era cu vreo cincisprezece ani mai în vârstă decât ea şi nu tocmai arătos.

– Poate era o fiară în pat.

– Da, mâţa blândă şi aşa mai departe, dar trebuie să ajungi în pat ca să afli asta. Un bărbat căsătorit şi cu trei copii. Un om al lui Dumnezeu. Dacă într-adevăr intenţiona să-l atragă într-o căsătorie nu s-a gândit cum ar fi fost viaţa ei? Soţie de preot şi mamă vitregă pentru trei copii? Ar fi urât o astfel de viaţă.

– Se prea poate să fi vrut doar să demonstreze ceva. Un om al Domnului, căsătorit, tată a trei copii. Iar ea îşi spune că ar putea pune mâna pe el dacă ar vrea.

– Nu înţeleg acel gen de gândire, declară Rowan. Pentru o aventură de o

noapte, îmi imaginez că ar merge. Îţi arde de tăvăleală, cauţi un tip talentat într-un bar, alegi unul dintr-o turmă şi-l prinzi în laţ ca să-ţi faci pofta. Nu înţeleg cum poţi să distrugi o familie doar pentru a-ţi mai trece unul pe răboj.

– Fiindcă tu gândeşti ca tine. Gull deschise ultimele două beri. Chestia cu bărbatul mai în vârstă. Probabil el ar fi mai tentat să-i facă pe plac şi ar fi foarte recunoscător că o femeie de vârsta ei şi care arată ca ea îşi doreşte să se culce cu el. E un motiv destul de bun de infatuare pentru ambele părţi.

Rowan încuviinţă din cap.

– Să ştii că ai dreptate. Un tip puţin plictisit de căsnicia lui, o mamă tânără şi singură care are nevoie de cineva. E într-adevăr o reţetă. Desigur, din câte ştim noi, se poate ca Latterly să fi fost ca un câine în călduri, tăvălindu-se cu jumătate dintre femeile din congregaţia lui, iar Dolly era doar cea mai recentă.

– Dacă e aşa poliţiştii vor afla, dacă n-au făcut-o deja. Sexul nu rămâne niciodată neobservat.

– Poate vor fi terminat toată povestea asta până când ne întoarcem noi. Rupse o bucată de cozonac. Nimeni nu vorbeşte despre asta prea mult, dar toată lumea se gândeşte. L.B. în special, fiindcă el trebuie să se gândească la toată lumea, să-i evalueze pe toţi, să-şi facă griji pentru toţi.

– Da, are multe pe cap. Are o capacitate incredibilă de a jongla cu toate.

– În primul meu sezon, îl aveam pe Bootstrap. Era un tip OK, lucrurile decurgeau destul de calm, dar se simţea, chiar şi un boboc putea simţi asta, că mintea îi era deja pe jumătate concentrată asupra pensionării. Avea o cabană în statul Washington şi acolo îşi dorea să fie. Toată lumea ştia că era ultimul lui sezon. Păstra distanţa, dacă înţelegi ce vreau să spun, în special faţă de boboci.

Gull aprobă din cap şi gustă din cozonac – adevărată delicatesă.

– Nu voia să se apropie. Nu voia să se mai lege personal de alţi oameni.

– Cred că asta a contribuit considerabil la atitudinea lui. Apoi L.B. a preluat conducerea. Știi cum e el. El e şeful, dar e totodată unul dintre noi. Toţi ştiu că dacă simt nevoia să critice sau să se văicărească sau să se descarce, pot merge la el.

– Să bem pentru L.B.

– Ba bine că nu. Îşi aplecă puţin capul când ciocniră dozele de bere. Îmi place să fac sex cu tine.

Ochii de felină străluciră în lumina focului.

– E o concluzie neaşteptată pe care pot s-o susţin.

– Serios. Mi-am dat seama că sezonul s-a terminat pe jumătate şi n-am avut niciodată unul ca ăsta. Crime, incendieri premeditate, iadul pe pământ, iar eu fac sex cu regularitate.

– Să sperăm că ultimul element e singurul care se va regăsi şi în cea de-a doua jumătate.

– Clar. Ideea e, Gulliver, că, deşi îmi place mult să fac sex cu tine, sunt conştientă şi de faptul că dacă am înceta să mai facem sex…

– Muşcă-ţi limba.

– Dacă am înceta, continuă ea râzând, oricum mi-ar plăcea să stau în jurul focului cu tine şi să discut vrute şi nevrute.

– La fel şi eu. Atâta că eu vreau sexul.

– Comod pentru amândoi. Ceea ce face totul şi mai bine, cu mult peste sexul obişnuit, e că nu-ţi doreşti în secret să te afli altundeva. Să fii mai puţin prins de muncă, mai tentat să porţi lenjerie sofisticată.

Gull scoase un trabuc şi îl aprinse. Apoi suflă un fuior lung de fum.

– Îmi place lenjeria sofisticată. Doar ca să ştii.

– Nu te deranjează faptul că am participat la pregătirea ta şi că aş putea fi la un moment dat în situaţia de a-ţi da ordine la un incendiu.

Luă trabucul când Gull i-l oferi, savurând gustul înţepător.

– Fiindcă ştii cine eşti, iar asta contează. Nu pot să te joc pe degete, iar ăsta e un alt lucru care contează. Și mai e ceva ce n-am crezut că ar conta, fiindcă nu s-a întâmplat niciodată. Dar contează când se combină cu restul. Când e în amestec, cum ziceam mai devreme. Îmi aduci flori într-o sticlă.

– Mă gândesc la tine, răspunse el simplu.

Rowan trase din nou din trabuc, lăsându-şi timp ca emoţiile să se calmeze, apoi i-l dădu înapoi lui Gull.

– Știu, şi ăsta e un alt element nou sezonul acesta. Și mai e unul. Cred că ideea e, Gull, că şi eu am început să ţin la tine.

El se întinse s-o prindă de mână.

– Știu. Dar e plăcut să te aud spunând-o.

– Deşteptule care le ştii pe toate. Încă ţinându-l de mână, îşi lăsă capul pe spate, privind cerul împânzit de stele. Ar fi frumos să stăm aici câteva zile. Fără griji, fără întrebări.

– Ne vom întoarce după ce se încheie sezonul.

Ea nu putea privi atât de departe în viitor. Luna viitoare, îşi spuse, anul viitor? La fel de îndepărtate ca stelele. La fel de neclare ca fumul. Era întotdeauna mai bine, după părerea ei, să se concentreze pe momentul prezent.

Spre dimineaţă, Gull alunecă într-un vis în care înota sub o cascadă. Se aruncă adânc în cristalul albastru al lacului în care razele de soare poleiau cu dungi scânteietoare fundul aurit. Deasupra lui apa cădea peste apă într-un ropot constant, surd, în vreme ce Rowan, cu pielea ca de aur şi strălucitoare ca nisipul, cu ochii la fel de curaţi şi reci ca lacul, înotă spre el.

Braţele li se împletiră, gurile li se întâlniră, iar pulsul lui începu să bată în acelaşi ritm cu ropotul apei.

Întins lângă ea, cu mâna mângâindu-i leneş şoldul, Gull îşi spuse că încă mai visa. Se ridică spre suprafaţă, în vis, şi se trezi, dar apa îşi continuă ropotul.

Sunetul răsuna cu ecou în spaţiul restrâns al cortului când deschise ochii. Zâmbind în întuneric, o scutură uşor pe Rowan.

– Hei, auzi asta?

– Ce? Tonul ei, adormit şi iritat, se asortă ghiontului pe care i-l dădu în replică. Ce e? repetă ea mai lucidă. E ursul? S-a întors?

– Nu. Ascultă.

– Nu vreau să… E ploaie. Îl împinse cu mai multă forţă, luptându-se să se ridice. Plouă! Se târî spre ieşirea din cort, deschise clapa de la intrare. O, da, scumpule! Ploaie, ploaie, nu pleca. *Auzi* asta?

– Da, dar sunt puţin distras de priveliştе în momentul de faţă.

Îi surprinse o licărire în ochi, când Rowan aruncă o privire peste umăr şi rânji. Apoi ieşi din cort şi lăsă să-i scape un strigăt de bucurie lung şi sălbatic.

„Ce naiba“, îşi spuse el, şi ieşi după ea.

Rowan îşi aruncă braţele în aer, ridicând faţa spre cer.

– Asta nu-i furtună sau o aversă scurtă de ploaie. Asta e o ploaie serioasă, după cum îi spune bunicul meu. Şi cam era naibii cazul.

Îşi aruncă pumnii în aer, legănându-şi şoldurile şi dansă.

– Să te văd, Gulliver! Dansează! Dansează pentru a-l onora pe zeul ploii!

Iar Gull dansă cu ea, gol, în obscuritatea ploioasă a zorilor, apoi o trase înapoi în cort pentru a-l onora pe zeul ploilor după metoda lui.

Ploaia constantă, torenţială, udă pământul însetat şi îi udă şi pe ei cât îşi strânseră lucrurile. Rowan îşi păstră în permanenţă veselia.

– Poate e un semn, spuse ea în vreme ce ploaia li se scurgea de pe cozoroacele pelerinelor. Poate e unul dintre acele momente de cotitură şi înseamnă că ceea ce era mai rău din tot rahatul a trecut deja.

Gull îşi spuse că erau aşteptări cam mari pentru o singură ploaie bună într-o vară secetoasă – dar nu contesta niciodată speranţa.

Capitolul 24

Rowan refuză să se lase descurajată de vestea că Leo Brakeman încă nu fusese prins şi alese în schimb să vadă partea plină a paharului, în viziunea lui Gull: faptul că nu mai existaseră incendieri premeditate sau crime asociate în aproape o lună.

Poate că poliţiştii nu aveau să-l prindă niciodată, nu aveau să rezolve niciodată acele infracţiuni. Acest lucru nu schimba, şi nici nu avea să schimbe, viaţa ei.

În vreme ce ea şi Gull îşi strânseseră lucrurile pentru a se întoarce, o echipă de douăsprezece persoane intervenise la un incendiu în Shoshon, astfel că ajunseră înapoi pe lista de sărituri de îndată ce sosiră la bază.

Aceea era viaţa ei, îşi spuse ea în timp ce îşi despachetă şi reorganiză echipamentul. Antrenamente, pregătire, acţiune, apoi te spălai pentru a lua totul de la capăt.

În plus, când analiza imaginea de ansamblu, nu se putea plânge. Sezonul se apropia de luna august, iar ea nu suferise accidentări, reuşise să-şi păstreze o greutate optimă, care să-i permită să lupte, slăbind doar vreo patru kilograme şi jumătate, şi reuşise să justifice încrederea lui L.B. în ea dovedindu-se un şef de brigadă demn de încredere pe frontul incendiului. Cel mai important era faptul că reuşise să contribuie şi ea la salvarea a nenumăraţi acri de vegetaţie sălbatică.

Faptul că fusese în stare să realizeze atâtea lucruri *şi* să construiască ceea ce, trebuia să recunoască, devenise o adevărat relaţie, era motiv de bucurie, nu de pesimism.

Decise aşadar să sărbătorească oferindu-şi ceva dulce şi păcătos de la popotă.

O găsi pe Marg afară, recoltând ierburi aromatice în aerul răcoros şi umed.

– Am adus ploaia cu noi, îi spuse Rowan. Ne-a urmărit până aici. Nu s-a oprit până nu am zburat peste Missoula.

– E prima dată în câteva săptămâni când n-am fost nevoită să ud grădina. Dar pământul a absorbit imediat toată apa. Vom avea nevoie de mai multă. Ne-a adus şi nenorociţii de ţânţari.

Marg pocni unul în timp ce ridică de jos coşul. Se stropi pe mâini cu puţină soluţie de protecţie împotriva insectelor, făcută personal în casă, se dădu

pe faţă cu ea, iar aerul se îndulci cu mireasmă de eucalipt şi busuiocul-cerbilor.

– Cred că vii după mâncare.

– Orice conţine mult zahăr.

– Te pot rezolva eu. Marg îşi aplecă într-o parte capul. Arăţi destul de bine pentru o femeie care s-a plimbat câteva ore prin ploaie.

– Mă simt destul de bine şi cred că ăsta e motivul.

– Iar asta n-are nici o legătură cu un anumit paraşutist arătos cu ochi verzi?

– Ei bine, s-a plimbat cu mine. Nu a stricat deloc.

– E o mică sursă de bucurie pentru mine. Ajunsă înăuntru, Marg puse coşul cu ierburi pe blatul de lucru. Să urmăresc poveştile de dragoste. A ta, a tatălui tău.

– Nu ştiu dacă e… A tatălui meu?

– Am dat peste Lucas şi prietena lui la focurile de artificii, apoi i-am întâlnit din nou, acum câteva zile, la pepinieră. Ea îl ajuta să aleagă câteva plante.

– Plante? Te referi la tatăl meu? Lucas „grădinarul neîndemânatic“ Tripp?

– Chiar el. În timp ce vorbea, Marg tăie o felie uriaşă de prăjitură Pădurea Neagră. Ella îl ajută să amenajeze un strat de flori. Unul mic pentru început. Era interesat şi de copaci.

– Copaci? Vrei să spui… Rowan desenă un arc cu degetele arătătoare. Ei haide. Talentele de grădinar ale tatălui meu încep şi se termină cu tunsul peluzei.

– Lucrurile se mai schimbă. Aşează prăjitura şi un pahar înalt de lapte în faţa lui Rowan. Aşa şi trebuie, altfel toţi am rămâne exact unde suntem. Mă bucur să-l văd luminându-se de entuziasm pentru ceva ce nu are legătură cu paraşute sau motoare. Ar trebui să fii fericită pentru asta, Rowan, mai ales că, în prezent, pe-aici au început să fie din ce în ce mai puține motive de bucurie.

– Pur şi simplu nu ştiu, asta-i tot. De ce nu e în regulă să rămâi exact unde eşti dacă eşti într-un loc bun?

– Chiar şi un loc bun cade pradă rutinei, mai ales dacă te afli acolo singur. Scumpo, singur şi însingurat sunt cuvinte cu aceeaşi rădăcină. Mănâncă-ţi prăjitura.

– Nu înţeleg cum ar putea tatăl meu să se simtă însingurat. Se întâmplă mereu atâtea lucruri în viaţa lui. Are atât de mulţi prieteni.

– Şi nimeni alături când stinge luminile – până de curând. Dacă nu îţi dai seama cât de mult mai fericit e de când a cunoscut-o pe Ella înseamnă că nu eşti atentă.

Rowan scotoci în minte după un răspuns, apoi observă chipul lui Marg când aceasta se întoarse să spele ierburile în chiuvetă. Era evident că nu fusese atentă nici aici, îşi dădu seama, altfel ar fi remarcat tristeţea.

– Ce s-a întâmplat, Marg?

– O, doar vremuri grele. Mai grele pentru unii. Știu că probabil nu te-ar deranja dacă Leo Brakeman nu ar mai apărea sau n-ar mai da nici un semn

vreodată. Și nu te învinovățesc deloc pentru asta. Dar o termină psihic pe Irene.

– Dacă Leo se întoarce, sau dacă îl găsește poliția, probabil va fi închis. Nu știu dacă asta e mai bine pentru ea.

– E întotdeauna mai bine să știi. Între timp, a fost nevoită să-și mai ia un loc de muncă, fiindcă salariul de la școală nu e suficient să-i acopere cheltuielile. Mai ales că a ipotecat casa pentru cauțiunea lui. Și, cum lucrează atât de mult, nu se poate ocupa de copil.

– Dar familia ei n-o poate ajuta să iasă la liman?

– Nu suficient, cred. E vorba de bani, dar e vorba și de timp, de energie, de motivație. Ultima dată când am văzut-o părea epuizată, devenise un schelet. E gata să se dea bătută, și nu știu cât va mai reuși să reziste.

– Îmi pare rău, Marg. Sincer. Am putea organiza o chetă. Presupun că n-ar fi decât o soluție temporară, dar copilul e al lui Jim. Toată lumea ar face tot ceea ce poate.

– Sincer, Ro, nu cred că ar accepta asta. Pe lângă toate celelalte, femeia e măcinată de rușine până în străfundul sufletului. Ceea ce au făcut soțul și fiica ei aici o apasă. Nu cred că ar putea accepta bani din partea noastră. O cunosc pe Irene de când eram copii și aproape că nu mă putea privi în ochi. Asta îmi sfâșie sufletul.

Rowan se ridică, mai tăie o felie de prăjitură, mai mică, și turnă o cană cu lapte.

– Stai jos. Mănâncă niște prăjitură. Vom rezolva problema, adăugă. Întotdeauna există o cale de a rezolva o problemă dacă insiști suficient de mult.

– Așa sper, dar nu știu cât timp va mai putea rezista Irene.

Când Ella se întoarse la parter, Irene era tot așezată pe canapea, cu umerii gârboviți și privirea abătută. Deliberat, Ella își întipări un zâmbet relaxat pe față.

– A adormit. Jur că e cel mai dulce bebeluș, Irene. Atât de veselă și de luminoasă.

Nu menționă timpul pe care îl petrecuse împăturind hainele murdare și punându-le deoparte în coșul de lângă pătuț sau dezordinea pe care o remarcase în casa de obicei curată a lui Irene.

– Mă face să-mi doresc mai mulți nepoți, continuă Ella cu o veselie hotărâtă. Merg să ne fac niște ceai.

– Bucătăria e un dezastru. Nici nu știu dacă am măcar ceai. Nu am mai ajuns pe la magazin.

– Mă duc să văd.

Vasele stăteau vraf în chiuveta micii bucătării pe care Ella o găsise întotdeauna atât de confortabilă și de încântătoare. Dulapurile aproape goale și frigiderul în care bătea vântul aveau nevoie evidentă de o refacere a proviziilor.

Asta, cel puțin, era ceva ce putea face.

Găsi o cutie cu plicuri de ceai, apoi puse ceainicul pe foc. Când începu să umple mașina de spălat vase, Irene intră târându-și picioarele:

– Sunt prea obosită să mă rușinez de starea propriei mele bucătării sau că

te văd spălându-mi vasele.

– Nu ai de ce să te ruşinezi şi ar fi o insultă pentru prietenia noastră dacă ai face-o.

– Înainte eram mândră de casa mea, dar acum nu mai e cu adevărat casa mea. Aparţine băncii. E doar un loc în care locuiesc, până nu voi mai sta aici.

– Nu spune aşa ceva. Ai să treci cu bine prin asta. Eşti doar epuizată. De ce nu mă laşi să iau eu copilul o zi sau două, să-ţi oferi şansa de a-ţi trage sufletul? Ştii că mi-ar plăcea foarte mult. Apoi am putea sta la o discuţie şi, dacă mi-ai da voie, am putea analiza situaţia ta financiară, să vedem dacă nu există ceva…

Se întrerupse când se întoarse şi văzu lacrimile rostogolindu-se pe obrajii lui Irene.

– Oh, îmi pare rău. Îmi pare rău.

Abandonând vasele, străbătu în grabă bucătăria şi o cuprinse pe Irene în braţe.

– Nu pot s-o fac, Ella. Pur şi simplu nu pot. Nu mai am energie să lupt. Nu mai am motivaţie.

– Eşti doar atât de obosită.

– Aşa e. Sunt obosită. Copilului îi ies dinţii, şi când se agită noaptea rămân întinsă şi-mi doresc să înceteze pur şi simplu. Să tacă doar, să-mi lase un strop de răgaz. O dau oricui e dispus s-o ia pentru câteva ore, cât lucrez, şi chiar cu munca suplimentară pe care o fac nu voi reuşi să achit ratele la casă dacă nu renunţ la altceva.

– Dă-mi voie să te ajut.

– La ce să mă ajuţi? Să-mi plătesc facturile, să-mi cresc nepoata, să-mi păstrez casa? Nici măcar cuvintele aspre nu aveau vlagă. Pentru cât timp, Ella? Până se întoarce Leo, dacă se întoarce? Până iese din închisoare, dacă ajunge în închisoare?

– Să te ajut cu orice ai nevoie pentru a trece cu bine peste asta, Irene.

– Ştiu că ai cele mai bune intenţii, dar nu mă văd trecând peste asta. Am vrut să-l cred. E soţul meu şi am vrut să-l cred când mi-a spus că n-a făcut nimic din toate astea.

Neavând nimic de spus, Ella tăcu, în vreme ce Irene îşi plimbă privirea prin încăpere.

– Acum m-a lăsat aici, m-a lăsat singură, şi când a plecat a luat de pe card banii de care am atâta nevoie. Ce să cred acum?

– Stai jos aici, la masă. Ceaiul e un nimic, dar tot e ceva.

Irene se aşeză, privind pe fereastră curtea în care îi plăcuse cândva să îşi facă de lucru. Curtea pe care soţul ei o folosise pentru a fugi, pentru a o abandona.

– Ştiu ce spun oamenii, chiar dacă nu deschid gura să spună astfel de lucruri în prezenţa mea. Leo l-a ucis pe reverendul Latterly, iar dacă l-a ucis pe el probabil a ucis-o şi pe Dolly. Carne din carnea lui şi sânge din sângele lui.

– Oamenii spun şi gândesc multe lucruri urâte, Irene.

Oasele feţei lui Irene ieşeau în evidenţă sub pielea ei, ce îmbătrânise cu zece ani în decursul a doar două luni.

– Acum sunt una dintre ei. Poate nu sunt pregătită să o spun, dar o gândesc. Ştiu că el şi Dolly obişnuiau să se certe, strigau unul la celălalt, îşi spuneau lucruri îngrozitoare. Cu toate astea… el a iubit-o. Ştiu asta. Îşi coborî privirea spre ceaiul pe care Ella îl puse în faţa ei. Poate a iubit-o prea mult. Poate mai mult decât am iubit-o eu. De aceea îl dureau mai tare lucrurile pe care le făcea şi le spunea ea. Îl dureau mai tare pe el decât pe mine. Dragostea se poate transforma, nu? Se poate transforma în ceva întunecat într-o clipă.

– La întrebările astea nu ştiu răspunsurile. Dar ştiu că nu le poţi găsi în disperare. Cred că cel mai bun lucru pentru tine acum ar fi să te concentrezi asupra copilului şi asupra ta, să faci tot posibilul pentru a crea cea mai bună viaţă pentru amândouă, până obţii acele răspunsuri.

– Asta şi fac. Am sunat-o pe doamna Brayner azi-dimineaţă, înainte de a merge la serviciu. Cealaltă bunică a lui Shiloh. Ea şi soţul ei vor veni cu maşina din Nebraska şi o vor lua pe Shiloh cu ei.

– O, Irene.

– Aşa e cel mai bine pentru ea. Îşi şterse o lacrimă. Copila aceea minunată merită o viaţă mai bună decât îi pot oferi eu în prezent. Ea e cea nevinovată în toată povestea asta, singura dintre noi care chiar e. Merită o viaţă mai bună decât una în care s-o las cu prieteni şi vecini aproape toată ziua, în care abia reuşesc să am grijă de ea şi când sunt aici. În care nu sunt sigură că-i pot oferi un acoperiş deasupra capului, cu atât mai puţin să-i cumpăr haine sau să plătesc medicul pediatru.

Vocea i se sparse şi ridică ceaşca de ceai, sorbind puţin din el.

– M-am rugat pentru asta şi m-am sfătuit cu reverendul Meece. E bun la suflet, Ella, aşa cum mi-ai spus.

– El şi biserica lui te-ar putea ajuta, începu Ella, dar Irene clătină din cap.

– Ştiu în adâncul sufletului că nu-i pot oferi lui Shiloh o viaţă bună după cum stau lucrurile acum şi nu pot s-o ţin la mine ştiind că are o familie care poate s-o facă. Nu pot s-o ţin lângă mine întrebându-mă dacă bunicul ei e motivul pentru care nu are mamă.

Ella se întinse peste masă şi o prinse de mâini pe Irene.

– Ştiu că nu e o decizie pe care s-o fi luat uşor. Ştiu cât de mult o iubeşti, cu adevărat, pe copila aceea. Aş putea face ceva pentru tine? Orice?

– Nu ai spus că a fost o decizie greşită, sau egoistă, sau o dovadă de slăbiciune. Asta mă ajută. Inspiră adânc, mai bău puţin ceai. Cred că sunt oameni buni. Iar ea a spus – Kate, o cheamă Kate – că vor rămâne în Missoula câteva zile ca Shiloh să apuce să se obişnuiască şi cu ei. Şi că vom face eforturi împreună ca să rămânem toţi prezenţi în viaţa lui Shiloh. Eu… le-am zis că pot lua toate lucrurile bebeluşului, pătuţul ei şi toate cele, dar ea a răspuns că nu, nu voiam să păstrez pătuţul? Să-l păstrez ca, după ce stabileam cum să facem ca Shiloh să vină în vizită, să fie totul pregătit pentru ea?

Ella strânse mai tare mâinile lui Irene când câteva lacrimi picurară în

ceaiul acesteia.

– Chiar par a fi oameni buni, nu-i aşa?

– Cred că aşa sunt. Am ajuns la concluzia că aşa sunt. Însă tot simt că mai moare o părticică din mine. Nu ştiu cât a mai rămas.

Conversaţia cu Marg puse în mişcare rotiţele lui Rowan. Sosise clipa, decise ea, să poarte o discuţie serioasă cu tatăl ei. Fiindcă voia ca acea discuţie să se desfăşoare altundeva decât la bază, se îndreptă spre biroul lui L.B.

Îl văzu pe Matt ieşind.

– Bună. E acolo?

– Da, tocmai i-am cerut câteva zile libere la sfârşitul săptămânii. Chipul i se lăţi într-un rânjet cum rar mai văzuse la el după accidentul lui Jim. Vin părinţii mei.

– Asta e grozav. Vor putea să te vadă şi pe tine şi pe copilul lui Jim.

– Chiar mai mult. O iau pe Shiloh acasă cu ei.

– Au obţinut custodia? Ce repede s-au mişcat. Nu credeam că se rezolvă atât de rapid.

– Nu şi-au luat un avocat. Se gândeau să o facă, poate, dar nu şi-au luat încă unul. Doamna Brakeman a sunat-o pe mama azi-dimineaţă şi i-a spus că avea nevoie – că îşi dorea – să o ia ei pe Shiloh o perioadă.

– Oh. Nu destul, şi totuşi prea mult, îşi spuse Rowan şi simţi un ghimpe de compasiune. Asta e grozav pentru familia ta, Matt. Sincer. Cred că e îngrozitor de greu pentru doamna Brakeman.

– Da, şi îmi pare rău pentru ea. E o femeie bună. Cred că a dovedit-o făcând asta, gândindu-se la binele lui Shiloh. Îşi vor petrece câteva zile aici, ştii, ca toată lumea să apuce să se obişnuiască şi toate alea. M-am gândit că i-aş putea ajuta. Shiloh mă cunoaşte, aşa că asta ar trebui să uşureze situaţia. E ca şi cum i-aş ţine locul lui Jim.

– Cred că aşa e. E o situaţie grea, pentru toată lumea.

– După fuga lui Brakeman? Lumina de pe chipul lui se reduse, transformându-se în întuneric. E un laş. Nu merită să-şi mai vadă vreodată nepoata, după părerea mea. Doamna Brakeman probabil îşi va pierde casa din cauza lui.

– Nu mi se pare corect, consimţi Rowan, ca o singură persoană să piardă atât de mult.

– Ar putea să se mute în Nebraska dacă ar vrea şi să fie mai aproape de Shiloh. Asta ar trebui să facă şi sper că aşa va fi. Nu văd cum ar mai putea fi ceva pentru ea aici, acum, oricum. Ar trebui să plece şi să se mute în Nebraska, iar aşa copilul ar avea ambele bunici. În fine, trebuie să-mi sun părinţii, să le spun că am primit zilele libere.

Tragedia unei familii era motiv de sărbătoare pentru o alta, îşi spuse Rowan, în vreme ce Matt se îndepărta în grabă. Lumea putea fi un loc foarte aspru. Bătu o dată în uşa lui L.B. şi băgă capul în birou.

– Mai ai un minut pentru cineva care vrea zile libere?

– Iisuse, poate ar trebui doar să suflăm şi să ne pişăm peste următorul

incendiu.

– O strategie nouă interesantă, dar eu îmi doresc doar câteva ore.

– Când?

– Aproximativ acum. Voiam să dau de tatăl meu.

– Brusc toată lumea îşi doreşte reuniuni de familie. Apoi ridică din umeri. O noapte liberă e în regulă. Se înregistrează fum în Payette şi sus în Alaska. Regiunea Denali e asediată de fulgere fără ploaie. Şi în parcul Yellowstone au început să cadă fulgere. Te poţi aştepta să sari mâine la vreun incendiu.

– Voi fi pregătită. Dădu să iasă înainte ca L.B. să se răzgândească, apoi ezită. Cred că Matt ţi-a spus de ce vrea zilele libere.

– Da. L.B. se frecă la ochi. E greu să ştii ce să mai crezi. Cred că aşa e cel mai bine, dacă e să ţinem cont de toate, dar cu siguranţă pare un gest crud, ca şi cum i-ai da un pumn în faţă unei femei care a încasat deja câteva lovituri zdravene în stomac.

– Tot nu se ştie nimic despre Leo?

– Nimic, din câte ştiu eu. Nenorocitul. Mă scârbeşte că a fost în stare să facă toate astea. Am fost la vânătoare cu ticălosul ăla, la un moment dat chiar m-am dus într-o excursie în Canada cu el şi cu alţi câţiva tipi.

– Le-ai spus poliţiştilor toate locurile unde ştiai că îi place să meargă?

– Toate, fără excepţie, şi nu simt nici urmă de vină. Nenorocitul, repetă el cu patos. Irene e o femeie cumsecade. Nu merită asta. Ar fi bine să pleci cât lucrurile încă stau bine. Dacă suntem sunaţi din Alaska, ne punem în mişcare la noapte.

– Am plecat deja.

Ieşind, Rowan scoase telefonul şi alese să trimită un mesaj, sperând că astfel avea să-i fie imposibil să mai dea înapoi din faţa planurilor ei.

Am câteva ore la dispoziţie. Ne vedem acasă. Gătesc! Chiar vreau să discut cu tine.

Acum fu nevoită să spere că avea în casă ceva ce să poată găti. Se opri pe la apartamentul ei de la bază, îşi luă cheile, apoi trecu pragul uşii deschise a apartamentului lui Gull.

– Mi-am luat câteva ore libere ca să pot merge să-l vizitez pe tata.

Gull îşi puse laptopul deoparte.

– Bine.

– Sunt câteva lucruri pe care vreau să le lămuresc cu el. Între patru ochi. Îşi scutură cheile de la maşină. Avem situaţii potenţial periculoase în Yellowstone, mai la sud în Wyoming, mai la nord în Alaska. S-ar putea să decolăm înainte de ivirea zorilor. Nu voi lipsi prea mult.

– Şi aştepţi să vezi dacă mă voi plânge că pleci de la bază fără mine?

– Poate mă întrebam dacă ai face-o.

– Nu e genul meu. Dar ca să ştii, nu m-ar deranja să iau cina cu tine şi tatăl tău la un moment dat, eventual când se mai liniştesc lucrurile.

– Am reţinut. Ne vedem când mă întorc. Îşi scutură din nou cheile. Hei, tocmai mi-am amintit, maşina mea nu prea mai are benzină. Pot eventual s-o

împrumut pe-a ta?

– Ştii unde sunt pompele de benzină ale bazei.

– Trebuia să încerc.

Avea să-l convingă s-o lase s-o conducă înainte să se sfârşească sezonul, îşi promise în gând, îndreptându-se spre mult mai puţin atrăgătorul ei Dodge. Trebuia doar să pună la punct planul de atac potrivit.

În clipa în care maşina ieşi din perimetrul bazei, Rowan simţi ceva schimbându-se în ea. Oricât de mult şi-ar fi iubit munca, simţi o fărâmă de uşurare când intră pe drumul larg. Singură, departe de presiune, de intensitate, de drame, chiar şi de interacţiuni.

Poate, pentru moment, îşi dădu ea seama, în special departe de interacţiuni. Scurt răgaz pentru a reface legătura cu Rowan, ca apoi Rowan să poată reface legătura cu tatăl ei.

Îşi dădea seama de aspectul contradictoriu al sentimentului. Dacă L.B. ar fi insistat să-şi ia timp liber, dacă ar fi retras-o de pe lista de sărituri, s-ar fi luptat cu el până în pânzele albe. Faptul că ceruse o pauză foarte scurtă era mai mult un dar pe care şi-l oferea ea însăşi, şi unul la care ea putea să aleagă şi ambalajul, şi conţinutul.

Poate că asta semăna destul de mult şi cu excursiile cu cortul pe care tatăl ei reuşise întotdeauna să le organizeze în timpul sezonului – această seară petrecută împreună, în care ea avea să pregătească cina în casa pe care o împărţeau jumătate din an. Doar ei doi, o masă cu ceva bun de mâncare, acompaniată de o conversaţie plăcută.

Se întâmplaseră prea multe, prea multe lucruri se tot învârteau în mintea ei. Atât de multe dintre evenimentele acelei veri se întorseseră asupra ei, făcând-o să se gândească la mama ei şi la toate acele resentimente. Se scuturase de cele mai multe dintre ele, dar mai rămânea un strat subţire şi lipicios de care nu reuşise să se cureţe.

Îi plăcea să creadă că acel strat contribuia la a o face mai rezistentă şi mai puternică – şi credea acest lucru –, dar începuse să se întrebe dacă nu cumva se solidificase formând un scut.

Se folosea oare de el ca pretext, ca scuză? Dacă într-adevăr făcea asta, era un lucru deştept sau doar prostesc?

Era ceva la care să se gândească în acest scurt răstimp de singurătate, apoi din nou în compania singurei persoane din lume care o cunoştea pe deplin şi o iubea oricum.

Când opri în faţa casei, o clădire albă simplă, cu două etaje şi o verandă largă acoperită – verandă pe care tatăl ei o construise cu ajutorul ei când avea paisprezece ani – rămase în maşină şi o privi îndelung.

Peluza înclinată purta urmele verii secetoase, chiar şi în peticele umbrite de arţarul mare şi bătrân din colţul de est.

Dar veranda respectivă era mărginită, de ambele părţi ale treptelor scunde, de o zonă cu flori ce se înălţau dintr-o pătură maro-închis de strat protector. De stâlpii ce flancau veranda erau agăţate de cârlige decorative

coşuri din care se revărsa un amestec de flori roşii şi albe şi lujeri verzi de plante cățărătoare.

– Mă uit la ea, spuse cu voce tare coborând din maşină, dar tot nu-mi vine să cred.

Îşi aminti verile din copilăria ei, când bunica ei se ocupa de flori şi chiar amenajase o mică grădină de legume în spatele casei. Cum blestemase căprioarele şi iepurii care mâncau întreaga recoltă, în fiecare sezon, fără excepţie.

Îşi aminti şi că tatăl ei avea un adevărat talent să ucidă chiar şi cele mai rezistente plante de interior. Iar acum plantase el ceva – Rowan nu ştia ce erau nici jumătate dintre toate acele flori, dar răzoarele străluceau de nuanţe aprinse, bogate, de roşu intens, violet şi câteva accente de alb.

Rowan fu nevoită să admită că adăugau o notă plăcută, după cum fu nevoită să recunoască şi că amenajarea plină de creativitate nu fusese opera minţii deloc înclinate spre grădinărit a „Omului-de-Fier“ Tripp.

Medită asupra acestor aspecte în vreme ce intră în casă.

Şi aici diferenţele îi săriră în ochi.

Flori? De când ţinea tatăl ei flori în casă? Şi lumânări – coloane groase şi albe, ce miroseau discret a vanilie când se aplecă să le adulmece. În plus, îşi cumpărase un covor nou în sufragerie, cu un model din blocuri de culoare vii, care se întindea peste o podea ce fusese recent ceruită. Şi arăta destul de bine, fu nevoită să recunoască, dar totuşi…

Cu mâinile pe şolduri făcu o tură prin sufragerie până rămase efectiv cu gura căscată. Pe vechea măsuţă de cafea se afla un evantai de reviste lucioase. Reviste de amenajări interioare şi de grădinărit; de când începuse tatăl ei să…

Era o întrebare stupidă, recunoscu. De la Ella.

Uşor prudentă, cu gândul la ceea ce ar mai putea descoperi, porni spre bucătărie şi în drum băgă capul în biroul tatălui ei. Jaluzele de bambus în nuanţe vioaie luaseră locul draperiilor bej.

Draperii urâte, îşi aminti.

Dar baia fu o adevărată revelaţie. Pe chiuvetă nu se mai afla un săpun lichid fără nume, iar de pe raft dispăruseră prosoapele tăbăcite. În schimb, un dozator de săpun din crom, lucios şi elegant, îi turnă în mână un strop de lichid cu parfum de lămâie. Uluită, se spălă, apoi îşi şterse mâinile pe unul dintre prosoapele bleumarin moi împăturite pe raft lângă prosoape de faţă de culoarea coacăzelor.

Lucas adăugase un bol de pot-pourri – *pot-pourri!* – şi o imagine înrămată reprezentând o poieniţă de munte pe un perete proaspăt zugrăvit ce se asorta cu prosoapele de faţă.

Tatăl ei avea pereţi de culoarea coacăzelor în sala de baie. Rowan îşi spuse că era posibil să nu reușească să se obișnuiască niciodată cu acest lucru.

Uluită, îşi continuă drumul spre bucătărie şi se opri clipind surprinsă.

Curat şi eficient fuseseră dintotdeauna cuvintele de ordine în familia Tripp. Se pare că „sofisticat“ se adăugase la această listă de când fusese ea

ultima dată în acea încăpere.

Pe o tavă ovală lungă, probabil din bambus din câte îşi dădea ea seama, pe care nu o mai văzuse vreodată, erau diverse fructe proaspete. Ierburi aromate creşteau în mici ghivece roşii de argilă pe pervazul de deasupra chiuvetei. Un suport de fier pentru vinuri – unul plin, remarcă ea – era montat în partea de sus a frigiderului. Lucas înlocuise pernele uzate de pe taburetele mesei pentru micul dejun, iar Rowan era destul de convinsă că revistele lucioase din sufragerie ar fi numit acea nuanţă „dovleac“.

În colţul de luat masa, erau pregătite două suporturi protectoare – din bambus şi ele – lângă şervete rulate şi prinse cu un inel. Dacă asta n-ar fi fost îndeajuns, vasul cu margarete albe şi lumânările aşezate în tăviţe de chihlimbar puneau, cu siguranţă, capac la toate.

Se gândi să meargă la etaj, dar decise că avea nevoie de o băutură mai întâi şi de puţin timp pentru a absorbi şocurile încasate deja. Puţin timp, cam un an, poate, îşi spuse Rowan deschizând frigiderul.

În regulă, se găsea bere, cel puţin acest lucru rămăsese constant. Dar ce naiba, dacă Lucas oricum deschisese o sticlă de vin alb, astupată cu un dop elegant, avea să bea din acela.

Sorbi din el, nevoită să-i aprecieze calitatea, în vreme ce exploră rezervele de alimente.

Se simţi mai în largul ei şi mai puţin ca un intrus când se apucă de treabă, punând la marinat nişte piept de pui şi curăţând cartofi. Poate clătină din cap când observă pe fereastra bucătăriei scaunele de terasă. Lucas obişnuia să le vopsească din doi în doi ani, dar niciodată până atunci nu le vopsise în roşu aprins.

Pe când îl auzi intrând, cina sfârâia deja în tigaia cea mare. Umplu un al doilea pahar de vin.

Cel puţin, el arăta neschimbat.

– Miroase bine. O prinse în braţe, strângând-o cu forţă. Cea mai frumoasă surpriză de azi.

– Am avut şi eu câteva surprize. Ţi-am turnat asta. Îi oferi cel de-al doilea pahar. Având în vedere că eşti pasionat de vin acum.

El râânji, ciocnind cu ea.

– E destul de bun. Avem timp să stăm afară o vreme?

– Da. Ar fi plăcut. Ai fost ocupat pe-aci, comentă ea în vreme ce ieşiră pe terasă.

– Am aranjat câte ceva. Ce părere ai?

– E plin de culoare.

– Am ieşit puţin din zona mea familiară.

Se aşeză pe unul dintre scaunele viu colorate de pe terasă şi oftă fericit.

– Tată, ai plantat flori. Ai ieşit enorm de mult din zona ta familiară.

– Şi încă nu le-am omorât. Sistem de irigare automată.

– Poftim?

– Am instalat un sistem de irigare automată. Le protejează de

deshidratare.

Vin, sisteme de irigare automată, pereţi de culoarea coacăzelor. Cine era tipul acela?

Dar când el o privi, când îşi puse mâinile peste ale ei, ea îl văzu. Îl recunoscu.

– Ce te preocupă, scumpo?

– Multe. O grămadă.

– Descarcă-te.

Rowan se supuse:

– Simt că nu pot prelua controlul asupra lucrurilor, sau nu le pot ţine sub control. Azi-dimineaţă credeam că aşa e, apoi au început din nou să-mi alunece printre degete. Am iar vise despre Jim, dar acum sunt mai rele. Dat fiind tot ceea ce s-a întâmplat sezonul ăsta, cum aş putea da uitării acel episod? Tot ceea ce a făcut Dolly, apoi ceea ce i s-a întâmplat ei. Mai pune-l la socoteală şi pe tatăl ei cel nebun. Şi chestia e că, dacă a făcut într-adevăr ceea ce se spune că ar fi făcut, dacă i-a ucis pe ea şi pe preot, dacă el a aprins focurile – şi probabil că aşa a fost – de ce sunt mai furioasă şi mai dezgustată de faptul că a fugit şi şi-a lăsat soţia în ghearele unei sorţi nemiloase? Şi ştiu şi răspunsul, spuse ea, ridicându-se din nou în picioare. Ştiu răspunsul şi *asta* mă înfurie. Faptul că mama ne-a abandonat nu îmi defineşte viaţa. Sunt al naibii de sigură că nu vreau să mă definească pe mine. Sunt prea deşteaptă pentru asta, ce naiba!

– Întotdeauna ai fost, răspunse Lucas când Rowan se întoarse spre el.

– Sunt încurcată cu Gull, aşa că nu sunt sigură că gândesc limpede. Serios, la ce poate duce asta? Şi de ce îmi bat capul cu aşa ceva fiindcă de ce mi-aş dori să ducă la ceva? Iar tu, tu plantezi flori şi bei vin şi ai pot-pourri.

Lucas nu se putu abţine să nu zâmbească.

– Miroase mai frumos decât aparatele alea de băgat în priză.

– Conţine tot felul de bobiţe şi de floricele. Şi, în timp ce toate astea mă zăpăcesc complet, mama lui Dolly oferă copilul soţilor Brayner fiindcă ea nu se poate descurca singură cu toate. Probabil aşa e cel mai bine, probabil aşa trebuie procedat, dar situaţia mă enervează şi mă întristează, ceea ce are darul de a mă înfuria din nou fiindcă *ştiu* că îmi proiectez emoţiile şi *ştiu* că situaţia acelui copil nu e aceeaşi ca cea în care am fost eu. S-ar putea să trebuiască să intervin la un incendiu în Alaska mâine, iar eu îmi bat capul cu perne de culoarea dovleacului, cu un copil pe care nu l-am văzut niciodată şi cu un tip care sugerează că ar vrea să fie cu mine şi după încheierea sezonului. Cum naiba s-a întâmplat asta?

Lucas dădu din cap încet şi sorbi din vin.

– Sunt multe pentru tine. Să vedem dacă putem să le dăm de capăt raţional. Nu-mi place să aud că ai din nou coşmarurile alea, dar nu pot spune că sunt surprins. Presiunea oricărui sezon îşi spune cuvântul asupra ta, iar ăsta n-a fost un sezon obişnuit. Probabil că nu eşti singura care are vise complicate.

– Nu m-am gândit la asta.

– Ai discutat cu L.B.?

– Nu pe subiectul ăsta. Nu ajută pe nimeni dacă îmi adaug stresul meu la al lui. De-asta mi-l descarc pe tine.

– Îţi pot spune ceea ce am discutat înainte, după ce s-a întâmplat. Toţi ne asumăm riscurile şi ne antrenăm corpul şi mintea pentru a le minimaliza. Când un paraşutist suferă o rătăcire de moment, uneori are noroc. Alteori, nu. Jim nu a avut noroc, iar asta e o tragedie. E o lovitură grea pentru familia lui şi, la fel ca rudele de sânge, echipa de la bază e familia lui.

– Nu am mai pierdut pe nimeni până acum. Ea nu se pune, spuse Rowan, referindu-se la mama ei. Nu e acelaşi lucru.

– Ştiu. Vrei să-l salvezi, să te întorci la săritura aceea şi să-l salvezi. Şi nu poţi, scumpo. Cred că după ce îţi vei convinge, în sfârşit, mintea în această privinţă visele vor înceta. Se ridică şi îşi trecu un braţ pe după umerii ei. Nu ştiu dacă vei reuşi efectiv să ajungi la pace în mintea ta până nu se rezolvă povestea asta cu Leo. Te loveşti de ea la tot pasul, deci te gândeşti la ea. Dolly a încercat să dea vina pe tine pentru ceea ce i s-a întâmplat lui Jim şi se pare că faptul că l-a anunţat că e gravidă chiar înaintea unei sărituri a contribuit la acea rătăcire de moment. Apoi Leo te-a atacat în legătură cu Jim şi cu Dolly – iar poliţiştii cred că el e cel responsabil de uciderea ei. E timpul să-ţi foloseşti capul, Ro. O sărută pe creştet. Şi nu-i mai lăsa pe oamenii care sunt în cea mai mare parte responsabili să arunce vina pe umerii tăi. Faptul că îţi pare rău pentru Irene Brakeman e un sentiment uman. Poate tu şi cu mine, noi doi avem tendinţa să fim ceva mai umani decât majoritatea în această privinţă. Ella s-a dus la ea acum, s-o ajute să treacă peste asta, şi mă simt mai bine ştiind acest lucru.

– Cred că e bine că ea – doamna Brakeman – are pe cineva.

– Eu i-am avut pe bunicii tăi şi m-au sprijinit destul de mult. Aveam prieteni, aveam munca mea. Şi, cel mai important, te aveam pe tine. Când cineva te părăseşte, lasă un loc gol în sufletul tău. Unii oameni reuşesc să îl umple, cu bune şi cu rele, şi merg astfel mai departe. Alţii îl lasă deschis, poate suficient de mult cât să se vindece, poate prea mult, zgândărind rana din când în când astfel încât să nu se vindece complet. Detest la fel de mult ca tine să recunosc asta, dar cred că noi ne-am încadrat în cea de-a doua categorie.

– Nici măcar nu mă gândesc la asta, în cea mai mare parte a timpului.

– Nici eu. În cea mai mare parte a timpului. Acum există tipul ăsta în viaţa ta, care ar fi şi primul despre care mi-ai spus vreodată că ţi-ar face probleme. Şi asta mă face să mă întreb dacă nu cumva nutreşti pentru el sentimente pe care ai reuşit să le eviţi până acum. Eşti îndrăgostită de el?

– Cum ar putea cineva să răspundă la asta? întrebă ea. Cum ar putea cineva să-şi dea seama? Tu eşti îndrăgostit de această Ella?

– Da.

Uluită, Rowan făcu un pas în spate.

– Aşa, pur şi simplu? Poţi pur şi simplu să… puf, sunt îndrăgostit.

– Ea a umplut acel gol, scumpo. Nu ştiu cum să-ţi explic. Nu m-am priceput niciodată să vorbesc despre astfel de lucruri şi poate asta a fost

greşeala mea cu tine. Dar ea a umplut un gol pe care nu l-am lăsat niciodată să se vindece complet, fiindcă dacă s-ar fi vindecat ar fi putut să apară altă rană. Dar prefer să-mi asum acel risc decât să nu o am pe ea. Mi-aş dori să ajungi s-o cunoşti. E…

Ridică mâinile ca pentru a prinde ceva aflat doar o idee prea departe.

– E amuzantă şi deşteaptă, şi are un stil sincer, nu jignitor, de a spune ce are pe suflet. Poate să facă aproape orice. Ar trebui s-o vezi cum sare. Jur că e o plăcere să o priveşti. Ar putea concura cu Marg în bucătărie – şi să nu repeţi asta, altfel am să declar oficial că minţi. Se pricepe la vinuri şi la cărţi, şi la flori. Are propria trusă de scule şi ştie s-o folosească. Are nişte copii minunaţi care au la rândul lor copii. Te ascultă când vorbeşti cu ea. E dispusă să încerce orice.

– Mă face să simt… Mă face să simt.

Asta era, înţelese Rowan. Dacă ar fi existat o imagine în dicţionar pentru definiţia cuvântului „îndrăgostit“, ea ar fi reprodus chipul tatălui ei.

– Trebuie să pun cina pe masă. Se întoarse spre uşă, apoi din nou spre el şi îl văzu privind-o, uşor întristat. Să înţeleg că, într-o oarecare măsură, îmi ceri binecuvântarea?

– Cred că da. Într-o oarecare măsură.

– Oricine te face atât de fericit – şi care te-a convins să scapi de draperiile alea urâte din birou – are aprobarea mea. Poţi să-mi spui mai multe despre ea cât mâncăm.

– Ro. Înseamnă pentru mine mai mult decât îţi pot spune.

– Nu ai perniţe în formă de inimă pe pat acum, nu?

– Nu. De ce?

– Fiindcă acolo voi trage linie. Mă pot adapta la orice altceva. A, şi fără chestii din alea croşetate peste sulurile de hârtie igienică. Alea sunt clar insuportabile pentru mine.

– Am să iau notiţe.

– Bun, fiindcă probabil voi mai avea câteva pretenţii.

Se îndreptă spre cuptor, încântată că chipul lui radia din nou de fericire.

Capitolul 25

Simţindu-se într-o dispoziţie sociabilă, Gull intră în sala comună aducându-şi cartea. Astfel putea să se mai desprindă din poveste din când în când, să mai urmărească discuţiile, meciul de baseball de la televizor şi desfăşurarea partidei de pocher la care nu intenţiona încă să participe.

Sau putea să lase totul să plutească la marginea minţii lui ca zgomot de fond.

Gândindu-se că ar fi putut fi chemat să intervină la un incendiu în orice clipă, alese o bere de ghimbir şi o pungă de chipsuri din care să se înfrupte preţ de un capitol sau două.

– Ţi-e teamă să nu-ţi pierzi salariul? îi strigă Dobie de la masa de pocher.

– Sunt înspăimântat.

– Out? Scandalizat, Trigger se ridică greoi din fotoliu când arbitrul ceru repetarea loviturii. Out pe dracu'! Ai văzut asta? întrebă el.

Gull nu văzuse, dar dispoziţia lui era şi agreabilă şi sociabilă.

– Ba bine că nu. Arbitrul ăla e un nenorocit.

– Ar trebui să caşte mai bine ochii, că tot nu face mare brânză cu ei. Unde ţi-e nevasta în seara asta?

Amuzat, Gull dădu o pagină.

– M-a părăsit pentru un alt bărbat.

– Femeile. Sunt mai rele decât arbitrii. Nu poţi trăi cu ele, nu le poţi bate cu pietre.

– Hei! Janis aruncă două cărţi pe masa de pocher. Doar fiindcă am ţâţe nu înseamnă că nu te aud, amice.

– O, tu nu eşti femeie. Eşti paraşutist.

– Sunt un paraşutist cu ţâţe.

– Dacă n-ai de gând să le pui la bătaie, îi spuse Cards, miza e de cinci dolari pentru tine.

– Valorează mult mai mult decât cinci dolari.

Atmosfera era mai plăcută decât un zgomot de fond, decise Gull, şi probabil mai interesantă decât cartea lui.

În celălalt capăt al încăperii, Yangtree – cu o pungă de gheaţă pe genunchi – şi Sudistul jucau o partidă de şah intensă, fără să scoată aproape nici un cuvânt. Cu setul de căşti în urechi, Libby clătina din cap ca un metronom ascultând muzică la MP3-player în vreme ce rezolva o integramă.

O mulţime de activităţi sociabile, medită Gull. Circa jumătate dintre paraşutiştii de la bază se strânseseră, unii în grupuri, alţii singuri, destul de mulţi întinşi pe podea, şi urmăreau concentraţi înfruntarea dintre Cardinals şi Phillies la televizor.

Toţi erau în aşteptare, decise el. Toată lumea ştia că sirena putea suna din clipă în clipă, trimiţându-i spre nord, est, sud, vest, unde aveau să fie legaţi în continuare de camaraderie, dar cu prea puţină relaxare. Nu ar fi avut timp să insulte arbitri sau să caute cuvântul ascuns la 32 orizontal. În loc să strângă potul, aşa cum făcea acum Cards cu încântare, aveau să strângă tăciuni aprinşi şi cenuşă.

Îl privi pe Trigger aruncându-şi mâinile în aer triumfător când jucătorul marcă, îl văzu pe Yangtree luând nebunul Sudistului şi pe Dobie aruncând noi fise pentru a creşte miza, făcându-l pe Stovic să-şi retragă mâna din joc cu un mormăit dezgustat.

– Cine ştie un sinonim din nouă litere pentru plictiseală? întrebă Libby fără a se adresa cuiva anume.

– Televizor, îi oferi Trigger. Reclamele de la televizor ar trebui interzise.

– Am zis plictiseală, nu plictisitor. În plus, unele dintre ele sunt amuzante.

– Nu suficient de amuzante.

– Sastisire, îi spuse Gull.

– La naiba, ştiam asta.

– El îţi găseşte toate cuvintele alea de filoloage, comentă Dobie.

Gull doar zâmbi. În mod sigur, el nu simţea sastisire. O stare de mulţumire, îşi spuse el, îl descria cel mai bine în acel moment. Avea să fie gata de acţiune când era chemat, dar deocamdată era mulţumit să piardă vremea cu prietenii, ascultând discuţiile întâmplătoare şi nimicurile în vreme ce îşi aştepta femeia să se întoarcă acasă.

Îşi găsise locul. Nu ştia – nu sigur – când înţelesese pentru prima dată acel lucru. Poate se întâmplase prima dată când o văzuse pe Rowan. Poate la prima lui săritură. Poate în acea noapte la bar când se bătuse.

Poate când privise poieniţa cu flori de lupin sălbatic.

Nu conta când anume.

Îi plăcuse munca de pompier forestier şi oamenii alături de care muncise. Sau cel puţin, majoritatea. Învăţase să combine răbdarea, acţiunea şi rezistenţa, învăţase să iubească lupta – violenţa, brutalitatea, ştiinţa. Dar ceea ce descoperise aici ajungea mai în adâncul sufletului lui, iar în acea profunzime stârnise o iubire şi o pasiune irezistibile.

Ştiu că avea să se lăfăiască în sala de recreere, ascultând discuţiile întâmplătoare şi nimicurile, sezon după sezon, atâta timp cât avea să fie în stare.

Ştiu, îşi spuse el când intră Rowan, că avea s-o aştepte să se întoarcă acasă de fiecare dată când pleca.

– Ei, văd că oricine e primit în cluburile exclusiviste zilele astea. Se lăsă pe canapea lângă Gull şi băgă o mână în punga de chipsuri. Cât e scorul?

– Strâns, îi spuse Trigger, unu la unu din cauza unui arbitru cu grave probleme de vedere. Prima echipă e la bătaie.

Rowan fură berea de ghimbir a lui Gull, găsind doza goală.

– Ce, aşteptai să mă întorc ca să-ţi mai aduc o porţie?

– M-ai prins.

Rowan se ridică şi luă o Cola.

– Ai să bei asta şi o să-ţi placă.

Luă mai întâi câteva guri, apoi i-o dădu lui.

– Mulțam. Şi cum se mai simte nevasta mea?

– *Cum* mi-ai spus?

– El a spus-o.

Gull îl turnă pe Trigger fără urmă de remuşcare.

– Ticălos texan slăbănog! Îşi plecă într-o parte capul pentru a citi coperta cărţii pe care Gull o pusese deoparte. *Ethan Frome?* Dacă asta ai citit până acum, sunt surprinsă că nu te-am găsit în comă, cu balele revărsate pe bărbie.

Gull îi dădu înapoi sticla de Cola.

– M-am gândit că o să-mi placă mai mult acum că sunt mai în vârstă, mai înţelept şi mai erudit. Dar e la fel de ucigător de plictisitoare ca atunci când aveam douăzeci de ani. Slavă Domnului că te-ai întors, altfel e posibil să fi ajuns paralizat de sastisire.

– Mai scuteşte-mă.

– E un cuvânt dintr-un joc de cuvinte încrucişate de mai devreme. Ce mai face tatăl tău?

– E îndrăgostit.

– De roşcata cea sexy.

Sprâncenele lui Rowan se încruntară.

– Mi-aş dori să nu-i mai tot spui roşcata cea sexy.

– Le spun aşa cum le văd. Şi cum e cu tine?

– A trebuit să trec de straturile cu flori pe care le-a plantat, de florile din vază, lumânări, pot-pourri în sala de baie…

– Sfinte Sisoe! Pot-pourri în sala de baie. Trebuie să alcătuim o brigadă cât de repede, să-l luăm pe sus. Poate fi deprogramat. Nu-ţi pierde speranţa.

Cum Gull îşi întinsese picioarele în poala ei, Rowan îl răsuci de degetul mare de la picior. Tare.

– Brusc, are atât de multă culoare în casa lui. Sau atât de multă Ella. Mi-am spus că era o sofisticare inutilă, că ea îi impusese acea sofisticare. Dar nu e aşa. E vorba de stil, cu o notă de farmec. Ea a adus culoare în marea de bej şi alb-gălbui şi maro. Lucrurile astea îl fac fericit. Ea îl face fericit. A umplut golul pe care nu-l lăsa să se vindece – aşa mi-a spus el. Şi am înţeles ceva, că avea dreptate în ziua aceea când ne-am întâlnit cu ea în oraş. Ziua cu îngheţata. Mi-a spus că, dacă l-aş obliga să aleagă între ea şi mine, ea nu ar avea nici o şansă. Şi dacă aş fi făcut asta aş fi ajuns să seamăn suficient de mult cu mama cât să-mi fie greaţă de mine însămi. Ori-ori, amice, nu poţi să le ai pe amândouă.

– Dar tu nu eşti aşa.

– Nu. Nu sunt aşa. Trebuie să mă obişnuiesc cu asta – cu ea; însă a trezit în el o lumină, așa că acum cred că am s-o susţin.

– Eşti o tipă vitează, Suedezo.

– Dacă îşi bate joc de el, am să-i jupoi pielea de pe fund cu o lamă de ras tocită.

– Ce-i corect e corect.

– Şi nu m-aş opri la asta. Trebuie să fac o plimbare ca să diger preparatele nu tocmai rele la tavă pe care le-am gătit, apoi mă retrag la culcare.

– Stai o clipă. Ai gătit?

– Am o întreagă duzină de aperitive în repertoriu. Patru dintre ele sunt variaţii ale reţetei clasice de sendviş cu caşcaval pane.

– O faţetă cu totul nouă a ta pe care s-o explorez cât ne plimbăm. Îmi vreau pantofii.

Gibbons intră chiar în clipa în care Gull aruncă volumul de Edith Wharton pe masă pentru oricine ar fi vrut să-l ia.

– Ar cam fi cazul să terminaţi partida de cărţi. Toată lumea trebuie să fie în aşteptare. Nu e oficial, dar se pare că vom trimite două ture la Fairbanks în noaptea asta, sau poate vom interveni direct la incendiu. L.B. pune la punct câteva detalii. Și se pare că Bighorn va avea nevoie de ceva ajutor de mâine încolo.

– Tocmai când începea să mi se întoarcă norocul, se plânse Dobie.

– Ghete noi pentru bebeluş, îi aminti Cards.

– Dacă mai strâng câteva poturi aş putea cumpăra ghete noi fără să înghit fum.

– Toţi cei care sunt trecuţi în prima şi a doua tură, poate ar fi cazul să vă verificaţi echipamentul cât mai aveţi timp, adăugă Gibbons.

– Nu am fost niciodată în Alaska, spuse Gull.

– E o experienţă.

Rowan îi împinse picioarele din poala ei.

– Sunt întotdeauna tentat de ele.

Rowan îndesă mai multe batoane energizante în rucsacul cu efecte personale şi, după o scurtă dezbatere, adăugă două doze de Cola. Prefera să care greutatea decât să se lipsească de ele. Se schimbă din ţinuta relaxată pe care o purtase la tatăl ei şi tocmai îşi închidea catarama când sună sirena.

Alături de ceilalţi alergă spre sala de îmbarcare să se echipeze.

În clipa în care urcă în avion, îşi stabili teritoriul aranjându-şi echipamentul şi întinzându-se cu capul pe paraşuta ei. Intenţiona să doarmă pe parcursul zborului.

– Cum e?

Gull o înghionti cu vârful ghetei.

– Mare.

– Serios? Am auzit că e şi rece şi întunecată iarna. O fi adevărat?

Rowan se lăsă legănată de vibraţia motoarelor în vreme ce se instalară şi

restul paraşutiştilor:

– Lumină e din belşug în perioada asta a anului. Acolo nu copacii sunt o problemă atunci când sari. Ci apa. E multă apă şi nu-i de dorit să ratezi ţinta şi să aterizezi în apă. E multă apă, mult pământ, munţi. Nu prea sunt mulţi oameni, ceea ce e un avantaj. Se foi, până îşi găsi o poziţie mai confortabilă. Pompierii paraşutişti din Alaska ştiu meserie. A fost secetă şi acolo sezonul ăsta, deci probabil sunt destul de depăşiţi de situaţie şi resimt deja acea epuizare de mijloc de sezon.

Deschise ochii şi îl privi.

– E superb, adăugă. Zăpada care nu se topeşte niciodată de pe vârfurile acelea uriaşe, lacurile şi râurile, strălucirea soarelui de la miezul nopţii. Au totodată ţânţari cât pumnul şi urşi de mărimea unei camionete. Dar intervenţia la incendiu e cam la fel. Ucide-l pe ticălos; rămâi în viaţă. Toată lumea se întoarce. Închise ochii. Fă-ţi porţia de somn. Vei avea nevoie de ea.

Rowan dormi neclintită; se trezi înţepenită. Şi fu recunoscătoare că aterizară la Fairbanks, astfel încât echipajul apucă să se dezmorţească şi să se alimenteze, iar şefii lor avură răgaz să pună la punct o strategie.

Cum incendiul se întindea pe aproape patru sute de acri, iar vântul îl înteţea regulat, aveau nevoie să îşi asigure comunicaţii solide cu echipa din Alaska. Reuşi să-şi facă rost de un suc rece, păstrând cele două doze din rucsacul ei, înainte de a face o ultimă verificare a echipamentelor şi a urca în avion.

– Ai avut dreptate, îi spuse Gull, în timp ce zburau spre sud-vest, îndepărtându-se de Fairbanks. E superb. Nu-i prea departe de miezul nopţii, ora locală, şi e lumină ca după-amiaza.

– Nu te lăsa vrăjit. Ai să-ţi pierzi concentrarea. Şi te va mânca de viu.

Gull fu nevoit să-şi schimbe poziția pentru a putea privi pentru prima dată focul, şi se dezechilibră când avionul dădu de turbulenţe şi începu să se zguduie.

– Doar un alt pântece de iad. Sunt concentrat, adăugă, când Rowan îi aruncă o privire aspră.

Văzu culmile albe ale muntelui printre valurile de fum. Pe Denali, muntele sacru, sălbăticia de pe versanţii nordic şi estic ardea intens.

Continuă să studieze zona, absorbind informaţiile, în vreme ce Rowan se retrase în spate pentru a se sfătui cu Yangtree şi Cards, care era pe post de observator aerian. Şi alţii se lipiră de geamuri, privind în jos incendiul pe care veniseră să-l stingă.

– O să încercăm să sărim într-un luminiş din pădurea de mesteacăn, pe versantul estic. Echipa din Alaska a folosit acel loc drept punct de aterizare la sărituri. Cards va arunca un şir de steguleţe, să vadă cum zboară.

– Iisuse, aţi văzut asta? întrebă cineva.

– Pare o explozie, spuse Gull.

– E la mare distanţă spre vest de punctul de aterizare după sărituri. Păstraţi-vă toţi calmul, le strigă ea. Liniştiţi-vă, liniştiţi-vă. Păstraţi-vă

concentrarea.

– Păziţi-vă echipamentele!

Cards deschise uşa.

Gull urmări steguleţele zburând, ajustate după înclinarea şi zgâlţâiala avionului. Vântul aduse înăuntru putoarea şi aerul gros de fum, o mică degustare a ceea ce avea să urmeze.

Rowan trecu în cadrul uşii şi îi aruncă un ultim rânjet. Se aruncă pe uşă, urmată câteva secunde mai târziu de Stovic.

Când îi veni rândul, Gull îşi calmă respiraţia, ascultându-l pe Cards în timp ce îi spunea despre curent. Îşi fixă luminişul în minte şi, când simţi mâna pe umăr, se aruncă în gol.

Superb. Putea gândi asta chiar biciuit de vânt. Culmile albe uluitoare, albastrul imposibil de intens în scânteieri şi ondulări de apă, verdele puternic al verii şi toate acestea într-un contrast viu cu nuanţele malefice de negru, roşu şi portocaliu ale focului.

Paraşuta i se deschise ca un balon, transformând căderea în alunecare, şi ridică degetul mare spre Gibbons, partenerul lui de sărituri, în semn de confirmare.

Prinse o masă de aer puternic ce încercă să-l împingă spre sud şi se luptă cu ea, croindu-şi drum înapoi prin fumul ce îl învăluia. Curentul îl prinse din nou scuturându-l zdravăn, cu putere. Văzu din nou prin ceaţă acel albastru intens, de vis. Şi îşi spuse, nici vorbă, pe toţi dracii, nici vorbă să ajungă să aterizeze în apă după ce îl avertizase Rowan.

Trase de mânerele de ghidaj, văzu şi îşi dădu seama că avea să rateze punctul de aterizare, îşi ajustă din nou poziţia.

Zbură printre mesteceni, înjurând. Nu ateriză în apă, dar nici mult nu-i lipsi, căci avântul lui la aterizare aproape îl făcu să se rostogolească oricum până la apă.

Uşor iritat, îşi strânse paraşuta în vreme ce Rowan şi Yangtree se apropiară în fugă.

– Eram sigură că ai luat apă la bord.

– Am dat de un curent nasol.

– Şi eu. Era cât pe ce să fiu sfâşiată. Bucură-te că nu eşti ud şi nu şchiopătezi.

– Mi-a rupt puţin voalura.

– Te cred. Apoi rânji cum rânjise şi înainte de a sări în gol. Ce zbor!

După ce toţi paraşutiştii ajunseră la sol, Yangtree solicită o scurtă şedinţă cu Rowan şi Gibbons, în vreme ce restul se ocupară de echipamentele paraşutate.

– Au crezut că-l pot stăpâni, au intervenit cu patruzeci de paraşutişti, iar în primele două zile părea că vor reuşi. Apoi focul s-a întors împotriva lor. Au fost o serie de explozii, câteva probleme cu echipamentele, câteva accidentări.

– Şirul obişnuit de nenorociri, sugeră Gibbons.

– Aşa e. Eu voi ţine legătura cu şeful de divizie din Alaska, cu tipii de la

Biroul de Administrare Teritorială şi cei de la Serviciul Forestier al Statelor Unite. Am să fac o tură cu elicopterul, să văd mai clar cum stau lucrurile, deocamdată. Luă un băţ şi desenă o hartă aproximativă pe pământ. Gibbons, ia o echipă şi începeţi să lucraţi pe flancul stâng. Au croit un front cu buldozerul pe aici. Acolo vă veţi cupla cu echipajul din Alaska. Aveţi o sursă de apă aici pentru pompe. Suedezo, tu mergi pe flancul drept, urci, îl obligi să se consume singur, îl îneci.

– Îl prindem de coadă, spuse ea, urmărind harta de pe pământ. Îl înfometăm în centru.

– Să-i arătăm ce ştie să facă trupa de Zulie. Îl prindem zdravăn, îl scuturăm de coadă şi forţăm trecerea spre cap. Se uită la ceas. Ar trebui să ajungem la cap în cincisprezece, şaisprezece ore dacă ne mişcăm bine fundurile.

Discutară despre strategie, detalii, instrucţiuni, ghemuiţi în arboretul de mesteceni, în vreme ce, la locul săriturii, echipajul despacheta drujbe, cutii de chibrituri speciale, pompe şi furtunuri.

Gibbons sări în sus, fluturându-şi securea Pulaski spre cer.

– S-o facem! strigă el.

– Grupe de câte zece. Yangtree bătu din palme ca un căpitan de echipă înaintea unui meci important. Apucaţi-vă de treabă, Zulie.

Se apucară de treabă.

Conform planului, Rowan şi echipa ei se folosiră de focuri controlate pentru a crea zone complet arse între flancul drept, clocotitor, şi drumul lateral, tăind cioturile şi lăţind şanţurile de delimitare, în vreme ce avansară spre nord de locul săriturii.

Dacă dragonul ar fi încercat să cotească spre est pentru a traversa drumul, ca să atace fermele şi cabanele, avea să flămânzească înainte să ajungă acolo. Munciră pe tot parcursul ultimelor ore din noapte şi după ce se făcu zi, cu flancul trosnind şi mârâind şi revărsând crengi în flăcări pe care vântul le ducea în zbor în tundra uscată.

– Pauză de masă, anunţă ea. Am să fac o recunoaştere prin zona arsă, să văd dacă pot afla cât de aproape e echipa lui Gibbons.

Dobie scoase din rucsac un sendviş făcut zob şi ridică privirea spre coloanele înalte de fum şi flăcări.

– E cel mai mare pe care l-am văzut vreodată.

– E într-adevăr dezlănţuit, consimţi Rowan, dar ştii ce se spune despre Alaska. Totul e mai mare. Alimentează-te. Avem mult de mers.

Nu putea să le lase prea mult timp pentru odihnă, îşi spuse Rowan pornind în recunoaştere. Încadrarea în timp şi înaintarea erau instrumente la fel de vitale ca securea Pulaski şi fierăstrăul, fiindcă Dobie nu se înşelase. Nenorocitul ăsta era mare, mai mare, concluzionă ea, decât anticipase şi, după cum estimase deja pe baza formaţiei în zigzag a propriului front, mai lat la mijloc.

Catranul de pin îmbâcsea cu un miros înţepător aerul deja acrit de

putoarea fumului care se ridica precum nişte panglici cenuşii din solul de turbă ce fusese cândva, îşi imagină ea, baza unei păduri neatinse de mâna omului. Acum copacii ciopârţiţi, înnegriţi, zăceau la pământ ca nişte soldaţi căzuţi pe un câmp de bătălie pierdut.

Rowan nu auzi nici un sunet de fierăstrău, nici un strigăt uman străbătând tumultul focului. Gibbons nu era atât de aproape pe cât sperase ea şi nu-şi putea permite să meargă mai departe în recunoaştere.

Mâncă o banană şi un baton energizant, în vreme ce se îndreptă cu pas grăbit spre echipa ei. Gull dădu pe gât o doză de Gatorade, apropiindu-se de ea.

– Ce se aude, şefa?

– Îl scuturăm de coadă, după cum ni s-a cerut, dar e o coadă al naibii de lungă. Ne va fi foarte greu să ajungem la locul de întâlnire la ora estimată de Yangtree. Avem o sursă de apă în faţa noastră. Ar trebui să fie cam la vreo nouăzeci de metri distanţă şi puţin spre vest. O să-l atacăm cu furtunurile mici, o să pompăm apă pe el şi o să-l înmuiem cum a înmuiat-o Dorothy pe Vrăjitoarea cea Rea.

Rowan îi luă doza de Gatorade și bău din ea.

– Focul e foarte intens, Gull. Vreun șoarece de birou a aşteptat prea mult până să ceară întăriri, iar acum flăcările sunt purtate de vântul ăsta. Dacă vântul le duce suficient de rapid, focul ar putea ajunge în spatele nostru. Trebuie să ne punem zdravăn fundurile la treabă, să ajungem la apă, să punem furtunurile pe el şi să-l obligăm să scadă şi să se retragă.

– O să ne punem zdravăn fundurile la treabă, asta e ocupaţia noastră.

Chiar şi aşa, fu nevoie de un marş brutal, ce îi epuiză de efort, ca să ajungă la timp la pârâul de munte învolburat, în vreme ce focul se lupta să avanseze, aruncând crengi aprinse cum un bătăuş din curtea şcolii aruncă pietre, cu un vuiet constant de împunsături şi ameninţări.

– Dobie, Fierăstrău, stingeţi focurile alea secundare! Libby, Trigger, Sudistule, ocupaţi-vă de cioturi şi tufişuri. Restul apucaţi-vă să montaţi pompele şi să întindeţi furtunul.

Luă una dintre pompe, prinse furtunul conector de la canistra de combustibil la pompă, îl aerisi. Mişcându-se rapid, cu sudoarea picurând de pe ea, conectă supapa de aspiraţie, verifică garnitura de etanşare şi o strânse cu o cheie din trusa ei de scule.

Să-l învingă acolo, îşi spuse, era obligatoriu, altfel aveau să fie nevoiţi să se întoarcă şi să ocolească pe la est, renunţând la sute de acri, riscând să-i dea voie şarpelui de foc să vină din spatele lor, alungându-i şi mai departe de cap, de Gibbons. De victorie.

Montă cuplajul în Y la valva de evacuare a pompei și începu să-l strângă cu mâna. Şi descoperi că se învârtea în gol.

– Haide, haide. Îl fixă din nou pe furtun, dând vina pe graba ei, dar când obţinu acelaşi rezultat examină atent cuplajul.

– Doamne, Dumnezeule! Doamne, e forţat! Filetul a fost forţat la pompa asta.

Gull ridică privirea de la pompa pe care lucra el.

– Şi la mine e la fel.

– Eu sunt în regulă, anunţă Janis de la cea de-a treia pompă. Se amorsează.

– Încălzeşte-o, pune-o la treabă.

Dar o singură pompă nu avea să le ajungă, îşi spuse ea. Era ca şi cum ar fi folosit o nenorocită de pompă manuală cu o capacitate maximă de douăzeci de litri.

– S-a terminat cu noi.

Trânti un pumn în pompa inutilă.

Gull îi surprinse privirea.

– Imposibil ca două pompe să fie echipate accidental cu filete stricate.

– Nu pot să-mi bat capul cu asta acum. O să ţinem focul în frâu cu o singură pompă cât de mult putem, între timp o să tăiem şi o să săpăm un front. O să ne întoarcem la vechiul front deschis de buldozere pe care l-am traversat, apoi ne retragem spre est. Pe toţi dracii, abandonăm o suprafaţă atât de mare. Nu avem timp să mai aducem pompe şi oameni aici. Poate că dacă aş avea nişte nenorocită de bandă adezivă am putea improviza o reparaţie.

– Bandă adezivă. Stai aşa.

Gull se îndreptă în fugă spre Dobie, care arunca pământ cu lopata peste un foc secundar aproape stins.

Rowan îl privi uluită când se întoarse în fugă cu o rolă de bandă adezivă.

– Pentru Dobie e ca şi sosul Tabasco. Nu iese din casă fără ea.

– Ar putea să ţină, sau să ţină suficient de mult.

Lucrară împreună, montând ventilul defect, strângându-l bine şi etanşându-l peste furtunul de ieşire. Rowan mai adăugă un strat de siguranţă şi continuă să monteze pompa.

– Ţine-mi pumnii, îi spuse lui Gull şi începu să apese pârghia de amorsare. Se amorsează, murmură, în vreme ce apa ţâşni prin găuri. Haide, dă-i bătaie mai departe. Banda adezivă vindecă toate rănile. Ţine-mi pumnii în continuare.

Închise valva de amorsare şi o deschise pe cea a furtunului.

– Va funcţiona.

– *Chiar* funcţionează, îl corectă ea şi acţionă întrerupătorul pentru a porni şi a încălzi motorul. Trigger, la pompă! Hai s-o punem şi pe cealaltă în funcţiune, îi spuse lui Gull.

– Nu două dintre ele, repetă Gull în vreme ce lucrau.

– Nu, nu două dintre ele. Ori cineva a dat-o în bară urât de tot, ori…

– Intenţionat.

Rowan lăsă cuvântul să plutească între ei când îi întâlni privirea.

– Să punem pompa în funcţiune. O să ne ocupăm de asta după ce scăpăm din dezastrul ăsta.

Reuşiră să forţeze focul să se retragă şi să-şi menţină poziţia, construind un front ud cu furtunurile, aruncând cu lopeţile tăciunii încinşi înapoi în

pântecul focului. Dar satisfacţia lui Rowan era ştirbită de o furie clocotitoare. Indiferent dacă fusese un accident sau un act intenţionat, o neglijenţă sau o faptă de sabotaj, îşi pusese echipa în pericol fiindcă se încrezuse în echipament.

Când se ajunse la ora propusă de Yangtree pentru întâlnire, încă se aflau la peste un kilometru la sud de capul incendiului, având în spate paisprezece ore de muncă asiduă. Rowan îşi trimise cea mai mare parte a echipei spre nord, trimiţând alți doi oameni înapoi pentru a verifica dacă focul se consumase complet, şi porni din nou să traverseze zona arsă.

Îşi lăsă răgaz să se calmeze, luă legătura prin staţia radio cu biroul de Operaţiuni şi raportă echipamentele defecte şi progresul echipei. Dar de data aceasta, când traversă pământul mort, auzi zumzăitul fierăstraielor.

Încurajată, se călăuzi după sunet până ajunse la frontul lui Gibbons.

– Am spus că e un şir de dezastre? Făcu o scurtă pauză cât să-şi şteargă fruntea cu antebraţul. Ce poate fi mai grav de-atât?

– Ceea ce se întâmplă acum, indiferent de nume. Am dat peste toate problemele posibile la intervenţia asta, mai puţin o întâlnire cu Bigfoot. Am avut două pompe cu filetul forţat.

– Eu am avut trei drujbe stricate. La două erau moarte bujiile, una avea sfoara de starter roasă şi s-a rupt la prima tragere. Am fost nevoiţi să… Se opri, iar pe chipul lui se reflectă şocul şi suspiciunea de pe chipul ei. Ce dracu', Ro?

– Va fi nevoie de o şedinţă pe tema asta, dar trebuie să mă întorc la echipa mea. După cum merg lucrurile, vom avea noroc dacă ajungem la cap peste vreo trei ore.

– Cât de mult spre est sunteţi acum?

– Puţin peste jumătate de kilometru. Începem să-l strângem în laţ. Vom discuta despre asta când aşezăm tabăra. S-ar putea să-l prindem în noaptea asta, dar nu vom reuşi să-l stârpim.

– Echipa va avea nevoie de odihnă. Vom vedea cum merge. Dacă nu ne întâlnim până atunci, ia din nou legătura cu noi în jur de zece, să zicem.

– O să te contactez.

Îşi ajunse din urmă echipa, ghidându-se din nou după sunetul fierăstraielor, aşa cum făcuse şi cu Gibbons, şi îi găsi tăind un front prin molizi negrii.

Bătălia se purta aprig de aproape optsprezece ore. Văzu pe chipurile lor extenuarea, ochii goi, feţele trase.

Îşi puse o mână pe braţul lui Libby și aşteptă până când aceasta îşi scoase dopurile din urechi.

– Pauză prelungită. O oră. Somn. Transmite mai departe pe front.

– Domnul fie lăudat.

– Mă duc în recunoaştere spre cap, să văd ce ne aşteaptă.

– Orice-ar fi, am să mă descurc de minune dacă apuc să dorm puţin.

Rowan îi făcu un semn lui Gull.

– Mă duc în recunoaştere spre cap. Ai putea să vii cu mine, dar ai rata o oră de somn.

– Prefer să fac o plimbare prin sălbăticie cu femeia mea.

– Atunci să mergem.

Trecură printre molizi, în vreme ce în jurul lor paraşutiştii îşi aruncară sculele şi se culcară pe pământ sau se întinseră pe pietre.

– Gibbons a avut trei drujbe defecte – două bujii moarte şi o sfoară de starter stricată.

– Aş spune că avem de-a face, oficial, cu un caz de sabotaj.

– Nu e oficial până nu se examinează, dar da, asta a fost.

– Cards a fost observator. Ceea ce înseamnă că el a fost şi şeful de încărcare.

– Încărcare fiind termenul operativ, îi aminti ea. Nu e treaba lui să verifice fiecare ventil şi bujie. El doar se asigură că sunt încărcate toate echipamentele şi încărcate corect.

– Da, asta-i destul de adevărat. Ascultă, îmi place Cards. Nu vreau să arăt cu degetul spre nimeni, dar una ca asta? Trebuie să fie unul dintre noi.

Rowan refuza să asculte aşa ceva.

– Mulţi oameni ar fi putut ajunge la echipament. Din personalul auxiliar, mecanici, piloţi, echipele de curăţenie. Problema nu e doar cine naiba ar face asta – ci şi de ce naiba.

– O altă observaţie foarte pertinentă.

Simţindu-se slăbită, Rowan scoase una dintre preţioasele doze de Cola pentru a-şi lua porţia de cafeină şi zahăr şi se folosi de ea pentru a înghiţi ceva mai uşor încă un baton energizant.

– Nu am fi rămas prinşi în capcană, adăugă ea. Aveam timp să ne retragem pe o rută de salvare, să ajungem într-o zonă sigură. Dacă nu am fi reparat furtunurile şi nu am fi menţinut frontul acolo, am fi scăpat cu bine.

– Dar, o încurajă el.

– Da, dar dacă situaţia ar fi fost altfel, dacă ne-am fi trezit într-o încurcătură şi am fi avut nevoie de furtu-nuri ca să scăpăm, unii dintre noi ar fi putut fi răniţi, sau mai rău.

– Deci motivul ar putea fi, unu, îşi doreşte să stârnească rahat, să provoace probleme. Doi, îşi doreşte să-i ofere focului un avantaj. Sau trei, îşi doreşte să fie cineva rănit sau chiar mai rău.

– Nu-mi place nici una dintre aceste opţiuni. Fiecare dintre ele o îngreţoşa. Dar după cum a decurs vara asta, mă tem că ar putea fi vorba de cea de-a treia. L.B. a cerut o inspecţie completă a tuturor echipamentelor, până la şireturile de la bocanci.

Îşi scoase mănuşile de cauciuc pentru a-şi freca ochii obosiţi.

– Nu vreau să-mi irosesc energia înfuriindu-mă pentru asta, îi spuse ea, cel puţin nu până nu terminăm aici. Doamne, Gull. Uită-te cum arde.

Se opriră pentru o clipă, privind zidul dogoritor.

I se mai întâmplase în trecut să lupte cu flăcările pe mai mult de un singur front. Ştia cum se face.

Dar nu se mai luptase niciodată cu doi inamici în acelaşi război.

Capitolul 26

Ella îl studie pe Lucas peste masa aranjată frumos pentru micul dejun, pe care o instalase pe terasă. Se străduise puţin – servise clătite şi ouă coapte pe cele mai frumoase porţelanuri ale ei, diverse fructe de pădure mari combinate, în boluri frumoase de sticlă, cocktailuri mimoza în pahare înalte din cristal şi una dintre hortensiile ei Nikko Blue era cufundată într-o vază pătrată joasă şi aşezată în mijlocul mesei.

Îi plăcea să se străduiască din când în când, iar Lucas se arăta de obicei foarte recunoscător. Chiar dacă îi servea cereale reci şi o cană de cafea neagră, îşi spuse ea, el îi mulţumea întotdeauna pentru efort.

Dar în dimineaţa aceea nu prea îi ardea de poveşti şi se juca doar cu mâncarea pe care i-o pregătise atât de atent.

Se întrebă dacă îi părea rău că-şi luase o zi liberă pentru a fi cu ea, ca să scormonească prin magazinul de antichităţi din Missoula. Fusese ideea ei, îşi aminti singură, şi sincer, oare exista vreun bărbat care să savureze perspectiva unei zile petrecute la cumpărături?

– Ştii, mă gândesc că poate ai vrea să faci altceva azi. Lucas, adăugă ea când el nu răspunse.

– Poftim? Ridică privirea din farfurie. Îmi cer scuze.

– Dacă ai putea să faci orice, ce ai vrea să faci astăzi?

– Sincer, m-aş duce în Alaska, la Rowan.

– Chiar eşti îngrijorat pentru ea. Se întinse să-l prindă de mână. Ştiu că probabil îţi faci griji pentru ea de fiecare dată, dar mi se pare că acum e ceva mai mult. E într-adevăr mai mult?

– Am vorbit cu L.B. cât ai pregătit micul dejun. Se gândea că ar fi bine să ştiu… Nu, ea e bine. Ei sunt bine, spuse, când degetele ei tresăriră în mâna lui. Dar incendiul e mai mare şi mai dificil decât se aşteptau. Aşa ceva se mai întâmplă, adăugă ridicând din umeri. Dar ceea ce mă îngrijorează e că, după cum s-a aflat ulterior, au intervenit cu o serie de echipamente şi scule defecte.

– Dar credeam că astfel de echipamente se inspectează şi se întreţin, nu? Nu ar trebui să se întâmple aşa ceva.

– Da, sunt verificate şi testate. Ella, ei cred că e posibil ca cineva să fi umblat la acele scule.

– Adică… Vai, Doamne, Lucas, nici nu-i de mirare că eşti îngrijorat. Ce urmează acum?

– Vor examina echipamentul, vor face o anchetă, vor analiza totul. L.B. a cerut deja o inspecţie completă pentru toate echipamentele de la bază.

– Asta e bine, dar nu o ajută pe Rowan şi pe ceilalţi care au intervenit la incendiu.

– Când eşti la un incendiu trebuie să te bazezi pe tine însuţi, pe echipă şi, la naiba, pe echipamentul tău. Fata mea ar fi putut s-o sfârşească rău.

– Dar ea e bine? Eşti sigur?

– Da. Au muncit aproape douăzeci şi patru de ore înainte să aşeze tabăra. Doarme acum. Vor începe devreme azi; vor avea lumină. Li s-au paraşutat alte echipamente şi se va trimite încă o tură de paraşutişti, vor fi suplimentaţi pompierii forestieri. Se va trimite încă un avion-cisternă şi… Se întrerupse, zâmbi uşor şi flutură din mână. Ajunge cu discuţiile despre foc.

Ea clătină din cap.

– Nu. Spune tot ce te frământă. Vreau să poţi discuta cu mine tot ce ai pe suflet.

– S-au confruntat cu un şir clasic de dezastre. Solicitarea de a suplimenta numărul pompierilor şi a echipamentelor a venit cu întârziere, au avut vânturi capricioase şi un perimetru activ sută la sută. Focul îşi creează propria vreme, continuă el, iar Ella fu încântată când văzu că discuţia îl relaxase suficient cât să-şi taie o bucată de clătită. Incendiul ăsta a stârnit o furtună, a tot împins frontul – asta înseamnă că scuipă focuri secundare şi se rostogoleşte, împiedicându-i pe pompieri să-i limiteze extinderea. Au fost explozii şi flăcări de douăzeci şi cinci de metri de-a latul capului.

– Oh, Dumnezeule mare!

– E impresionant, spuse el şi o ului pe Ella zâmbindu-i.

– Chiar ţi-ai dori să fii acolo. Îşi îngustă ochii şi arătă cu degetul spre el. Şi nu doar de dragul lui Rowan.

– Cred că nu te vindeci niciodată, nu te vindeci pe deplin. Ceea ce contează e că au avansat bine. Îi aşteaptă o zi al naibii de grea, dar până spre seară îl vor face să dea înapoi.

– Ştii ce-ar trebui să faci – ceva aproape la fel de bun ca a zbura până în Alaska să sari în locul unde a aşezat Rowan tabăra? Ar trebui să mergi la bază.

– Nu e nevoie de mine acolo.

– Chiar dacă te-ai retras din activitate, eşti tot „Omul-de-Fier“ Tripp. Pun pariu că le-ar prinde bine cunoştinţele şi experienţa ta. Şi te-ai simţi mai aproape de Rowan şi de acţiune.

– Aveam planuri pentru azi, îi aminti el.

– Lucas, oare nu ai ajuns să mă cunoşti până acum?

El o privi, apoi îi duse mâna la buzele lui.

– Ba cred că da. Cred că şi tu mă cunoşti pe mine.

– Aşa îmi place să cred.

– Mă întreb ce părere ai avea… Aş vrea să te întreb dacă m-aş putea muta aici la tine. Dacă aş putea locui cu tine.

Mintea Ellei avu nevoie de un minut pentru a-şi reveni din surpriză.

– Vrei… vrei să locuim împreună? Aici?

– Ştiu că ai aici tot ceea ce-ţi doreşti şi că nu am început să ieşim decât de câteva luni. Poate ai nevoie să…

– Da.

– Da?

– Adică voi avea aici tot ceea ce-mi doresc când vei fi şi tu aici. Deci da, cu siguranţă da. Încântată de privirea lui şocată, râse. În cât timp îţi poţi strânge lucrurile?

Lucas expiră zgomotos, luă paharul de cocktail şi bău cu sete.

– Credeam că ai să spui nu sau că ar trebui să mai aşteptăm puţin.

– Atunci nu ar fi trebuit să întrebi. Acum nu mai poţi da înapoi.

– Nu mai pot da înapoi din faţa unei femei frumoase care mă cunoaşte şi vrea oricum să-i fiu prin preajmă. Pe viaţa mea, nu reuşesc să-mi dau seama ce anume am făcut bine. Puse din nou paharul jos. Am făcut asta pe dos, fiindcă mai întâi ar fi trebuit să spun – ar fi trebuit să-ţi spun că te iubesc, Ella. Te iubesc.

– Lucas. Se ridică în picioare, ocoli masa şi i se aşeză în braţe. Îi prinse faţa între mâini. Te iubesc. Îl sărută, abandonându-se plăcerii. Sunt atât de fericită că fiul meu m-a pus să sar dintr-un avion. Oftă şi îşi lipi obrazul de al lui. Atât de fericită.

După ce Lucas plecă, Ella îşi modifică planurile pentru ziua respectivă. Trebuia să facă loc pentru un bărbat. Bărbatul ei. Loc în dulap, loc în sertare. Loc pentru lucruri bărbăteşti. Casa pe care şi-o amenajase în întregime pentru ea însăşi avea să devină un amestec, colorat cu bucăţi din el, cu nuanţe din el.

Era uimită de cât de mult îşi dorea acest lucru, cât de mult îşi dorea să vadă cum avea să arate acele nuanţe după ce se amestecau.

Trebuia să facă o listă, îşi dădu ea seama, cu ceea ce avea de făcut. Lucas avea să-şi dorească loc pentru un birou, decise ea, şi scoase un carneţel şi un pix pentru a nota. Apoi bătu cu pixul în masă, calculând ce colţ al casei ar fi fost cel mai potrivit.

– Oh, cine are răbdare să se gândească!

Râzând, aruncă pixul şi începu să danseze prin bucătărie.

Trebuia să-şi sune copiii să le spună. Dar avea să aştepte până se liniştea puţin, ca să nu creadă că se îmbătase de fericire ca o adolescentă în seara balului.

Dar aşa se simţea.

Când sună telefonul, se îndreptă dansând spre el, dar deveni serioasă când văzu numele lui Irene pe ecran.

Inspiră adânc de două ori, în tăcere.

– Alo.

– Ella, Ella, poţi să vii? Leo. A sunat Leo.

– Ia-o încet, o îndemnă ea, când vocea lui Irene învălmăşi cuvintele. Te-a sunat Leo?

– S-a predat. E la secţia de poliţie şi vrea să discute cu mine. I-au dat voie

să mă sune, iar el a zis că nu va spune nimic despre nimic până nu vorbeşte cu mine. Nu ştiu ce să fac.

– Nu face nimic. Vin chiar acum.

Îşi smulse telefonul mobil din încărcător şi îşi luă poşeta din fugă. În drum spre uşă, îl sună pe Lucas.

– Sunt pe drum spre Irene. Leo s-a predat.

– Unde? întrebă Lucas. Unde e?

– A sunat de la secţia de poliţie. Trânti portiera maşinii şi mută telefonul pentru a-şi pune centura de siguranţă. Spune că nu va vorbi cu nimeni până nu vorbeşte cu ea. Am s-o însoţesc.

– Să nu te apropii de el, Ella.

– N-am s-o fac, dar nu vreau să meargă singură. Te sun de îndată ce m-am întors.

Închise telefonul şi îl aruncă în poşetă, ieşind cu spatele de pe alee.

Să te trezeşti având sub ochi munţii din Alaska şi vârful Denali era cu adevărat înviorător. Stând în tabără, Rowan simţi că muntele era de partea lor.

Echipele munciseră pe brânci, aveau arsuri şi vânătăi, dureri şi suferinţe care să o dovedească. Nu omorâseră dragonul, nu încă, dar era al naibii de sigur că îl răniseră. Iar azi se simţea foarte încrezătoare că aveau să-i înfigă sabia în inimă.

Ştia că echipa era zdruncinată şi epuizată, dar apucaseră să doarmă patru ore zdravene, iar chiar în acel moment îşi umpleau stomacul. Având mai multe echipamente, mai mulţi oameni, încă o maşină de pompieri şi două buldozere, era convinsă că urmau să zboare spre casă în seara aceea, lăsând stingerea finală şi operaţiunea de curăţenie în grija echipei din Alaska.

Somnul, decise ea, dădea naştere optimismului.

Scoase staţia radio când recepţionă un semnal.

– Ro, în tabără, ascult.

– L.B., biroul de Operaţiuni. Am pe cineva aici care vrea să discute cu tine.

– Ce mai face fata mea? Teminat.

– Bună, tată. Totul e în regulă. Stau aici meditând şi privind un munte uriaş. Mi-aş dori să fii aici. Terminat.

– Recepţionat. Mă bucur să-ţi aud vocea. Am auzit că aţi avut ceva probleme ieri. Terminat.

– Nimic ce să nu putem rezolva cu gumă de mestecat şi bandă adezivă. L-am înmuiat ieri. Privi acumularea de nori de peste parc şi fuioarele de fum care se ridicau împletindu-se din insulele de verdeaţă. „Venim după tine“, îşi spuse. Astăzi o să-l snopim. Terminat.

– Am recepţionat. Ro, e ceva ce-ar trebui să ştii, începu el, apoi îi spuse despre Leo.

După ce termină transmisia radio, Rowan se îndreptă spre Gull şi se aşeză lângă el.

– Impresionantă privelişte, comentă el. Libby e îndrăgostită. Zice că vrea

să se mute aici. Ne lasă pentru unitatea din Alaska.

– Oamenii se îndrăgostesc de munte. Gull, Leo s-a predat azi-dimineaţă. E în custodia poliţiei.

El o studie, apoi mai bău o gură de cafea.

– Atunci e o zi al naibii de bună.

– Cred că aşa e. Expiră zgomotos. Da, cred că aşa e. Hai s-o facem şi mai bună şi să omorâm definitiv dragonul ăsta.

– De acord, spuse el, şi se aplecă să o sărute.

Irene se cutremură până în fundul sufletului când intră în încăpere şi îl văzu pe Leo prins în cătuşe de singura masă. Slăbise, iar părul lui, subţiat şi răvăşit, atârna peste gulerul salopetei de închisoare de un portocaliu aprins. Nu se răsese de Dumnezeu ştia când, îşi spuse ea, iar barba îi crescuse într-o nuanţă şocantă de gri în jurul feţei osoase.

Arăta sălbăticit. Arăta ca un infractor.

Arăta ca un străin.

Trecuse oare doar o lună de când îl văzuse ultima dată?

– Irene.

Vocea i se frânse când îi rosti numele, iar lanţurile zăngăniră oribil în urechile ei când se întinse după ea.

Fu nevoită să-şi abată privirea pentru o clipă, să se reculeagă.

Încăperea părea sufocantă şi mult prea puternic luminată. Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda lată – sticlă de oglindă falsă, îşi spuse. Urmărea serialul *Lege și ordine* şi ştia cum funcţionează.

Dar reflexia o ului. Cine era acea femeie, acea femeie bătrână, slabă, cu părul murdar dat deoparte de pe chipul hărţuit?

„Sunt eu, îşi spuse. Sunt o străină şi eu.“

„Nu mai suntem cei care eram. Nu suntem cei care ar trebui să fim.“

Oare ei îi priveau din spatele acelei sticle? Bineînţeles că da. Priveau, judecau, condamnau.

Ideea îi atinse ultimele rămăşiţe de mândrie, i le stârni. Îşi îndreptă umerii, îşi impuse o expresie de fermitate pe chip şi îşi privi soţul în ochi. Se îndreptă spre masă, se aşeză, dar refuză să prindă mâinile pe care i le întinsese el.

– M-ai părăsit.

– Îmi pare rău. Credeam că ar fi mai bine pentru tine. Voiau să mă aresteze, Irene, pentru *crimă*. Credeam că dacă aş dispărea ţi-ar fi mai bine şi l-ar găsi pe adevăratul ucigaş ca eu să mă pot întoarce.

– Unde-ai fost?

– M-am refugiat sus în munţi. Am tot mers. Aveam aparatul de radio, aşa că tot ascultam să prind veste dacă au arestat pe cineva. Dar n-au făcut-o. Cineva mi-a făcut asta, Reenie. Eu doar…

– Ţie ţi-a făcut asta? Ţie, Leo? Mi-am semnat numele lângă al tău, am ipotecat casa noastră pentru cauţiunea ta. Ai plecat, iar acum eu am să-mi pierd casa fiindcă nici măcar cu un al doilea loc de muncă nu reuşesc să plătesc

ratele.

O expresie de durere, pe care o consideră sinceră, se întipări pe chipul lui.

– Nu m-am gândit la asta decât după ce plecasem deja. Nu gândeam limpede. Mi-am spus doar că v-ar fi mai bine, ţie şi copilului, dacă aş pleca. Nu m-am gândit…

– Nu te-ai gândit că aveam să rămân singură, fără să am habar unde e soţul meu, dacă e viu sau mort? Nu te-ai gândit că voi avea un copil de care să mă ocup, facturi de plătit, întrebări la care să răspund, şi toate astea imediat după ce am îngropat-o pe fiica mea?

– Fiica noastră, Reenie. Sub barbă, obrajii i se înroşiră când trânti pumnul pe masă. Iar ei cred că mi-am ucis propria fată. Că i-am rupt gâtul, apoi i-am dat foc, de parcă ar fi fost un gunoi. Asta crezi şi tu? Asta?

– Am încetat să mai cred ceva, Leo. Îşi auzi propria voce, o simţi la fel de lipsită de viaţă ca părul şi chipul ei. Am fost nevoită să o fac, ca să pot supravieţui de la o zi la alta, de la o muncă la alta, de la o factură la alta. Mi-am pierdut copilul, soţul, credinţa. Îmi voi pierde casa şi nepoata.

– Am trăit ca un animal, începu el. Apoi se opri, miji ochii spre ea. Ce tot spui acolo? Nu pot s-o ia pe Shiloh.

– Nu ştiu dacă pot sau nu. Dar ştiu că nu pot s-o cresc cum se cuvine pe cont propriu, fără să-i ofer o casă confortabilă sau suficient timp. Soţii Brayner vor ajunge aici mâine şi o vor duce cu ei acasă în Nebraska.

– Nu. Acel chip străin se aprinse de furie. Irene, nu. Pe toţi dracii, ascultă-mă acum.

– Nu înjura. Tonul tăios al vocii ei îl făcu să-şi dea brusc capul pe spate. Fac ceea ce trebuie pentru acel copil, Leo, şi aşa e cel mai bine. Tu nu ai nici un drept să te bagi în asta. Tu ne-ai părăsit.

– Faci asta ca să mă pedepseşti.

Irene se lăsă pe speteaza scaunului. Era interesant, remarcă ea, că nu se mai simţea atât de obosită acum, atât de epuizată, atât de plină de durere. Nu, se simţea mai puternică, mai sigură, cu mintea mai limpede de cât îi fusese de când veniseră s-o anunţe că Dolly a ei era moartă.

– Să te pedepsesc? Uită-te la tine, Leo. Chiar dacă aş vrea să te pedepsesc, şi pur şi simplu nu vreau asta, ţi-ai administrat singur o pedeapsă zdravănă. Spui că ai trăit ca un animal – ei bine, asta a fost alegerea ta.

– Am făcut-o pentru tine!

– Poate tu crezi asta. Poate ai nevoie să o crezi. Nu mă interesează. În toată povestea asta e implicată şi o copilă nevinovată, iar ea e cea mai importantă. Şi, pentru prima dată în viaţa mea, aleg să fiu eu pe locul doi. Înaintea ta, Leo. Înaintea a tuturor celorlalţi nenorociţi de oameni.

Ceva se stârni în ea. Nu era furie, îşi spuse. Era sătulă de furie şi sătulă de disperare. Poate, exista o mică şansă ca ceea ce se stârnise în ea să fie credinţă – în ea însăşi.

– Am să fac ceea ce trebuie să fac pentru mine. Trebuie să mă gândesc puţin la asta, dar am să plec, cel mai probabil, ca să fiu mai aproape de Shiloh.

Am să-mi iau jumătatea mea din puţinul care va mai rămâne după ce se va încheia toată povestea asta, şi te voi lăsa pe tine cu a ta.

Leo se dădu brusc în spate de parcă l-ar fi plesnit.

– Ai de gând să mă părăseşti aşa, când sunt închis, când am nevoie ca soţia mea să-mi fie alături?

– Tu ai nevoie, repetă ea şi clătină din cap. Va trebui să te obişnuieşti ca nevoile tale să nu mai fie pe primul loc. Vor fi după cele ale lui Shiloh şi ale mele. Ţi-am fost alături, Leo. Mi-am făcut datoria de soţie şi ţi-am stat alături, oricât mi-ar fi fost de greu şi oricât de mult ar fi fost nevoie. Dar tu ai schimbat asta când ai dovedit că nu eşti dispus să faci acelaşi lucru pentru mine.

– Să faci bine să mă asculţi, Irene. Să faci bine să mă asculţi. Cineva a luat carabina aceea, a luat puşca aceea chiar din casa mea. Acel cineva a făcut asta ca să mă distrugă.

– Sper de dragul sufletului tău că ceea ce spui e adevărat. Dar tu şi Dolly aţi transformat casa noastră într-un câmp de bătălie, şi nici unuia dintre voi nu i-a păsat suficient de mine cât să pună capăt războiului. Ea m-a părăsit fără să privească în urmă, iar când am primit-o înapoi, fiindcă asta face un părinte pentru copilul său, a continuat să mintă şi să comploteze exact ca întotdeauna. Şi aţi continuat să vă certaţi şi să vă atacaţi, exact ca întotdeauna. Cu mine la mijloc, exact ca întotdeauna.

„Dumnezeu s-o aibă în pază“, îşi spuse Irene. Avea să deplângă toată viaţa dispariţia copilului ei, dar nu avea să deplângă încetarea războiului.

– Nu ştiu ce ai făcut sau n-ai făcut, dar atâta ştiu. Ştiu că nu mă pot baza pe tine să-mi întinzi acea mână puternică, aşa că trebuie să încep să mă bazez pe mine. De mult trebuia să fac asta. Se ridică în picioare. Ar trebui să-ţi suni avocatul. De el ai nevoie acum.

– Ştiu că eşti supărată. Ştiu că eşti furioasă pe mine şi cred că ai dreptul să fii. Dar te rog nu mă lăsa aici singur, Irene. Te implor.

Ea încercă, pentru ultima dată, să caute în adâncul sufletului o rămăşiţă de dragoste sau măcar de milă. Dar nu găsi nimic.

– Am să mă întorc când pot şi am să-ţi aduc ceea ce mi se va da voie să aduc. Acum trebuie să merg la muncă. Nu-mi permit să-mi iau mai multe ore libere azi. Dacă voi găsi putere să mă rog din nou, am să mă rog pentru tine.

L.B. îl chemă pe Matt când acesta se întoarse de la alergare.

– Ai terminat cu pregătirea fizică pe azi?

– Da. Aveam de gând să fac un duş şi să iau micul dejun. E ceva ce-ai vrea să fac?

– Ne-ar prinde bine o mână de ajutor la rearanjarea echipamentelor şi a costumelor pe măsură ce sunt inspectate. S-a întors echipa din Wyoming cât ai fost plecat.

– Am văzut avionul deasupra capului. Ascultă, L.B., şi ei au avut probleme?

– O altă pompă stricată.

– Oh, rahat!

– I-am pus pe mecanici să verifice la sânge restul pompelor, fierăstraielor şi aşa mai departe. Depliem toate paraşutele şi am adus tehnicieni pliori să le verifice. „Omul-de-Fier“ e şi el aici şi ne ajută la asta.

– Iisuse Hristoase, L.B., doar nu crezi că cineva a umblat la paraşute?

– Eşti dispus să-ţi asumi riscul?

Matt îşi scoase şapca şi îşi trecu o mână prin păr.

– Cred că nu. Cine naiba ar face aşa ceva?

– Al naibii să fiu dacă n-o să aflăm. „Omul-de-Fier“ a adus veşti. Leo Brakeman s-a predat azi-dimineaţă.

– S-a întors? În Missoula? E în custodia poliţiei?

– Exact. Mă face să mă întreb de cât timp dă târcoale prin zonă.

– Şi e posibil să fi făcut el asta. Să ne fi sabotat astfel. Matt îşi mută privirea, lăsând-o să plutească în depărtări, şi clătină din cap. A ameninţat-o pe Ro, a tras în ea, pentru numele lui Dumnezeu. Acum ne-a lucrat la echipament. Noi nu i-am făcut niciodată nimic nici lui, nici familiei sale. Nu i-am greşit nici cât negru sub unghie, iar el nu poate spune acelaşi lucru.

– În momentul de faţă ne ocupăm de ale noastre, aşa că fă duşul propus şi înfulecă ceva, apoi prezintă-te în sala de îmbarcare.

– În regulă. Ascultă. Dacă e cazul să mă reintroduci pe lista de sărituri…

– Te lăsăm afară deocamdată.

– Apreciez mult asta. Părinţii mei ar trebui să sosească spre sfârşitul după-amiezii. Am să-i anunţ că s-ar putea să fiu nevoit să scurtez vizita. Nu vreau să fi nevoit să găseşti la repezeală pe cineva care să îmi ţină locul, acum când ai şi celelalte rahaturi pe cap.

– Am reţinut.

Îl bătu pe Matt pe umăr.

Se întoarse în biroul de Operaţiuni. Avea douăzeci şi unu de oameni în Alaska şi nu se aştepta să-i vadă întorşi mai devreme de a doua zi, în cel mai bun caz. O altă tură de-abia se întorsese şi izbucnise un incendiu în California, unde era posibil să fie solicitaţi şi câţiva membri ai trupei Zulie înainte să se termine totul. Previziunile meteo pentru următoarele două săptămâni anunţau condiţii de secetă.

Al naibii să fie dacă avea să trimită prima tură în aer fără a fi sigur, absolut sigur, că fiecare şnur, fiecare cataramă, fiecare nenorocit de fermoar şi buton trecea printr-o inspecţie cât se poate de riguroasă.

Se gândi la Jim şi simţi amărăciunea familiară. Accidentele nu puteau fi controlate, dar putea şi avea să controleze aceste rahaturi produse de oameni.

La sfârşitul unei zile foarte lungi, locotenentul Quinniock porni cu maşina spre bază. Îşi dorea să meargă acasă, să-şi vadă soţia şi copiii şi să ia cina cu ei, aşa cum făceau cei care nu erau poliţişti.

Dar cel mai mult îşi dorea să termine o dată cu Leo Brakeman.

Omul era ca un zid de piatră, refuza să cedeze chiar şi un centimetru.

Orice abordare pe care o încercase el sau DiCicco faţă de el – împreună sau separat – se soldase cu acelaşi rezultat.

Zero.

Brakeman stătea pur şi simplu cu braţele încrucişate şi privirea aspră, cu maxilarul încordat sub barba încâlcită de om al munţilor. Slăbise cinci kilograme, îmbătrânise cu zece ani, dar tot nu se clintea din versiunea lui în care totul îi fusese înscenat.

Acum cerea – prin intermediul avocatului său, căci el încetase complet să mai vorbească – un test cu detectorul de minciuni. Prin urmare, aveau să fie nevoiţi să treacă şi prin acea distracţie.

Quinniock suspecta că, dacă rezultatele testului poligraf indicau că Brakeman era un munte de rahat mincinos care nu putea spune adevărul nici în privinţa mărimii propriei scule, acesta avea să pretindă că poligraful îi înscenase totul.

Aveau probe circumstanţiale din belşug. Aveau motiv, mijloace, ocazie şi faptul că fugise. Ceea ce nu aveau era mărturisirea lui.

Procurorul districtual nu voia să-l pună sub acuzare pe Leo Brakeman, fost fundaş în campionatul interstatal şi localnic din Missoula, fără probleme anterioare cu legea şi cu legături adânci în sânul comunităţii, pentru uciderea propriei fiice, fără a avea o mărturisire.

Şi fiindcă fiecare nenorocită de bucăţică din acele probe creau o legătură între moartea lui Dolly şi cea a lui Latterly, nu-l puteau pune sub acuzare nici pentru acea crimă.

Avea nevoie de o pauză, îşi spuse Quinniock. Avea nevoie de puţin timp în afara serviciului înainte de a se întoarce în ziua următoare pentru a se contra cu procurorul districtual. Dar mai întâi trebuia să vadă ce naiba voia Michael Little Bear.

Ajuns la bază se îndreptă direct spre biroul lui Little Bear.

– Îl cauţi pe L.B.?

Quinniock se opri şi îl salută din cap pe omul care îl strigase.

– Exact.

– Tocmai s-a dus în atelier. Ştii unde e?

– Da, mulţumesc.

Îşi schimbă direcţia. I se păru ciudat cât de tăcută părea baza. Nici un membru al echipajului nu se antrena afară sau nu se deplasa de la o clădire la alta, deşi văzuse câţiva oameni gonind în viteză pe unul dintre drumurile laterale într-o maşină de teren. Fie pentru a o testa, fie pentru distracţie, decise el.

Când, în drum spre atelier, trecu pe lângă ceea ce ştia că era sala de îmbarcare, înţelese motivul liniştii.

Aici locul zumzăia de activitate. Mai mulţi bărbaţi şi o mână de femei lucrau la scule, desfăcându-le în bucăţi sau reasamblându-le. Alţii scoteau echipamente de pe rafturi sau le înlocuiau.

„O inspecţie de rutină?“ se întrebă el, analizând haosul organizat când intră în atelier.

Văzu paraşute întinse pe mesele de lucru, în curs de depliere sau repliere

meticuloasă. Alte paraşute erau atârnate în turnuri, aşteptând să fie inspectate sau purtând deja etichete ce indicau că aveau nevoie de reparaţii sau repliere.

Îl observă pe Little Bear stând lângă Lucas Tripp la una dintre mesele de lucru.

– „Omul-de-Fier“. Quinniock îi întinse mâna cu o plăcere reală. V-au convins să vă întoarceţi în echipă?

– Doar îi ajut astăzi. Ce mai faceţi, locotenente?

– Am avut şi zile mai bune şi unele mai rele. Doreaţi să discutaţi cu mine? îl întrebă pe L.B.

– Da. Unde e agentul forestier?

– Se ocupă de probleme forestiere. Voiaţi să vină şi ea?

– Nu neapărat. Am echipe în Alaska şi o alta care tocmai s-a întors azi-dimineaţă din Wyoming.

– Am auzit despre incendiile din Alaska, care ameninţă parcul Denali. Care e situația acolo?

– Ei speră că vor reuşi peste câteva ore să pună capăt extinderii focului. Au avut un drum lung şi greu, iar oamenii mei au intervenit la acel incendiu cu echipamente defecte.

– Deci despre asta e vorba? Quinniock mai aruncă o privire prin atelier. Faceţi o inspecţie a echipamentelor.

– E vorba despre faptul că cineva ne-a sabotat echipamentele. Ventile cu filetul forţat la pompe, iar una dintre ele a ajuns în Wyoming. Drujbe cu bujii arse şi o sfoară de starter făcută franjuri.

– Nu vreau să mă bag în meseria voastră, dar toate acestea par a fi pur şi simplu rezultatul unor fenomene de uzură, ceva ce a scăpat neobservat în perioada de maximă activitate a unui sezon aglomerat.

Chipul lui L.B. se înăspri, devenind ca de piatră.

– Nouă nu ne scapă nici un nenorocit de detaliu. Echipamentele se întorc de la un incendiu, sunt examinate, verificate şi li se confirmă starea tehnică înainte de a fi repuse în folosinţă. Acelaşi ventil avea filetul forţat la trei pompe, iar două dintre ele în tura care a ajuns în Denali?

– În regulă, e greu de crezut.

– Ai al naibii de multă dreptate. Inspectăm totul şi am găsit deja încă două fierăstraie defecte şi patru pompe de cărat în spate, de capacitate maximă 20 de litri, ale căror duze erau înfundate cu chit. Nu suntem neglijenţi; nu ne putem permite să fim. Nu ne scapă nimic.

– În regulă.

– Trebuie să inspectăm fiecare paraşută, ancoră, paraşută de rezervă. Şi slavă Domnului că deocamdată nici una dintre cele pe care le-am verificat nu par să fi fost sabotate. Ştiţi cât durează replierea unei singure paraşute?

– Circa patruzeci şi cinci de minute. Am făcut turul bazei. În regulă, repetă Quinniock, şi îşi scoase carnetul. Aveţi o listă a celor care au confirmat starea tehnică a echipamentului?

– Sigur că da, şi m-am uitat peste ea. Am să vă dau numele lor şi numele

mecanicilor care s-au ocupat de reparaţii sau de curăţenie. Nu există o singură persoană însărcinată cu aceste lucruri.

– Există vreo persoană în echipa dumneavoastră care se confruntă cu un volum de stres mai mare decât cel obişnuit?

– Oamenii mei din Alaska, cei care au fost nevoiţi să repare improvizat pompele cu bandă adezivă, pe toţi dracii, sau să renunţe la terenul câştigat.

Cum şi el îşi trimitea oamenii pe teren şi avea pe umeri greutatea acelor decizii, Quinniock înţelese furia clocotitoare a lui L.B. Întrebă pe un ton preocupat:

– Aţi fost nevoit să disciplinaţi pe cineva, să retrageţi pe cineva din activitate?

– Nu şi nu. Credeţi că cineva din echipă a făcut asta? Oamenii ăştia nu ştiu când vor avea de sărit sau unde ori în ce condiţii până nu ajung efectiv să sară. De ce dracu' ar face cineva aşa ceva când s-ar putea să i se întâmple tocmai lui să i se rupă în mâini o sfoară de starter sau să se chinuie cu o pompă inutilă în faţa unui foc ce îl ameninţă?

– Personalul auxiliar, mecanicii, piloţii şi aşa mai departe nu sar la incendii.

– Iar Leo Brakeman a intrat în sediul dumneavoastră azi-dimineaţă. A tras deja în oameni de-ai mei şi nu se sfieşte să stârnească incendii. Ca să sabotezi echipamentele de aici ai nevoie de ceva cunoştinţe de mecanică.

– Iar el are chiar destule. Quinniock expiră zgomotos. Am să cercetez problema. Dacă el a făcut-o vă pot promite că va rămâne acolo unde se află în prezent încă ceva vreme de acum încolo.

– Soţia lui a decis să-l părăsească, interveni Lucas. Terminase de pliat paraşuta, îi prinse eticheta, apoi se întoarse să i se adreseze lui Quinniock. A decis să le dea copilul soţilor Brayner, părinţii tatălui. Aceştia vin acum din Nebraska. Ea se pregăteşte să renunţe la casa ipotecată, să vândă ce poate vinde, să încaseze ce poate încasa. Se gândeşte să se mute mai aproape de soţii Brayner ca să poată fi aproape de fetiță, să dea o mână de ajutor, s-o vadă crescând.

– Sunteţi bine informat.

– Iu…. Oare putea un bărbat de şaizeci de ani să aibă o iubită? se întrebă el. Femeia cu care am o relaţie e prietenă apropiată cu Irene.

– Ella Frazier. Și eu sunt bine informat, adăugă Quinniock. Am cunoscut-o la înmormântare.

– O ajută pe Irene cât de mult poate. Irene i-a spus lui Leo toate astea când s-a dus să-l vadă azi-dimineaţă.

Quinniock îşi trecu o mână obosită peste faţă.

– Asta explică de ce refuză să mai vorbească.

– Mi se pare că nu mai are nimic de pierdut acum.

– Vrea să facă un test cu poligraful, dar s-ar putea ca asta să fie ideea avocatului. Ține cu dinţii de aceeaşi poveste şi, cu cât încercăm mai tare să-l forţăm, cu atât se încăpăţânează mai tare să tacă. Poate dacă îl acuzăm şi de

aceste acte de sabotaj o să-l înfrângem. Vreau registrele fiecărui echipament, când a fost utilizat ultima dată, când a fost inspectat ultima dată şi de către cine, în ambele cazuri, dacă îmi puteţi face rost de aceste informaţii. Trebuie să dau un telefon mai întâi.

Deschise telefonul, îl sună pe sergentul de serviciu şi îi ordonă să-l supravegheze pe Leo Brakeman ca deţinut cu risc de suicid.

Capitolul 27

Avionul aterizează în Missoula la puţin după ora zece dimineaţa. Dăduseră de condiţii meteo dificile peste Canada, avionul fiind lovit de grindină ca de nişte gloanţe în vreme ce zbura în caruselul furtunii.

Jumătate din echipaj aterizează cuprins de greaţă sau de-a dreptul gata să vomite.

Cum dormise pe toată durata zborului, Rowan calculă că se simţea pe trei sferturi om. Suficient de om cât să fac un duş nesfârşit şi să mănânce ca un urs hămesit.

În timp ce se îndreptă cu Gull spre clădirea de locuinţe îl observă pe L.B. alături de Cards, supraveghind descărcarea echipamentelor. Bănuia că L.B. dusese şi el propriul război cât ei luptaseră pe frontul lor.

Nu voia să se gândească la nici una dintre bătălii o vreme.

Se prăbuşi în fund pe patul din apartamentul ei şi îşi scoase ghetele.

– Vreau mult, mult sex.

– Chiar eşti femeia visurilor mele.

– Runda întâi, sex ud la duş, după ce jupuim câteva straturi de tundră de Alaska, apoi o pauză de prânz scurtă şi satisfăcătoare. Îşi deschise catarama, îşi dezbrăcă pantalonii. Apoi o a doua rundă de sex care să facă salteaua să cânte.

– Simt că mi se formează o lacrimă de recunoştinţă şi adoraţie în colţul ochiului. Să nu mă dispreţuieşti.

Doamne, bărbatul acela reuşea să-i cânte în strună notă cu notă. Și, decise ea, chiar şi cu barba nerasă de pe faţa lui, cu părul murdar, tot îi făcea să vibreze corzile dorinţei.

– Apoi o partidă rapidă drept desert înainte să mă apuc să lucrez la rapoarte. Va trebui să mă întâlnesc cu L.B. pentru o şedinţă de informare, la un moment dat, şi să-mi fac timp pentru pregătirea fizică zilnică, după care trebuie să apară din nou mâncare în peisaj.

– Trebuie.

– Apoi cred că voi avea timp pentru puţin sex de relaxare înainte de culcare.

– Aş putea face un orar cu toate astea, ca să nu ratăm nimic.

– E totul aici. Se bătu pe tâmplă. Deci… Intră goală în baie. Să-i dăm bice.

Rowan consideră prima rundă o reuşită deplină. Acum, că se simţea sută

la sută om, îl lăsă pe Gull să-şi radă barba neîngrijită în baia ei şi ieşi să se îmbrace.

Ridică biletul pe care cineva îl strecurase, probabil, pe sub uşa ei în ultimele patruzeci de minute.

ŞEDINŢĂ COMPLETĂ CU TOATĂ ECHIPA
BIROUL DE OPERAŢIUNI
ORA TREISPREZECE

– Ei bine. Runda a doua va trebui amânată.

Ridică biletul astfel încât să-l poată citi şi Gull.

– Poate are nişte răspunsuri.

– Sau poate are doar o grămadă de întrebări. Oricum ar fi, ar trebui să ne grăbim dacă vrem să şi mâncăm ceva înainte de ora treisprezece.

– S-ar putea ca Marg să ştie ceva.

– Aşa mă gândesc şi eu.

Cum Marg îl plăcea destul de mult, Gull intră cu Rowan în bucătărie.

Momentul nu era cel mai bine ales, îşi dădu seama când intrară în încăperea în care dominau căldura şi graba. Marg, Lynn şi bucătăreasa cea nouă – Shelley, îşi aminti el – curăţau, amestecau, tocau şi feliau alimente cu o simetrie creativă ce îi evocă un Cirque du Soleil culinar.

– Bună. Lynn umplu un castron uriaş cu un fel de amestec de paste. Shelley, ne mai trebuie chifle, iar salata de pui e pe terminate.

– Mă ocup de toate!

– Adu înapoi şi tigaia de grătare când te întorci, îi spuse Marg lui Lynn, ştergându-şi cu un prosop faţa îmbujorată de căldură. Vor fi terminat aproape tot până atunci. Ştiu cum înfulecă oamenii ăştia. Şedinţă la ora unu, bombăni ea, fluturând o lingură spre Rowan. Chiar în toiul lucrului, aşa că iau toţi cu asalt bucătăria înainte de amiază cum a luat cu asalt Henric al V-lea oraşul ăla pe care l-a asediat, oricare ar fi fost el.

– Aş putea toca ceva, se oferi Rowan.

– Tu stai departe. După ce le ducem a doua tură de grătare, o să reziste o vreme.

– Ai avut dreptate. Lynn dădu buzna înapoi cu o tigaie aproape goală.

Împreună, ea şi Marg o umplură.

– Cu asta am terminat tot, mai puţin bufetul cu deserturi. Eu şi Shelley ne putem ocupa de asta, spuse Lynn.

– Eşti o fată bună. Marg scoase două farfurii, aruncă pe ele chiflele tăiate în două, adăugă carne la grătar pe jumătatea de jos, puse o lingură din amestecul de paste lângă ele, completă cu o porţie de dovleac de vară. Apoi îşi îndreptă degetul spre Gull. Ia trei beri şi adu-le la masa mea. Ia asta.

Împinse una dintre farfurii spre Rowan înainte de a lua seturi de tacâmuri.

Marg ieşi în grabă şi, după ce puse jos farfuria şi tacâmurile, îşi apăsă mâinile pe şale.

– Doamne.

– Stai jos, Marg.

– Trebuie să-mi întind puţin spatele mai întâi. Mănâncă liniştită.

– Tu nu mănânci.

Marg se mulţumi să fluture din mână în semn de refuz.

– Asta îmi doresc, spuse, luând berea pe care i-o întinse Gull. Am setat aerul condiţionat să sufle aer polar, dar cam pe la mijlocul turei de prânz atmosfera se încinge de parcă am fi în Nairobi. Mănâncă. Şi nu înfuleca pe nerăsuflate.

Gull ridică sendvişul înecat în sos şi luă o primă înghiţitură. Cald, picant, cu grătarul de porc topindu-se în sos şi întreaga combinaţie amestecându-se în ceva ce aducea a fericire condimentată.

– Marg, de ce e nevoie ca să vii să locuieşti cu mine?

– De mult sex.

– Sunt bun la asta, spuse el muşcând din nou şi arătând spre Rowan pentru confirmare. Sunt bun la asta.

– Toţi trebuie să fie buni la ceva, comentă Rowan. Ce se aude, Marg?

– L.B. e copleşit de nelinişte, asta e sigur. Nu se întâmplă prea des să-l vezi clocotind de furie. Tocmai de asta e atât de bun în munca lui. Dar în ultimele câteva zile a început să scoată fum pe urechi. A pus să fie verificată fiecare paraşută, fiecare rucsac, fiecare costum de sărituri. Le-ar fi verificat şi la microscop dacă ar fi avut cu ce. Fiecare bucăţică de echipament, fiecare unealtă, fiecare nenorocit de obiect. A trimis la examinare maşinile de teren, vehiculele Rolligon, avioanele.

Sorbi lung şi încet din bere, o puse deoparte, apoi îl lăsă pe Gull cu gura căscată când se lăsă cu mişcări line într-o poziţie de yoga – postura câinelui, varianta cu faţa la sol.

– Doamne, asta mă face să mă simt mai bine. L-a chemat pe Quinniock aici.

– Vrea o anchetă poliţienească? întrebă Rowan.

– Şi-a băgat în cap că Leo a reuşit să facă asta. S-ar putea să aibă dreptate. Îşi strânse picioarele într-o poziţie ghemuită, rămase astfel o clipă, apoi se îndreptă. Irene a decis să-l părăsească. Deja îşi face bagajele. Soţii Brayner vor lua copilul mâine, şi nu cred că intenţionează să rămână prea mult în urma lor. Se va muta în casa tatălui tău pentru câteva săptămâni, până îşi rezolvă toate treburile.

– Se va muta cu tata?

– Nu, în casă. El i-a oferit-o. El va sta la Ella.

– Oh.

– Nu-mi arunca privirea aia nedumerită. Discută cu tatăl tău despre asta. Între timp am aflat că Leo e păzit să nu se sinucidă şi s-a cufundat cu încăpăţânare în muţenie. Vrea să facă un test cu detectorul de minciuni. Cred că vor face asta azi sau mâine. Cam asta e tot. Trebuie să mă întorc.

Gull aşteptă o clipă, apoi luă în furculiţă o porţie de paste.

– Atâtea informaţii şi pun pariu că singurul lucru la care te gândeşti e că

tatăl tău va locui cu roşcata cea sexy.

– Taci! În plus, îi face doar o favoare doamnei Brakeman.

– Da, pun pariu că e un adevărat sacrificiu. Știi ce mă gândesc?

Intenţionat, Rowan ridică privirea spre cer.

– Nu mă interesează.

– O, ba da. Mă gândesc că, după cum se desfăşoară lucrurile, am să mă mut cu tine. Tu vei avea camera, apoi eu pot fi mai aproape de Marg şi să primesc astfel de grătare cu regularitate.

– Nu cred că ăsta e un subiect de glumă.

– Iubito, eu nu glumesc niciodată când e vorba de grătar. Îşi linse nişte sos de pe degetul mare. Mă întreb cum ar merge o sală de jocuri Fun World în Missoula.

Rowan încercă să mai risipească din stres apăsându-şi rădăcina nasului cu degetele.

– Îmi pierd pofta de mâncare.

– Păcat! Pot să termin eu sendvişul tău?

Hohotul de râs o luă prin surprindere şi pe ea.

– La naiba! De fiecare dată când ar trebui să mă enervez pe tine, reuşeşti să scapi basma curată. Și nu.

Rânjind, îşi îndesă restul de sendviş în gură.

– Doar fiindcă ai făcut asta, mă duc să-mi iau nişte plăcintă. Și ţie nu-ţi aduc.

– Nu apuci. Bătu cu degetul pe ceasul de mână. Avem şedinţă.

– O iau la pachet.

Nu-i aduse plăcintă, însă îi aduse o felie de tort de ciocolată. Mâncară desertul din palmă, în drum spre biroul de Operaţiuni.

Paraşutiştii începură să se adune dinspre atelierul de tâmplărie, venind dinspre terenul de antrenament şi pista de alergare, apropiindu-se în pas de plimbare dinspre locuinţe, înşiraţi la rând dinspre atelier. Cards, cu faţa posomorâtă şi umerii cocoşaţi, cu mâinile adânc înfipte în buzunare, ieşi din sala de îmbarcare.

Rowan îi dădu un cot uşor în braţ lui Gull şi se abătură din drum pentru a se intersecta cu el.

– Arăţi ca şi cum cineva ţi-ar fi furat ultimul pachet de cărţi, comentă ea.

– Crezi că nu mi-am făcut treaba? Că n-am fost atent la ce încarc?

– Știu că ţi-ai făcut-o. Aşa faci întotdeauna.

– Echipamentul ăla a fost inspectat şi verificat. Am nenorocitele de hârtii. Am verificat nenorocita de listă de încărcare.

– Încasezi lovituri în povestea asta? îl întrebă Rowan.

– Trebuie să ajungă la urechile superiorilor, ceva de genul acesta, iar când rahaturile ajung la urechile superiorilor, cineva trebuie să plătească pentru oalele sparte. Ce-ar trebui să facem, să verificăm fiecare ventil, duză, coardă şi bridă înainte de a le încărca, după ce fiecare nenorocit de obiect a fost verificat înainte de a fi repus în funcţiune? Ar trebui să pornim fiecare echipament

înainte de a-l urca în nenorocitul de avion? Dă-o dracului! Doar dă-o dracului. Oricum, nu ştiu de ce mai fac nenorocita asta de muncă.

Se îndepărtă cu paşi mari, lăsând-o pe Rowan să-l urmărească din priviri cu o mână mânjită de firimituri de prăjitură şi glazură.

– N-ar trebui să aibă de suferit pentru asta. Nu e vina nimănui, cu excepţia persoanei care ne-a stricat echipamentele, oricine ar fi.

– Are dreptate în privinţa felului în care se sparg oalele în capul celor mai mici în rang. Chiar dacă îi pun fapta în cârcă lui Brakeman, sau oricui altcuiva, Cards ar putea fi afectat.

– Nu e corect. L.B. îi va lua apărarea. E destul de rău că trebuie să ne confruntăm cu aşa ceva, nu-i cazul ca unul dintre noi s-o mai şi încaseze pentru asta. Coborî privirea spre mâna ei mânjită de ciocolată. La dracu'!

– Poftim. Gull scoase câteva şerveţele umede din buzunar. Unele probleme au soluţii uşoare.

– E un paraşutist al naibii de bun. Se şterse de ciocolată. Și un observator aerian dintre cei mai buni. Poate fi enervant cu jocurile de cărţi şi cu trucurile, dar pune mult suflet în munca asta. Mai mult decât majoritatea dintre noi.

Gull ar fi putut să remarce că, prin faptul că punea mai mult suflet decât majoritatea, Cards avea acces regulat şi facil la toate echipamentele, iar în calitate de observator aerian nu sărise la incendiul din Alaska.

Nu avea nici un rost, decise el. Ataşamentul ei faţă de Cards era profund.

– Va fi bine.

Intrară în clădirea în care oamenii se îngrămădeau şi bombăneau.

Îl văzu pe Yangtree aşezat, frecţionându-şi genunchiul, şi pe Dobie sprijinindu-se de un perete, cu ochii închişi, aţipit în picioare. Libby îşi făcea de lucru cu iPhone-ul, în vreme ce Gibbons stătea cu un şold sprijinit de o masă şi cu nasul într-o carte.

Unii beau cafea, alţii se strângeau în grupuri, discutând despre foc, sporturi, femei – cele trei categorii principale – sau făcând speculaţii în legătură cu şedinţa ce avea să urmeze. Unii se retrăseseră în lumea lor, aşezaţi pe podea, cu spatele sprijinit de perete sau de un birou.

Slăbiseră toţi de la începutul sezonului, şi mulţi dintre ei, precum Yangtree, aveau de îngrijit genunchi dureroşi. Călcâiul lui Ahile în cazul pompierilor paraşutişti. Umeri încordaţi, tendoane întinse, arsuri, vânătăi. O parte dintre bărbaţi renunţaseră să se mai radă, apărând cu bărbi în diverse stiluri.

Fiecare dintre ei cunoştea extenuarea adevărată, foamea reală, teama intensă. Și fiecare dintre ei s-ar fi echipat imediat dacă suna sirena. Unii aveau să lupte accidentaţi fiind, dar aveau să lupte oricum.

Nu cunoscuse niciodată oameni atât de încăpăţânat de rezistenţi sau atât de dispuşi să-şi pună în joc corpul, mintea şi viaţa zi după zi.

Și, mai mult, să iubească această muncă.

– L.B. n-a început încă. Matt intră şi îşi făcu loc lângă el. Credeam că voi întârzia.

– Nu încă. Nu mă aşteptam să te văd încă vreo câteva zile.

– Am venit doar pentru şedinţă. L.B. a vrut să fim toţi prezenţi, dacă nu aveam de intervenit la vreun incendiu. Ce se aude?

– Din câte ştiu eu, încă se fac inspecţii. S-au mai găsit câteva echipamente care fuseseră stricate intenţionat.

– Nenorocitul.

– Părinţii tăi au ajuns cu bine? îl întrebă Rowan.

– Da. S-au dus s-o viziteze pe Shiloh. O s-o scoatem la plimbare câteva ore mai târziu, ca să se poată obişnui cu noi. S-a ataşat deja de mama.

– Cum se descurcă doamna Brakeman?

Matt ridică din umeri şi îşi mută privirea asupra biroului.

– Se poartă foarte decent în privinţa asta. Se vede cât de mult iubeşte copilul. Oftă uşor. Ea şi mama au tras o tură zdravănă de plâns împreună. L.B. se pregăteşte să înceapă.

– În regulă, faceţi linişte, strigă L.B. Am câteva lucruri de spus, aşa că fiţi atenţi. Toată lumea ştie despre defectele la echipamentele folosite la intervenţiile din Alaska şi Wyoming. Vreau să vă spun că desfăşurăm în continuare o inspecţie completă, şi nici un echipament sau utilaj care nu a fost încă inspectat şi confirmat nu pleacă de aici. Am solicitat ajutorul a încă vreo câţiva tehnicieni în pliere pentru a reinspecta, confirma şi replia fiecare paraşută de la bază. Nu vreau ca vreunul dintre voi să-şi facă griji pentru siguranţa echipamentului său.

Făcu o scurtă pauză.

– Avem un sistem bun de verificare implementat la bază şi nimeni nu încearcă să facă economii. Toată lumea de aici ştie că nu e doar important, e absolut *esenţial* ca fiecare paraşutist să aibă încredere că echipamentul şi accesoriile necesare pentru săritură şi pentru lupta cu flăcările vor fi sigure, vor îndeplini cele mai înalte standarde şi vor fi în bună stare de funcţionare. Acest lucru nu s-a întâmplat la acele intervenţii şi îmi asum responsabilitatea.

Se încruntă când izbucniră proteste, până când acestea se stinseră.

– Am ţinut legătura cu Consiliul de Administrare, deci aceştia sunt la curent cu ceea ce ne confruntăm. Poliţia locală şi Serviciul Forestier Federal sunt şi ele la curent cu evenimentele şi desfăşoară propriile anchete.

– Ştiu al naibii de bine că Leo Brakeman a făcut asta, strigă cineva, stârnind din nou zarvă.

– N-ar fi trebuit să reuşească s-o facă, tună L.B. peste murmurele tot mai ridicate, zdrobindu-le ca pe un muşuroi sub călcâiul unui bocanc. N-ar fi trebuit să reuşească să ne lovească aşa cum a făcut-o. Faptul că e închis e cât se poate de grozav, dar o să fim mult mai atenţi la securitate pe aici. Vom organiza verificări prin sondaj şi patrule regulate. Dacă aş putea suspenda tururile turistice, aş face-o, dar fiindcă asta nu e o opţiune, fiecare grup va fi însoţit de doi membri ai personalului. Până nu se finalizează toate anchetele şi examinările, şi până nu ştim cine şi cum, nu ne asumăm nici un risc.

Se opri din nou, inspiră.

– Și recomand ca toată lumea să-şi arunce o rolă de bandă adezivă în rucsacurile cu efecte personale.

Replica îi făcu să râdă şi reuşi să mai reducă din tensiune.

– Vreau să ştiţi că vă păzesc spatele, în cadrul bazei, în aer şi la un incendiu. Am afişat o nouă listă de sărituri şi o împărţire a sarcinilor. Dacă nu vă place, veniţi să discutaţi la mine în birou ca să vă pot snopi în bătaie. Dacă are cineva întrebări, sugestii, critici publice, acum e momentul.

– Putem să-i punem pe agenţii federali să ne plătească banda adezivă? întrebă Dobie, atrăgându-şi huiduieli şi aplauze.

Gull îi aruncă prietenului său o privire apreciativă. Aceasta era atitudinea potrivită, îşi spuse. Rămâi încrezător, rămâi calm, păstrează unitatea.

Indiferent dacă actul de sabotaj fusese făcut din interior sau din exterior, unitatea însemna putere.

El avea întrebări, dar nu de genul pe care ar fi vrut să le pună aici.

– Am de lucrat la ceva, îi spuse lui Rowan peste discuţiile care răsunau pretutindeni. Ne vedem mai târziu.

Remarcă încruntarea ei dezaprobatoare, dar se strecură afară şi se îndreptă direct spre apartamentul lui. Acolo porni calculatorul şi se apucă de treabă.

Închise calculatorul, protejând cu parolă ceea ce lucrase, când sună sirena. Nu era nici în prima, nici în a doua tură de sărituri, dar alergă la sala de îmbarcare pentru a-i ajuta pe cei care erau. Încărcă echipamente pe raftul cu acces rapid, apoi încărcă pe căruciorul electric pachetele ce urmau a fi paraşutate, gata împachetate şi prinse în chingi.

Ascultă şi observă.

Alături de Rowan şi de Dobie privi avionul înălţându-se pe întinsa calotă albastră a cerului.

– E bine că L.B. a apucat să ţină şedinţa aia înainte de apel. Rowan îşi puse mâna pavăză la ochi pentru a şi-i feri de soare. Cerul pare cam periculos spre est.

– S-ar putea să sărim şi noi în scurt timp.

Auzind nerăbdarea din vocea lui, Rowan se aplecă puţin spre Dobie.

– Suferi de febră de paraşutist. Cel mai bun lucru pentru tine e să dormi până-ţi trece.

– Mi s-a dat ceva de făcut. Mă ocup de PP-uri, spuse, folosind prescurtarea pentru pachete paraşutate. Împachetare şi prindere în chingi în sala de încărcare. Și tu, amice, îi spuse Gull. Suedeza s-a ales cu munca în atelier.

– Da, am văzut asta, şi anunţul că toţi cei care au participat la intervenţia din Alaska pot lua o pauză de două ore mai întâi. Dar ce naiba. Se aplecă şi o sărută pe Rowan. Ne vom întoarce la orarul nostru mai târziu.

– Poţi fi sigur de asta.

– Nu mi se pare drept şi cinstit ca tu să ai o femeie chiar la bază, spuse Dobie în vreme ce se îndreptară împreună spre sala de încărcare. Noi, ceilalţi, trebuie să vânăm una, dacă avem noroc şi apucăm să ajungem la un bar.

– Viaţa e plină de lucruri nedrepte şi necinstite. Dacă nu ar fi aşa, aş fi întins acum pe o plajă cu nisip alb lângă femeia aceea, savurând cocktailuri Mai Tai postcoit.

– Postcoit. Dobie pufni în râs ca un copil de doisprezece ani. Le întreci pe toate, Gull. Le întreci pe toate şi-apoi o iei de la capăt.

Cum nu o găsi în apartamentul ei, Gull presupuse că îşi terminase treaba înaintea ei şi se întoarse în camera lui pentru a continua să lucreze la propriul proiect.

Se aşeză pe pat, lăsând uşa deschisă, într-o poziţie relaxată, ce sugera că nu era nimic de văzut acolo.

Se mai întâmpla să treacă oameni pe lângă cameră, dar în general acea parte a clădirii rămase cufundată în linişte.

Cum îşi lăsase şi fereastra deschisă, surprinse frânturi de conversaţie de la oamenii care treceau pe afară. Un grup mic care nu era inclus pe lista de sărituri îşi făcea planuri să meargă în oraş. Cineva bombăni în barbă ceva despre femei în lumina scânteietoare a după-amiezii ce începea să pălească.

Îşi schimbă poziţia pentru a privi afară şi văzu că Rowan avusese dreptate în privinţa cerului de la est. Nori începeau să se adune acum, apropiindu-se în zbor ca nişte nave de război.

O furtună era iminentă, îşi spuse, întrebându-se dacă să-şi ia porţia de alergare înainte de furtună, apoi decise să o aştepte pe Rowan.

Aceasta sosi deodată cu primul mormăit de tunet.

– Cad fulgere dintr-un capăt în celălalt, îi spuse ea, şi se aruncă pe pat. Am dat o fugă să mă uit pe radar. Câteva tornade iau totul pe sus în Dakota de Sud.

Îşi cuprinse gâtul în palme, masând puternic spatele umărului stâng în vreme ce vorbi:

– Probabil va trebui să alergăm pe nenorocita de bandă de alergare. Detest asta.

Gull îşi apăsă degetele peste locul pe care îl masa ea.

– Doamne, Rowan, ai beton aici.

– De parcă nu ştiu. Nu am apucat încă să fac mişcare azi ca să scap de tensiune. Am nevoie de tura aia de alergare, nişte yoga… sau asta.

Oftă când Gull se mută în spatele ei şi îşi înfipse degetele în muşchii încordaţi.

– Ne vom face tura de alergare după ce se termină furtuna, spuse el. Vom folosi pista.

Căzu un fulger, un arc de lumină arzătoare, iar vântul făcu să zdrăngăne jaluzelele de la fereastra lui. Dar trăsnetul nu fu urmat de ploaie.

– După ce se mai liniştesc lucrurile, o să mergem la L.B. să-i cerem o noapte liberă şi o să ne luăm un apartament de hotel sofisticat. Unul care să aibă jacuzzi în baie. O să ne bălăcim în el jumătate de noapte.

– Mmm. Oftând, se abandonă fanteziei pe care i-o sugerase. Room-service cu fripturi mari şi suculente şi un pat mare, în care să ne jucăm. Există

oarecare avantaje în a te tăvăli cu cineva care are bani şi nu-l deranjează să-i cheltuiască.

– Dacă ai bani şi te deranjează să-i cheltuieşti, nu prea poţi să te distrezi.

– Îmi place atitudinea asta. Trimiţi e-mailuri acasă?

– Nu, e altceva. Nu o să-ţi placă.

– Dacă trimiţi un e-mail soţiei tale, care e gravidă, ca să întrebi ce mai fac cei doi copii adorabili ai voştri şi căţeluşul cel jucăuş, atunci n-o să-mi placă. Se întoarse spre el. Cam ăsta e tonul pe care l-ai folosit. Ca şi cum ai avea de gând să-mi spui ceva ce mă va face să vreau să-ţi dau un pumn în faţă.

– Soţia mea nu e gravidă şi avem o pisică.

O strânse încă o dată de umeri, apoi se ridică să închidă uşa.

– Faci asta ca să nu ne continuăm orarul plănuit mai devreme.

– Nu. E vorba de actele de sabotaj, Rowan. Ideea că Brakeman a plănuit asta, apoi a şi reuşit – ferindu-se în tot acest timp de poliţişti. Pur şi simplu eu nu pot să cred asta.

– Cunoaşte zona mai bine decât majoritatea oamenilor. E mecanic şi ne poartă pică. Eu, una, cred.

„La suprafaţă, îşi spuse el, dar e de-ajuns să dai deoparte primul strat.“

– De ce a sabotat anumite echipamente? Gull începu să analizeze întrebările de pe lista din mintea lui. Nu ştie cum ne desfăşurăm aici, sau la un incendiu. Nu cu toate detaliile şi mărunţişurile.

– Fiica lui a lucrat aici timp de trei sezoane, remarcă Rowan. Știa atât cât avea nevoie despre cum ne desfăşurăm, iar tatăl lui petrecuse ceva timp la bază.

– Dacă voia să ne facă rău, există mijloace mai directe. Avea arme; le-ar fi putut folosi. Sigur, e posibil să fi aflat unde se află echipamentele, admise Gull, şi e posibil să fi ajuns la ele. După cât de greu a fost sezonul acesta, majoritatea dintre noi dorm atât de adânc încât nu i-ar trezi nici o bombă. Am auzi sirena, aşa cum o mamă aude plânsul copilului ei în toiul nopţii chiar dacă e extenuată. O percepem, dar în rest suntem cufundaţi în nesimţire. Actul de sabotaj a fost subtil şi viclean, şi a fost genul de lucru, după părerea mea, pe care ai şti să-l faci dacă ai şti exact ce impact ar putea avea un echipament defect asupra unui echipaj de intervenţie la un incendiu. Fiindcă ai trecut printr-o situaţie similară.

Gull avea dreptate, îşi spuse Rowan. Nu îi plăcea.

– Tu chiar vrei să spui că unul dintre noi a făcut-o?

– Spun că unul dintre noi ar fi putut s-o facă fiindcă noi ştim cum să ajungem la echipamente, cum să le defectăm şi ce impact ar avea acele echipamente defecte la o intervenţie.

– Dar cât de stupid ar fi să faci aşa ceva ştiind că ai putea fi chiar tu cel care are de suferit?

– E şi ăsta un aspect. Să discutăm despre asta mai întâi. Cine n-a intervenit la nici unul dintre incendii?

Readuse pe ecran documentul pe care lucrase.

– Ai dreptate; nu-mi place câtuşi de puţin. Și, în primul rând, Yangtree a

sărit cu noi.

– Și-a petrecut aproape toată intervenţia coordonând echipajele şi făcând zboruri de recunoaştere.

– Asta-i un rahat. Și L.B.? Serios?

– El nu a sărit. Cards a fost pe post de observator aerian, deci el nu a sărit. Nici unul nu a făcut nimic din toate astea. Înseamnă un total de peste douăzeci de oameni, dintre care şase nici nu erau incluşi pe lista de sărituri din motive personale sau medicale.

– Yangtree e pompier paraşutist de treizeci de *ani*. Ce, se hotărăşte brusc să vadă ce s-ar întâmpla dacă ar strica echipamentele? Cards lucrează de zece ani, iar L.B. de peste doisprezece. Și…

– Ascultă, ştiu ce simţi faţă de ei. Sunt prieteni – sunt ca o familie. Şi eu simt la fel.

– În lumea mea, oamenii nu fac liste de suspecţi pe care să includă prieteni şi membri ai familiei.

– Cât de des te-ai întâlnit, în lumea ta, cu echipamente sabotate? Îşi puse o mână pe genunchiul ei pentru a îndulci cuvintele. Ascultă, legăturile sunt mai adânci în cazul tău fiindcă ai lucrat alături de ei multă vreme. Dar eu m-am antrenat cu multe dintre persoanele de pe lista asta şi ştii că o astfel de experienţă creează legături strânse.

– Nici măcar nu ştiu de ce faci asta.

– Fiindcă, la naiba, Rowan, dacă nu Brakeman a făcut-o, atunci putem organiza patrule şi să reverificăm echipamentele şi să facem verificări prin sondaj, dar… Dacă ai vrea să ajungi în sala de îmbarcare, în sala de încărcare, în oricare nenorocită de încăpere de la bază în noaptea asta şi să strici ceva, ai putea s-o faci?

Ea nu spuse nimic preţ de o clipă.

– Da, aş putea. De ce aş face-o? De ce ar face-o oricare dintre noi?

– Asta e o cu totul altă treabă. Înainte de asta, există posibilitatea ca, dacă e unul dintre noi, să fie cineva care *chiar* să fi sărit, care să fi ştiut că se afla pe undeva prin fruntea listei de sărituri. Care îşi dorea să fie acolo, să facă parte din acţiune. Lucrăm într-un domeniu cu stres ridicat. Oamenii cedează, sau ajung să exagereze. Pompierul care stârneşte incendii, apoi îşi riscă propria viaţă şi pe cea a echipei sale pentru a-l stinge. Se mai întâmplă.

– Știu că se mai întâmplă.

Gull apăsă o altă tastă, aducând pe ecran o altă pagină.

– Am împărţit echipele cum au fost în ziua respectivă.

– Îţi lipsesc câteva nume.

– Cred că ne putem elimina pe noi doi.

– Dobie nu e trecut.

– El avea banda adezivă.

– Da, aia s-a dovedit foarte utilă.

– Îşi ia întotdeauna… Bine, ai dreptate. Simţi o arsură în stomac şi în conştiinţă, dar adăugă numele lui Dobie. Ar trebui să ne adaug şi pe noi fiindcă

tu ţi-ai dorit să avem nenorocita de bandă adezivă, iar eu mi-am amintit că el o are.

– Care ar fi motivul nostru?

– Poate am vrut să te bag în sperieţi ca să renunţi la munca ta şi să rămâi acasă să-mi pregăteşti o cină caldă în fiecare seară.

– Vezi să nu. Dar mă refer la întrebare. Ce motiv ar putea avea cineva?

– În regulă, hai să lucrăm cu asta. Yangtree. Reveni la pagina iniţială. Spune că vrea să renunţe. Genunchii lui sunt praf. Treizeci de ani, după cum ai spus tu. Și-a dedicat peste jumătate din viaţă acestei munci, iar acum ştie că nu mai poate face faţă. Cei mai tineri şi mai puternici vin să-i ia locul. Ăsta e motiv de iritare.

– El nu e aşa. Vorbi tăios – o reacţie reflexă – dar se înmuie când Gull se mulţumi s-o privească. În regulă. E o tâmpenie, dar în regulă.

– Cards? A avut un sezon plin de ghinioane. Accidentări, boală. Toate acestea încep să-şi spună cuvântul. Femeia pe care voia s-o ia de soţie l-a părăsit. Vara trecută, când era observator aerian, Jim Brayner a murit.

– Asta n-a fost…

– Vina lui. Sunt de acord. Dar nu a fost nici a ta, Rowan, şi totuşi ai coşmaruri.

– Bine. Bine. Înţeleg. Am putea parcurge toată lista ta şi să găsim câte un motiv plauzibil pentru toată lumea. Asta nu înseamnă că e adevărat. Și dacă e o teorie atât de bună, poliţiştii s-ar fi gândit şi ei la ea.

– Ce te face să crezi că nu s-au gândit?

Replica lui o blocă.

– E un gând foarte urât. Ideea că ne consideră suspecţi, ne anchetează, scormonesc în încercarea de a descoperi slăbiciuni, secrete. Că fac ceea ce facem şi noi aici, dar pe o scară mai largă.

– E urât, dar prefer să arunc o privire la ceva neplăcut decât să ignor ceea ce ar putea fi chiar aici cu noi.

– Vreau ca Brakeman să se dovedească vinovatul.

– Și eu.

– Dar dacă nu e aşa, spuse ea înainte să apuce el să vorbească, trebuie să ne gândim la siguranţa unităţii. Nu e L.B.

Gull dădu să o contrazică, apoi se răzgândi:

– Care sunt argumentele tale?

– A muncit din greu ca să ajungă în poziţia asta şi e foarte mândru de ea. Iubeşte unitatea şi iubeşte reputaţia ei. Orice lucru care ar deteriora sau ameninţa asta s-ar răsfrânge asupra lui. Ar fi putut să strângă rândurile şi să cerceteze toată povestea pe plan intern, dar a ales să o facă publică. El e cel care atrage atenţia asupra ei chiar dacă ştie că ar putea avea de suferit.

Erau argumente bune, decise Gull. Fiecare dintre ele era un argument bun.

– Sunt de acord cu asta.

– Și nu e nici Dobie. E mult prea al naibii de bun la suflet pe sub masca

pe care o afişează. Şi îşi iubeşte munca. Iubeşte tot ceea ce ţine de ea. În special, te iubeşte pe tine. N-ar face niciodată ceva care să te pună în pericol.

– Mulţumesc.

– N-am spus-o pentru tine.

– Ştiu. Dar reuşi să-i aline şi stomacul şi conştiinţa. Mulţumesc oricum.

Rowan privi pe fereastră când fulgeră, iar tunetul răsună cu ecou peste piscurile învăluite în întuneric.

– Vântul împinge ploaia spre sud. Nu ni se arată nicicum o pauză.

– Nu trebuie să facem asta acum. Putem s-o lăsăm deoparte, să mergem la sală.

– Nu sunt o laşă. Să mergem până la capăt. Am să-ţi spun de ce nu e Janis.

– În regulă. O luă de mână şi o surprinse ducând-o pentru o clipă la buzele lui. Ascult.

Capitolul 28

Gull îşi spuse că avea la dispoziţie o oră, maximum. Cum Rowan era cufundată până la gât în rapoartele ei despre incendiul din Alaska, avea să fie ocupată cel puţin atâta timp. Gull coborî din atelier, unde avusese de lucru, şi se uită la ceas în vreme ce ieşi pe drumul lateral în pas de alergare uşoară.

Nimeni nu avea să-şi pună întrebări în legătură cu un bărbat care îşi făcea antrenamentul şi nu ar fi existat nici un motiv să suspecteze că stabilise o întâlnire undeva departe de orice posibili observatori.

În special, Rowan.

În orice caz, îi plăcea să iasă, să alerge ceva mai mult, să se concentreze asupra gândurilor lui.

Furtuna de noaptea trecută nu scuturase decât câţiva zeci de litri de ploaie, dar reuşise să scadă temperatura. Trimiseseră o tură de paraşutişti în acea dimineaţă, pentru a interveni la un incendiu în est, aşa că nu voia să se îndepărteze prea mult în caz că se dădea alarma.

Nici nu avea nevoie.

După vreo opt sute de metri dădu peste Lucas, îmbrăcat în pantaloni de trening şi tricou, vorbind la telefon.

– Sigur, ar fi grozav. Îl salută pe Gull dintr-o singură aplecare a capului. Perfect. Ne vedem atunci. După ce închise telefonul, îl băgă în buzunarul pantalonilor de trening. Gull.

– Mulţumesc că ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

– Nici o problemă. Încă mai vin să alerg aici uneori, aşa că am reuşit să fac circa un kilometru şi jumătate. Trebuie să presupun că asta are legătură cu Rowan fiindcă n-ai vrut să vorbeşti cu mine la bază.

– Cu ea, cu toată lumea. Nimeni nu cunoaşte personajele mai bine decât tine, Lucas. Personalul şi echipa, familia Brakeman, poliţiştii. Poate nu şi pe boboci, la fel de bine ca pe cei cu vechime mai mare, dar pun pariu că ai ceva cunoştinţe şi la capitolul ăsta, fiindcă sar alături de fiica ta.

Lucas îşi înălţă o sprânceană, dar Gull se mulţumi să ridice din umeri.

– Îi evaluezi, le pui nişte întrebări, obţii nişte răspunsuri.

– Ştiu că eşti iute de picior, ai o reputaţie bună printre pompierii forestieri, iar L.B. consideră că eşti un om valoros în echipă. Nu te deranjează să te baţi, îţi plac maşinile rapide, te duce mintea la afaceri şi ai gusturi bune în materie de femei.

– Ultima trăsătură e ceva ce avem în comun. Dă-mi voie să te întreb direct, e Leo Brakeman capabil de un astfel de plan, de viclenie, are, ca să spunem aşa, capacitatea de a face tot ceea ce se petrece aici? Lasă deoparte motivul şi ocazia, şi toate rahaturile alea poliţieneşti. Gull ridică din umeri indiferent. Este el omul care să facă aşa ceva?

Lucas nu spuse nimic preţ de o clipă, dând doar din cap ca pentru a-şi confirma propriile gânduri.

– Nu e prost şi e un mecanic al naibii de bun. Dar ca să începem de la coadă, ar fi putut să-şi dea seama cum să deterioreze echipamentele fără ca acest lucru să se vadă decât când ar fi fost deja prea târziu. Uciderea lui Latterly…

Lucas îşi îndesă mâinile în buzunare, privind în zare spre munţi.

– L-aş vedea încercând să-l pedepsească pe ticălosul ăla după ce a aflat că Latterly se tăvălea cu fata lui, zise el. L-aş vedea bătându-l pe individ până l-ar umple de sânge, mai ales ţinând cont de legătura lui Irene cu biserica. Mi-e mai greu să mi-l imaginez trăgând în el, dar nu imposibil. Oftă o dată. Nu, nu imposibil. Ar fi în stare să tragă după oameni la bază. Să tragă la întâmplare, nu prea cred. Dar dacă ar fi tras, nu ar fi ratat. Iar ăsta e un lucru la care m-am gândit foarte mult de când s-a concentrat asupra lui Rowan. Cât despre Dolly? Săreau unul la celălalt ca doi rottweileri luptându-se pentru acelaşi os. El e un om temperamental, asta se ştie, şi se ştie şi că Dolly era o mare sursă de ruşine şi dezamăgire pentru el.

– Dar?

– Da, dar. Nu-mi închipui că ar fi putut s-o omoarealtfel decât într-un accident. Nu ştiu dacă interpretez lucrurile prin prisma propriei gândiri sau chiar aşa stau lucrurile, dar eu aşa le văd. Cred că ceea ce vreau să spun e că îl pot vedea făcând oricare dintre acele lucruri sub impulsul furiei. Îi sare repede ţandăra şi se aprinde tare. Dar se consumă singur.

– Te-ai gândit mult la toate astea.

– Rowan e în mijlocul lor.

– Exact. Un temperament aprins. Aprins şi violent. Și, îşi spuse Gull, exact aceeaşi interpretare pe care o adoptase şi el. Latterly şi sabotajul. Au fost acte reci şi calculate.

– Te gândeşti că poate o parte din toate astea, poate toate, sunt opera cuiva care lucrează la bază. Poate chiar unul dintre voi.

Gull se gândi la oamenii alături de care se antrenase, cei alături de care luptase.

– Nu am vrut să mă gândesc la asta, spuse el.

– Nici eu, dar am început să-mi pun aceleaşi întrebări după ce mi-a spus L.B. despre sabotaj. După ce m-am liniştit puţin. Nu am atins nici unul subiectul în mod direct, dar sunt destul de sigur că şi L.B. îşi pune aceleaşi întrebări.

– Ai vreo suspiciune anume?

– Am lucrat cu unii dintre oamenii ăştia. Știi la fel de bine ca mine că nu

e ca şi cum ai sta în acelaşi birou sau lângă aceeaşi cafetieră. Nu-i pot privi într-o astfel de lumină pe nici unul dintre cei pe care îi cunosc aşa cum îi cunosc. Şi nu ştiu dacă asta e din cauză că suntem ceea ce suntem – încă mai suntem – unul faţă de celălalt, sau fiindcă ăsta e adevărul adevărat lăsat de Dumnezeu. Aşteptă o clipă, urmărind cu atenţie chipul lui Gull. Nu i-ai spus lui Rowan în ce direcţie bat gândurile tale?

– Ba da.

O expresie aprobatoare şi puţin amuzată se întinse pe buzele lui Lucas.

– Şi putem adăuga îndrăzneala la ceea ce ştiu deja despre tine.

– N-am de gând să fac ceva pe la spatele ei. Se gândi la locul unde se afla în acel moment şi cu cine. Şi rânji. Prea multe. În fine, am făcut un tabel. Îmi plac tabelele, adăugă, când Lucas râse surprins. Sunt eficiente şi ordonate. Rowan nu vrea să creadă că ar putea fi adevărat, dar m-a ascultat.

– Dacă te-a ascultat şi nu ţi-a tras un şut în boaşele pe care ştiu că le ai de să-ţi zboare mai sus de ochi fiindcă ai îndrăznit să sugerezi asta înseamnă că povestea dintre voi e serioasă.

– Sunt îndrăgostit de ea. Şi ea e îndrăgostită de mine. Dar încă nu şi-a dat seama de asta.

– Ei bine. Lucas studie chipul lui Gull preţ de un moment îndelungat. Ei bine, repetă el şi oftă pentru a doua oară. Nu prea crede în relaţii şi în capacitatea lor de a dura. Asta e vina mea.

– Nu prea cred. Cred că de vină sunt împrejurările. Şi chiar dacă e, poate, încăpăţânată şi îşi păzeşte inima, nu e încuiată. E prea deşteaptă, prea conştientă de ea însăşi, ca să nu mai vorbim că are riscul în sânge, ca să-şi refuze ceea ce-şi doreşte odată ce a decis că îşi doreşte acel lucru. O să-şi dea seama că ceea ce-şi doreşte sunt eu.

– Eşti un ticălos încrezut, nu? Îmi placi.

– Asta e bine, fiindcă altfel mi-ar da papucii. Apoi ar fi tristă şi ar regreta tot restul vieţii.

Când Lucas râse, nereuşind să se abţină, Gull aruncă o privire spre ceas.

– Trebuie să pornesc înapoi.

– Mă întorc cu tine. Mai alerg şi eu pe aici din când în când, îi aminti lui Gull. Şi e ceva ce trebuie să-i spun lui Rowan, faţă în faţă.

– Dacă e vorba de faptul că te muţi împreună cu Ella, a aflat deja.

– La dracu'! Din mers, Lucas îşi trecu o mână peste ceafă. Ar fi trebuit să ştiu că va afla toată lumea de la bază imediat ce doar mi-am pus în gând s-o fac. Aş fi crezut că, după câte se întâmplă, viaţa mea personală n-ar mai avea loc printre subiectele de discuţie. Ei bine? Lucas înfipse un cot în coastele lui Gull. Cum a reacţionat?

– A destabilizat-o puţin. Se va obişnui cu gândul, fiindcă te iubeşte, o respectă pe Ella şi nu e idioată. În fine, înainte să ne întoarcem – aş prefera, dacă Rowan nu întreabă direct, s-o lăsăm să creadă că ne-am întâlnit întâmplător pe drum.

– Probabil aşa e cel mai bine.

– În general nu mă deranjează s-o scot din sărite, dar are multe pe cap acum. Deci, înainte să ne întoarcem, voiam să te întreb dacă pot să-ţi trimit pe e-mail tabelul.

– Iisuse! Un tabel.

– Am organizat numele pe mai multe categorii, alături de date generale şi părerea mea legată de fiecare dintre ei. Şi părerea lui Rowan. Dacă o adaugi şi pe a ta, s-ar putea să reuşim să mai eliminăm din suspecţi.

– Trimite-mi nenorocitul de table. Lucas îi spuse adresa de e-mail. Vrei să ţi-o notez?

– Nu, am reţinut-o.

– Chiar dacă Brakeman n-a făcut toate astea – sau poate chiar nimic din toate astea –, atâta vreme cât e în spatele gratiilor ar trebui să înceteze. Nu poţi să-i înscenezi nimic din tot rahatul ăsta câtă vreme poliţia ştie exact unde s-a aflat oră de oră, zi după zi. Cred că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem e cine îi poartă atât de multă pică lui Leo?

Lucas ridică din sprâncene când Gull nu spuse nimic.

– Te gândeşti şi la altceva?

– Mă gândesc că asta ar putea fi explicaţia, exact asta. Dar mă gândesc şi că Brakeman, cu temperamentul lui exploziv, cu trecutul lui plin de conflicte cu Dolly, se potriveşte destul de bine ca ţap ispăşitor. Şi ştiu că, oricine ar fi persoana responsabilă de asta, e un nenorocit foarte bolnav la cap. Nu cred că nenorociţii foarte bolnavi la cap se opresc doar fiindcă ar fi deştept din partea lor s-o facă.

– Aş fi preferat să nu fi spus asta, făcându-mă să gândesc la fel. Să mă tem de acelaşi lucru. Dacă aş putea, aş obliga-o pe Rowan să se retragă pentru restul sezonului, să se îndepărteze naibii de toate astea.

– Nu am să las să i se întâmple nimic. Gull îl privi ferm în ochi pe Lucas. Ştiu că e o replică stupidă şi prea obişnuită, dar aşa va fi. Rowan se poate descurca singură cu aproape orice i se întâmplă. Când nu va putea ea, voi putea eu.

– Am să mă bazez pe promisiunea asta. Acum ar fi cazul să te faci nevăzut până merg să discut cu ea. Nu prea tare nevăzut, adăugă Lucas. Foarte probabil va avea nevoie să se descarce pe cineva, după ce plec eu, pentru sentimentele pe care i le voi stârni cu decizia de a-mi schimba locuinţa. Ai putea fi tu acela.

Rowan îşi termină rapoartele, apoi verifică din nou lista anexată cu pachetele paraşutate pe care le solicitase şi le primise în cea de-a doua zi a intervenţiei. Totul era în ordine, decise.

După ce i le preda lui L.B. putea să iasă naibii puţin, apoi…

– E deschis, strigă când auzi cele două bătăi în uşă. Bună. Chipul i se lumină când se ridică să îşi întâmpine tatăl. Ţi-ai ales excelent momentul. Tocmai mi-am terminat rapoartele. Ţi-ai luat porţia de alergare?

– M-am gândit să alerg încoace, să împuşc doi iepuri dintr-un foc şi să-mi văd fata.

– Uite cum facem, o să scot o băutură rece din frigi-der, iar tu în schimb poţi să arunci o privire peste ce am scris aici.

– Dacă ai o doză de 7UP, se rezolvă.

– Întotdeauna păstrez rezerve din băutura preferată a celui mai bun tip al meu, îi aminti ea, în vreme ce Lucas îşi sprijini mâinile pe birou, scanând textul de pe laptopul ei.

– Detaliat şi la subiect, spuse el după o clipă. Te pregăteşti să-i iei locul lui L.B.?

– O, pe toţi dracii, nu. Nu mă deranjează să petrec ceva timp scriind rapoarte, dar dacă ar trebui să mă ocup de toate hârţogăriile, hachiţele, problemele de politică şi rahaturile de care se ocupă L.B., aş prefera să mă împuşc să scap de toate. Tu ai fi putut face asta, spuse ea. Ai mai fi putut lucra încă vreo câţiva ani.

– Dacă tot e să-mi bat capul cu rahaturi administrative măcar să fie rahaturile *mele* administrative.

– Da, cred că în privinţa asta te înţeleg. Vrei să facem o plimbare până la sala de recreere? Sau poate la popotă? Îmi închipui că Marg are nişte plăcintă din care am putea s-o convingem să ne dea şi nouă.

– Nu prea am destul timp. Vine Ella după mine imediat.

– Oh.

– Voiam să te văd, să discut cu tine despre câteva lucruri.

– Am auzit că Irene Brakeman renunţă la casa ei şi se va muta, probabil, în Nebraska. Că îi dai voie să folosească locuinţa noastră până le rezolvă pe toate. Asta a fost frumos din partea ta, tată. Trebuie să fie greu pentru ea, să fie singură în casă, cu toate acele amintiri. La care se adaugă conştiinţa faptului că nu mai e cu adevărat a ei.

– Se mută în casa noastră mâine. Trebuie să-mi mai strâng câteva lucruri de care voi avea nevoie acum. Ella o ajută pe Irene cu acelaşi lucru – să-şi strângă lucrurile de care va avea nevoie – şi să-şi împacheteze ceea ce va dori să ia cu ea când pleacă.

– E un pas mare, ceea ce face ea. Mulţi paşi mari. Pleacă din Missoula, îşi părăseşte soţul, prietenii, locul de muncă?

– Cred că are nevoie de asta. Arată mai bine acum decât cum arăta de când au început toate astea. Din clipa în care a decis ce trebuia să facă pentru ea însăşi şi pentru copil, cred că lucrurile au devenit ceva mai uşor de suportat. Bău încet, prelung. Că tot veni vorba de decizii importante. Nu mă voi întoarce să locuiesc în casă. Voi locui cu Ella.

– Dumnezeule, ai de gând să te însori cu ea?

Lucas nu se înecă, dar înghiţi un nod.

– Deocamdată avansăm pas cu pas, dar cred că asta va urma.

– De-abia încep să mă obişnuiesc cu gândul că ai o relaţie cu ea, acum vă mutaţi împreună.

– O iubesc, Rowan. Ne iubim.

– Bun, cred că o să stau jos o clipă. Se aşează pe marginea patului. În casa

ei?

– Are o casă grozavă. Mult spaţiu, grădină. A amenajat-o exact aşa cum îşi doreşte. Casa ei înseamnă mult pentru ea. A noastră? Ridică din umeri, lăsându-i apoi să cadă. Jumătate din an sau chiar mai mult e doar locul unde dorm majoritatea nopţilor.

– Ei bine. Nu ştia ce simţea, fiindcă se amestecau prea multe sentimente. Cred că dacă aş fi ştiut că era ultima noastră cină în casă împreună, aş fi… Nu ştiu, aş fi gătit ceva mai sofisticat decât pui la tigaie.

– Nu vând casa, Ro. Se aşeză lângă ea şi puse o mână pe genunchiul ei. Doar dacă nu o vrei tu. Eu m-am gândit că ai s-o iei tu. Putem aduce pe cineva care să tundă peluza şi toate cele în timpul sezonului.

– Poate îmi laşi puţin timp să mă gândesc la asta.

– Oricât de mult doreşti.

– Schimbări importante, reuşi ea să spună. Știi că îmi ia ceva timp să procesez schimbările.

– Când erai copil, ori de câte ori te îmbolnăveai trebuia să caut aceeaşi pijama.

– Albastră, cu căţeluşi.

– Da, căţeluşi pe fond albastru. Când ţi-a rămas mică am avut de înfruntat un adevărat iad.

– Ai tăiat pijamaua şi mi-ai făcut o perniţă din material. Și a fost în regulă din nou. La naiba, tată, pari atât de fericit. Simţi lacrimile înţepându-i ochii când se întinse să-l mângâie pe faţă. Iar eu nici măcar n-am observat că nu erai fericit.

– Nu eram nefericit, scumpo.

– Eşti mai fericit acum. Ella nu e singura care te iubeşte, îi spuse, şi îl sărută pe obraji. Aşa că poţi considera că am perna mea albastră şi căţeluşii de pe ea şi e totul în regulă.

– Suficient de în regulă cât să-ţi faci timp, când vei avea de unde, să încerci s-o cunoşti?

– Da. Gull o consideră sexy.

Sprâncenele lui Lucas se ridicară brusc.

– La fel şi eu, dar să facă bine să nu se gândească la prostii.

– Mă ocup eu de asta.

– Ai trecut şi tu prin câteva schimbări de când a apărut el.

– Aşa se pare. E cel mai neobişnuit sezon. Gull şi-a băgat în cap că cineva de la bază ar putea fi responsabil pentru ceea ce se întâmplă, nu Brakeman.

– Chiar aşa?

– Da, şi în stilul lui specific, Gull a organizat toate datele şi bănuielile într-un fişier. Cred că e o nebunie, dar apoi încep să-mi pun întrebări, după ce îşi termină expunerea. Apoi mă întorc la treburile mele şi decid din nou că e o nebunie. Până când el îmi atrage atenţia asupra unui aspect sau al altuia. Sfârşesc prin a nu mai şti ce să cred. Urăsc să nu ştiu ce să cred.

Cu blândeţe, Lucas îşi trecu o mână peste coama ei de păr.

– Poate cel mai bun lucru pe care îl poţi face e să-ţi păstrezi ochii, urechile şi mintea deschise.

– Cu primele două e uşor. Ultima e dificilă. Toată lumea e tensionată şi încearcă să ascundă asta. Am intervenit la aproape de două ori mai multe incendii decât până la vremea asta sezonul trecut, iar rata de succes e bună, accidentările nu foarte grave. Dar în afară de asta? Sezonul ăsta e un dezastru de la cap la coadă, şi toţi simţim asta.

– Fă-mi o favoare. Ţine-te aproape de pompierul forestier, cât de mult poţi. Fă-o pentru mine, adăugă el înainte să apuce ea să vorbească. Nu fiindcă aş crede că nu poţi să-ţi porţi de grijă, ci fiindcă eu îmi voi face mai puţine griji dacă ştiu că cineva îţi păzeşte spatele.

– Păi e greu să mă descotorosesc de el oricum.

– Bun. O bătu pe picior. Condu-mă la plecare.

Rowan se ridică odată cu el, meditând în timp ce ieşiră la tot ceea ce discutaseră.

– E diferit cu ea, cu Ella, faţă de cum a fost cu mama? Nu circumstanţele sau nivelul de maturitate ori ceva de genul acesta. Mă refer… Se bătu cu pumnul peste inimă. Nu mă deranjează, indiferent ce răspunzi. Aş vrea doar să ştiu.

Lucas nu se grăbi să răspundă, iar Rowan îşi dădu seama că îşi căuta cuvintele.

– Am fost fascinat de mama ta. Poate puţin copleşit, foarte încântat. Când mi-a spus că e gravidă, am iubit-o. Și cred că asta din cauză că am iubit ceea ce trăia în ea, ceea ce concepusem fără intenţie. Uneori mă întreb dacă şi-a dat seama de asta chiar înainte să-mi dau seama eu. Ar fi fost jignitor, probabil. Am ţinut la ea, Rowan, şi m-am străduit să mă port cât mai bine cu ea. Dar tu ai fost motivul. Pot spune că Ella m-a fascinat, m-a copleşit, m-a încântat. Dar e altceva. Știu ce n-am simţit pentru mama ta fiindcă simt acum acel lucru pentru Ella.

– Cum anume trebuie să te simţi? întrebă ea. Nu reuşesc nicicum să-mi dau seama.

Lucas îşi drese vocea:

– Poate ar trebui să întrebi o altă femeie despre astfel de lucruri.

– Te întreb pe tine.

– O, la dracu’! Bărbatul masiv, „Omul-de-Fier“, se foi. Nu am de gând să vorbesc despre sex. Am discutat deja o dată despre asta cu tine şi a fost mai înspăimântător decât orice foc la care am intervenit vreodată.

– Și jenant pentru amândoi. Nu întreb despre sex, tată. Știu despre sex. Îmi spui că o iubeşti şi văd asta în toată atitudinea ta. Văd dragostea, dar nu ştiu cum e ca sentiment – ce ar trebui să simt.

– Sunt multe în jurul ei. Încredere şi respect şi… Îşi drese vocea din nou. Atracţie. Dar centrul e o reflexie în care se regăsesc toate aceste lucruri, toate punctele tale forte şi slăbiciunile, speranţele şi visele. Se aprind aici, în centru. Uneori ard cu flacără intensă, alteori fierb, ard înăbuşit, dar rămâne căldura şi

lumina, toate acele culori, iar lucrurile din jurul ei alimentează focul. Focul nu e doar un mijloc de distrugere, Rowan. Uneori creează. Cele mai bune focuri sunt creatoare, iar atunci când dragostea e foc, indiferent dacă e o flacără intensă sau o pâlpâire constantă, fierbinte sau caldă, ea creează. Te face mai bun decât erai fără ea.

Se opri, roşind uşor.

– Nu ştiu cum să-ţi explic.

– E prima oară când cineva mi-a explicat astfel încât să înţeleg. Tată. Îi luă mâinile şi îl privi în ochi. Sunt foarte fericită pentru tine. Vorbesc serios, fără reţineri. Sunt foarte fericită pentru tine.

– Asta înseamnă mai mult decât îţi pot spune. O trase spre el şi o îmbrăţişă strâns chiar când Ella apăru cu maşina. Ai fost prima mea iubire, îi şopti în ureche lui Rowan. Întotdeauna vei fi.

Știa acest lucru, dar acum se desprinsese suficient cât să accepte că putea iubi şi pe altcineva. O salută din cap pe Ella când aceasta coborî din maşină.

– Bună.

– Bună. Ella îi zâmbi lui Lucas. Am întârziat?

– Ai venit exact la timp. Ținându-şi mâna într-a lui Rowan, se aplecă în faţă şi o sărută pe Ella. Cum a mers cu Irene?

– Tot împachetatul, organizatul, deciziile privind obiectele dintr-o casă în care o femeie şi-a petrecut douăzeci şi cinci de ani din viaţă reprezintă un proiect uriaş – şi ştii că mie îmi plac foarte mult proiectele. O ajută, cred, munca şi eforturile de planificare. O ajută să treacă peste momentul prezent.

– Dar părinţii lui Jim…

Rowan se întrerupse.

– Pleacă în după-amiaza asta. I-am cunoscut şi sunt oameni minunaţi. Kate a invitat-o pe Irene să vină să locuiască la ei dacă şi când va veni în Nebraska. Să stea cu ei până îşi găseşte o casă a ei. Nu cred că va accepta, dar invitaţia a mişcat-o.

– Nu fii tristă, spuse Lucas, trecându-şi un braţ pe după umerii Ellei când ochii acesteia se umplură de lacrimi.

– Nu reuşesc să-mi dau seama cum sunt. Clipi pentru a opri lacrimile. Dar l-am sunat pe fiul meu, l-am rugat să treacă mai târziu pe la mine, cu ăia micii. Știu cum mă simt după câteva ore cu nepoţii mei. Fericită şi extenuată.

Nepoţi, îşi spuse Rowan. Uitase. Oare asta însemna că tatăl ei era un fel de bunic neoficial? Ce părere avea el despre *asta?* Cum…

– O, la dracu’, am uitat să discut ceva cu L.B. Două minute, îi promise Ellei, şi o tăie.

– Deci, începu Ella, suntem în regulă?

– Suntem în regulă. E… ciudat, dar suntem în regulă. Presupun că le-ai spus fiului şi fiicei tale.

– Da. Fiica mea e încântată, ceea ce s-ar putea datora, parţial, hormonilor, fiindcă e gravidă şi asta a fost o veste absolut grozavă.

„Încă unul?“ îşi spuse Rowan.

– Felicitări.

– Mulţumesc. Fiul meu e… puţin jenat în momentul de faţă, cred, fiindcă există şansa clară ca eu şi Lucas să avem şi alte ocupaţii în afară de rezolvat puzzle-uri şi uitat la televizor împreună.

– Nu ar trebui să-i fie ruşine că mai jucaţi şi rummy din când în când.

Ella râse apreciativ.

– Va trece peste asta. Mi-ar plăcea să veniţi la cină, toţi copiii, când reuşiţi să vă faceţi timp. Nimic oficial, doar o masă în familie.

– Sună bine. Sau rezonabil, decise Rowan, ceea ce avea potenţialul de a se transforma în bine. Am să-ţi spun de la bun început că n-am nevoie de o mamă.

– O, bineînţeles că ai. Toată lumea are nevoie. O femeie care să te asculte, să fie de partea ta, să-ţi spună adevărul – sau nu, după necesităţi. O femeie pe care să te poţi baza indiferent de situaţie şi care te va iubi indiferent cât de mult ai da-o în bară. Dar fiindcă ai deja toate astea în Marg, mă voi mulţumi bucuroasă să-ţi fiu prietenă.

– O să vedem cum merge.

Sirena ţipă ascuţit.

– La dracu’! E rândul meu.

– O, Doamne! Trebuie să pleci. Trebuie să… Pot să privesc? Lucas mi-a spus cum se desfăşoară partea asta, dar aş vrea s-o văd.

– N-am nimic împotrivă. Dar eu trebuie să fug.

Fără a mai zăbovi, Rowan o rupse la fugă spre sala de îmbarcare.

Trecu pe lângă Cards ca vântul, iar acesta acceleră pentru a ţine pasul cu ea.

– Ce se aude? întrebă Rowan.

– E greu. A izbucnit în Flathead unul care distruge canionul. Doar atâta ştiu.

– Vii pe post de observator?

– Sar.

Intrară în grabă în haosul controlat al sălii de îmbarcare, smulgând echipamentele din vestiare. Rowan îşi trase pe ea costumul de paraşutist, verifică buzunarele, fermoarele, capsele, îşi puse la loc sigur mănuşile şi frânghia de coborâre. Îşi înfipse picioarele în bocanci şi îl observă pe Matt făcând acelaşi lucru.

– Tu cum ai ajuns înapoi pe lista de sărituri?

– Aşa am avut noroc. De-abia m-am întors acum douăzeci de minute. Clătină din cap, apoi îşi luă paraşuta principală şi cea de rezervă de pe raftul cu acces rapid. Presupun că zeul focului a decis că am avut destulă pauză.

Rowan îşi puse bine paraşutele şi rucsacul cu efecte personale.

– Ne vedem în avion, îi spuse, şi-şi îndesă casca sub braţ.

Porni foşnind spre uşă şi fu surprinsă să-l vadă pe Gull, gata echipat, stând lângă tatăl ei şi lângă Ella.

– Te-ai mişcat repede.

– Eram în sala de încărcare când s-a declanşat sirena. Comod. Eşti gata?

– Întotdeauna. Rowan îşi duse scurt degetele la frunte, îi aruncă un rânjet tatălui ei. Ne vedem mai târziu.

– Ne vedem mai târziu, spuse Lucas, repetând formula pe care o folosiseră unul cu celălalt toată viaţa ei.

– Am întrebat dacă e voie, şi fiindcă e, am să adaug, ai grijă de tine.

Rowan dădu din cap spre Ella.

– Aşa am de gând. Să-i dăm bătaie, bobocule.

– Știu că mi-ai spus că totul se desfăşoară rapid, spuse Ella când Rowan se îndreptă cu Gull spre avionul ce-i aştepta, dar nu mi-am dat seama cât de rapid. Nu apuci să te gândeşti la nimic. Când se declanşează sirena, laşi cafeaua pe care tocmai o savurai sau cutiile pe care le împachetai şi urci în avion spre un incendiu în decurs de câteva minute.

– E o rutină, ca atunci când te îmbraci dimineaţă. Doar că se petrece în mare viteză. Și întotdeauna trebuie să te gândeşti. Snopeşte-l, îi spuse lui Yangtree.

– O să-l snopesc, îi arăt eu cine-i şeful. Și număr zilele rămase. Ne vedem de cealaltă parte, amice.

Vorbi şi cu alţii, în vreme ce aceştia se îndreptară clătinându-se spre avion, unii paraşutişti alături de care lucrase şi el, alţii care păreau atât de tineri ca nişte pui pe lângă el. Îşi strecură mâna în cea a Ellei când se închise uşa avionului.

Era posibil ca unul dintre ei să fie un ucigaş.

– Vor fi bine. Ella îi strânse degetele. Și se vor întoarce în curând.

– Da.

Însă simţi confortul de a-şi ţine mâna într-a ei în timp ce urmări avionul rulând pe pistă, accelerând, apoi ridicându-se în aer.

După şedinţa din timpul zborului, Rowan, Yangtree şi Trigger se strânseră pentru a discuta hărţi şi strategie.

Gull îşi băgă în urechi căştile de la MP3 player şi îşi puse ochelarii de soare. Muzica acoperi zgomotul motorului, lăsându-i mintea liberă să gândească. Din spatele ochelarilor de soare examină chipurile şi limbajul trupului celorlalţi paraşutişti.

Poate că nu era corect să nutrească astfel de suspiciuni, dar prefera să îndure câteva înţepături ale sentimentului de vinovăţie decât să sufere consecinţele altor acte de sabotaj.

Cards şi Dobie petrecură ceva timp jucând pocher la cacealma, în vreme ce Gibbons citea o ediţie broşată, zdrenţuită, din *Leagănul pisicii.* Libby stătea lângă Matt, bătându-l uşor pe genunchi într-un gest de calmare. Observatorul se ridică din scaunul lui din spatele carlingii şi îşi croi drum până la Yangtree pentru a se sfătui cu el.

Când fură anunţaţi să-şi facă verificările reciproce, Gull se întoarse şi el pentru a îndeplini ritualul cu Rowan.

– Yangtree ne părăseşte, îi spuse ea.

Yangtree încuviinţă din cap cu un zâmbet.

– Am să lucrez pentru „Omul-de-Fier“ de la începutul anului. O să-mi iau liber în toamnă, o să-mi cumpăr o casă, o să-mi repar şi celălalt genunchi, o să merg puţin la pescuit. O să am mult mai mult timp de pescuit după ce nu voi mai fi nevoit să vă mân pe voi în fiecare vară.

– Renunţi la această viaţă plină de călătorii, strălucire şi poveşti de dragoste? îl întrebă Gull.

– Am avut parte de strălucire din belşug, şi sunt ceva şanse să-mi găsesc o poveste de dragoste după ce renunţ la a mai mânca fum.

– Poate ar trebui să te apuci şi de tricotat, dacă tot ai ajuns la asta, sugeră Trigger.

– Tot ce-i posibil. Ți-aş putea tricota un bandaj drăguţ, că oricum îţi place să te oblojești.

Trecu peste oameni şi echipamente pentru a se consulta din nou cu observatorul şi cu pilotul.

– Nu are decât cincizeci de ani. Trigger băgă o lamă de gumă în gură. La naiba, şi eu voi împlini cincizeci de ani în curând. De ce vrea să se lase?

– Cred că e doar obosit, iar genunchiul îl doare foarte tare. Rowan aruncă o privire în faţă. Probabil se va răzgândi după ce-şi va repara genunchiul.

Observatorul se apropie din nou de uşă.

– Păziţi-vă echipamentele!

Aerul cald de vară, încins de fum, năvăli pe uşa deschisă. Rowan se mută pentru a arunca o privire pe geam spre vâlvătaia ce se înălţa printre vârfurile pinilor şi brazilor groşi. Mingi roşii de gaze aprinse explodau în aer ca focurile unui tun antiaerian.

– Se mişcă repede, spuse Rowan, şi e susţinut bine de vântul ce bate prin canion. O să dăm peste nişte curenţi transversali puternici la coborâre.

Primul set de steguleţe confirmă estimarea ei.

– Vezi locul de aterizare? îl întrebă pe Gull. Acolo, golul acela din stânga sus. Va trebui să te apropii dinspre sud, ca să eviţi să aterizezi cu faţa în peretele de piatră. Eşti al doilea la sărituri din cea de-a treia pereche, deci…

– Nu. Primul la sărituri din cea de-a doua pereche. Ridică din umeri când ea se încruntă spre el, ştiind că Lucas îi ceruse lui L.B. să schimbe perechile astfel încât Gull să-i fie partener de sărituri. Presupun că L.B. a modificat puţin lista când l-a reintrodus pe Matt.

– În regulă, am să sar pe traiectoria ta. Arătă din cap spre geam, spre următorul set de steguleţe. Se pare că avem trei sute de metri.

Gull studie şi el steguleţele şi coloanele de fum ce străluceau argintii la capul incendiului, negre la baza lui.

Când avionul ajunse la înălţimea de salt, Trigger închise cureaua căştii, îşi trase peste faţă masca de plasă, înainte de a se întinde spre cablul de deasupra capului, înaintând legănat spre uşă. Matt, partenerul lui de sărituri, îl urmă.

Rowan studie focul, pământul, apoi zborul. Coroanele copacilor se

umflau în negru şi albastru, în vreme ce avionul întoarse pentru cea de-a doua săritură.

– Suntem gata, răspunse Gull la apelul observatorului.

Cu Rowan în spatele lui, trecu în uşă şi se pregăti să înfrunte tumultul vântului şi al focului. Când simţi mâna pe umăr sări, scufundându-se prin el, lovit din toate părţile de el. Găsi orizontul, se stabiliză când se deschise ancora şi îl echilibră, iar paraşuta principală îi frână căderea până la a o transforma în alunecare.

O găsi pe Rowan, îi privi voalura umflându-se, privi soarele ale cărui săgeţi trecură o clipă prin fum şi îi luminară faţa.

Apoi fu nevoit să lupte, când curenţii transversali încercară să-l prindă într-un vârtej. Se stârni o pală de vânt care îl purtă periculos de aproape de zidul stâncii. Îşi redresă poziţia dintr-o parte, apoi trase prea tare din cealaltă, înghiontit şi smucit de vânt.

Ocoli cu mult locul de aterizare, îşi ajustă poziţia, apoi se lăsă purtat de vânt şi ateriză curat şi uşor la marginea golului.

Se rostogoli şi o văzu pe Rowan aterizând la aproape trei metri spre stânga lui.

– Ai făcut nişte manevre destul de sofisticate în aer, îi strigă ea.

– A funcţionat.

Strângându-şi paraşutele, li se alăturară lui Matt şi Trigger la marginea locului de aterizare.

– Soseşte şi cea de-a treia pereche, comentă Trigger. Şi, la naiba, Cards va ajunge între copaci. Nicicum n-are noroc sezonul ăsta.

Rowan îl auzi clar pe Cards înjurând când vântul îl aruncă spre pini.

– Haide, Matt, să mergem să ne asigurăm că nu şi-a rupt nimic important.

Cum încă îl mai auzea pe Cards înjurând, ceea ce însemna că nu-şi pierduse cunoştinţa în cădere, continuă să privească cerul.

– Yangtree şi Libby, spuse ea când avionul trecu în poziţie pentru următoarea săritură. Janis şi Gibbons. Enumeră restul paraşutiştilor. Când ajung toţi la sol vreau să vă ocupaţi de pachetele paraşutate.

Îşi puse mâinile pe şolduri, urmărind săritura următoarei persoane din avion. Yangtree, îşi spuse. Avea să devină instructor şi să sară în continuare din avioane. Dar căderile libere cu grupuri de sportivi şi turişti nu se comparau nicidecum cu…

– Ancora. Nu i s-a deschis ancora. Alergă în faţă, strigând pentru ceilalţi de la sol. Ancora a rămas agăţată! Iisuse, Iisuse, tai-o! Tai-o. Deschide paraşuta de rezervă. Haide, Yangtree, pentru numele lui Dumnezeu.

Stomacul lui Gull se strânse, inima începu să-i bată nebuneşte, în vreme ce-şi privi prietenul, membru al familiei sale, prăbuşindu-se prin aer şi fum. Începură şi alţii să strige, Trigger aproape ţipând în staţia radio.

Paraşuta de rezervă se deschise cu o cutremurare smucită, se agăţă în aer – dar prea târziu, înţelese Gull. Căderea lui Yangtree fu prea puţin încetinită când se prăbuşi între copaci.

Capitolul 29

Rowan alergă, trecând în forţă printre tufişuri, sărind peste buşteni, pietre, orice i-ar fi ieşit în cale. Gull trecu în zbor pe lângă ea; Rowan goni întrecându-se cu propria teamă. Prinsă într-un iad de emoţii, îşi impuse să gândească, să acţioneze.

Paraşuta de rezervă i se deschisese în ultima clipă. Mai exista o şansă, întotdeauna exista o şansă. Încetini când ajunse la Cards care, cu faţa însângerată, cobora tremurător de pe un pin de coastă folosindu-se de coarda de coborâre.

– Eşti rănit grav?

– Nu. Nu. Du-te! Iisuse, du-te.

Matt apăru împiedicându-se prin pădure în spatele ei, cu obrajii cenuşii şi privirea moartă.

– Rămâi lângă Cards. Asigură-te că e bine.

Nu aşteptă să asculte răspunsul, continuă să alerge.

Când auzi strigătul lui Gull coti spre stânga, zdrobind sub picioare acele uscate de pin ca pe nişte oase subţiri.

Văzu paraşuta de rezervă, un talmeş-balmeş alb, zdrenţuit, învelind crengile aflate la mare înălţime deasupra lor. Și sângele, picurând ca un robinet defect, udând pământul pădurii.

Prins în crengile cioturoase la douăzeci de metri înălţime, corpul lui Yangtree atârna fără vlagă. Un ciot de jumătate de metru i se înfipsese în trunchi din lateral, cu vârful ieşind din trup ca un ac trecut printr-un fluture.

Gull, având colţarii în picioare, urcă în copac. Rowan îşi aruncă echipamentul, încălţă şi ea colţarii şi începu să urce după el.

Era rupt, vedea că fusese rupt – piciorul, braţul şi probabil şi altele. Dar rupt nu însemna mort.

– Poţi să ajungi la el? E viu?

– Ajung eu la el. Gull urcă, apoi se folosi de coardă pentru a ajunge uşor la creangă, testându-i greutatea pe parcurs. Întinse mâna pentru a desface casca, puse degetele pe gâtul lui Yangtree. Are puls – slab, neregulat. Fracturi multiple. O tăietură adâncă în coapsa dreaptă, dar nu a prins femurul. Plaga înţepată… Înjură când se apropie mai mult. Nenorocitul ăsta de ciot îl ţine prins de creangă ca un piron într-un lemn. Nu am cum să ajung la el să-l stabilizez de aici.

– O să-l prindem cu frânghii. Rowan se aplecă în afară cât de mult putea, încercând să evalueze şi ea situaţia. Tăiem creanga, îl coborâm cu tot cu ea.

– Nu va rezista fără să se rupă dacă adaug un fierăstrău la greutatea mea. Coborî târându-se. S-a crăpat puţin la bază. Nu ştiu dacă te-ar ţine nici pe tine.

– Hai să aflăm.

– Dobie sau Libby. I-ar ţine pe unul din ei.

– Eu sunt aici, ei nu. Pierde mult sânge. Să vedem ce pot face. Mai adu-mi frânghii, un fierăstrău, o trusă de prim ajutor.

– Cât e de grav? strigă Trigger. Cât e de grav?

– Respiră.

– Slavă Domnului. Am solicitat o echipă de evacuare medicală, e pe drum. E conştient?

– Nu. Pune-i la curent, bine? Schimbă poziţia cu Gull. Avem nevoie de frânghii, o trusă de prim ajutor, un motofierăstrău. Gull coboară acum.

Rowan se lăsă pe spate în ham, îşi dezbrăcă bluza, tăie din ea feşe şi pansamente cu briceagul ei. Legându-se cu frânghii de siguranţă, înaintă prudent pe creangă. Avea să reziste, îşi jură, fiindcă avea al naibii de mare nevoie să reziste.

– Yangtree, mă auzi? Începu să panseze improvizat tăietura cu margini neregulate de pe coapsa lui. Rezistă, la naiba. O să te scoatem din asta.

Se folosi de frânghia pe care o avea, o înfăşură în jurul taliei lui, apoi se dădu înapoi, prudent, pentru a o prinde. Gull o aşteptă acolo şi-i dădu noi bucăţi de coardă.

– Am s-o prind de creanga de deasupra şi am să i-o trec pe sub braţe. Îi privi pe Trigger şi Matt escaladând copacul vecin şi aprobă din cap când înţelese planul.

– Du-le o altă coardă lor şi o să-l coborâm din două părţi după ce-i tai hamul de la paraşută şi creanga.

Sudoarea provocată de teamă îi picura în ochi în timp ce lucra şi, nevoită să-i mute piciorul făcut zob, se rugă ca Yangtree să rămână inconştient până terminau. Bandajă cât de bine putu rana din jurul ciotului şi îşi folosi cureaua pentru a-l prinde şi mai bine de creangă.

Apoi ezită. Dacă planul nu funcţiona, era posibil să-l omoare. Dar pulsul lui devenea tot mai slab şi nu aveau încotro.

– Am să-i desfac hamul. Pregătiţi-vă.

După ce îl eliberă din paraşuta distrusă, se întinse în spate după motofierăstrău.

– Va funcţiona, îi spuse lui Gull.

– Echipa de evacuare medicală va ajunge în maximum zece minute.

Rowan îşi înfipse ferm picioarele şi smuci sfoara de starter. Vibraţia fierăstrăului o făcu să tremure. Îi văzu pe Trigger şi Matt pregătindu-se să susţină greutatea, ştiind că Gull şi Dobie făceau acelaşi lucru din spatele ei.

Încrezându-se în sfoară, pentru el, pentru ea însăşi, înaintă puţin pe creangă şi împinse lama pe scoarţă şi lemn cât de aproape de corpul lui

Yangtree îndrăznea.

– Ţineţi-l bine! le strigă. Nu-l lăsaţi să cadă.

Tăie drept, simţind ramura cum tremură sub şoc. Apoi Yangtree rămase suspendat, cu ciotul de lemn şi bucata de ramură înfipte în trunchiul lui ca un tirbuşon. Corpul i se legănă în vreme ce-l coborâră încet, mână peste mână, spre locul unde Libby şi Stovic aşteptau să-i preia greutatea.

– L-am prins! L-am prins! Oh, Dumnezeule. Vocea lui Stovic tremură. Dumnezeule, e făcut zob.

Dar respira, îşi spuse Rowan, auzind huruitul elicopterului. Trebuia doar să continue să respire.

Se simţi sfâşiată în două când rămase la sol, în siguranţă, privind elicopterul care se ridică în aer cu prietenul ei. Zdrobit, îşi spuse ea, biciuită de vântul produs de elice. Braţele, picioarele, şi Dumnezeu ştia ce altceva – iar ea nu mai putea face nimic.

Strigă în staţia radio, raportând ultimele informaţii la bază, refăcând strategia, în vreme ce Cards, cu faţa plină de lovituri îngropată în palme, rămase aşezat pe pământ. Trigger urmări elicopterul, apoi se întoarse încet spre ea. Tot ceea ce simţea ea – şocul, durerea, furia stupefiată – se reflecta şi pe chipul lui.

– Echipamentele paraşutate, începu ea, iar Gull o strânse de braţ.

– Mă ocup eu de asta. Mă ocup eu, repetă el când ea se uită cu o privire goală la el. Dobie, Matt, îmi daţi o mână de ajutor?

„Adună-te“, îşi impuse Rowan.

– Trig. Inspiră adânc, apoi se apropie de el şi începu să deseneze în ţărână. Focul se deplasează spre nord-est, creşte în amploare. Am nevoie de tine, spuse încet când Trigger se mulţumi să rămână acolo, clătinând din cap.

– Lasă-mă o secundă, bine? Doar o nenorocită, amărâtă de secundă.

Aşezată pe vine, Rowan îşi puse o mână pe bocancul lui.

– Trebuie să ucidem dragonul, apoi să ne întoarcem la Yangtree. Întârzierea. Rowan fu nevoită să se oprească pentru a-şi calma vocea. Focul a profitat. Arde intens, Trig. Au aruncat nişte spumă pe cap, dar a prins un vânt, a sărit peste creastă şi urcă rapid.

– În regulă. Trigger îşi trecu dosul palmei pe sub nas, apoi se ghemui lângă ea. Pot să mă ocup eu de flancul stâng, să tai un front cu cinci oameni, să-l ţin în frâu.

– Ia-ţi şapte. L.B. ne mai trimite o echipă şi o să-mi iau oameni de acolo. Ai o sursă de apă aici. Desenă un X pe pământ. Deci ia-ţi pompe şi furtunuri. Eu am să pornesc spre flancul drept cu o echipă, şi vom face câteva verificări.

Trigger se întinse după mâna ei, ea îşi împleti degetele cu ale lui.

– Vom ucide dragonul, spuse el. Apoi o să aflăm ce naiba s-a întâmplat.

– Poţi fi sigur de asta.

Discutară despre fronturi făcute cu buldozerele, zone de siguranţă, două posibile tabere.

După ce Trigger îşi scoase cei şapte oameni şi îşi strânseră

echipamentele, Rowan se întoarse spre restul.

– Cards, vreau să rămâi aici şi…

– Dă-o dracului, Suedezo. Când mârâi, un firicel de sânge i se scurse din buza spartă. Nu rămân în urmă.

– Nu-ţi cer să rămâi în urmă. Vreau să aştepţi tura următoare, să iei jumătate din oameni şi să porneşti pe flancul stâng în urma lui Trigger. Pe restul trimite-mi-i mie. Am nevoie de Gibbons în echipajul meu şi de Janis. Și spune-le foarte clar că vor trebui să muncească pe brânci. Am nevoie să te ocupi tu de asta, spuse ea înainte ca el să apuce să vorbească. Iar Trigger va avea nevoie de tine pe front. Se întoarse când el aprobă din cap. Gull, Dobie, Libby, Stovic. Luaţi-vă sculele.

Nu aveau timp de pierdut. Nu aveau timp să gândească mai departe de foc. Orice altceva trebuia încuiat înăuntru.

Săpară şi tăiară, şi fiecare lovitură a securii sau vibraţie a unei lame răsuna în mintea lui Rowan ca un strigăt de răzbunare. Iar focul se înălţa şi trosnea.

– Am nevoie să rămâi şef aici până soseşte Gibbons, îi spuse lui Gull. Tocmai şi-a confirmat sosirea. Toată lumea a aterizat în siguranţă. O să-mi croiesc drum spre cap, să-mi fac o idee mai clară despre incendiu. Dacă vă intersectaţi cu frontul făcut de buldozere, anunţă-mă.

– Bine.

– Aveţi o sursă de apă la circa cincizeci de metri mai sus, păstrând cursul. În final, linia frontului nu va fi dreaptă, iar Gibbons va trebui să înainteze extrem de rapid, dar dacă ajungeţi acolo înaintea lui, pune-i pe Stovic şi Libby la furtun. Dacă se schimbă cumva vântul sau…

– Mă descurc, Rowan. Du-te şi fă ceea ce ai de făcut; ne descurcăm noi de aici. Dar păstrează legătura.

– Să nu-i laşi să se gândească la asta. Fă-i să se concentreze. Am să mă întorc.

Porni în grabă, înaintând printre copaci, urcând panta abruptă, şi dispăru în fum.

Nu auzea decât glasul focului, corul său murmurat. Trosnea peste lemnele uscate, lingea răşina de pin topită, muşca din frunzele şi rămurelele ce acopereau pământul. Se feri de o creangă în flăcări în vreme ce urcă şi stinse micul foc izbucnit.

Se gândi la cadavre carbonizate până la os.

După ce ajunse pe creastă se opri să-şi verifice poziţia. Vedea furia roşie-portocalie înfulecând combustibil. Îl lăsaseră să câştige avantaj, îşi spuse; nu avuseseră încotro. Dragonul gonea puternic şi liber.

Contactă baza pentru a solicita aruncarea de agent de stingere şi primi un raport scurt, nesatisfăcător despre Yangtree.

Medicii se luptau să-l salveze.

Simţi schimbarea direcţiei vântului, doar o adiere, şi văzu focul întorcându-se spre coadă şi crescând acolo în amploare. O abatere spre vest

acum, încă la nord de echipa lui Trigger, remarcă, dar îndreptându-se spre ei.

Făcu o tură primprejur, şi îi contactă prin staţia radio.

– Îşi schimbă direcţia, se încolăceşte înapoi spre voi.

– Avem un front făcut de buldozere aici, mare şi lat. Nu cred că poate sări peste el. Ruta de salvare trebuie să fie spre sud.

– Vor trimite noroi. Tocmai i-am contactat să le cer să descarce o cisternă în vest, peste flancul vostru. Staţi la adăpost.

– Recepţionat. Cards tocmai a ajuns aici cu întăriri. Vom rezista pe frontul ăsta, Suedezo.

– După ce se descarcă noroiul, am să cer un raport aerian. Vreau să iau patru oameni din echipa ta şi încă patru dintr-a mea şi să-i trimit spre cap. Puneţi bicele pe el. Dar dacă trece de cealaltă parte a drumului, luaţi-vă tălpăşiţa.

– O să ne salvăm fundurile. Iar tu păzeşte-ţi-l pe-al tău.

Înaintând printre flăcări, Rowan îşi coordonă mişcările cu Gibbons, cu baza, rămânând cu ochii şi urechile ciulite în aşteptarea avioanelor-cisternă. Coti spre est, cu ochii usturând-o de la fum, apoi sări în urmă, alunecând pe spate, când o creangă aprinsă, groasă cât coapsa unui bărbat, se prăbuşi la pământ în faţa ei.

Găsi combustibil proaspăt pe solul pădurii, care se aprinse cu un şuierat şi dădu să urce pe tălpile ghetelor ei înainte să apuce să se îndepărteze în grabă.

– Creangă ucigaşă, îi strigă lui Gibbons. Sunt bine, dar am să fiu ocupată un minut.

Bătu flăcările proaspăt izbucnite, scormonind în pământ pentru a înăbuşi cât de mult din flacără cu ţărână. Auzi tunetul unui avion-cisternă, bolborosind câteva înjurături în vreme ce-şi ducea propriul război în miniatură.

– Sunt la adăpost. Săpând, călcând focul în picioare, îl anunţă pe Gibbons, apoi pe pilotul avionului-cisternă. Sunt la adăpost.

Şi fugi.

Ploaia groasă de culoare roz căzu, înăbuşind flăcările, ridicând fumul în valuri, ropotind pe pământ, peste copaci, cu un plescăit greoi. Alergă să se adăpostească atunci când câteva picături de agent de stingere îi atinseră casca şi jacheta. O salvă de ramuri în flăcări o făcu să fugă în zigzag spre o zonă mai înaltă, mai deschisă.

Auzi vuietul inconfundabil în spatele ei şi simţi pământul cutremurându-se sub picioarele ei. Acţionând din instinct, sări prin perdeaua unduitoare de flăcări şi aproape o auzi închizându-se cu zgomot în spatele ei înainte să izbucnească explozia. Pietrele îi alunecară de sub picioare când începu să urce o pantă deasupra vâlvătăii lacome, ucigaşe.

– Sunt la adăpost, strigă în staţia radio în care răsunau mai multe voci. Am fost nevoită să fac un mic ocol. Inspiră şuierând, expiră la fel de zgomotos. Lăsaţi-mă o clipă să mă orientez.

Un zid de foc, solid ca oţelul, îi bara calea de întoarcere spre echipa ei.

Scoase busola pentru a confirma direcţia, văzând că mâna îi tremura uşor.

S-o ia de-a dreptul până la frontul lui Trigger, calculă ea, să se regrupeze, apoi să coboare pe ocolite pentru a ajunge la oamenii ei.

Îşi comunică planul, apoi se opri o clipă pentru a bea ceva şi a-şi calma emoţiile.

De cealaltă parte, pe front, Gull îl privi pe Gibbons direct în ochi.

– E rănită?

– Ea spune că nu. Încearcă să minimalizeze gravitatea incidentului, dar cred c-a fost pe-aproape s-o păţească. Îşi şterse sudoarea. Se îndreaptă pe de-a dreptul spre Trig, apoi se va întoarce la noi ocolind. Noroiul a mai potolit puţin focul pe flancul lor şi lucrează cu pompele urcând spre cap. Sunt într-o poziţie bună. Noi nu putem spune acelaşi lucru. Focul se înteţeşte în direcţia asta. Elf, ia-i pe Gull, Stovic şi Dobie şi duceţi pompele astea acolo. Urmaţi frontul creat de buldozere. Începeţi să-l înecaţi. Am să vă mai trimit patru oameni imediat ce ne mai sosesc întăriri.

– Foc secundar! strigă Libby, iar doi din echipă săriră să intervină.

– Suntem ciuruiţi aici, îi spuse Gibbons lui Trigger prin staţie. Te poţi lipsi de câţiva oameni?

– Îţi trimit doi. Vor fi trei când ajunge şi Suedeza.

– Spune-le să se mişte rapid!

Gull mânui furtunul şi putea să jure că forţa apei nu făcea decât să-i stârnească focului pofta de dans. Vântul alese să ţină cu dragonul, ridicând flăcările în ziduri masive.

– L.B. mai trimite o tură şi retrage paraşutişti din Idaho, îi spuse Janis.

– Rowan a ajuns la Trigger?

– Rowan şi-a schimbat tactica. Se întoarce la Gibbons pe unde a venit. Trebuie să prindem bestia aici, ori o prindem, ori ne retragem. Smulse staţia radio. Gibbons, avem nevoie de ajutor aici.

– Aştept să ajungă Matt şi Cards de pe frontul lui Trigger. Şi Suedeza. Vine o tură proaspătă de paraşutişti. Timpul estimat pentru sosire e peste treizeci de minute.

– Treizeci de minute nu mă aranjează. Am nevoie de mai mulţi oameni, altfel ne retragem.

– Decizia îţi aparţine, Elf. Am să aflu locaţiile şi revin. Dacă trebuie să vă mişcaţi, mişcaţi-vă.

– La naiba, la naiba! Stovic, doboară cioturile alea. Dacă ajunge la coroane s-a zis cu noi. Sub apa ce se arcuia şi sfârâia, îşi întoarse privirea spre Gull. Nu-l putem ţine în frâu încă treizeci de minute fără întăriri.

Gull simţi că i se strânge stomacul.

– Rowan, Cards şi Matt ar fi trebuit să ajungă aici deja. Contacteaz-o prin staţie, vezi care e locaţia ei.

– Gibbons e…

– Contacteaz-o, Janis, o întrerupse el. Lucrurile au luat-o razna urât de tot încă de la săritură.

Şi poate că nu se luptau doar cu natura.

O ascultă încercând să ia legătura cu Rowan o dată, de două ori, de trei ori. Şi de fiecare dată când nu obţinu un răspuns sângele îi îngheţă tot mai mult în vene.

Încercă să dea de Matt, apoi de Cards, apoi răspunse rapid când o apelă Gibbons.

– Nu pot să dau de ei prin staţie, îi spuse Gibbons. Am să trimit pe cineva la ultima lor locaţie cunoscută.

Dar Janis era cu ochii pe Gull.

– Negativ. Se va duce Gull. E cel mai rapid om al nostru. Trimite-mi pe cineva. Vom încerca să menţinem frontul.

– Libby se îndreaptă spre voi chiar acum. Voi cere încă un transport de noroi, voi solicita încă un buldozer. Dacă sunteţi nevoiţi să vă retrageţi, luaţi-o spre sud-vest.

– Am recepţionat. Găseşte-o, îi spuse lui Gull.

– Poţi fi sigură de asta. Se întoarse spre Dobie. Ține-l cât de mult poţi.

– Oricât de mult ai nevoie, promise Dobie şi luă furtunul.

Gull alergă, folosindu-şi busola şi harta din cap pentru a estima direcţia. Rowan fusese obligată să cotească spre vest, apoi spre sud, înainte de a porni spre flancul stâng. Încercă să-i ghicească viteza şi cea mai probabilă rută înainte de a se fi întors pentru a porni din nou spre est, pentru a lupta pe flancul drept.

Se întâlnise cel mai probabil cu Matt şi Cards dacă fusese posibil, calculă el, dar n-ar fi pierdut timpul aşteptându-i pe aceştia sau abătându-se de la cea mai bună rută de întoarcere, nu atunci când echipa ei avea nevoie de ajutor.

Un foc secundar izbucni în stânga lui, iar flăcările şerpuiră de pe sol spre copac. Îşi ignoră instinctul de a încerca să-l stingă, continuă să alerge.

Dar ea n-ar fi făcut-o, îşi spuse. S-ar fi luptat cu flăcările din mers, iar asta ar fi făcut-o să-şi modifice permanent direcţia.

Iar dacă un alt inamic îi tăiase calea, ea nu l-ar fi recunoscut. Ar fi văzut în el un coleg de arme, un prieten. Un om în care avea încredere, pe care îl iubea chiar.

Sări peste un pârâu îngust, forţându-se să înainteze prin căldură, şi fum, şi teama tot mai intensă.

Rowan era deşteaptă şi puternică, şi vicleană. Avea să lupte, îşi aminti singur – poate chiar mai aprig, acum că inamicul se ascunsese sub masca unui prieten.

Îşi impuse să se oprească, să verifice busola, să se reorienteze. Şi să asculte, să audă un alt om sub vocea fioroasă a focului.

Spre nord, decise. La nord-est de unde se afla, şi se rugă să aibă dreptate. Un copac se prăbuşi, scuipând un vârtej de scântei ce-i înţepă pielea expusă ca un roi de albine.

Următorul sunet pe care îl auzi răsună mai clar, mai mortal. Porni în goană spre ecoul focului de armă, chiar în clipa în care inima îi tresări ca şi cum ar fi fost chiar ea atinsă de glonţ.

Capitolul 30

Când condiţiile îi permiteau, Rowan avansa în pas alergător constant. Îşi învineţise şoldul când evitase acea creangă ucigaşă, dar abia dacă simţea durerea – o pulsaţie surdă, îndepărtată.

Pierdeau războiul, îşi spuse, începuseră să-l piardă încă din clipa în care nu se deschisese paraşuta lui Yangtree.

Totul părea anapoda, părea greşit, părea dezechilibrat.

Vântul continuă să se înteţească, schimbându-şi direcţia şi agitându-se, sporind viteza şi forţa focului. Din loc în loc, mici vârtejuri de praf dansau în vânt. Aerul era în continuare atât de uscat încât trosnea ca o ramură.

Nu avea şanse să ajungă vreodată la echipa lui Trigger pentru a vedea cu ochii ei cât avansaseră şi cât nu, să verifice acel flanc, să-şi facă o idee exactă despre cum acţiona focul şi ce intenţiona să facă. Nu, îşi spuse ea acum, nu când auzi panica din vocea lui Gibbons. Nu avea încotro, trebuia să se întoarcă.

Avea s-o ia spre nord, traversând de-a dreptul prin foc, pentru a mai reduce puţin din distanţă, şi estimă că era posibil ca drumul ei să se intersecteze cu cel al lui Matt şi Cards.

Focuri secundare izbucneau atât de rapid şi atât de des încât începu să simtă că juca o variantă mortală de leapşa.

În fugă, dădu pe gât nişte apă, apoi îşi turnă puţin şi pe faţa asudată. Și se împotrivi dorinţei presante de a contacta din nou baza pentru a afla cum se simţea Yangtree.

Era mai bine să creadă că era în viaţă şi lupta. Să creadă în acest lucru şi să-l transforme în realitate.

Dincolo de aceste gânduri rămânea teama sâcâitoare că nu fusese un accident, ci un act de sabotaj.

Câţi alţii nutreau aceeaşi teamă? se întrebă. Cum puteau lupta şi să se concentreze sfâșiați de acea teamă? Cum putea ea s-o facă dacă revedea în permanenţă fiecare minut şi fiecare mişcare din sala de îmbarcare, din timpul zborului, din secvenţa de evenimente a săriturilor?

Fusese ceva în neregulă încă de atunci? Ar fi trebui să observe acel ceva?

„Mai târziu“, îşi impuse, „retrăieşte toate astea mai târziu. Deocamdată concentrează-te să rămâi în viaţă.“

Simţindu-se fără vlagă, scoase un baton energizant din rucsac și începu să rupă ambalajul.

Îl aruncă la pământ şi alergă când auzi ţipătul.

Fumul o orbi, o derută. Se forţă să se oprească, să închidă ochii. Să gândească.

Spre nord. Da, nord, decise, şi porni în goană în faţă.

Văzu staţia radio aruncată la pământ, văzu fumul şi scânteile ce ieşeau din ea, şi sângele mânjit pe pământ la baza unui ciot ce ardea ca o lumânare. În apropiere, o creangă complet cuprinsă de flăcări întinsese flăcări şerpuitoare pe pământ.

Alarmată pentru prietenii ei, îşi duse mâinile căuş la gură și dădu să strige. Apoi le lăsă jos din nou, greaţa luptându-se cu teama. Văzu dâra de sânge mergând spre est, şi o urmă, scoţând încet staţia radio de la centură.

Fiindcă acum ştia, şi undeva în adâncul sufletului se întrebă dacă nu ştiuse dintotdeauna – sau cel puţin se întrebase. Dar loialitatea nu-i permisese acest lucru, recunosc ea. Pur şi simplu nu-i permisese să treacă acea graniţă – decât în vise.

Acum, cu inima grea de durere, se pregăti să treacă acea graniţă, şi el apăru, dintr-odată, cu o făclie aprinsă în mână şi privirea plină de nefericire. O azvârli când o văzu pe Rowan, declanşând minuscula lui bombă. Un molid negru se aprinse ca o candelă romană.

– Nu vreau să-ţi fac rău. Ţie nu.

– De ce-ai vrea să-mi faci rău? Îi susţinu privirea întristată. Suntem prieteni.

– Nu vreau s-o fac. Matt scoase pistolul de la centură. Dar am s-o fac. Aruncă staţia radio.

– Matt…

Tresări uşor când Gibbons îi rosti numele în staţia radio.

– Dacă răspunzi, te împuşc. O să-mi pară rău, dar voi face ceea ce trebuie făcut. Fac ceea ce trebuie făcut.

– Unde e Cards?

– Aruncă staţia radio, Rowan. Arunc-o! izbucni el. Sau am să folosesc ăsta. Am să-ţi trag un glonţ în picior, apoi am să las focul să decidă.

– Bine. În regulă.

Deschise palma, lăsă staţia să-i cadă, dar el clătină din cap.

– Împinge-l cu piciorul. Nu mă pune la încercare.

– Nu fac asta. N-o voi face. Auzi vocea lui Janis când împinse staţia departe cu piciorul. Trebuie să plecăm de aici, Matt. Locul ăsta e pe cale să fie distrus. Nu suntem în siguranţă.

Făcu un efort să-i susţină privirea, dar văzuse securea Pulaski prinsă la brâu şi sângele ce lucea pe lamă.

Cards.

– Nu mi-am dorit niciodată să fii tu. N-a fost vina ta. Şi ai venit la înmormântare. Ai stat lângă mama.

– Ceea ce i s-a întâmplat lui Jim nu a fost vina nimănui.

– Dolly l-a stârnit, i-a băgat în cap prostii. Ne-a lucrat pe amândoi, aşa că

ultimele lucruri pe care ni le-am spus unul celuilalt au fost lucruri urâte. Iar Cards era observatorul lui. Ar fi trebuit să-şi dea seama că Jim nu era într-o stare potrivită pentru a sări. *Știi* că aşa e.

– Unde e Cards?

– A reuşit să fugă. Poate l-a ajuns focul din urmă. E o problemă de soartă, oricum. Ar fi trebuit să-l împuşc ca să fiu sigur, dar totul ţine de soartă. Şi noroc, poate. Nu eu decid. Dolly a căzut. Nu am ucis-o; a căzut.

– Te cred, Matt. Trebuie să ne îndreptăm spre nord, apoi putem discuta când…

– I-am dat bani, ştii, pentru copil. Dar voia mai mult. Intenţionam doar să discut cu ea, să lămuresc lucrurile cu ea, când m-am dus acasă la ea. Iar ea tocmai pleca undeva cu maşina, fără copil. Era o mamă rea.

– Știu. Calmă, agreabilă, înţelegătoare. Matt, cine ar putea înţelege mai bine decât mine în privinţa asta? Dar lui Shiloh îi e mai bine acum. Sunt de partea ta.

– S-a dus la motelul ăla. Era o curvă. L-am văzut pe el, pe preot, venind la uşă să îi deschidă. Fratele meu e mort, iar ea se tăvăleşte cu preotul ăla într-o cameră de motel. Am vrut să intru peste ei, dar mi-a fost teamă de ceea ce aş fi putut face. Am aşteptat, ea a ieşit şi a plecat cu maşina.

Rowan auzi un alt copac aprinzându-se ca o torţă.

– A făcut pană de cauciuc. Aia a fost mâna sorţii, nu? A fost surprinsă să mă vadă – era copleşită de vină – când am oprit în spatele ei. I-am spus să tragă maşina pe drumul lateral. Aveam de gând să lămuresc lucrurile cu ea. Dar lucrurile pe care le-a spus… Dacă nu s-ar fi tăvălit cu toată lumea, dacă n-ar fi fost o mincinoasă, o trădătoare, o curvă egoistă, nu aş fi împins-o astfel. Avea de gând să-şi ia pur şi simplu lumea în cap şi să abandoneze copilul. Știai asta? Ce fel de mamă face aşa ceva?

– Trebuie să ne mişcăm, îi spuse ea, păstrând un ton calm, dar ferm. Vreau să-mi spui totul, Matt. Vreau să ascult, dar vom fi prinşi în capcană de foc dacă nu ne mişcăm.

– Shiloh e… s-ar putea să fie copilul meu.

Îşi trecu o mână peste gură, în vreme ce Rowan rămase cu privirea ţintă la el.

– S-a întâmplat o singură dată, când mă simţeam atât de singur şi îmi era atât de dor de Annie şi băusem puţin. S-a întâmplat o singură dată.

– Înţeleg. Gândul îi trezi o stare de greaţă, de părere de rău pentru toţi. Şi eu mă simt singură.

– Ba *nu!* Mie mi-a spus că e copilul meu, iar lui Jim că e al lui. Apoi a spus că era al meu, poate, fiindcă *ştia* că Jim nu-şi dorea un copil, n-o voia pe ea. *Știa* că eu aveam să fac ceea ce trebuia şi că aveam să fiu nevoit să-i spun lui Annie. Şi ne-am certat din cauza asta, înainte să se declanşeze sirena, eu şi Jim. El era pe listă. Eu nu. El e mort. Eu nu.

– Nu e vina ta.

– Ce ştii tu despre asta? I-am urat să ajungă în iad, şi aşa a şi fost. Ăsta e

iadul. Aveam de gând doar să-l aranjez pe Cards, ca să nu mai poată sări, fiindcă ăsta e lucrul pe care îl iubeşte cel mai mult. Aşa cum l-am iubit eu pe fratele meu. Să-i pun ceva în mâncare, să-i pun o piedică. Şi voiam doar să iau copilul de la Dolly, să i-l dau mamei mele. Aşa ar fi fost corect. Dar ea a căzut şi trebuia să fac ceva, nu?

– Da.

– Am trimis-o în iad. Atunci mi-am dat seama că eu aveam de făcut ceea ce trebuia făcut. Trebuia să obţin copilul pentru mama, aşa că trebuia să-l dau pe Leo la o parte. Şi să-l fac să plătească. Întotdeauna l-a criticat pe Jim, n-a avut niciodată nici un cuvânt bun de spus.

– Aşa că ai scos carabina lui din seiful pentru arme şi ai tras în mine. Ai tras în mine şi în Gull.

– Nu în tine. Nu aveam de gând să te rănesc. Dolly i-a spus lui Jim combinaţia, iar el mi-a spus-o mie. Era ca şi cum mi-ar fi arătat ce să fac. Leo trebuia să plătească şi a plătit. Am luat copilul pentru mama. Jim şi-ar fi dorit asta.

– În regulă. Crengi aprinse zburau în jurul lor ca nişte proiectile. Ai făcut dreptate pentru Jim şi ai făcut tot ce ţi-a stat în putere pentru familia ta. Şi am să te ascult, am să fac orice vrei, doar spune-mi. Dar nu aici. Vântul şi-a schimbat direcţia. Matt, pentru numele lui Dumnezeu, vom rămâne prinşi aici dacă nu ne mişcăm.

Ochii lui trişti nu se clintiră nici o clipă.

– Suntem în voia sorţii, după cum spuneam. Soarta a decis cine s-a ales cu pompele şi fierăstraiele stricate, cine s-a ales cu paraşuta stricată.

– Ai jucat ruleta rusească, ai făcut aşa ceva cu paraşutele noastre? Regretă imediat izbucnirea de furie, dar aceasta ţâşnise pur şi simplu la suprafaţă. Yangtree nu ţi-a greşit niciodată cu nimic. Ar putea muri.

– Aveam exact aceleaşi şanse ca şi el să mă aleg cu paraşuta defectă. Era corect. În fond, Ro, noi toţi l-am ucis pe Jim. Noi toţi, prin faptul că facem munca asta, l-am convins şi pe el să o facă. Şi toată lumea a avut aceleaşi şanse. Nu am vrut să fii tu, deşi am văzut cum te-ai uitat la mine când am spus că o să luăm un avocat în privinţa copilului, că mama avea s-o crească. Am văzut cum mă privea toată lumea fiindcă eu eram în viaţă, iar Jim nu.

Nu putea fugi de un glonţ, îşi spuse Rowan, în vreme ce inima îi bubuia în piept. Dacă mai aştepta mult, nu avea să mai poată fugi nici din calea focului.

Îi auzea şuieratul şi vuietul pe măsură ce creştea în intensitate, se rostogolea spre ei.

– Trebuie să plecăm ca să poţi fi alături de copil, Matt. Are nevoie de un tată.

– Îi are pe părinţii mei. Vor fi buni cu ea. Focul îi lumina în roşu şi auriu faţa lucioasă de sudoare. Privirea îi devenise din tristă furioasă. M-am despărţit de Annie azi-noapte. Nu mai am nimic ce să-i ofer. Şi am ştiut, când am ajuns în uşa avionului azi, că trebuia să fie pentru ultima dată. Într-un fel sau altul.

Am crezut că voi fi eu, că voi muri aşa cum a murit şi Jim. Focul e tot ce mi-a mai rămas.

– Ai copilul.

– Jim e mort. Îl văd mort când mă uit la ea. Îl văd arzând. Nu mai am decât focul acum. Mi-a plăcut. Nu uciderea, ci focul, să-l fac, să-l privesc, să văd ce a produs. Mi-a plăcut să-l fac mult mai mult decât mi-a plăcut vreodată să-l sting. Poate o să-mi placă în iad.

– Eu nu sunt pregătită să ajung acolo.

Se aplecă pe vârfuri.

Un copac căzu cu un tunet bubuitor, făcând să se cutremure pământul când aterizã la mai puţin de un metru distanţă. Rowan sări în dreapta ei, îşi strânse toate forţele şi porni într-o goană oarbă. Auzi trosnetul focului de armă, și mușchii i se contractară, pregătindu-se să încaseze un glonţ în spate.

Auzi un șuier, ca o viespe furioasă trecându-i pe lângă ureche, apoi coti brusc spre stânga din nou când o creangă aprinsă explodă la picioarele ei.

Dacă nu o ucidea Matt, focul avea s-o facă.

Preferă focul şi, ca un fluture de noapte, se aruncă spre flăcări.

Timp de o clipă, acestea se strânseră în jurul ei într-o îmbrăţişare încinsă ce-i tăie respiraţia. Țipătul răsună în mintea ei, ieşind ca strigăt sălbatic de teamă şi triumf când se eliberă din strânsoare. Avântul o făcu să cadă în faţă, alunecând pe palme şi pe genunchi. Rucsacul ei păru ca de plumb când se chinui să se ridice, croindu-şi drum prin fum. În jurul ei pădurea ardea într-o cavalcadă veselă cu un vuiet profund, gutural, la fel de nebun ca bărbatul care o urmărea.

Când auzi pocnetul unui nou foc de armă se refugie mai adânc în pântecul bestiei.

Îl auzi venind, chiar şi peste mugetul focului. Tropăitul paşilor lui părea mai aproape decât voia să creadă. Scană focul şi flăcările.

Luptă sau fugi.

Se săturase să fugă, se săturase s-o lase s-o mâne ca pe o vită la abator. Cu focul înălţându-se în jurul ei, îşi înfipse picioarele în pământ şi îşi scoase securea Pulaski. Ținând-o cu ambele mâini, se pregăti de luptă.

Era posibil ca Matt s-o ucidă. La naiba, probabil chiar avea s-o facă. Dar a naibii să fie dacă nu avea să-i provoace şi ea câteva răni mai întâi.

Pentru ea însăşi, pentru Yangtree. Chiar şi pentru biata, jalnica Dolly, îşi spuse.

– Ai să sângerezi, îşi spuse. Ai să sângerezi înainte să termin.

Văzu bluza galbenă prin ceaţa de fum, apoi silueta apropiindu-se rapid.

Cu gesturi deliberate, inspiră şi expiră gâfâit, pompând adrenalină. Avu la dispoziţie o clipă, poate două, pentru a decide dacă să arunce cu unealta, sperând să nimerească o lovitură zdravănă sau să atace cu securea.

Să atace. Era mai bine să păstreze securea în mâinile ei decât să rişte să rateze.

Trase în piept o nouă doză de aer murdar, îşi sprijini securea Pulaski pe

umăr, scrâşnind din dinţi în vreme ce îşi calculă momentul atacului.

Se apropia rapid, îşi spuse din nou – apoi braţele îi tremurară.

Se apropia foarte rapid. O, Doamne.

– Gull.

Îi scânci înecându-se numele când sfâşie perdeaua de fum.

Alergă spre el şi îi simţi mâinile strângându-se pe umerii ei. Nimic, îşi dădu seama, nici o mângâiere, nici o îmbrăţişare nu fusese vreodată atât de minunată.

– Matt.

– M-am prins.

– Are un pistol.

– Da, m-am prins şi de asta. Eşti rănită? Când ea clătină din cap, Gull îi cercetă chipul, ca să se convingă. Poţi fugi?

– Drept cine mă iei?

– Atunci fugim, fiindcă Matt nu e singura noastră problemă.

Dădu să-şi exprime aprobarea, apoi se crispă.

– Stai. Auzi asta?

– Tu eşti cea cu urechi ca de… Da. Acum aud.

– Vine. De acolo, adăugă, arătând cu degetul. Se aude ca şi cum ar plânge.

– Îmi pare foarte rău pentru el. Cea mai bună şansă e spre sud, cred.

– Dacă putem ajunge la zona arsă. Dar dacă putem noi, poate şi el.

– Pe toţi dracii, sper să fie aşa. Acolo îl vom doborî. Fugim acum; vorbim mai târziu.

– Nu rămâne în urmă pentru mine, dădu ea să spună.

– Oh, rahat!

O prinse de mână şi, cu o smucitură, o făcu să alerge.

Rowan făcu un efort. A naibii să fie dacă avea să-l reţină pe Gull în spate fiindcă ea nu putea ţine pasul. Nu conta dacă o ardeau plămânii, dacă o dureau picioarele, dacă sudoarea i se scurgea în ochi ca un acid.

Alergă printr-o lume înnebunită de violenţă, uluitoare prin caleidoscopul de roşu şi portocaliu, şi albastru încins. Se aruncă prin fumul urât mirositor, sărind peste sau ferindu-se de crengile în flăcări, trecând cu paşi mari peste focurile secundare ce trosneau pe pământ ca nişte capcane pentru urşi.

Dacă reuşeau să ajungă în zona arsă, aveau să lupte. Aveau să găsească o cale.

Îndrăzni să-i arunce o privire lui Gull. Sudoarea curgea pe faţa lui mânjită cu funingine. Undeva pe drum îşi pierduse casca, iar părul îi era gri de la cenuşă.

Dar ochii lui, îşi spuse ea forţându-se tot mai mult. Limpezi, concentraţi, hotărâţi. Ochi care nu minţeau, îşi spuse. Ochi în care putea avea încredere.

În care chiar avea încredere.

Aveau să reuşească.

Ceva explodă în spatele lor.

Respirând greu, Rowan aruncă o privire în spate şi văzu o coloană portocalie de fum ridicându-se spre cer. Chiar sub ochii ei, coloana se lumină.

– Gull.

Acesta se mulţumi să dea din cap. O văzuse şi el.

Nu aveau timp să vorbească, să plănuiască, nici măcar să gândească. Pământul se cutremură; vântul lovea biciuitor. Cu suflarea sa furtunoasă, focul scuipă crenguţe în flăcări, cărbuni, conuri de brad aprinse, ce explodară ca nişte grenade.

Flăcări albastre-portocalii se căţărară pe copaci în stânga lor, şuierând ca nişte şerpi. Un ciot explodă în cercuri, potopindu-i cu o ploaie de tăciuni. Fumul deveni gros ca o vată, străbătut de vârtejul luminos de scântei.

O fântână de flăcări galbene se revărsă în faţa lor, forţându-i să se abată din calea căldurii aprige. Gull mormăi când o creangă în flăcări îl lovi în spate, dar nu încetini şi se aruncară amândoi în urcuşul unei pante.

Pietrele le alunecară ca într-o avalanşă de sub picioare, dar focul diabolic continuă să gonească în spatele lor. Fu urmat de vuiet, acel lung strigăt gutural de război, în vreme ce explozia se apropie tunătoare de ei.

O tornadă de foc ieşi învârtindu-se din fum şi începu să danseze.

Nu aveau unde să fugă.

– Atac aerian. Gull smuci bandana din jurul gâtului lui Rowan şi i-o trase peste gură, apoi făcu acelaşi lucru şi cu a lui.

Focul urla, îşi spuse Rowan, în timp ce smulse carcasa de protecţie a prelatei ei ignifuge şi o scoase scuturând-o. Sau poate Matt ţipa, dar un nebun cu pistol devenise cea mai mică dintre problemele lor.

Păşi pe colţurile de jos ale prelatei şi le prinse cele de sus pentru a şi-o întinde peste cap. Imitându-i mişcările, Gull îi aruncă o ultimă privire şi un rânjet ce i se întipări arzător direct în inimă.

– Ne vedem mai târziu, spuse el.

– Ne vedem mai târziu.

Se aruncară la pământ, înfofoliţi.

Lucrând rapid, Rowan săpă o gaură pentru faţă, pentru a ajunge la aerul mai rece. Cu ochii închişi, inspiră sacadat, superficial, prin bandană. Chiar şi o singură gură din gazele superîncinse ce băteau în jurul prelatei ei i-ar fi carbonizat plămânii, otrăvind-o.

Focul se năpusti peste ea ca un tren de marfă asurzitor, un val mareic de fierbinţeală. Vântul îi trase de prelată, încercând s-o ridice şi s-o arunce în aer ca pe-o velă. Scânteile luceau peste tot în jurul ei, dar Rowan îşi ţinu ochii închişi.

Şi îl văzu pe tatăl ei, prăjind peşte la un foc de tabără, cu flăcările dansând în ochii lui în vreme ce râdea alături de ea. Se văzu întinzându-şi braţele sub ale lui la prima ei săritură în tandem. Îl văzu pe el deschizându-şi braţele când ea alergă spre el după ce se întorsese de la un incendiu.

Îl văzu, cu faţa luminată acum de un foc interior, când îi spusese despre Ella.

„Ne vedem mai târziu“, îşi spuse, în vreme ce fierbinţeala imposibilă continuă să crească în intensitate.

Îl văzu pe Gull, cu rânjetul lui încrezător şi atitudinea mândră, turnându-i pe cap apă din cască. Îl văzu dând pe gât o bere, minunat de rece, apoi gonind un grup de bătăuşi la fel de feroce ca o tornadă de foc.

Îl simţi trăgând-o în braţele lui. Întorcându-se spre ea în întuneric. Luptând alături de ea în lumină. Alergând cu ea. Alergând spre ea.

Venise prin foc după ea.

Teama o împunse în stomac. Mai experimentase senzaţia de teamă şi înainte, dar îşi dădu seama că fusese provocată în cea mai mare parte de faptul că nu era câtuşi de puţin pregătită să moară. Acum îi era teamă pentru el.

Atât de aproape, îşi spuse, în vreme ce focul ţipă, bubui, explodă. Şi totuşi complet separaţi. Nu mai puteau face nimic unul pentru celălalt acum, doar să aştepte. Aşteaptă.

„Ne vedem mai târziu.“

Se încăpăţână să reziste. Se gândi la Yangtree, la Jim. La Matt.

Cards – Doamne, Cards. Oare Matt îl omorâse şi pe el?

Voia să-l vadă din nou, voia să-i vadă pe toţi din nou. Voia să-i spună tatălui ei că îl iubea, încă o singură dată. Să-i spună Ellei că se bucura că tatăl ei găsise pe cineva care să-l facă fericit.

Voia să glumească din nou cu Trigger, să-l tachineze pe Cards, să stea în bucătărie cu Marg. Să fie cu ei toţi, familia ei.

Dar mai mult, îşi dădu seama, şi mai mult, voia să-l poată privi din nou pe Gull în ochi şi să-i vadă rânjetul întipărindu-i-se rapid pe chip.

Voia să-i spună… totul.

De ce naiba n-o făcuse? De ce fusese atât de încăpăţânată sau stupidă sau – trebuia s-o recunoască – înspăimântată?

Dacă Gull nu scăpa cu bine din toate astea ca să aibă ocazia să-i spună, avea să-l snopească în bătaie.

Era ameţită, îşi dădu seama, îi era greaţă. Prea multă căldură. Nu putea să leşine. Nu avea să leşine. Reglându-şi din nou respiraţia, îşi dădu seama şi de altceva.

Era linişte.

Auzea focul, dar mârâitul şi cântecul lui era îndepărtat. Pământul stătea ferm sub corpul ei, iar tunetul ca de avion cu reacţie trecuse.

Era în viaţă. Încă în viaţă.

Scoase o mână de sub prelată şi o atinse. Încă era fierbinte, îşi spuse. Dar putea să aştepte. Putea să aibă răbdare.

Iar dacă ea rămăsese în viaţă, Gull avea să facă bine şi să rămână şi el în viaţă.

– Rowan.

Lacrimile îi înţepară ochii ce o usturau deja când îi auzi vocea, aspră şi răguşită.

– Sunt încă aici.

– Cum îţi merge acolo?

– E totul în regulă. Tu?

– La fel. Se răcoreşte puţin.

– Nu ieşi încă, bobocule.

– Ştiu cum se face. Contactez baza. E ceva ce vrei să le transmit?

– Spune-i lui L.B. să-l anunţe pe tata că sunt bine. Nu ştiu cum e Cards. Am văzut sânge. Trebuie să-l caute. Şi pe Matt.

Închise ochii din nou, se lăsă să plutească, şi îşi petrecu următoarea oră gândindu-se că înoată într-o lagună luminată de lună, că bea apă direct dintr-un furtun de grădină, că se tăvăleşte în zăpadă – goală – cu Gull.

– Cards a ajuns înapoi, îi strigă Gull. Au fost nevoiţi să-l evacueze cu elicopterul medical. A pierdut mult sânge.

– E în viaţă.

Singură sub prelată, îşi dădu frâu liber lacrimilor.

Când prelata se răci suficient cât să poată fi atinsă, îi strigă lui Gull:

– Ies.

Îşi strecură încet capul afară, în aerul plin de fum, şi îl privi pe Gull. Îşi spuse că arătau amândoi ca două ţestoase asudate şi opărite ieşind din carapace.

– Bună, frumoaso.

Ea râse. Hohotul îi răni gâtul, dar ea râse.

– Bună, frumosule.

Se târâră unul spre celălalt peste pământul înnegrit, acoperit de cenuşă. Rowan îi găsi buzele, tremurând într-un amestec de râs şi lacrimi.

– M-aş fi enervat atât de tare pe tine dacă ai fi murit.

– Mă bucur că am evitat asta. Îi atinse faţa. O aventură dată dracului.

– O, da. Îşi aplecă fruntea peste a lui. S-ar putea să mai fie în viaţă.

– Ştiu. Ar fi bine să încercăm să ne dăm seama unde suntem noi, apoi ne vom face griji pentru el.

Rowan scoase busola, verificând poziţia lor, în vreme ce bău restul de apă din sticlă.

– Dacă o luăm spre est, ne vom întoarce o bucată de drum, plus că e cel mai bun curs pentru a ajunge la tabără. Avem nevoie de apă.

– Am să contactez baza să le cer.

Deşi picioarele încă nu-i erau sigure, Rowan se ridică pentru a examina prelatele.

– Căptuşeala interioară e topită, îi spuse lui Gull. Au fost peste opt sute de grade. Aş zice că am ajuns lejer la optzeci de grade înăuntru.

– Batonul meu de ciocolată e topit, iar asta e mare păcat. Se întinse după mâna ei. Vrei să facem o plimbare prin pădure?

– Mi-ar plăcea.

Străbătură zona arsă în care cenuşa încă se mai învârtea în aer. Conştiinţa era mai puternică decât extenuarea şi îi determină să înăbuşe micile focuri ce încă mai fumegau.

– Ai venit după mine.

Gull ridică privirea.

– Bineînţeles. Şi tu ai fi făcut la fel.

– Aşa aş fi făcut. Dar am crezut că se terminase cu mine – nu aveam de gând să mă dau bătută fără luptă, dar credeam, oricum, că se terminase cu mine. Iar tu ai venit după mine. Asta contează. Mult.

– Se ţine scorul? Sunt în frunte?

– Gull. Nu mai râse de data aceasta, nu acum când tot ceea ce simţea se ridică în gâtul ei uscat. Trebuie să-ţi spun… Se întrerupse, îl prinse de braţ. Am auzit ceva.

Închise ochii, se concentră. Îi arătă direcţia.

Îl privi din nou în ochi. Să ne apropiem sau să plecăm? Gull aprobă din cap şi se îndreptară spre locul de unde se auzise sunetul.

Îl găsiră ghemuit în spatele unei grămezi de pietre. Acestea îl protejaseră puţin. Dar nici pe departe îndeajuns.

Ochii lui, injectaţi cu sânge, priveau fix în sus de pe faţa distrusă. Rowan se gândi la visul ei cu Jim, la fratele lui. Focul îi transformase în imagini gemene.

Matt gemu din nou, încercă să vorbească. Corpul îi fu cuprins de spasme violente, respiraţia îi scăpa în gâfâieli rapide. Răni deschise provocate de arsuri, pline de băşici, îi acopereau partea stângă a corpului, cea care fusese cel mai tare expusă, acolo unde focul carbonizase hainele de protecţie.

Aproape reuşise să scape, remarcă Rowan. După încă vreo cincizeci de metri ar fi fost, poate, în siguranţă. Crezuse poate să o se salveze, îşi lăsase viaţa în voia sorţii în loc să-şi folosească prelata protectoare?

Gull îi întinse staţia radio.

– Anunţă baza, îi spuse, apoi se lăsă pe vine.

Luă atent una dintre mâinile distruse ale lui Matt într-ale lui.

Era atât de tipic pentru el, îşi spuse Rowan. Avea acea compasiune pentru un om suferind, ajuns în ceasul morţii, chiar dacă omul acela era un ucigaş.

– Baza, aici Suedeza. L-am găsit pe Matt.

Privirea lui Matt alunecă spre a ei când îi spuse numele. Încă mai putea gândi? se întrebă ea. Încă mai putea raţiona?

Timp de o clipă văzu durere în ochii lui. Apoi aceştia rămaseră ficşi când răsuflarea gâfâită încetă complet.

– Nu a supravieţuit, spuse ea, calmă, apoi îi dădu staţia radio înapoi lui Gull.

Calmă, până se aşeză pe pământ lângă omul care-i fusese prieten, şi plânse pentru el.

Rowan ar fi vrut să rămână şi să lupte cu flăcările, considerând o problemă de mândrie şi de onoare să participe la uciderea dragonului. Bău, mâncă şi înlocui echipamentele pierdute şi distruse. Apoi se plânse întruna pe drum când i se impuse să fie evacuată cu elicopterul.

– Nu suntem răniţi, remarcă ea.

– Ai o voce ca de broască, observă Gull, ocupându-şi locul în elicopter.

Una sexy, dar oricum o broască.

– Deci am înghiţit nişte fum. Şi ce dacă?

– Ți-ai pierdut cea mai mare parte din sprâncene.

Uluită, Rowan îşi apăsă degetele deasupra ochilor.

– Rahat! De ce nu mi-ai spus?

– Arată interesant. Au reuşit să-l pună pe fugă, adăugă, cercetând pământul în vreme ce elicopterul se ridică în aer.

– Ăsta e şi *scopul*. Nenorocitul a încercat să ne ucidă. Ar trebui să participăm şi noi la lupta finală.

– Nu-ţi face griji, iubito. Se întinse s-o bată pe genunchi. Vor mai fi şi alte focuri care vor încerca să ne ucidă.

– Nu încerca să mă îmbunezi. L.B. le dă voie poliţiştilor să ne învârtă pe degete. De ce naiba mai contează când le dăm declaraţiile noastre? Matt e mort. Îşi întoarse faţa, privi afară cerul. Cred că cea mai mare parte din el, cea mai bună parte din el, a murit anul trecut odată cu Jim. L-ai ţinut de mână ca să nu moară singur.

Deşi Gull nu spuse nimic, Rowan îi simţi clar stânjeneala şi se întoarse din nou spre el.

– Și asta contează mult. Chiar strângi trofee azi.

– Oamenii au de ales atunci când viaţa le răpeşte ceva. El a ales greşit. A făcut o grămadă de alegeri greşite.

– Tu nu. Noi nu, se corectă Rowan. Bravo nouă.

– Nu mai plânge. Mă termină.

– Am ochii înlăcrimaţi, atâta tot. De la prea mult fum.

Gull îşi spuse că nu avea cum să le prindă rău nici unuia din ei să pretindă că ăsta era adevărul. Dar o prinse de mână.

– Vreau o bere. Vreau o sticlă uriaşă de bere rece ca gheaţa. Și sex la duş.

Ideea o făcu să zâmbească.

– Eu vreau sprâncene.

– Ei bine, nu ţi le dau pe ale mele.

Gull îşi lăsă capul pe spate și închise ochii.

Rowan privi pe fereastră întinderea de pământ, înălţimile muntoase. Acasă – se întorcea acasă. Dar sensul acelui cuvânt se schimbase, devenise mai profund. Era timpul să-şi ia inima în dinţi şi să-i spună.

– Trebuie să-ţi spun câteva lucruri, începu ea. Nu ştiu ce părere vei avea despre ele, dar aşa stau lucrurile. Deci…

Se întoarse şi miji ochii.

Nu avea nici un rost să-şi pună sufletul pe tavă în faţa unui bărbat care dormea adânc.

Putea să mai aştepte, decise, şi privi soarele coborând spre culmile din vest.

Îşi văzu tatăl alergând spre platforma de aterizare a elicopterului şi pe L.B., şi părul ciufulit al Ellei zburând în vânt când porni în grabă în urma lor.

Pe Marg ieşind în fugă din popotă. Pe Lynn oprindu-se să-şi îngroape faţa

în şorţ. Mecanici şi paraşutişti încă netrecuţi pe lista de sărituri revărsându-se din hangare, din turn, din clădirea de locuinţe.

Poliţistul şi agentul federal stând alături în costumele lor elegante chiar în faţa biroului de Operaţiuni.

Îi dădu un cot lui Gull.

– Avem un comitet de întâmpinare.

Coborî în clipa în care elicopterul atinse pământul, apoi alergă aplecată pe sub elice pentru a sări în braţele tatălui ei.

– Uite-o pe scumpa mea. Uite-o pe fata mea.

– Sunt bine. Îi inspiră prezenţa, îl strânse puternic. Şi, văzând-o pe Ella peste umărul ei, văzând lacrimile ce se rostogoleau, întinse o mână. Mă bucur să te văd.

Ella o prinse de mână, o apăsă pe obrazul ei, apoi îşi încolăci braţele astfel încât să-i cuprindă, pe cât posibil, pe amândoi.

– Să nu pleci nicăieri, murmură Lucas, apoi, punând-o jos pe Rowan, se îndreptă spre Gull. Ai avut grijă de fata noastră.

– Asta-i treaba mea. Dar în cea mai mare parte a avut singură grijă de ea.

Lucas îl trase într-o îmbrăţişare sufocantă.

– Ține-o tot aşa.

Ridicară amândoi privirea când Rowan strigă şi, desprinzându-se de Marg, alergă spre bărbatul care se apropia încet de platforma elicopterului.

– I-am spus ticălosului că nu se poate externa din spital decât dacă rămâne în pat.

L.B. clătină din cap spre Cards.

– Yangtree? întrebă Gull.

– Şansele sunt de cincizeci la sută. Medicii nu se aşteptau să supravieţuiască atât de mult, deci eu aş paria pe el. Ți-am pregătit una rece.

– Să n-o lăsăm să aştepte.

– Vrei să le spun poliţiştilor să vă lase în pace până vă schimbați tu şi Rowan?

– Mai bine să o facem o dată. Ea are nevoie să ştie că s-a terminat. Cred că şi eu.

– A început să vorbească, dintr-odată, ca un nebun, îi spuse Cards lui Rowan. Spunându-mi că l-am lăsat pe Jim să moară, spunându-mi despre Dolly. Şi mi-a zis… mi-a zis că Dolly a sunat-o pe Vicki şi i-a spus că ne-am tăvălit împreună. I-a sugerat că fetiţa ar fi copilul meu, pentru numele lui Dumnezeu. Că fusese ideea lui.

– Poţi repara lucrurile cu ea.

– Am să încerc. Dar… Ro, m-a atacat. Iisuse. Îşi atinse umărul în locul unde se înfipsese securea. Matt m-a atacat. L-am împins în spate, l-am doborât la pământ. Le-am spus poliţiştilor că m-a cuprins un fel de ameţeală nebună. Am fugit. El a încercat să mă urmărească. Cred că la un moment dat m-a urmărit, apoi a renunţat. Eu am continuat să alerg. M-am tot rătăcit până am găsit frontul de copaci tăiaţi. L-am urmat.

– Bine gândit.

– Nu ştiu cum a fost în stare să facă ceea ce a făcut, Ro. Am lucrat cot la cot cu el. Noi toţi. Yangtree. Ochii i se umplură de lacrimi. Apoi să te atace pe tine, să moară aşa cum a murit. Nu reuşesc să cuprind cu mintea toate astea.

– Eşti epuizat. Du-te şi întinde-te. Am să vin să te văd mai târziu.

– L-am iubit pe nenorocitul ăla.

– Toţi l-am iubit, spuse Rowan, în vreme ce Cards se întoarse spre clădirea de locuinţe.

Gull se apropie de ea.

– Dacă nu ai alte preferinţe, putem discuta cu poliţiştii acum. Marg ne pregăteşte câteva fripturi suculente.

– Există un Dumnezeu.

– Putem termina cu asta cât mâncăm.

Se aşezară la una dintre mesele de picnic.

– Mai întâi vreau să spun că mă bucur să vă văd pe amândoi întorşi teferi. Quinniock îşi împreună mâinile pe masă. Nu prea ajută, dar ar trebui să ştiţi că, după câteva cercetări şi puţină presiune, agentul DiCicco a aflat azi, mai devreme, că Matthew Brayner rupsese logodna cu puţin timp în urmă şi încetase orice comunicare cu logodnica lui. Totodată, îşi dăduse demisa de la locul de muncă.

– Am aflat şi eu acum câteva zile că deţine mai multe trofee şi premii. La tir. Există mai mulţi oameni în unitatea voastră care au experienţă de buni trăgători.

Rowan dădu din cap spre DiCicco.

– Ne-aţi verificat pe toţi.

– Asta mi-e meseria. Am sosit aici să-l interogăm aproximativ la aceeaşi oră la care el l-a agresat pe partenerul vostru, continuă DiCicco. Am reuşit să-l convingem pe domnul Little Bear să ne dea voie să percheziţionăm apartamentul lui Brayner. Ținea un jurnal. Se găseşte totul acolo. Ce a făcut, cum, de ce.

– Suferea, spuse Rowan.

– Da.

Îl privi pe Quinniock.

– Se simţea vinovat, în adâncul inimii, pentru ceea ce i se întâmplase lui Jim. Pentru că fusese slab, se culcase cu Dolly, pentru că se certase cu fratele lui înainte de acea săritură. Nu putea suporta asemenea gânduri, aşa că a fost nevoit să dea vina pe Cards, Dolly, pe noi toţi.

– Foarte probabil.

– Dar mai era ceva. Îl privi pe Gull acum. Era îndrăgostit de foc. Găsise un fel de scop în el, iar asta justifica restul. Spune că lăsa totul în mâinile sorţii, dar se minţea singur. Dedica totul focului, transformând munca pe care o iubea şi pentru care se antrenase într-o pedeapsă. Credea că poate mistui în foc vina şi suferinţa, dar nu a reuşit niciodată. A murit suferind după tot ceea ce pierduse.

– Ne-ar ajuta, spuse DiCicco, dacă ne-aţi putea spune exact ce s-a întâmplat, ce s-a spus şi ce s-a petrecut.

– Da, pot face asta. Apoi voi refuza să mai vorbesc vreodată despre asta, fiindcă a plătit pentru tot. Nu se mai poate obţine nimic de la el şi nu se mai poate schimba ceea ce s-a întâmplat.

Relată totul aşa cum ar fi făcut-o într-un raport de incendiu. Precis, concis, întrerupându-se doar pentru a o îmbrăţişa scurt pe Marg când bucătăreasa aşează pe masă fripturile aburinde.

Mâncă în vreme ce Gull povesti experienţa din perspectiva lui.

– Ştiai deja că era vorba de Matt când m-ai ajuns din urmă, îl întrerupse Rowan.

– Cards a avut parte doar de ghinioane tot sezonul. Cards a fost observator la săritura lui Jim. Trebuie să respecţi norocul aşa cum ţi se arată, bun sau rău, dar când te gândeşti mai bine se pare că nu a fost o problemă de ghinion. Apoi Matt nu reuşea să-l privească pe Yangtree după ce l-am coborât. Tu erai prea ocupată ca să observi asta, adăugă el, dar Matt era singurul care nu-l putea privi. Când Janis mi-a spus că nici unul dintre voi trei nu răspundea prin staţia radio, n-am făcut decât să trag concluziile logice.

Îşi îndreptă din nou privirea spre DiCicco.

– Asta e tot. Nu mai am ce să vă spun.

– Voi face tot ce-mi stă în putinţă ca să închid cazul fără să vă mai deranjez, îi spuse DiCicco lui Rowan. Şi am să-i ţin pumnii prietenului vostru, Yangtree.

– Mulţumim. Ce se va întâmpla cu Leo Brakeman?

– A fost scos de sub acuzare pentru crime, şi cum Brayner a povestit în detaliu, în jurnalul lui, episodul focurilor de armă de la bază, cum obţinuse combinaţia de la seif – de la Jim prin intermediul lui Dolly – a scăpat şi de aceste capete de acuzare. Cu toate astea, a încălcat condiţiile de eliberare pe cauţiune, dar date fiind circumstanţele vom recomanda o atitudine mai indulgentă în această privinţă.

– Matt nu l-a ucis, murmură Rowan, dar i-a distrus viaţa. A făcut asta ca să poată lua copilul pentru mama lui.

Quinniock se ridică în picioare.

– Dacă ar fi deştept, s-ar duce în Nebraska să facă eforturi să-şi reconstruiască viaţa. Va fi treaba lui Brakeman să decidă asta. În pofida circumstanţelor, mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe amândoi. Mulţumesc pentru serviciile voastre.

– Valabil şi din partea mea.

Rowan mestecă o bucată de friptură în vreme ce poliţiştii se îndepărtară.

– A fost cam ciudat la sfârşit.

– Doar la sfârşit?

Ea râse.

– Ştii la ce mă refer. Trebuie să petrec ceva timp cu tatăl meu. Ai putea să încapi şi tu acolo.

– Sigur. Asta va fi înainte sau după sexul la duş?

– După, din mai multe motive. În momentul de faţă, am nevoie de o plimbare. Răsare luna.

– Aşa e.

Se ridică şi se întinse s-o prindă de mână.

Probabil ar fi fost mai bine, îşi spuse Rowan, dacă se spălau mai întâi, dacă aşteptau până adormea toată baza şi rămâneau singuri.

Pe de altă parte, aşa cum erau acum, acoperiţi de funingine, mirosind a fum şi sudoare, oare nu aşa erau ei cu adevărat?

– M-am gândit mult în timpul atacului aerian, începu ea, pe când se îndreptau spre terenul de antrenament.

– Nu prea ai ce altceva să faci sub prelată.

– M-am gândit la tata. La noi doi şi la câteva momente mărunte dintre noi. La el şi Ella. Nu am să recunosc asta decât o dată, dar ai avut dreptate în privinţa reacţiei mele iniţiale faţă de ei şi a motivelor din spatele acelei reacţii. Am terminat cu asta.

– Nu trebuie s-o spui din nou, dar poate ai vrea să-mi dai în scris, s-o am la dosar.

– Taci. Îl înghionti cu cotul. M-am gândit la Jim şi la Matt, la toţi. Yangtree.

– Va supravieţui. Aş putea pune pariu pe asta.

– Aşa cred şi eu fiindcă e un ticălos rezistent şi fiindcă am avut destule pierderi sezonul ăsta. M-am gândit la tine.

– Speram că m-am aflat şi eu undeva printre gândurile tale.

– Mici momente dintre noi. Și când te concentrezi, când le priveşti foarte de aproape, se pot dovedi esenţiale. Se opri, se întoarse cu faţa spre el. Deci. Vreau să mă căsătoresc.

– Cu mine?

– Nu, cu Brad Pitt, dar am să mă mulţumesc cu tine.

– Bine.

– Atâta tot?

– Încă procesez partea cu Brad Pitt, aşa că lasă-mă o clipă. Cred că eu arăt mai bine.

– Ai vrea tu.

– Nu, serios. Am păr mai frumos. Dar, în fine. O luă în braţe, ridicând-o pe vârfuri. Sărutul nu fu unul relaxat sau lejer, ci aspru şi profund, şi real. Aveam de gând să te duc din nou la picnic şi să te cer de nevastă. Aşa e mai bine.

– Îmi plac picnicurile. Am putea…

Gull îi prinse faţa în palme.

– Te iubesc. Iubesc totul la tine. Vocea ta, râsul tău. Sprâncenele tale după ce vor creşte la loc. Chipul tău, trupul tău, capul tău tare şi inima ta prudentă. Vreau să-mi petrec tot restul vieţii privindu-te, ascultându-te, muncind alături de tine, fiind doar cu tine. Rowan, zeiţa florilor violete de lupin.

– Uau. O făcuse să i se taie respiraţia la propriu. Chiar te pricepi la asta.

– Mi-am păstrat cele mai bune replici.

– N-am vrut să mă îndrăgostesc de nimeni. E atât de complicat. Sunt atât de fericită că s-a întâmplat cu tine. Sunt atât de fericită că te iubesc, Gulliver. Atât de fericită să ştiu că voi avea o viaţă cu tine, o casă, o familie cu tine. Îşi apăsă buzele de ale lui. Dar vreau un pat mai mare.

– Cât de mare vrei.

– Unde o să-l punem? După încheierea sezonului, adică.

– M-am tot gândit la asta.

„Fireşte“, îşi spuse ea.

– Chiar aşa?

– Mai întâi cred că ar trebui să-mi iau licenţa de pilot. Vom avea de zburat des între Montana şi California.

O luă de mână şi, aşa cum îl văzuse cândva şi pe tatăl ei cu Ella, legănă jucăuş braţele lor înlănţuite.

– Poate vom găsi un loc undeva la mijloc, dar nu mă deranjează să mă stabilesc aici pentru cea mai mare parte a anului.

Rowan îşi plecă într-o parte capul.

– Fiindcă Missoula are nevoie de un centru de distracţii pentru familii?

El rânji, sărutându-i încheieturile degetelor, şi îşi reluară plimbarea.

– M-am interesat puţin în privinţa asta.

– Chiar te iubesc, îi spuse ea. E oarecum uimitor.

– Sunt o partidă al naibii de bună. Cu mult mai bună decât Brad Pitt. De unde începem e doar o problemă de detaliu. Detalii pe care le vom rezolva.

Rowan se opri şi, punându-şi încrederea în amândoi, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui.

– Detalii pe care le vom rezolva, repetă ea.

– Hei! L.B. le strigă din celălalt capăt al terenului. M-am gândit că poate vreţi să ştiţi, au reuşit să oprească extinderea focului. Au prins dragonul şi îl ucid.

– Bravo pentru Zulie, strigă Gull în replică.

Rowan îi rânji. Alte veşti bune, îşi spuse. Aveau să se retragă în curând, să îşi împărtăşească propriile veşti bune cu tatăl ei, cu familia lor.

Dar deocamdată era cuprinsă de propriul ei foc şi voia să se mai plimbe puţin, împărţind doar cu el căldura acelei vâlvătăi, sub clarul de lună.